

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞULE AVLAMAZ

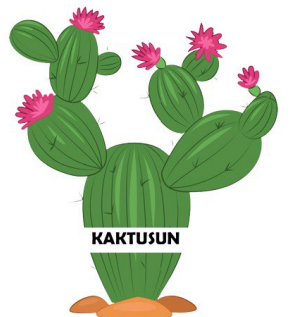

ATEŞİN OĞLU-3

LAV

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sana âşığım,” dedi,
kalbimdeki kelebek sürüsü
kozasından dışarı çıktı.
“Sana deli gibi âşığım.
Seni, uğruna senden
vazgeçmeyi deneyecek kadar
seviyorum. Fakat sensizliği
göze alamayacak kadar da
bencilim. Bak, yine senden
vazgeçemedim. Yine senin
dizinin dibinde bittim.”

ATEŞİN OĞLU 3 LAV

***Her ateş bir gün söner;
külleri yeniden doğacağı günü bekler.***

Eylül Avcı karanlık bir gecede Aras Karahanlı'yla karşılaştığında hayatının ortasına bir bombanın düştüğünü hissetmişti. Ancak o bomba patladığı zaman duyulacak tek şeyin birbirleri için atan kalplerinin sesi olacağını düşünememişti.

Lakin yaşadıkları dünyanın karanlığında bu sesi bastırmaya çalışan kötülükler gizliydi; silah, kan, kirli eller, içinden vicdanın sökölüp çıkarıldığı yürekler...

Ateş sönüp küle evrildi, sönmüş bir yangının emaresi olan küllerse kızgın bir lavın iziydi.

Peki bu lav, kanla karışık yağmurlara, güç fırtınalara rağmen coşup yükselebilecek miydi?

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

₺44,50

15 Yıl Önce

Serin bir ilkbahar öğleniydi. Yetimhanenin bahçesinde koşturarak oynayan çocukların kahkahaları ara sıra esen rüzgârı bastırıyordu. Hiçbir zaman o çocukların içinde olmamış, bir kere bile içten bir kahkahayla gülememiş Aras, sırtını bahçe duvarına yaslamış bir halde griye dönen göğü izliyordu, tek ayağı da sırtı gibi duvara yaslıydı. Hiçbir zaman aklından çıkmayan o görüntü oynuyordu göğün yüzeyinde yine. Ailesini düşünüyordu. Onları son gördüğü anı, o kara geceyi.

O zaman silahlardan çıkan o kurşunlar kendi kafasına isabet etmiş gibi hissediyordu. Baş ağrıyor, görüşü bulanıklaşıyor ve boğazına bir engel takılıyordu. Ekmeğin ktır tarafını parçalamadan yutmak gibi bir şeydi o engel, soluklanamıyordu. Sırtına vuracak bir el ise hiç olmamıştı.

“Sen neden oynamıyorsun?”

İşittiği kız sesiyle zihninde canlanan acı hatıralar bir cam gibi kırıldı, parçalara döküldü ve en sonunda yok oldu. Kimseyle konuşmak istemediğinden bakışlarını gökten ayırmadı, semayı izlemeye devam etti.

“Sana diyorum,” diye directti kız. Biraz sonra heyecanla, “Yoksa senin annen de mi gökyüzünde?” diye sordu.

Aras bu soruyla birlikte kaşlarını çattı lakin cevap vermedi.

Kız tam yanına geldi, tıpkı Aras gibi sırtını duvara yasladı fakat Aras ona bakmamayı sürdürdü. Biraz sonra konuşmaya devam ettiğinde kulağı ondaydı.

"Ben annemi hiç görmedim, anneannem onun beni gördüğünü söylüyor. Gökyüzünden izliyormuş beni hep... Ve yıldız kaydığına bana beni sevdiğini söylemek istiyormuş." Güzel avuntulardı lakin Aras hayatın bu kadar pembe olmadığını, etrafın siyahtan görünmediğinin bilincindeydi. O gökyüzüne baktığında annesinin güzel silüetini değil, katledildiği günü, kanlar içindeki bedenini hatırlıyordu. Sadece semaya bakarken değil, gözünün takıldığı her yerde, beyninin boş kaldığı her saniyede aklında yalnızca o görüntü oynuyordu. "Bunu biliyor muydun? Akşam yıldızları izlersen annenle konuşabilirsin!" Kız kıkırdadı.

O sırada Aras "anne" kelimesini bir başkasının ağzından defalarca kez duymanın gönlünde oluşturduğu bıçak darbelerini durdurmak istercesine iyice kaşlarını çattı ve başını omzunun üzerinden çevirip yanındaki kıza baktı. Küçük bir şeydi, başı Aras'ın göğüs kısmına anca yetişirdi. Atkuyruğuyla tepeden toplanmış kahverengi, parlak saçları vardı.

Yan durduğundan dolayı yüzünü tam olarak inceleyememişti. Amacı da o değildi zaten. Kendini toparlayıp kıza yanından gitmesini söylemek için dudaklarını araladı.

Ve o sırada, kendisinden epey küçük olan kız başını çevirdi, alnını kapatan kaküllerin bile içindeki parıltıyı gölgeleyemediği, siyaha çalan koyu kahverengi hareleriyle Aras'a baktı.

Aras, ne söyleyeceğini unuttu.

Henüz toy kalbinde anlık bir tekleme hissetti ama hayır, bu seferki korkudan değildi, öfkeden, hırstan, hüzünden değildi... Ne olduğunu bilmiyordu ama farklıydı.

Ağız açık kaldı.

“Eylül!” Bir başkasından çıkan bu kelime olmasa, gözlerini nasıl başka yöne çevireceğini bilmiyordu. Ellili yaşlarda bir kadın söylenerek yanlarına geldiğinde, kurdukları göz teması kesildi. “Yine buraya mı geldin sen kuzum? Her yerde seni arıyorum. Nasıl endişelendim bir bilsen.”

“Canım sıkıldı anneanneciğim, burada bir sürü arkadaş var.” Kız yine kıkırdadı. Anneannesi aldığı cevapla pek de ilgilenmeden elinden tuttu ve onu kendisiyle birlikte yürütmeye başladı.

Aras onları, her adımda kendisinden uzaklaşan bedenleri durduğu yerden izlemeye devam ediyordu. Derken arkasını döndü Eylül, yüzünde masum, sevimli bir gülümseme vardı. Elini kaldırıp hoşça kal dercesine salladı.

Aras ve Eylül ilk kez o gün göz göze geldi... O minik an uzun soluklu hikâyelerinin kısa bir tanıtımı gibiydi...

Bölüm Bir

Hasret

“Bir masumiyeti araladı kanlı parmaklarım, beyazı boyadı kırmızıya, en sonunda siyaha...”

Hırçınlığını dalgalarıyla aksettiren deniz.

Birçok canlıya ev sahipliği yaparken, birçok ölü bedeninin mezarlığı olan deniz.

Mavi, bir insana ne zaman siyah görünebilirdi?

Renkler de öznel, iç dünyası kararan bir insan, onları nasıl çözebilirdi?

Çözemezdi.

Bir uçurumun ucunda duran ayaklarım biraz sonra o gri okyanusun benim de mezarım olmasını sağlayacaktı. Benim bedenim, topraktan bir mezarı hak etmeyecek kadar kirliydi. Ellerimde biriken soyut kanlar, sevdiklerime aitti. Toprak, onu nasıl pak edebilirdi?

Edemezdi.

Bugün kıyametimin koptuğu, yaşamla ilişkimin tamamen kesildiği gündü. Damarlarım için kan üreten yüreğim boşu-

na çalışıyordu, beynimin içindeki tüm düşünceler donmuş, yeni hayata, yeni hatıralara, yeni yüzlere ve yeni olan her şeye kapanmıştı. Bundan sonra yeni yoktu; benim hayatım, benim nefesim, benim gizlemeye çalıştığım gülüşlerim, benim gerçeği imkânsız düşlerim, hepsi tam bugün saat 14.56'da yaşamını yitirdi. *Benim Eylül'üm*, bugün son kez baharını gösterdi. Kalan tüm mevsimler bir hiçti.

Ve şimdi, baharı yaza çevirme zamanıydı. *Bu dünyada değil.*

Dev dalgalarıyla beni sahiplenmek isteyen heybetli denizden gözlerimi ayırıp son kez gökyüzüne baktım. Gök matemliydi, beyaz bulutlar hüznle dolup griye dönmüş, küçük damlalar halinde zemine bırakıyordu sessiz çığlıklarını. Arada bir duyulan gök gürültüsü onun serzenişiydi. Birden kasvetli bulutların arasında bir yüz belirdi.

Perçemleri alınının iki yanına salınmıştı, koyu kahverengi gözlerinde tatlı bir parıltı vardı, en yumuşak ifadesiyle beni izliyor, beni bekliyordu. Küçük, dolgun dudaklarında naif bir tebessüm saklıydı. Aralansa o küçük ağzı, hiç beklemeden *gel* diyecekti sanki. Onu böyle izlerken, aklımda kısa bir anı nüksetti, gök bir perde görevi gördü.

Onu bekletmeye niyetim yoktu, onsuz geçen bir dakikaya dahi tahammülüm kalmamıştı. Gözlerimi onun o güzel, sıcak silüetinden ayırmadım. Siyah botlarımla beraber bir adım daha attım, gözlerimi dahi kapamadan, korkusuzca yürüdüm ölüme.

“Aras, dur!”

Tamamen boşluğa düşmeden önce arkamdan işittiğim bu sesle, gökyüzündeki silüet dumanlaşarak silindi. Bunun siniriyle, “Git buradan!” diye kükredim Pusat’a, bakışlarımı tekrar onu görürüm umuduyla semada tutarak.

“Dur dedim! Eylül yaşıyor. Dur!”

“Git buradan dedim!” diye haykırdım bir kez daha. Ar-

dından küçük bir adım daha attım, en ufak hareketim, tepetaklak uçurumu boylamama sebep olacaktı. Fakat umut, insanoğlunu aldatan en büyük hislerden biriydi. “Eylül yaşıyor.” Bu imkânsız cümle, kasvetli ruhuma küçük bir umut ışığı yakmıştı. Hayır, benim umudum söneli çok olmamış mıydı? Benim hayatımda küçük sürprizlere yer yoktu, benim hayatımda sevdiklerime, benim hayatımda mucizelere, benim hayatımda mutluluğa yer yoktu. Bunu yaşayarak öğrenmemiş miydim? Ne diye umut etmeye devam ediyordum? Üstelik ölümün kıyısındaiken.

Hayır, der gibi başımı iki yana salladım.

“Dur, sakın!” diye bağırdı Pusat. İçimde bir yerlerde yaşayan ümit kıvılcımı, Pusat’ın söyleyeceklerini dinleyip ona inanmak adına ölümün kollarına atlamak için can atan bedenimi durduruyordu. “Bak, sen gittikten sonra doktorlar Eylül’ün fişini çekmek için odaya girdiler. Ama bir mucize oldu Aras, fişler çekileceği sırada Eylül parmağını oynatmış! Kulağa çok filmsel geldiğini biliyorum ama yemin ederim böyle olmuş!”

“Yalan söylüyorsun!” Ya yaşamaya dermanım kalmamış ya da mucizelere inancım tükenmişti. İnanmayı deli gibi istesem de, gerçek olması için günlerce dua edecek inancı kendimde bulsam da inanamadım ve uçuruma karşı son hamlemi yaptım. Artık dinleyecek yeni bir cümle, devam ettirilecek bir hayat yoktu.

Boşlukta süzülerek dev dalgalara, serin sulara, ıssız bucaksız mezarıma kavuşmayı bekledim. Ancak ışık hızından daha hızlı ilerleyen o dakikada, bir el tuttu kolumdan ve hissiz bedenim ne olduğunu anlamadığım bir şekilde uçuruma değil, tekrar zemine düştü.

Sertçe yere çarpan sırtıma küçük taşlar iğne gibi batarken hızlanan nefesimle gözlerimi kapattım. Ölmeyi bile becerememiştım.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun!” Kükreyişi kulaklarımı yırtan Pusat’a cevap vermedim. Yakalarımından tutup beni sarstığında gözlerimi açtım. “Ölecek miydin? Hayatından vaz mı geçecektin!”

Cevap vermedim, kuruyan dudaklarım kendini ölüme hazırlamış, sessizliğini bölmek istememişti.

Kardeş bildiğim Pusat, dostane bir tavırla bana sarıldı-ğında, “Kalk ayağa...” diye haykırdı, sesi ağlamaklıydı.

“Git buradan,” dedim nihayet bitkin sesime emir tonu vermeye çalışarak. Fakat sesimde emir tonlamasının zerresi yoktu, duyulup duyulmadığından bile emin değildim.

“Eylül yaşıyor! Onu yine yalnız mı bırakacaksın?! Bunu bir daha yapmaya cesaretin var mı? Kolay gözüküyor değil mi; ölmek, sorumluluklarından kaçmak, acını aniden kesmek! Sen insansın lan! Eylül ölmüş olsa bile yaşamam, o acıyı çekmen gerekiyordu! İntihar neyin sonu?!”

İfadesizce yüzüne baktım. “Yaşamayı hak etmiyorum.”

“Sen yaşamayı hak ediyorsun! O kıza sahip çıkan tek kişi olarak yaşamayı hak ediyorsun! Onu bir yıkıma daha sürüklemeye hakkın yok, anladın mı?”

Buğulanan gözlerimle içimdeki umuda karşı koyamadan sordum. “Yaşıyor mu?”

Yüzünde belli belirsiz, mutlu bir tebessüm oluştu. “Yaşıyor kardeşim, yemin ederim yaşıyor.” Daha sonra ayağa kalktı hızla, sağ elini uzattı. “Kalk gidelim, kendi gözlerinle gör.”

Önce eline, sonra yüzüne baktım kararsızca. “O yaşasın,” dedim çaresizce. “O gülsün, o mutlu olsun.” Sesim titredi. “Bensiz.” Ben onun o parlak gülüşlerini, o sorunsuz hayatını, o içten kahkahalarını, o neşeli sesini yok eden insandım. Ben, onun hayatının fazlalığıydım. Ben, onun renkleriyle canlanmayı dilerken onu siyaha boyayandım.

“Aras,” dedi Pusat bir kez daha. “Kardeşim, sen ne de-

diğini bilmiyorsun. Hadi, kalkalım. Gör karını, kendine gel. Onun sana ihtiyacı var.”

“Ben onun hayatını mahvettim,” diye mırıldandım. “Ben ondan vazgeçmeyi beceremedim.” Vazgeçseydim eğer, bunların hiçbirini yaşamayacaktı. Her konuda olduğu gibi, sevdamda da bencildim. Onsuz yaşamayı göze alamadım. Onun için ondan vazgeçemedim.

“Düşünme bunları şimdi,” dedi sessizce, beni yatıştırmak ister gibi. “Yanında olman lazım. Sen ona zarar gelmesini isteyecek son kişisin.”

Yanlış.

Ben, ona acıların hasını bahşeden ilk kişiyim.

Eylül Karahanlı

Beynimdeki uyuşmalar, zihnimdeki hayal pencerelerini bir bir kapatıyor, tüm renklerin griye dönüp karıncalaşan bir ekran olarak bütünleşmesini sağlıyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken vücudumun her yanına iğneler saplanıyormuş gibi hissediyordum.

“Uyanıyor...” Kulaklarım sesleri idrak etmeye başlarken gözlerim nihayet aralandı. Görüşüm bulanık olsa da başımda dikilen beyaz önlüklü insan kalabalığını fark edebiliyordum. Kalbimin üzerinde derin bir sızı vardı, bir el gözkapağımdan tutup gözlerime ışık yansıttığında irkilerek başımı çevirmeye çalıştım fakat o kadar halsizdim ki yapamadım.

Masmavi bir çift göz bana iliştiğinde gözüme odaklanan fener çekilmişti. Ben olayları, nerede olduğumu kavramaya çalışırken doktor olduğunu anladığım kişi konuştu. “Eylül, beni duyabiliyor musun?”

Yutkunmak için çabaladığım sırada boş gözlerle esmer doktora bakıp zihnimin toparlanmasını bekliyordum. Ko-

nuşmak, cevap vermek istedim ancak kendimde bu gücü bulamadım. *Evet*, der gibi gözlerimi kırptım sadece. Bunu yaparken bile canım acımişti.

“Yorgun olmalısın... Büyük bir hayat savaşını kazandın.”

Hayat savaşı...

Görüşüm daha iyi bir hal aldığında zihnimde, gözlerimin ardında parça parça görüntü ışıkları çakmaya başladı.

Burası bir uçurumdu. Bu adam... İntihar etmeye çalışıyordu. Hızlı adımlarla ona yaklaştığımda kurduğu cümleyle kendisini tanımamı sağlamıştı. O kişi... Uçurumun ucunda-ki kişi, Aras’tan başkası değildi.

“Aras, dur!” diye bağırarak korkuyla ona doğru koşmaya başladığımda, ona yetişemeden, “Sensiz yaşamayı göze alamadığım için beni affet!” dedi ve can bildiğim adam, kendini tereddüt etmeden boşluğa bıraktı.

Korkunç kâbusun kendini hatırlatmasıyla beraber yüreğim sızıyla tekledi. Acısı gerçektir, tam kalbimin üzerinde bir oyuk açılmıştı sanki ve ben nefes almayı denedikçe tüm o zehirli hava o oyuğa doluyor, beni kanatıyordu. Aras’ı görmeden dolmayacak bir yaraya sahiptim şimdi. “A... Aras...” dedim fakat sesim bir fısıltıdan öteye gidemedi.

Orta yaşlardaki doktor beni duymuş olacak ki düzgün yüzüne hafif bir tebessüm ekledi. “Tüm sevdiklerin burada, seni bekliyor...”

Doktorun kurduğu cümlelerin samimiyetine inanmalı mıydım bilmiyordum fakat öyle olmasını istiyordum. Bu yüzden rahat bir şekilde gözlerimi kapatıp açtım. Aras beni bırakmazdı, o beni bıraksa ben uyanamazdım. O güçlü bağıni tüm kalbimle hissediyordum.

Ama...

Ama bir sorun vardı.

Ben neden hastanedeydim? Neden bağlıydı şimdi kollarıma, göğsüme bu kablolar? Bu duyulan ses, benim kalbimin

sesi miydi? Peki neden kalp atışım yankılanıyordu solumdaki monitörden?

Gözlerim biraz daha kısıldı, beynim güçlü eller tarafından sıkılmaya başladı. Tüm damarlarım sivri tırnaklarla acı vermek istercesine tek tek kısıtılıyordu sanki. Hafızamı zorladıkça acıyordum. Önce kulaklarımda bir ses çınladı.

"Meleğim..."

Ve bu sesin ardından benim çığlıklarım yankılandı.

"Bırak beni!"

"Yalvarırım bırak!"

"Bebeğim!"

Tüm bu kaynağını bilmediğim cümlelerin ardından yaşadıklarım perde perde canlandı zihnimin arka sokaklarında. Aras'ın beni Kocaeli'ne bırakışı, son kez bakışmamız, babamdan gelen mektup, Eray'la babamın yanına gitmemiz, her şeyin bir tuzak oluşu, Eray'ın vuruluşu ve gözlerimin acımasız eller tarafından kapanması...

Barlas.

Nefes alıp verişim hızlanırken omzumun üzerinden aşağı baktım, tam da söylediği gibi üç kat vardı.

Alaylı bir ifadeyle, "Ne, atlayacak mısın?" diye sordu.

"Yaklaşma!" diye bağırardım. Karnıma kramplar giriyordu lakin şu an o kramplara teslim olacak lükste değildim. "Yemin ederim atlarım, yaklaşma."

"Yapma Eylül, atlayamayacağını ikimiz de biliyoruz..." derken bana doğru yürümeye devam ediyordu, balkon kapısından içeri gireceği sırada, bana elini uzattı.

Eline baktım, sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Yaklaşma dedim!" Sesim kısılmıştı, çatlak çıkıyordu.

"Buraya gel!"

Aras'la olan tüm anılarım aklımda bir bir canlandı. Şu an onun ne halde olduğunu bilmek, koşa koşa yanına gitmek istiyordum. Fakat onun için dua etmekten başka çarem yoktu.

Barlas bana yaklaşılmaya devam ederken omzumun üzerinden tekrar aşağıya baktım, kararımı vermiştim.

Elini atıp kolumdan tutacağı sırada bakışlarım karnıma değdi, içimden, "Özür dilerim..." diye fısıldadım. Ardından Barlas'ın beni yakalamasına fırsat vermeden, düşündüğümü yaptım ve kendimi balkondan aşağı bıraktım.

Hatırladığım her şeyde gözlerimdeki şaşkınlık biraz daha arttı. Yanağımdan süzülen damlayla birlikte ağladığımı anladım. Gücsüz sağ elim yavaşça karnıma doğru giderken duyduğum acıyı umursamadan, "Bebeğim..." diye mırıldandım halsizce, sorarcasına.

Bekledim bir yanıt almayı, fakat sanki hepsi gözlerini bana değdirmekten kaçınıyorlardı. Belki de sadece bana öyle geliyordu. Birkaç saniye cevap gelmedi. Sonra tekrar konuştu doktor. "Sevdiklerin seni dışarıda bekliyor. Onları çok yıprattın. Uyanık halini görmek için sabırsızlanıyorlar."

Bu yanıt bana yeterli gelmedi. Beynim şiddetli bir zelzeleye tutulmuşçasına sarsıldı. "Bebeğim?" diye sordum tekrar, zaman geçtikçe sesim daha tok bir hal alıyordu.

"Nabız da iyi..." dedi kendi kendine.

"Bana... cevap verin."

"Bak," dedi bakışları ritim sesinin geldiği ekrana odaklanan doktorum, daha sonra tekrar yumuşak bakan mavi gözlerini gözlerime dikti. "Büyük bir travma atlattın. Kendini yıpratmaman gerekiyor, hiçbir şey için üzülmemelisin, anladın mı?"

"O, öldü mü?"

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Endişelenme," dedi sakince. "Bebeğinin durumunu öğrenip sana bilgi vereceğim."

Bu cevap beni tatmin etmedi. Görünüşe göre bu adam benimle ilgili her şeyi biliyordu ve bebeğim hakkında bir bilgiye sahip olmaması inandırıcı değildi. Yutkundum. "Öldü,

değil mi?” diye haykırdım yaşaran gözlerimle. Nefes almak istedim lakin soluk borum yandı. “Öldü, onu ben öldürdüm, değil mi?” Hıçkırıklarımla boğazımı sararken omuzlarım kalkıp inmeye başladı. Sarsıldıkça vücudumun her yanı çeşitli acılara gömülüyordu. Ama umursamadan ağlamaya devam ettim, öyle ki nefes almam imkânsız bir hale geldi, çevremdekilerin sesini duyamıyordum artık.

Kendimi, ağlayışlarımı ve ardı arkası kesilmeyen hıçkırıklarımla durduramadığımda soluk almamı sağlayacak maske takılmıştı yüzüme, çok geçmeden bilincim bir bulanıklığa daha yerini bıraktı.

Bir karanlık daha aydınlığa çevriliyordu gözlerimi ikinci kez araladığımda. “Eylül’üm...” demişti elimi kavrayan kişi ve sonra birden fazla ağızdan ismim tek tek yankılanmıştı.

“Eylül!”

“Eylül?”

“Eylül.”

Ruhuma ilmek ilmek işlenen acının üzerine bant olacağını bildiğim tek ses vardı benim duymak istediğim. Elim tutan elin sahibinin o olmasını isterdim. Gözlerim usul usul yukarı tırmandığında şefkat dolu, yaşla harmanlanmış irisleriyle bana bakan anneannemi gördüm. Boşta kalan eliyle saçlarımı geriye attı. “Yavrum...” dedi bu kez şükür taşan sesiyle. “Uyandın ya... Allah’ıma şükürler olsun. Nasılsın, iyi misin? Ağrın sızın var mı?”

Yutkundum ve benden bir cevap bekleyen yaşlı kadına boş gözlerle baktım öylece.

“Eylül?”

Adımı bir kere daha sorar gibi söylediğinde bakışlarımı ondan ayırıp odanın içindeki simaları inceledim. Aras’ı gör-

mek için. Kızarıklık gözleri ağladığını belli eden Eda'yı gördüm, kırmızı, dolgun dudaklarını birbirine bastırıp bana gülümsemeye çalıştı. Karşılık vermedim. Çınar'ı gördüm, bal rengi gözleri ona baktığını görünce heyecanla parladı. Umursamadım. Dedemi gördüm, son gördüğümünden bu yana biraz daha zayıflamıştı sanki ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirmişti: İlgi. İlgi lenmedim. Teyzelerimi gördüm, ikisi de birbirine sığınmış beni izliyorlardı, onlar da ağlamıştı, belliydi. Her zamanki çevik hallerinin aksine bugün yorgun görünen, Emin Abi'nin karısı Sevinç Abla'yı gördüm.

Ama...

Onu görmedim.

Esas ihtiyacım olan kişiyi, yüreğime işleyen bakışlarının yarama değip beni sakinleştirmesini istediğim kişiyi, kocamı, Aras'ı görmedim. Bakışlarım aynı kişilerin arasında gidip geldi. Sanki Aras aralarındaymış gibi, saklanmış gibi, şimdi çıkacakmış gibi...

Ve tam da o an, içinde yattığım odanın kapısı açıldı. O tanıdık, rahatlatıcı suratı görme ihtiyacıyla dolup taşan benliğime eş olan gözlerim hemen oraya ilişti. Kapı tamamen açıldığında tüm arzum söndü, umudum kırıldı. İçeri giren kişi ilk uyanışında yüzünü gördüğüm orta yaşlı, gür kahverengi saçlı, bakımlı doktorumdu. Bana yaklaşan güler yüzlü doktor, benden bir cevap bekleyen anneannemin omuzlarından tutarak ona yöneldi.

"Derya Hanım, hastamızı fazla yormayalım, ne dersiniz?"

"Niye konuşmuyor?" dedi anneannem endişeli ses tonuyla.

Doktorun tebessümü genişledi. "Konuşmak istemiyor. İnsanları konuş diye zorlayamayız, değil mi?"

Anneannem kafasıyla onayladıktan sonra yatağımdan kalkıp doktora yol açtı. Koluma bağlı serumu kontrol eden doktor, daha sonra yüzümü süzdü. "Daha iyisin, değil mi?"

Cevap vermedim.

“Peki... Bu sessizliği olumlu bir yanıt olarak kabul ediyorum.” Nefes alıp verdi. “Birazdan psikiyatristimiz seni ziyarete gelecek. Sanırım sesini ona saklıyorsun.”

Tepki vermediğimde, doktor başını çevirerek anneanne-me doğru yöneldi. “Eylül çok iyi, ama onu hiçbir şey için zorlamayın olur mu? Yemek isterse kendi söyleyecektir.”

Anneannem onaylamak ister gibi hafifçe başını eğdi. Doktor odadan çıktığında ağlama isteğiyle dolup taşan ruhumu yatıştırmayı denemeden tüm tanıdıklarına döndüm. “Aras nerede?” diye sordum.

Gördüğüm rüyalar hiç olumlu değildi, bebeğimin öldüğünü görmüştüm ve şimdi karnım boştu. Aras’ın intihar ettiğini görmüştüm ve Aras yoktu. Ama hayır, bunu kabul edemezdim. O beni bırakmamıştı, kalbim atıyordu. Kalbim, hâlâ onun için atıyor, onun adına çırpınıyordu. Yüreğim onu hissediyordu. Ölse bilirdim. O ölemezdi, o beni bırakamazdı.

Bir cevap alamadığımda tekrar, “Aras nerede?” diye sordum.

Anneannem onun adını duyduğunda bakışlarını benden kaçırdı. Kimseden çıt çıkmıyor, hiçbiri beni yanıtlamıyordu. Bana yanıt verecek tek kişinin Eda olduğunu bilerek tekrar ona baktım. Ağzını sıkı sıkıya kapattıysa da konuşmak üzere olduğunu görebiliyordum.

“Onu merak etme, işleri biraz yoğun, o kadar.”

Eda’nın ela gözlerine yalan söyleyip söylemediğini anlamak için daha dikkatli baktım. Durmuş gözyaşlarının iziyle süslenen bakışları sıcak ve içtendi. Ancak yine de bir onay daha almak istiyordum, bu sebeple, “Gerçekten mi?” diye sordum.

Gerçek olmasını deli gibi istiyordum. Çarşafın altındaki elim boş karnımın üzerindeydi, bebeğimi kaybetmişim ve babasını yanımda istiyordum. O, benimle hayatta olmalıydı. Onsuz bir nefes dahi almak istemiyordum.

“Gerçekten Eylül,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Her gün buradaydı, bir geceyi bile senden ayrı geçirmedim. Bu sabah da buradaydı. Uyandığını öğrendi, akşam seni görmeye gelecektir.”

Rahatladım, Aras’ın durumunu öğrenen her hücrem kendine geldi, tebessüm etmek istedim ama yapamadım. Dudaklarım buna izin vermedi, gözlerim buna müsaade etmedi. Karnımın üzerinde titreyen ellerim bunu istemedi. Buna hakkım yok gibiydi. Başımı soluma, odanın boş kısmına çevirdim ve fırrarı yaşların gözlerimden aşağı süzölmesine olanak sağladım.

Biraz olsun ferahlamak için kimseyle konuşmayıp Aras’ın gelmesini bekledim.

Ama gelmedi.

Uykusuz kaldığım, arada uykuya daldığım en fazla yarım saatlik uykulardan sıçrayarak uyandığım iki gün boyunca kimseyle konuşmamıştım. Ne akrabalarım, ne arkadaşlarım ne de bana yardımcı olmak isteyen psikiyatristle bir diyalog kurdum. Önüme getirilen yemeklerin neredeyse hepsini geri çevirdim. Yemediğim zaman üzerimdeki ilginin artması ve her ağızdan ayrı bir söz çıkmasını engellemek için anneannemin elinden birkaç kaşık çorba iştiriyor, sonra tekrar yatıyordum.

Akşamüzeriydi, herkese sırtımı döndüğüm bir vakitti ve ben yine ağlarken uyuyakalmıştım. Daha beş dakika bile geçmemişti ki, kâbuslar hücum etti uykuma. Tüm acıları bir kez daha yaşadım. Hep aynıydı gördüklerim. Barlas’ı görüyor ve ondan kurtulmak için bir kez daha intihar etmeyi deniyordum. Ancak bu sefer tek başıma atlamıyordum, kucağımda bembeyaz kundağa sarılı bir bebek vardı ve kendimden önce onu atıyordum üç katlı evin balkonundan.

Sonra yere bakıyordum, bebeğin parçalanmış, kanlarla kaplı suratını görüyordum.

Sonrası...

Sonrası çılgıktı. Sonrası haykırıştı. Sonrası kan ter içinde uyanmak ve haykırarak ağlamaktı.

Koluma o uzun, ince iğneyi batırıyorlardı ve ben kendi isteğim dışında uyuyakalıyordum.

Beni bir kez daha uyuttular.

Aras yine yoktu.

Beynimdeki karıncalanmayla uyanmak artık garipsediğim bir şey değildi. Önce tüm bedenim uyuşmuş gibi oluyordu, sonra ayaklarımı hissediyordum, bacaklarım kendine geliyordu, ellerimi oynatıyordum ve nihayetinde görüşüm netlik kazanıyordu. Bakışlarım günlerdir olduğu gibi yine bir “belki” umuduyla sağıma döndüğünde anneannemin zayıf bedeninin krem rengi tekli deri koltukta uyukladığını gördüm. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti ve başı önüne düşmüştü. Yavaş yavaş aldığı nefeslerle küçük bedeni nazikçe hareketleniyordu. Odada ondan başka kimse yoktu.

Yine.

Bir elim karnımdayken öbürünü sol göğsümün üzerine koydum ve “Neredesin Aras?” diye fısıldadım. Gözlerimden aşağı akan tuzlu su dudaklarımın arasındaki boşluktan içeri sızdı, beni daha beter yaktı. Yaş dolu bakışlarım hastane odasının kapısına dikildi bir kez daha. Kapının açılmasını, onun içeri girmesini ve simsiyah gözleriyle bana bakmasını arzuladım.

Ve kapı tam üç kere tıklatıldı.

Bir anda heyecanlanarak kalbimin üzerindeki elimi yukarı kaldırdım, gözaltılarımı sildim ve büyük bir beklentiyle

kapıya baktım. Kapı açıldı, içeriye henüz otuzlarının başında görünen, beyaz önlüklü, sarışın bir kadın girdi. Bakışlarımız buluşunca beyaz tenli suratında, pembeye boyadığı ince dudaklarına hâkim olan nazik bir tebessüm yeşerdi.

“Merhaba Eylül.” Bembeyaz tenine uyumlu buğday sarısı saçlarını omuzlarından aşağı canlı bukleler halinde serbest bırakan bu kadını daha önce görmediğime emindim. Kim olduğuyla ilgilenmiyordum da zaten.

Benden bir cevap alamasa da gülümsemesini bozmadan odanın bana göre sağında kalan anneanneme baktı. Anneannem uyanmıştı. “Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz? Eylül’le konuşmak istiyorum.”

Samimiyeti, onda olumlu bir etki bırakmış olacak ki, anneannem denileni yaparak ayağa kalktı. “Elbette Demet Hanım,” dedi çıkmadan önce ve doktor, anneanneme tekrar gülümsedi. *Demek ismi Demet’ti.*

Anneannem odadan çıkıp bizi yalnız bıraktığında, doktorun kehribar rengi gözleri tekrar bana ilişti. “Beni tanıyor musun?”

Sorusunu cevapsız bıraktım. Tanımıyordum ve tanımak da istemiyordum.

Ancak kadın yılmadı. Yatağın yanında bulunan beyaz sandalyeyi aldı, bana doğru çevirdi ve yatağıma yakın bir mesafede oturdu. Bacak bacak üstüne attıktan sonra, “Nasılsın?” diye sordu.

Biraz durdum, ardından ıslak bakışlarımı beyaz tavana değdirip konuştum. “Belli etmiyor muyum?”

Demet Hanım biraz sessiz kaldı, söyleyeceklerini tartmak istiyormuş gibiydi. Sonra soluduğunu duydum. “Hislerini öğrenmek istiyorum Eylül,” dedi bakışlarını benden çekmeden. “Nasıl hissediyorsun? Anlat bana içinden geçen her şeyi, konuş, boş bir alana konuşuyormuş gibi. Ama içinde tutma, bu kötülüğü kendine yapma olur mu? Hiçbir bünye, bu yükün altından kalkamaz.”

Sustum.

Biraz daha sustum.

İçim konuşmak için çırpınıyordu, taş olsaydım hiç şüphesiz çatlardım. Çok gergindim, çok üzgündüm, çok acı-lydım ve çok korkuyordum. Kimseyle konuşmadıkça bu hislerim beni daha çok boğuyordu sanki. İçimde koca bir kasvet vardı, büyüdükçe tüm uzuvlarımı esir almıştı. Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerime bir iğne batıyordu sanki. *An-cak röntgenler temiz çıkıyordu.*

Tüm bunlar olurken, içimde fırtınalar koparken daha fazla tutamadım içimdekileri. Omuz silktim. Birden konuşmaya başladım. “Boşluktayım,” diyebildim başta sadece. Sesim cızdı. Gözpınarlarımdan süzülen damlaları engelle-medim. Ellerimle karnımı sardım sıkıca. Hırıltılı bir nefesin ardından devam ettim. “Yaşıyorum ama yaşadığıma sevine-miyorum. Ben... ben bir hayata son verdim. Ben, bebeğimi öldürdüm. Kendim yaptım. Ben... ben nasıl bir insanım?”

Gözyaşlarım daha şiddetli bir şekilde süzülüp görüşümü bulanıklaştırdı. Demet Hanım dostane bir tavırla elini om-zumun üzerine koydu, omzumu sıvazladı. “Bunu isteyerek yapmadın. Sen ikinizi de korumak istedin. Bebeğine zarar gelmesini isteyecek son kişisin.”

Kafamı hayır anlamında salladım, göğsüm sıkıştı, cevap vermek istemedim. Rahatlamak istemiyordum. “Burası...” dedim hastane odasını inceleyerek. “Buradan çıkmak isti-yorum.” Günlerdir buradaydım, günlerdir onlarca gözün altındaydım. Hastane bana iyi gelmiyor, aksine beni daha kötü yapıyordu.

“Müşahede altında tutulman gerekiyor. Her an...”

“Burada iyi olamam,” dedim çaresizce. “Üzgünüm ama sizinle konuşmak da istemiyorum. Tek istediğim bu ortamı terk etmek. Burası bana iyi gelmiyor.”

Hem, belki Aras da bu yüzden gelmiyordu. Hastaneleri sevmiyor, belki o da daralıyordu burada. Beni burada dü-

şünmek istemiyordu. Eve gidersem o da gelirdi, bana sarılır, beni teselli ederdi. Yoksa, bebek haberini vermedim diye kızgın mıydı bana? Onu koruyamadığım için beni cezalandırıyor muydu?

Bu düşünce içimi burktu.

“Burasının sana kötü geldiğini mi hissediyorsun?”

Demet Hanım’ın sorusuyla beraber zihnimdeki Aras silueti bir dumana dönüşüp yok oldu. Solgun nefesimi dışarı bıraktım ve kafamı aşağı yukarı salladım.

“Peki,” dedi. “Dediğini yapıp doktorlarınla taburcu olman konusunda konuşacağım. Tabii her perşembe burada benim misafirim olman şartıyla. Kendini toparladıkça, daha çok gelmek isteyeceksin. Ve geldikçe, kendini daha çabuk toparlayacaksın, inan bana.”

Başımı iki yana salladım. Ben buna inanmıyordum. “Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsunuz?”

“Çünkü yaşadıklarını ben de yaşadım.”

Bu cümleyle hissiz bakışlarıma birden küçük bir merak kırıntısı serpilmişti. Kirpiklerim kapanırken, dudaklarımı ıslattım. “Nasıl yani? Siz de mi...”

“Detayları perşembe günü konuşuruz. Şimdi istirahatine bak.”

Doktor, aklıma bıraktığı soru işaretleriyle odadan çıktığında, kapıyı kapatmasına fırsat tanımayan yakınlarım aniden içeri doluştu. Anneannem, garip ama gözlerimi açtığımдан beri kendisini sürekli gördüğüm dedem, Çınar, Eda, teyzelerim, bugün ayrıca Emin Abi, Sevinç Abla da vardı... Hepsi yorgun ama mutlu gözlerle bana bakıyor, belki benden bir tepki bekliyorlardı. Yine, yoktu siyahına karıştığım adam. Ve bir günümü daha onsuz geçiriyordum.

Demet Hanım dediğini yapmıştı, gerçekten de ertesi gün çıkış onayım verilmişti ve tüm yakınlarım bu haber bir bayram getirmiş kadar sevinmişlerdi. Kimi kıyafetlerimi topluyor, kimi gitmeden önce burada bir duş almak isteyip istemeyeceğimi soruyor, kimi bir tekerlekli sandalye getirilmesinin iyi olacağını öneriyor, kimi koltuk değneklerinin yeterli olacağını düşünüyordu. Bense ne değnek ne de tekerlekli sandalye istiyordum. Bana destek olacak bir çift kol yeterliydi. Burada duş da almayacaktım çünkü daha fazla hastane kokusuna bulanmak istemiyordum. Buranın beni temizlemek yerine daha hastalıklı bir hale dönüştürdüğünü düşünüyor ve bir an önce evime gitmek için can atıyordum.

“Eylül, araba dışarıda. Hazırsan çıkalım. Odan da eskişi gibi duruyor, hiç dokunmadık.” Eda koluma girdiğinde kurduğu bu cümleyle şaşkınca dedeme baktım. Ne demek istiyordu? Onlarla gideceğimi mi düşünüyordu?

Bunu nasıl yapardım?

Aralanan dudaklarımdan bir kelime çıkmasını engelleyen şey, Eda’nın sesi oldu. “Onun evi de arabası da var.”

“Güvende olmadığı şu evden mi bahsediyorsun?” diye çıkıştı dedem. “Biz bir daha onu oraya, sizin içinize gönderir miyiz sanıyorsun?”

Eda tekrar cevap vermeden bu sefer ben atıldım. “Dede,” dedim sakince, tüm gözler bana yönelmişti. “Sizin evinize gelmeyeceğim. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim ama Eda haklı, benim bir evim var.” *Ne yaşarsam yaşayayım kendimi dünyanın en güvenli yerinde hissettiren bir evim var. Oradan başka bir yere gidemem, gitmem.*

Bir yabancı gibi konuştuğumda, anneannem araya girdi. “Ama kuzum, o evde tek başına nasıl yaparsın? Daha tam olarak iyileşemedin bile...”

“Eda bu konuda bana fazlasıyla yardımcı olacaktır annee. Böylesi daha uygun, inan bana.” *Hem, Aras da*

gelecektir. O yanımdayken kimseye ihtiyacım olmaz. O beni herkesten, her şeyden korur. O bana herkesten iyi bakar. O yaralarımı çok güzel sarar. Bir tek o sarar.

Anneannemin itirazlarına fırsat tanımadan ona hafifçe sarıldım. “Seni seviyorum.”

Çenemi tutup gözkapaklarımdan öptü. “Ben de yavrum, seni bize bağışladığı için Rabbime her gün nasıl dua ediyorum bir bilsen...” İnce kolları iyice zayıflayan bedenime dolandı. Ağladığını duydum, ben de ağladım. Kendimi durdurmak, güçlü görünmek zordu. Bunu başaramayacağımı biliyordum.

Anneannemle birbirimizden ayrıldığımızda hıçkırıkları-mız birbirine karışmıştı. Gözlerimi ondan ayırıp Eda’nın koluna tekrar girdim ve ağır adımlarla odadan dışarı çıktık.

Kapının önünde en son vurulduğunu hatırladığım ve bunun için büyük vicdan azabı çektiğim korumam Eray’ı gördüm, öyle karamsardım ki onun bile yaşadığına inanamamıştım. İçten içe onu sağlıklı gördüğüme sevindim ancak bu sevincimi dışarı yansıtamadım. Bir iki saniye bakıştık. Ne ağızmdan tek kelime çıktı ne gözlerimi kırpabildim selamlamak amacıyla.

Eray, “Geçmiş olsun yenge,” dedi. Belli belirsiz eğdim başımı. Bavulu taşıdı ve asansöre doğru yürüdük.

Aras bugün de yoktu. Onu görememiş olmak, gelmediğini yüzüme vurup içimi bir başka hüzne boğuyordu.

Dudaklarımı açıp her gün Eda’ya yaptığım gibi bugün de Eray’a Aras’ı sormak istedim. Ama yapamadım.

Hiç mi merak etmiyordu? Hiç mi düşünmüyordu ne halde olduğumu? Acım yüreğine salınmamış mıydı? Yanmıyor muydu onun da içi benim gibi, cayır cayır?

Oysa ben onu bekliyordum alev alan ciğerimi yatıştırabilmesi için. Reçeteme yazılan tüm ilaçları, kokusuyla gölgede bırakması için... Ceza mı veriyordu bana? Öyleyse başarı-

yordu. Müebbet hapis alan azılı bir suçludan farksızdım şimdi. Baktığım her yer karanlıktı, yaptığım hatalar, kaybettiğim küçük bebeğim... Bir an olsun çıkmıyordu aklımdan. Elim her an karnıma gidiyordu, kasıklarımda bir sızlama nüksediyordu sonra. Karnımın boşluğunu hissediyordum. Canımdan can gitmişti, bunu köküne kadar yaşamıştım.

Şimdi attığım her adım boşluğaydı sanki, yürüdüğüm her nokta beni düşürecek, yer altımdan kayacaktı. Yüreğimde büyük bir kasvet saklıydı. Baktığım yerle gördüğüm şey bir değildi. Bu yüzdendir ki asansörün açıldığını Eda'nın omzumu yumuşak bir biçimde sıkması ve adımı söylemesiyle fark ettim.

Küçük adımlarla asansöre girdim. Geniş asansörün kapısı kapanacağı sırada bir el araya girerek buna mani oldu. “Bir saniye, bekleyin!”

Kapı kapanamadan tekrar açıldı. Elin sahibi kucağında en fazla beş altı aylık, ufak tefek bir kız çocuğuyla içeri girdi. Ardından, “Gel hayatım,” dedi koşarak asansöre ilerleyen genç, kısa boylu kadına. Kadın da içeri girdiğinde asansörün kapısı kapandı.

“Görüyor musun Mehmet?” dedi kadın. “Bebeğimiz anene uğurlu geldi.”

“Evet,” dedi adam, kucağındaki minik bebeği yukarı kaldırıp pofuduk yanağına bir öpücük kondurdu. “O doğduğundan beri bizim en büyük uğurumuz.”

Gülüştüler. Yüreğimdeki oyuğun ölçüsü büyüdü. Karnımın üzerindeki parmaklarım titredi. Ben, uğurumuzu daha doğmadan kaybetmişim. Dolan gözlerimden aynı anda süzülür hüzün yüklü damlalar. Dudaklarım acıyla sızladı, bir hıçkırık yükselmemesi adına onları sıkı sıkıya kapattım. O sırada bebeğin uzun ve sık kahverengi kirpiklerle süslenmiş iri, yeşil gözleri benimle buluştu. Küçücük dudaklarında sıcak, masum bir tebessüm belirdi. Bu gülüş, benim içimi

daha fazla yaktı. Karşılık veremedim. Suçluluk duygusuyla başımı ondan çevirdim ve sessizce ağlamaya devam ettim.

Aras, o gün de gelmedi.

Günler geçti. Hastaneden çıkalı tam yedi gün oldu. Bu yedi gün boyunca bedenem hiç yalnız kalmadım. Eda yanımda kalıyordu, anneannem her gün geliyordu, teyzemler beni ziyaret etmekten kaçınmıyorlardı. Sevinç Abla muhakkak uğruyor, ara sıra yemekleri o yapıyordu. Ezel ve Aykut kafenin müsaade ettiği kadar, genelde akşamları beni ziyaret ediyor, birkaç saatin ardından gidiyorlardı. Son geldiklerinde Aykut'un Ezel'e evlenme teklifi ettiğini öğrendik. Evin içinde birkaç dakikalık mutluluk nidaları yankılandı ancak hiçbir beni dudaklarımdan dökülmedi.

Evet, bedenem yalnız değildim ama ruhum kocaman, balta girmemiş bir orman içinde hapsedilmiş gibiydi, yönünü bulamıyor, tozdan dumandan nefes alamıyordu. Demet Hanım, birkaç antidepresan ilacı vermişti perşembe günü. O ilaçları kullandığımdan beri daha kolay uykuya dalıyordum, en azından kâbuslarım beni rahatsız edene kadar...

Kundaktaki bebeği kendi ellerimle balkondan aşağı attığım kâbus yine uykumun derinliklerindeyken beni rahatsız ettiğinde, çığlık çığlığa uyanacakken tanıdık bir koku yatıştırdı beni. Ferah, okyanus kokusu burnuma çalındığında dudaklarımda çıkmayı bekleyen çığlıklar duraksadı.

O bilindik kokunun kaynağına bulmak istedim, rüya olmasını istemiyordum. Burnum boyun girintisine değiyordu, hissediyordum, teni sımsıcaktı, buradaydı. Emindim. Gözlerim heyecanla aralandı, odam karanlıktı ama evet, birinin kolları arasındaydım, ferah okyanus kokusu... kimin beni sardığını açıkça ifade edebiliyordu. Bu gerçek miydi, yoksa

onu görmeyi deli gibi isteyen zihnim bana bir oyun mu oynuyordu? Oyun olamazdı... Olamayacak kadar gerçekti... İçimde çelişen düşüncelere açıklık getirmek için acıyan boğazıma aldırmadan konuştum, “Aras,” dedim, sesim her ne kadar fısıltı gibi çıksa da bu bir haykırıştı. Kolları sardı biraz daha beni, sıcaklığı ısıttı bedenimi, ruhumu... “Burada mısın?”

“Buradayım güzelim. Yanındayım.”

İçim titreşime tabi tutulmuşken sesinin büyüyle mest oldum. “Buradasın...” diye mırıldandım. Sanki konuşmuyor, ağlıyordum. “Gidecek misin?”

“Şşş...” dedi yatıştırmak istercesine. Nefesi kulağımda süzüldü. “Seni hiç bırakmayacağım demiştin, değil mi?”

“Bırakmayacaksın, değil mi?”

“Bırakmayacağım...”

Rüya gibiydi fakat yine inanmıştı tüm benliğim ona. Şu cümleye ne denli ihtiyacım vardı, neden bu kadar rahattım bilmiyordum, ne ona karşı bir sinirim vardı, ne öfkem ne de haykırma isteğim. Sadece böyle sarılalım istiyordum, bir ömür böyle kalmaya hazırdım... Onu özlemiştim, onu çılgınca bir arzuyla özlemiştim, daha sıkı sokulmak istedim ancak bunu yaparsam gideceğini düşündüm. Yapamadım, öylece durdum. Rüya olsun istemiyordum, rüyaysa eğer uyanmak istemiyordum. Zamanı tam da şu an durdurmaz mıydım? Onun kollarının arasında, ferah kokusuyla ömrümün kalanını geçiremez miydim?

Tek istediğim buydu.

Uyku beni kendine esir aldı...

Gözlerim başucumdaki saatin sesiyle açıldığında, uyanışımın ilk birkaç saniyesi nerede ve ne vaziyette olduğumu, ne zaman uyandığımı kavrayamadım. Bilincimin yerine gelmesi birkaç saniyeyi aldı. Elimi alnıma koyup doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladığımda dün gece zihnimde canlandı. Kâbus gördüğümü ve çılgınlıklarımı hatırlıyordum,

boğazım hâlâ acıyordu, bu gerçektir. Sonra... Sonra Aras'ı hissetmişim. Kokusunu almışım, sesini duymuştum, sıcaklığını hissetmişim. Aklıma gelen tüm ayrıntılarla beraber heyecanla yatağın sol tarafına baktım. Aras burada mıydı? Dün gece rüya mı görmüştüm yoksa gerçekten buraya gelip bana sarılmış mıydı? Rüya olmasını istemiyordum, kesinlikle istemiyordum, o ne güzel bir özlem gidermeydi öyle, o ne güzel bir sarılıştı... İstediğim tek şeydi ve rüya olamayacak kadar gerçektir...

Ama... Ama yatağın sol tarafı dümdüzdü, en ufak bir kırışıklık, bir eğiklik yoktu. Kokusu kendini kaybetmişti, burada olduğuna dair ne bir iz ne de gerçek olduğuna dair bir delil vardı...

Ama gelmişti, hayır, bunların hiçbirisi yalanlanamazdı. Gelmişti, buradaydı. Rüya olamazdı. Hızlı hızlı çarpan kalbimle ayaklarımı hızla yataktan sarkıttım. Kasıklarım da beliren küçük acıyı umursamadan odanın içinde bulunan banyo kapısına doğru ilerledim. Kapıyı üç kere tıklattım, sesini duymaktı tüm dilediğim, ancak duymadım. Umudumu yitirmeden kapıyı açtım ve içeriye gözetledim. Banyo boştu, küvet boştu. O ayna, her gün sakallarını tıraş ettiği aynanın karşısı boştu.

Zihnime istemsizce bir anı nüksetti.

Banyonun kapısı aralıktı ve içeriden konuşma sesi geliyordu. Birkaç adım daha yaklaştığımda, Aras'ın yüzünü gördüm. Ellerini lavabonun üzerine koymuştu ve aynaya bakıp bir şeyler söylüyordu.

Biraz sonra kendi kendine konuştuğunu anladım ve merakla dinlemeye koyuldum.

"Eylül, ben seni..." dedi ve tamamlamadan nefes aldı. Ne yaptığını anlamayarak kaşlarını çattım. "Ben seni..." Eliyle lavaboya sertçe vurdu. "Söylesene lan... Bunu mu diyemiyorsun. Seviyorum diyeceksin işte. Hadi koçum, tek-

rar başlıyoruz." Boğazını temizledi ve eliyle ensesini kaşdı. "Eylül, ben... Ben... Ben var ya ben." Hızla, kendinden tiksinmiş gibi kafasını salladı. "Dünyanın en beceriksiz adamıyım. Ulan iki kelimeyi yan yana getiremiyorum," dedi ve öfkeyle sakallarını tıraş etmeye başladı.

Acımasız anılar zihnimin en ücra köşelerinde bile dans ediyorlardı ancak o anıları bana yaşatan kişi yoktu. Aras yoktu. Kocam yoktu.

Yokluğuna inanmak istemedim ve hızla arkamı dönüp koşar adımlarla odadan çıktım. Arka odalara baktım tek tek, her odayı ayrı bir hevesle açtım. Çamaşır odasına çıktım, terasa çıktım, Eda'nın kaldığı odaya bile baktım. Her noktasına ayrı ayrı iz bıraktığımız evimizin her karışını doluştım. Soluk soluğa kalmıştım salona girdiğimde, onu orada bulacağımı ummuştum son çare. Fakat burada da yoktu, onu yine bulamamış olmak bedenime büyük bir gülle gibi çarptı, tüm gücüm tükendi, dizlerimin üzerine düştüm. Haykırarak ağlamaya başladım. Dakikalarca ağladım, bir elimi karnıma, bir elimi yüreğime koydum fakat ikisi de dinmek yerine ben ağladıkça daha da körükleniyordu.

Çığlıklarımı duyan Eda yanıma geldi, yanıma çöktü, beni kollarının arasına aldı, başımı göğsüne yasladı.

Aras yine gelmedi.

Hiç bu kadar daralmamış, hayatı hiç bu kadar siyah görmemiştim. Yaşam, hiç bu kadar acımasız gelmemişti. Renkler hiç bu kadar itici görünmemişti gözüme. Ben kötüydüm, diğer insanlar nasıl gülüyordu, nasıl eğlenebiliyor, nasıl geziyor, nasıl çıkarıyorlardı hayatın tadını? Tat alıyorlar mıydı gerçekten yaşamaktan? Benim tadım kalmamıştı.

Gözümü açtığım günden beri –ki bu yaklaşık üç hafta, on altı saate tekabül ediyordu– yaşamak zehir gibiydi. Uyumak zehirdi, kâbuslarla sıçrayarak uyanmak zehirdi. Uyuyamamak zehirdi. Düşünceler efsunluydu, beynim türlü kurtçuk tarafından kemiriliyordu. Sığınacak hiçbir şey yoktu şimdi elimin altında.

Uykularım bazen güzelleşiyordu, Aras'ı görüyor, onu hissediyordum ve o zaman uyanmak istemiyordum. Sonra uyanıyordum ve kendimi bir yeni boşlukta buluyordum. Tüm yaşananlardan kendini sorumlu tutuyordu, ben onun için yanıp tutuşurken, o karşıma geçecek hakkı kendisinde bulamıyordu. Oysa benim tüm haklarım ona aitti, tüm benliğim onu istiyordu. Yalnızca onu. Tüm acılarım onu bekliyordu ama o gelmiyordu. Gelemiyordu.

“Eylül,” dedi Eda ben elimdeki çatalı tabağımdaki zeytine batırmaya çalışırken. Hayır, bunu yemek için yapmıyordum, saçma bir oyun gibiydi. Bakışlarımı tabağımdan ayırıp Eda'nın neşeli, güzel ve her zaman bakımlı olan yüzüne baktım. Onu dinlediğimi anlayınca hemen konuya girdi. “Bugün, seanstan sonra benimle kuaföre gelmek ister misin?”

Bakışlarımı hemen ondan ayırdım. Demet Hanım'la olan terapi seansları haricinde hiçbir yere çıkmak istemiyordum. Dışarı çıkmak istemiyordum, başkalarının mutluluğunu görüp bundan rahatsız olmak istemiyordum, başka bebekleri görüp, *Benimki neden hayatta değil?* diye düşünmek istemiyordum. Çiftleri görüp, *Benim eşim neden yanıma gelmiyor?* diye düşünmek istemiyordum. Başka hayatları görüp, *Biz neden bu kadar sıradan bir hayata sahip olamadık?* düşüncesini de istemiyordum. Diğer insanlara nazarım değsin istemiyordum ve bu düşünceler bana kendimi suçlu hissettiriyordu, suçlu olmak istemiyordum.

“Eda, dışarısı bana iyi gelmiyor,” dedim ve daha yemeyeceğimi belli etmek için tabağımu birkaç santim ileri kaydırdım.

“Dışarıya değil, sadece kuaföre gideceğiz,” derken elini uzattı ve saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. “Güzelim saçların çok yıprandı. Biraz bakımın zararı olmaz ha, ne dersin?”

Başımı önüme eğdim ve saçlarıma baktım. Aras saçlarımı severdi. Ve şimdi o kahverengi tutamlar tek tek elektriklenmişti, eski parlaklığı ve canlılığı yoktu. Tıpkı ruhum gibi. “Sadece saçlarım mı?” dedim cansız sesimle.

“Eylül,” dedi Eda, elini omzuma attı, omzumu sıvazladı. Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık. Altında koyu halkalar oluşan gözlerim yine doldu. Ağlamak istemiyor fakat bunu başaramıyordum. Yüzümün o tuzlu damlalarla ıslanmadığı bir gün bile olmamıştı. “Ah, hayır,” dedi Eda ağladığımı fark ettiğinde ve hemen ayağa fırladı. “Bugün seanstan sonra kuaföre gidiyoruz ve seni güzelce bakıma alıyoruz. Kalk.”

Kolumdan tutup beni kaldırmaya çalışırken canım acımasın diye nazikti ama ısrarlıydı. İtiraz etmek için, “Eda...” dediysem de bu sefer ikna olmadı.

Demet Hanım'ın odasında, masasının solundaki krem rengi koltuğundaydım. Önce her zaman normal başlardı konuşmaya, kendisinden bir şeyler söylerdi. Hâlâ benim yaşadıklarımı yaşadığından kastı neydi bilmesem de onun hayatını ve faaliyetlerini dinlemek hoşuma gidiyordu. Her gittiğimde bana katılacağım yeni bir aktivite sunuyordu. El işi kurslarına gitmek, boyama kurslarına gitmek, bir huzurevinde gönüllü çalışan olmak ya da en azından haftada bir kez oradakileri ziyaret etmek. Hepsisi birbirinden güzel şeylerdi, Demet Hanım neredeyse hepsine katılıyordu ancak ben henüz kendimi o kadar ilerlemiş bulmuyordum. Hâlâ kapalıydım dış dünyaya.

“Bugün seni biraz daha toparlanmış görüyorum,” dedi şefkatli, sıcak bakışlarıyla suratımı incelerken. “Haklı mıyım?”

“Sadece çalışıyorum.” Başımın sol altında oluşan sızıyla elimi o kısma koydum, ardından güçsüzce yutkundum. “Demet,” dedim, ona Hanım dememi istemiyordu. “Hâlâ izlenildiğimi hissediyorum. Sanki... Sanki Ba...” Soluklandım. “Ba...”

Kelimayı tamamlayamadığımda araya girdi. “İsmi söylemene gerek yok. Sanki o, ne? Hâlâ peşinde olduğunu mu hissediyorsun? Buna dair somut bulguların var mı?”

Kaşlarımı yukarı kaldırarak *hayır* işareti yaptım. “Somut bir bulgum yok,” dedim güçlkle. “Sadece...” Yutkundum. “Bilmiyorum, gördüğüm kâbus geçmedi, uykuya daldığım her an görüyorum. Geceleri birden uyanıyorum ve bir nefes hissediyorum. Gözlerimi açıyorum korkuyla, nefesi duyuyorum, hızla ışığı açıyorum ve odama bakıyorum. Ama yok, kimse yok. Yine de rahatlayamıyorum. Işığı kapatmaktan korkup yorganımın altına giriyorum, sanki o yorganın altındayken savunmadaymışım gibi, bilmiyorum, deliriyormuyum Demet? Karanlıkta kalamıyorum, ıssız bir sokağa girme düşüncesi bile beni deli ediyor. Dışarı çıkmaya korkuyorum.” *Aras yanımda olsa korkmam.* Ağlama raddesine geldiğimde dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirip burnumu çektim. “Bazen... Bazen ses bile duyuyorum ama somut mu yoksa zihnimin ürettiği bir şey mi karar veremiyorum. Ya somutsa Demet, ya gerçekten izleniyorsam?”

Elimi sıkışan kalbimin üzerine koyduğumda gözlerimden aşağı birkaç damla yaş süzüldü.

“Sakin ol Eylül,” diyerek masasındaki peçetelerden birini uzattı. Titreyen parmaklarımla peçeteyi alıp gözaltlarımda biriken damlaları sildim. Demet Hanım konuşmaya devam etti. “Yaşadıkların kolay şeyler değildi, bunları hissetmen normal. Senin yerinde bir başkası olsa, çok daha beter bir

konumda olurdu fakat sen güçlü bir kadın gibi, dimdik durdun, duruyorsun. Hislerin normal, en basitinden gördüğümüz bir kâbusun etkisinden günlerce çıkamıyoruz. Sen kâbus görmedin, kâbusu yaşadın. Ve kimse senden tamamen sorunsuz bir şekilde hayatına dönmeni bekleyemez, inan bana. Bu, bencillik olur. İlaçlarının dozunu arttıracakım, inanıyorum ki, birkaç aya en ufak tedirginliğin kalmayacak. Unutma, o yok. Sana bir daha yaklaştırmaya cesaret edemez, anladın mı?”

Kafamı onaylar gibi ağır ağır salladım, rahatlamaya çalışıyordum.

“Şimdi beni tekrar etmeni istiyorum.” Gözlerimi kırparak onu onayladım. “Barlas yok. Bana yaklaştırmaya cesaret edemez.”

Burnumdan derin bir nefes aldığımda, konuşmak için vermeyi bekledim. Soğumaya başlayan ellerimi birbirine doladım, ardından ince dudaklarımı araladım. “Bar... Bar...” Ellerimden birini tekrar kalbimin üzerine koydum ve sakinleşmeye çalıştım.

“Su iç, sakinleş ve söyle.”

Dediğini yaparak masanın üzerindeki su dolu cam bardağı ellerimin arasına aldım, bardağı dudaklarıma götürürken gözlerimi kapattım, birkaç yudum içip boğazımın ferahlamasını sağladıktan sonra gözlerimi açmadan bardağı ellerimin arasında tutarak sıkıttığım dişlerimi açtım ve kararlı bir şekilde konuştum. “Barlas yok. Bana yaklaştırmaya cesaret edemez.”

Bir çırpıda söylediğim bu cümle, sanki dünyanın en zor işini başarabilmişim gibi beni ferahlatırken sıkışan soluğumla gözlerimi açtım.

“İşte bu Eylül,” dedi Demet Hanım beyaz tenli elleriyle kare şeklindeki kâğıda bir şeyler karalarken. “Bundan sonra ne zaman için daralsa ya da şu hayali nefesleri ne zaman

hissetsen, bu cümleyi tekrarlamayı istiyorum.” Bana uzattığı kâğıdı aldığımda devam etti. “İlaçlarını yazdım, artık bunları kullan.”

Ayağa kalktığımda gülümsemeye çalışarak, “Teşekkürler,” dedim kısık bir ses tonuyla.

“Kendine iyi bak.”

“Siz de öyle.”

Odadan çıktığımda Eda oturduğu sandalyeden ayağa kalktı ve hemen koluma girdi, beraberce çıkışa doğru yürüdük. Hastane ortamları beni her zaman germiştir, etrafta ruh halini bilmediğiniz bir sürü insan vardı. Gözlerde çeşitli duygular hâkimdi, korku, sinir, umut, heyecan... Birisi yakından gelecek ölüm haberinden korkarken öbürü ameliyat sonucunu büyük bir umutla bekliyordu. Birisi can çekişirken, diğeri hayata tutunuyordu. Acı, sevinç, öfke bütün duygular her yere dağılmıştı. Bazen bir çılgılık bazense sevinç nidaları yükseliyordu. Hızlı adımlarla kendimi dışarı atarken gözlerimi kimseye bakmaması konusunda uyarıyordum. İçimin daha fazla daralmaması lazımdı, acı dolu sahneleri görmekten kaçınmalıyım.

Dışarı çıktığımızda soğuk bir rüzgâr ulaştı ve atkuyruğu modeliyle bağladığım saçlarım havalandı. Bu sert rüzgâr bile beni yatıştırmaya yetmiyordu. Yüreğimdaki oyuntu kapanmamıştı, her gün bir santim daha büyümüşü. Kasvetli, gri gökyüzüne baktım. Yalnız başına, yolunu bulmak ister gibi uçan bembeyaz bir martı ilişti gözüme. O an, gökyüzüne karışmayı diledim. Yeryüzü bana çok ağır geliyordu.

Nefes alıp verdim, ciğerlerim acıdı. Arabaya doğru adımlar atan bacaklarım halsizdi. Geçtiğim her yol bana bir sızı olarak dönüyordu. Bir an, yine o his uğradı bana. Arkamda bir gölge var sandım. Öyle ki gölgenin gölgemin üzerine geçtiğini hissettim. İçim korkuyla yoğrulurken Demet Hanım'ın söylediklerini aklıma getirmeyi denedim.

Barlas yok, diye geçirdim içimden. Derin bir nefes aldım. Bana yaklaşılmaya cesaret edemez.

Yine de içgüdülerime engel olamadan omzumun üzerinden hastanenin girişine baktım, nefes alışlarım hızlandı, arkamda hissettiğim gölgenin hayali olduğunu bir kez daha kanıtladım kendi zihnime ve titreyen parmaklarımla arabanın arka kapısını açıp hızla içeri girdim.

Eda peşimden girip kapıyı kapattığı an Eray arabayı çalıştırdı. Aras'ın bana doğum günümde hediye ettiği arabayı... İçim sızladı. Her yer oydu, her şey oydu ama o yoktu.

"Eray, önce kuaförüme götürüyorsun bizi." Eda'nın bu söylediğini Eray başını eğerek onayladı ve arabayı döner kavşaktan dolandırdı.

Cama dayalı başımla yolu izlediğim sırada duyduğum telefon sesiyle istemeden de olsa kulak misafiri oldum Eray'a. Belki onunla konuşuyordur diye. Belki ondan bir haber alırim diye.

Eray, "Buyur abi," dediğinde yüreğim hopladı. Kalp atışım tekledi. Ellerim titredi.

"Baskın mı olacak?"

Tek kaşım havalanırken gözlerim bağımsızlığını ilan edip Eray'a yönelmiş, artık gizli bir dinleyiciliğim kalmamıştı. Ses tınısını duymayı istedim ve tüm dikkatimi oraya verdim.

"Tamamdır abi."

Aras cevap vermedi ve telefon kapandı. Gözlerim dolar-ken dudaklarım seğirdi. Sesinin en ufak titreşimini duymak bile alev alan yüreğime bir damla su akıtmıştı. Bir anlık ferahlatmıştı. Baskın kelimesi içimi tedirgin ederken, merak ve endişe içinde dudaklarımı araladım.

"Ne baskını?" Ancak Eda bunu benden önce sordu.

Eray sol eliyle yanağını kaşırken yanan yeşil ışıqla gaza bastı. "Önemli bir şey değil. İsyan çıkaran ve kuralları çiğ-neyen bir mekâna düzenlenen bir baskın. Haraç vermeyi reddediyorlar..."

Edindiğim bilgilerle tekrar koltuğuma yaslandım. Böyle büyük bir çalışma yapıyorlarsa, mekân sahibi adam beş para etmezdi tekiydi. Aras evine ekmek parası götürmeye çalışan iyi aile babalarına, onların ekmek kapılarına böyle bir şey düzenlemezdi, bu yüzden rahattım. Ama beni esas rahatlatan onun iyi olmasıydı. Sesini, en azından tınısını duymuş olmaıktı.

Beni niye aramıyorsun? diye haykırmak istemiştım içimden, telefonu Eray'ın elinden alıp, kızıp bağırmaıktı istemiştım ancak hiçbirini yapamadım.

Alnımı tekrar cama yaslayıp daha fazla onu düşünmeye ve yolu izlemeye karar verdim, ama biliyordum ki bu imkânsızdı.

Dışarısı soğuktu, üstelik yağmur da çiselemeye başlamış, bu soğukluğun devam edeceğini akıllara kazıymıştı. Kış tüm şiddetiyle geliyordu. Döner kapıdan içeri girdiğimizde salonun beyaz ışıkları gözümü almış, refleks olarak kısık bakışlarım devreye girmişti. Daha önce bu kadar lüks bir güzellik merkezine gelmemiştim. Yerler cilalandığını düşündüğüm parlak beyaz fayanslardan oluşuyordu, öyle ki başınızı eğdiğinizde yüzünüzü görebiliyordunuz. Kenarda, karşılıklı tozpembe masalar vardı, bu da sanırım bekleme yeriydi. Kendimi buraya çok yabancı hissettim.

Etrafı süzmeye devam ederken gözlerim bir aynayla buluştuğunda görmekten kaçtığım, zayıflayan yüzümü görüp hızla bakışlarımı başka bir yöne çevirdim.

“Edaşkıım...” Hafif kilolu, yüzündeki makyaj sayesinde bebeksi bir ifadeye sahip güler yüzlü bir kadın kollarını açıp Eda'ya doğru seri adımlarla geliyordu. Onun, buranın sahibi olduğunu anlamam pek de zor olmamıştı.

Eda da yüzüne, dişlerini gösteren bir gülümseme kattığında yüzlerini birbirine değdirmeden, öpmüş gibi yaptılar. “Nerelerdesin şekerim, uzun zamandır uğramıyorsun.”

Eda, kolunu omzuma değdirdiğinde turuncu saçlı kadının kahverengi gözleri benimle buluştu. “Arkadaşımla ilgileniyordum. İsmi Eylül, yakında o da buranın müdavimi olacaktır.”

“Ah, öyle mi! Merhaba Eylül, ben Füsün.”

“Merhaba...” diyerek isminin Füsün olduğunu öğrendiğim bakımlı kadının elini tuttum. Füsün boşta kalan eliyle, koltukları gösterdi. “Ee, ne bekliyorsunuz, geçin şöyle, başlasın güzellik zamanı.”

Eda mutlu ve kendinden emin gözlerle bana baktığında, benim gözlerimde aynı eminlikten yoktu. Birden omzuma dokunan ellerle yerimde sıçramış, ardından Füsün denen kadının beni hızla tozpembe koltuklardan birine götürmesine mani olamamıştım. “Olca, hemen Eylül Hanım’ın saçlarıyla ilgilen.”

Kaşlarım çatıldığında, “Saçlarım için geldiğimi nereden anladınız?” diye sordum.

Yüzündeki gülümseme genişlerken, işaret ve orta parmağını aynı anda kaldırıp gözlerine tuttu. “Bu gözler, profesyonel bakışlar içerir küçük hanım.”

Olca denen, yirmilerinin sonlarındaki esmer, genç adam, saçlarımı özenle, yumuşak bir şekilde yıkamaya başladı. Bu olay esnasında başıma masaj yapılıyormuş gibi sakinleşmiş, rahat koltukta uyumamak için mücadele etmiştim. Islak saçlarım düz bir şekilde önüme düşerken, “İstedığınız bir model var mı?” diye sordu naif sesiyle.

Saçlarım taranırken, başımı hayır anlamında salladım. “Tamamen size bırakıyorum.”

“Pişman olmayacaksınız,” dediğinde, aynadan bana bakan kahverengi gözlerine gülümsemedim ve gözlerimi kapattım. Bir anlığına saçımda dolanan, tüm telleri yumuşakça tarayan bu ellerin sahibinin Aras olduğunu hayal ettim. İçim sızladı. Ve zihnimde bir anı daha canlandı.

Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturuyor ve birbirine dolaşan saçlarına geçirdiğim tarakla her bir tele ayrı eziyet ediyordum. Arada acıyla inliyordum fakat saçım bir türlü açılmıyordu. Ne ara bu kadar dolaştırmayı becermiştim? Bir daha saç spreyi kullanmayacaktım. Hep o sertleştiriyordu.

Tarağı indirmeye çalışırken dudaklarımdan ağlamaklı bir ses yükseldi. "Açılsana!"

"Eylül." Arkamdan Aras'ın sesini duydum fakat ona dönmedim ve yapmaya çalıştığım şeye devam ettim. "Ne yapıyorsun?"

"Off," diye bezgin bir nefes döküldü dudaklarımdan. "Aras, saçım dolaştı, açamıyorum! Bana banyodan makası getirir misin?"

"Makası ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Keseceğim." Bezgin bir nefes alıp alınımdan aşağı süzülen saçlarımdan yüzümden çekilmesini umdum. Oynamadılar bile.

"Sakin," dedi sertçe. "Öyle bir şey yapayım deme."

Çatık kaşlarımla ona baktım ve "Nedenmiş?" diye sordum. "Baksana ne kadar uzadılar. Baş edemiyorum artık."

"Saçlarını seviyorum," diye yanıtladı eveleyip gevelemekten. "Onları bir santim bile kısaltmayacaksın Eylül."

"Öyle mi?" derken gülümsememi bastırmaya çalıştım. Bende sevdiği şeyleri duymayı seviyordum, bu konularda onunla inatlaşmayı daha çok. "Kısaltırsam ne olur?"

Ensesinde duran havluyu yatağın kenarına bıraktı ve bana doğru yürüdü. Yatağın üzerine çıktı, ona bakmamak için hemen karşıya döndüm. Tam arkama geçti, nefesini duyabiliyordum. Eğildi ve tişörtün açık bıraktığı köprücük-kemiğimin üzerine içten bir öpücük kondurdu. Kalbimin içine gömülü kelimeler kozalarından çıktı ve neşeyle dolaştı. Dudakları kulağıma yaklaştı. "Eğer kısaltırsan, dünyanın

neresinde olursam olayım gelir seni bulur ve o meşhur cezalarımın birini uygularım."

"Demek ceza," derken gülümsememi bastırmayı denedim. "Ama sen beni suça teşvik ediyorsun."

Aras nefeslenir gibi gülümsedi. Nefesi boynumda gezindi. Elini uzatıp bileğimi kavradığında içim titredi. "Bırak," diye mırıldandı ensemin üzerinden.

"Sen mi tarayacaksın?"

"Niye?" derken tarağı parmaklarımın arasından aldı. "Karımın saçlarını taramak istiyor olamaz mıyım?"

Ilık nefesi ensemdede tatlı bir yel gibi dolaşırken gülümsedim. Her "karım" deyişinde beni mest ediyordu ve ben anlık hülyalara dalıyordum.

Saçımdan küçük bir tutam aldı, elindeki tarağı, eli silahlı bir adamdan beklenmeyecek naiflikle sürdü saçlarıma. Benim gibi koca bir tutamı bir hamlede açmaya çalışmak yerine küçük küçük parçalar halinde taradı saçlarımı. Çok yumuşaktı, canımı zerre acıtmadı. Çok dikkatliydi. Yüz ifadesini görmek için başımı hafifçe çevirip göz ucuyla ona baktım. Kaşları hafifçe gözlerinin üzerine sarkmıştı, keskin kıvrımlara sahip dudakları sıkı sıkıya kapalıydı. Kısılan simsiyah gözleri saçlarıma odaklıydı. O an, uzanıp onu öpme isteğimi çok zor zaptettim. Çok huzurlu bir andı, bölmek istemedim. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkardım.

Aniden gözlerimi açtım. "Saçımı kesmenizi istiyorum," dedim büyük bir kararlılıkla.

"Emin misiniz?" diye sordu Olcay. "Çok güzel uzatmışsınız, biraz bakımla eski canlılığına kavuşacaktır."

Kafamı iki yana salladım. "Lütfen kesin."

Ve gümüş makas saçlarıma değdi, ilk tutam koptu, sessiz bir çığlık duyuldu. Sadece ben duydum. Kalbime derin bir çizik daha atıldı. İkinci tutamda gözlerim doldu. Üçüncü tutamda dolan gözlerim yaşlarını serbest bıraktı...

Saçlarım omuz hizama kadar kısaldığında kapalı gözle-
rimden ardı ardına damlalar süzüldü. Olcay kesme işinin
bittiğini söylediğinde yaşlı gözlerimi açıp aynadaki yansı-
mamı izledim. Onları ilk defa bu kadar kısa görüyordum,
omuzlarıma kadar uzanıyorlardı ve gerisi yoktu.

“Saç rengini açtırmak ister misin?”

Hayır, bu kadarını yapamazdım. Aras’ın beni başka
renkle görmesini istemiyordum. Bu nedenle, “Doğallıktan
yanayım,” diye kestirip attım.

Başını önüne eğip gülümseyerek, “Pekâlâ...” diyerek ku-
rutma işlemine başladı.

Günün sonunda kahverengi, belime kadar uzanan saçla-
rım, omuz hizamda kesilmişti. Olcay, onlara dağınık buk-
leler yerleştirmişti, ben genelde düz saç kullandığım için,
bu bile garip gelmişti. Şimdi saçlarım eskisi gibi canlı ve
parlak. Yüzüme yapılan cilt bakımı ve makyajla beraber,
en azından artık aynalara bakmaktan çekinmiyordum.

*Bir okyanustaydım, öyle ferah öyle güzel ve öyle rahatla-
tıcıydı ki uzun zaman sonra ilk defa uykumdan uyanmak
istemiyordum. Güneş tepede parılıyordu, yemyeşil suya
bakan gövdemin aksine suyun dışında kalan sırtım güneşin
ışınlarıyla kavruluyordu. Ancak bu beni rahatsız etmiyor-
du. Suda keyifle kulaç atıyor, ayaklarımı çırpıyordum. Uzun
zaman sonra aradığım rahatlığı bulmuştum sanki. Huzura
ulaşmışım, dertlerim ve karamsar tüm düşüncelerim beni
terk etmişti. Ellerimi birleştirip açarak tamamen ferahlamak
adına suyun içine daldım.*

*Tekrar gün yüzüne çıktığımda güneş gitmişti, gökyüzü
parlaklığını kaybetmiş, bulutlar gri bir kasvete sürüklenmişti.
Suyun içinde korkuyla çırpındım, başımı önüme eğdiğimde*

az önce yeşil olan suyun şimdi kapkara olduğunu gördüm. Ve suyun içinde bir girdaba kapılarak dönmeye başladım. Hiçbir çabam işe yaramadı, ben hareketlendikçe okyanus dalgalandı, ben çırpındıkça dalgalar beni içine aldı. Nefes almaya çalıştıkça ağızma tuzlu su doldu, nefesim kesildi.

Gözlerimi açtığımda hızlı hızlı soluyordum. Göğsüm hararetle inip kalkıyor, kuruyan ağızım kapanmıyordu. Alnımdan aşağı ter damlaları süzülürken yutkunmaya çalışıp boğazımdaki öldürücü yumruyu kaybetmek istedim. Rahatlamak için birkaç saniye gözlerimi kapatacaktım fakat odanın kapı tarafında duyar gibi olduğum nefes sesiyle bundan vazgeçip bakışlarımı oraya diktim.

Tam kapının önünde bana sırtı dönük, çıkmak üzere olduğunu anladığım o bedeni gördüğümde gözlerim *hayal mi görüyorum* dercesine birkaç kez kendiliğinden kırpıldı. Yüreğim, delicesine çarptı ve elim onu sakinleştirmek için sol göğsüme gitti. Tutulan dilim birden çözüldü ve günlerdir kendi kendime sayıkladığım o isim, tekrar dudaklarıma aktı. “Aras!”

Bölüm İki

Vuslat

Dünya dönmeyi bırakmış, zaman benim için durmuştu. Kalbim, ona doğru dörtmala koşarken bedenim tutulmuş gibi öylece duruyordu. Odada çıt çıkmıyordu, duyulan tek şey soluklarımızdı. Hayal değildi, değil mi? Rüya değildi... Tam karşımdaydı, yüzü bana dönük değildi ama buradaydı. Oydu, onu kilometrelerce öteden bile tanırdım. Suratını görmeme gerek yoktu. Onu sadece kalbimle bile tanırdım, onu bana hissettirdikleriyle tanırdım.

Çok yakındı lakin bir o kadar da uzaktı sanki. Gözü-mü kapatıp açsam, varlığını yitirecekti. Ona dokunmam, varlığını sadece manevi olarak değil, madden de hissetmem lazımdı. Buna ihtiyacım vardı.

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp, tüm acılarımı yoksayarak ayağa kalktım ve ışık hızıyla Aras'a doğru koştum. Çok kısa bir andı fakat ona ulaşabilmek bana saatler kadar uzun gelmişti. Kollarımı ona doladığım an yok olmasından korkarak sarıldım arkasından. Ancak kaybolmadı. Buradaydı, kanlı canlı buradaydı. Başım siyah ceketinin üzerinden geniş sırtına yaslıydı. Parmak uçlarım, gövdesinde birbirine kavuşmaya çalışıyordu.

“Aras,” dedim buram buram tüten okyanus kokusunu içime çekerken. Sonra gördüğüm rüyayı hatırladım. Okyanusta oluşumu, havanın sıcaklığını, bu ferah, hoş kokuyu. Güzel bir rüya görmemin sebebi Aras’tı, rüyanın kâbusa dönüşmesi yanımdan kalktığı içindi. “Ah, Aras,” dedim zayıf kollarımla onu biraz daha sıkı sararken. Sulanan gözlerim yaşlarını akıttı ceketinin üzerine. “Ah, Aras,” dedim tekrar, daha içli bir şekilde. “Geldin, sonunda geldin.” Gözlerimi kapatıp onu daha derinden solumak istiyordum ama açtığım an yok olur diye bunu yapamıyordum. Yaşlı gözlerimle öylece duruyordum.

“Eylül,” dediğinde işittiğim sesi benimkinden farksızdı. Hüzün, özlem, yorgunluk, çaresizlik barındırıyordu. Sesini duymak bana bir yeni ilaç gibi gelmişti. Yutkunduğunu duydum. Birkaç saniye daha sessiz kaldık. Ve sonra Aras hızla ellerimi kendinden çekip bana döndü. Beni kollarının arasına aldı, sıkıca sardı. Ben ağladım, hıçkıra hıçkıra ağladım. Parmaklarımı sırtına bastırdım. Aras burnunu boynumun kenarına yasladı, beni soluyordu, ben onun okyanus karışımı büyüsunü koklarken ağlıyordum. Dakikalar boyunca öyle kaldık. Hiçbir şey söylemedik. Odayı dolduran tek şey, benim sessiz hıçkırıklarımdı.

“Ağlama,” dedi Aras dudakları omzumdayken. İçim titredi. “Ağlama güzelim.”

Güzelim... Ne kadar olmuştu bu hitabı ondan duymalı? Bir ay? Kırk beş gün? Aylar? Yıllar? İçim yandı. Daha beter ağladım.

Aras yine “Güzelim,” derken dudakları saçlarıma çıktı. Kokumu içine çekti. “Ağlama, yakma içimi daha fazla.”

O an durdum. Burnumu çektim, gözyaşlarımin tuzuyla tatlanmış dudaklarımı birbirine bastırdım, yeni gelen bir hıçkırığı içime bastırdım ve Aras’ın kollarından sertçe sıyrıldım. Gece lambasının aydınlattığı loş odada yüzünü

inceledim öfkeli bakışlarla. Genelde hep tıraşlı gördüğüm sakallarına günlerdir jilet eli değmemiş gibiydi. Zayıflamıştı, gözlerinin altında tıpkı benim gibi çukurlar oluşmuştu. Hüzün çukurları. Hafiften uzayan saçları alına düşüp, gözlerinin üzerine siyah bir gölge oluşturmuştu. Yüzü solgun, o kapkara bakışları özlem doluydu. Onu her zaman güçlü görmeye alışan bünyeme çok ağır gelmişti bu. Yüreğim daha beter sızladı, dudaklarım seğirdi. Beni kendinden nasıl mahrum ederdi? Bunu kendine, bunu bize nasıl yapardı?

Sahra Çölü'nden daha kurak bir hal alan ağzımla yutkunmaya çalışmak başarısız sonuçlanmıştı. Nefes almayı denedim, tüm oksijen kalbimdeki çukura dokundu. Canım yandı. "Ağlama mı?" dedim hüzne boyanan sinirimle, inanmıyormuş gibi. "Sen, bana 'ağlama' mı diyorsun?" Göz yaşlarım akmaya devam ederken başımı iki yana salladım.

"Eylül," dedi. Bana doğru bir adım attı. Aynı şekilde bir adım geriledim.

"Kaç gün oldu?" diye sordum hıçkırıklarımın ardından. "Kaç saat oldu, biliyor musun?" dedim öfkeyle. "Gözümü açtığım andan beri dudaklarımdan dökülen tek şey senin ismindir! Neler yaşadığımı biliyor musun? Sensiz ne halde olduğumu?"

Bir kez daha yutkundum. "Eylül..."

"Bana Eylül deme!" diye haykırdım. "Günlerce seni bekledim. Baktığım her yerde sen vardın, duyduğum her seste, işittiğim her nefeste, gördüğüm her gülüşte sen vardın! Ama sen yoktun! Sen kayıptın. Sen yanımda değildin!" Nefeslendim, bir başka ağlama dalgası boğazımdan yükselip gözlerime ulaşırken dişlerimi sıkıp buna engel olmaya çalıştım. "Sadece bir kere olsun sesini duymak yeterdi geçen günlerimi yatıştırmak için. Beni neden aramadın!?"

"Sen neden aramadın?" dedi benim yüksek sesime karşın en ufak artmanın olmadığı pürüzsüz sesiyle.

O an duraksadım, hemen bir yanıt veremedim. Bunu nasıl sorardı? Ben arayacak halde miydim? Hastanede yatan, ölümden dönen bendim. Ben mi arayacaktım? Kendi kendime başımı salladım. “Farkında mısın bilmiyorum ama ölümden dönen bendim!” diye bağırdım. “Kaçırılan, intihar eden, bebeğini kaybeden...” Sesim titredi, gözlerim acıyla sızladı. Dudaklarımı dişleyip güçlükle devam ettim. “Günlerce komada kalan bendim.”

Aras, her söylediğimle beraber yüreğine bir bıçak darbesi aldı sanki. Gözlerinin sulandığını fark ettiğimde elimi yüzüne bastırıp *sakın* demek istedim. Onu ağlarken görmeye dayanamazdım.

“Evet,” dedi, ilk defa Aras’ın sesinin titrediğine şahit olmuştum ve bu yüreğime derin bir çizik attı. “Kahretsin ki evet,” dediğinde sesi çok hafif yükselmişti. “Ve bu yaşadıklarına sebep olan da bendim!” Bana doğru bir adım attığında bu sefer geri gitmedim. “Ben senin hayatını mahvettim, ben senin gülüşlerini söküp aldım! Ben senin sorunsuz hayatına kara bulut gibi çöktüm! Renklerinle yeşermek isterken farkında olmadan seni siyaha boyadım! Sana bunca kötülüğü yapmışken yeni bir hayata gözlerini açtığında karşına nasıl çıkardım?!”

Bunlar nasıl cümlelerdi? Nasıl böyle düşünürdü? Aras, bana kaderimin sunduğu en güzel armağandı. Ben ondan gelen çileye gözüm kapalı razı olurdum, onun için çektiğim acıların hiçbir önemi yoktu. Onun uğruna her şeyimle savaşırdım. Kendini nasıl suçlardı? O beni uzaklaştırmayı istemişti, onu bırakmayan bendim. Başıma gelecek her şeyi göze almıştım. Evet, hiç kolay günler geçirmemiştim fakat beni ayakta tutan bir şey varsa o da Aras’la aramdaki güçlü bağ, onun nefesi ve sevgisiydi.

Dolup taşan öfkemle beraber yumruk yaptığım iki elimi gövdesine vurup, “Aptal!” dedim. Gövdesi bir milim bile oynamadı. “Sen benim hayatımı mahvetmedin! Sen bana haya-

tımın en güzel günlerini yaşattın.” Bir kez daha yumrukladım. “Sen beni siyaha boyamadın, sen bana siyahın güzelliğini öğrettin!” Kapı gibi sert gövdesi bir yumruğumdan daha aldı nasibini. “Benim hayatım zaten sorunluymuştu, sen bana uğruna degecek sorunlar verdin! Ben hiçbirinden gocunmadım!” Gövdesine güçlü bir darbe geçirdim. “Ben seni sevdim, yarınının olmadığını bilerek sana *evet* dedim. Senin siyahına karıştım. Tüm yaşadıklarımın ardından gözümü açtığımda söylediğim ilk isim ne oldu biliyor musun?” diye sordum nefes nefese. Ve yine vurdum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Aras!” dedim. “Sadece Aras! Sevdiğim adam, bir ömür yanında olacağıma söz verdiğim adam, kocam, her şeyim!”

Tekrar ona vuracağım sırada yumruk yaptığım ellerimi güçlü elleriyle kavrayıp beni kendine çekti, ona karşı koymamı engelleyerek güçlü kollarıyla tüm bedenimi sardı. Ben onun göğsüne yaslı başımla kokusunu içime çeke çeke ağlamaya başlarken, onun dudakları saçlarımda, omzumda, alnımda, yaşlarla ıslanmış yanaklarımda gezdi. “Özür dilerim,” dedi her öpüşüyle beraber. “Özür dilerim.” Yine saçlarımı öptü, kokladı. “Ben sadece senin sorunsuz bir hayat yaşamanı istedim.”

“Sensiz sorunsuz bir hayat yaşarsam mutlu olabilir miyim?” diye sordum kapalı gözlerimle.

“Bunu düşünmedim güzelim, ben sensiz acı çekiyordum ama beni görmek istemeyeceğini düşünüyordum. Her zaman aşkla bakan o masum bakışlarının yerini nefretin aldığı düşüncesi beynimi kemirdi. Benden nefret etmene dayanamazdım.”

“Senden nefret etmek mi?” derken gözlerimi açtım ve ona baktım. “Seni seviyorum, sana şu an kendini benden mahrum ettiğin için kızgınım, tek dokunuşunla, sesinle, nefesinle geçecek bir kızgınlık bu. Ama senden nefret etmem, hiçbir zaman. Bu bakışlarda hiçbir zaman o duyguyu görmeyeceksin. Aramıza böyle ayrılıklar sokmadığın sürece!”

“Güzelim,” dedi hasret dolu sesiyle. Dudaklarını köpürücük kemiğine bastırıp, geri çekilmeden konuştu. “Özür dilerim.”

“Benden özür dileme,” dedim hâlâ kırık çıkan sesimle. “Bana beni sevdiğini söyle.”

Hâlâ birbirimize sarılıydık. Bu sefer boynumu öptü. “Sana âşığım,” dedi ve kalbimdeki kelebek sürüsü kozasından dışarı çıktı. “Sana deli gibi âşığım. Seni, uğruna senden vazgeçmeyi deneyecek kadar seviyorum. Fakat sensizliği göze alamayacak kadar da bencilim. Bak, yine senden vazgeçemedim. Yine senin dizinin dibinde bittim.”

“Vazgeçme,” diye mırıldandım sessizce ona daha fazla sığınırken. “Bir daha bunu deneme.”

Tek ihtiyacımız olan şey buydu, dakikalarca öyle kaldık, birbirimizi soluduk. Bir kelime daha etmedik, öfkemizi erittik, nefeslerimiz söyledi bizim yerimize her şeyi. İşte şimdi işlemiştii o içtiğim tüm antidepresanlar kanıma, benim ilacım yanımdaydı. Benim dışı güçlü, içi kırılmalı ilacım, her şeyim kollarımın arasındaydı. Tek sığınağım, tek gölgeliğim, tek korumam beni sarıyor, beni öpüyordu.

Onu koklamaya doyamazdım fakat özlediğim suratına biraz daha bakmak istiyordum. Simasının her zerresini aklıma kazımak istiyordum; onu unutacağım diye, onu bırakacağım ve onu bir daha göremeyeceğim diye çok korkmuştum. Oysa şimdi yanımdaydı. Bu rüya mıydı?

Olmadığını anlamak için tekrar yüzüne bakmam gerekliydi.

Bir anda gelen bu istekle hafifçe geri çekildim fakat Aras kollarının arasından çıkmama izin vermedi. Ondan ayrılmak gibi bir düşüncem yoktu, bu yüzden üstelemedim. Başımı yukarı kaldırıp esmer suratına baktım. Gözlerimiz anında buluştu. Ellerimi kaldırıp yüzüne dokundum, parmaklarımı sakallarının bir yorgan gibi örttüğü yanaklarında dolaştırdım nazikçe. Dudaklarına dokundum, gözkapakla-

rına dokundum, her dokunuşumda parmak uçlarım sızladı. Titreyen parmaklarımı kaşlarında gezdirdim ve o an sol kaşının altına gizlenen açık yara dikkatimi çekti. Gözlerim korkuyla açılırken, dudaklarım aralandı. Titreyen parmaklarım yaraya değdiğinde kanın sıcaklığını hissettim.

“Buraya...” derken yutkundum. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Basit bir sıyrıktır, boş ver.”

Fakat öyle değildi, kaşı yarılmıştı. Yaradan akan kan yüzünün sol tarafında ince, kırmızı bir çizgi oluşturmuştu. Titreyen parmağımı çizgi boyunca gezdirdim. Kulağının altında da bir yara izi vardı, alınının sağ tarafında da bir çizik kabuk bağlamıştı. Kavga etmiş gibiydi, fakat ben Aras’ı hiç bu kadar yaralı görmemiştim. Kendine eziyet çektiğini düşündüm. Tüm olaylardan kendini sorumlu hissettiği için kendine yaptırdıklarının iziydi bunlar. “Ah, Aras...” dedim bir kez daha. Gözlerim artık sulanmaya alışmıştı. Her yara izine tek tek dokundum. “Sevgilim, sen ne yaptın?”

“Eylül sakın,” dedi yüzümü avuçlarının arasına aldığında. Başparmağı gözaltlarına dokundu. “Sakın bir gözyaşı daha akıtayım deme.” Sesi, eski gücünü toplamıştı. “Bir şeyim yok benim. Kaşımın kanadığından bile habersizim, yıkarım geçer, olur mu? Sakın ağlama.”

Gözyaşlarımı tutmayı deneyerek derin bir nefes aldım. Başımı iki yana salladım. “Olmaz,” dedim güçsüzce. “Yaranı sarmak istiyorum. İzin ver, yapayım.”

Siyah irislerini pürdikkat bana dikti. Kendinden emin bir halde, sessizce konuştu. “Yaramı sarmak istiyorsan öp beni, çünkü yüreğimdeki acı hepsinin beteri.”

Bana beklentiyle bakarken gözlerimi kapatıp açtım. Soluduğumda okyanus kokusu tüm hücrelerime doldu. Ellerimi ensesine koyup parmak uçlarımda yükseldim, ona istediğini verdim. Ona şifa olmak istedim. Bana karşılık verdiğinde gözlerimi kapattım, onu daha fazla hissetmek istedim. Sa-

niyeler geçti. Yaşlar beni dinlemedi, gözlerimden intihar etti firari damlalar. Dudaklarımızın arasına süzüldü. Yüreğime yuva kuran kuş, başını dışarı çıkardı, dertli bir ezgi mırıldandı küçük gagasıyla. Onsuz bir dağın tepesinde çıkan su kadar soğumuş kanım ısınmaya başladı. Kalbim uzun zaman sonra bugün işlevini yerine getirdi, onu konuşturan tek kişi Aras'tı. Yanaklarını okşayan titrek ellerim, hissettiği her bir yara iziyle uyuştı, gözlerim acı içinde kapandı, damlalar usul usul akmaya devam etti.

Gücü tükenen yorgun bedenlerimizin ihtiyacı olan nefesi soluyabilmek adına ayrıldığımızda gözlerimi açamadım. Aşam karşımda onu bulamayacağımdan korkuyordum, bu büyüü ânın yine güzel başlayan bir kâbus olmasından korkuyordum.

Korkularımı anlamış gibi varlığını yeniden hissettirmek amacıyla alnını alnıma yasladı. İçimde fevkalade bir titreşim yayıldı. "Eylül..." dediğinde, gözlerimi açtım. Duruyordu, gitmemişti. Yüreğimdeki kuş bu sefer rahatça kanat çırpı. Yutkundum. "Aras," diye karşılık verdim, hıçkırığa hıçkırığa ağlamak, ona tekrar daha sıkı sarılmak istiyordum. Yokluğu, yokluğuyla sınanmak ne acı, ne ağır bir hadiseydi. En büyük kâbusumdu. Kaşlarım çatıldı. Söylenecek, anlatacak, kızılacak çok şey vardı ama şimdi değildi. Gözlerim alnından aşağı süzülen ince çizgiyi takip etti bir kez daha. Kaşı hâlâ kanıyordu ve ben dikkatimi oradan başka bir yere veremiyordum, sanki akan o kanlar kaynar bir halde benim ciğerime damlıyordu. "Geç otur," dedim elimi zor güç ondan ayırıp yatağı göstererek. "İzin ver, kapatayım şu yarayı da." Sesim titriyordu.

"Ne dersem diyeyim, yapacaksın, değil mi?"

Burnumu çekip başımla onayladım. Normal şartlarda olsaydı şu an gülümserdim, gülümserdik. Fakat ikimizin de buna hali yoktu. "Seni bıraksam, bir daha bulamayacağımı-

şım gibi," dediğinde, "Şşş..." dedim. Hislerimiz ne kadar ortaktı oysaki. "Ben buradayım. Bir daha istesen bile çıkmayacağım kollarının arasından."

Bu sefer o inceledi benim yüzümün her noktasını. Saçlarımı okşadı, yanaklarıma dokundu, gözkapaklarımı sevdi. "Peki," dedi elini geri çektiğinde. Onu yatıştırmaya çalışıyordum fakat geri çekilmesi bende de kötü bir boşluk oluşturmuştu. Ne kadar özlemiştik birbirimizi... Biraz daha bulamasaydık ne olurdu? Biraz daha kavuşamasaydık ilk hangimiz delirirdi?

Kalbim ağrıdı.

Aras'ın kaşı kanıyor, diye bir hatırlatma yaptım zihnime. Bunları düşünerek kendimi daha fazla yıpratamazdım. Sevdığım adam şimdi yanımdaydı, benimleydi, yaralıydı ve yaralarını sarmama ihtiyacı vardı.

Aras yatağa oturup siyah ceketini kollarından çıkarmak için hareketlendiğinde bakışlarımı ondan güçlükle ayırdım. Heyecandan titreyen bacaklarımla odanın içindeki banyoya yürüdüm. Bir kaba ılık su doldurdum, temiz bir bez, yara bandı ve dolaptaki antibiyotikli merhemlerden birini aldım. Daha fazla vakit kaybetmemek adına elimdekileri düşürmemeye çalışarak dikkatle banyodan çıktım.

Aras hâlâ olduğu yerdeydi, bana sırtı dönük bir halde yatağın kenarında oturuyordu. Rüya değildi.

Yürürken heyecandan takılıp düşmemek için nefeslenip sakinleşmeye çalıştım. Yavaş ve dikkatli adımlarla yanına ulaştım. Tam yanına oturdum, ona henüz bakmasam da siyah irislerinin benim üzerimde olduğunu biliyordum. Hâlâ titreyen elimle temiz bezi alıp plastik kabin içindeki ılık suya batırdım. Bezi güzelce ıslayıp sıktıktan sonra Aras'ın sol kaşına baktım. O benim yüzümü incelerken benim tek ilgilendiğim yarasıydı. Yüksek ritimle atarak yerinden çıkmaya meyilli olan kalbimi nasıl sakinleştireceğimi bilemeden elimi

yarasına uzattım. Bezi yaraya değdirdiğimde yüzünde mimik oynamadı. Gözünü kırpmadan beni izliyordu.

Yaradan akan kan duraksama evresine geçmişti bu nedenle su teması kanı çoğaltmadı. Yaranın üzerindeki o kırmızı lekeleri güzelce temizledikten sonra yine gözleriyle denk gelmemeye çalışarak kucağıma bıraktığım kaptaki suyla bezi tekrar yıkadım. Bu sefer akan kanın iz bıraktığı yanağını sildim yavaşça, kirli sakalında kuruyan kanı temizledim. Bezi elimden atıp sakallarına dokunmayı istiyordum.

O an Aras elini yukarı kaldırdı, omzuma düşen saçlarımdan bir tutam aldı. Baş ve işaret parmağıyla tuttuğu saç tellerimi okşarken, “Saçlarını kestirmişsin,” diye mırıldandı. “Onları seviyordum.”

Burukça ürperdim. Tüylerim diken diken oldu. Sakalını temizleyen elim bir iki saniyelğine durdu. Yutkundum. Kan temizlenmişti fakat ben hâlâ aynı yeri silmeye devam ediyordum. Ona bakmamayı sürdürürken, “Evet,” dedim tok bir sesle. Elimi geri çektim ve bu sefer merhemın kapağını açıp parmağıma sıktım. Merhemi dikkatlice yaranın üzerine ulaştırdım ve canını acıtmamaya özen göstererek nazıkçe sürerken, “Çünkü eğer kestirirsem ‘dünyanın neresinde olursam olayım gelip seni bulurum’ demiştin,” diye ekledim.

“Eylül...” dedi.

“Bana bunun için kızamazsın,” dedim. Merheme bulaşmayan parmaklarımla kare şeklindeki küçük, beyaz yara bandını açtım, aynı özenle yaranın üzerine yapıştırdım. Kaşlarının uç kısmıyla birlikte yara artık görünmüyordu. Parmağımla kaşlarını düzelterek konuşmaya devam ettim. “Günlerce gelmeni bekledim ve en sonunda bu anımız aklımda canlandı. Bana başka çare bırakmadın ama bak, iyi ki yapmışım, değil mi? Geldin işte.”

“Eylül,” dedi Aras bir kez daha. Bileğimi tutup yavaşça yere indirdi. Gözlerim siyahlarıyla buluşmuş değildi. Boş-

ta kalan eliyle hafifçe çenemi kavradı. Yüzümü ona doğru çevirdi ve gözlerimizin birbirini görmesine neden oldu. Çenemdeki başparmağı bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. “Ben sadece bugün gelmedim,” dedi göz temasımızı kesmeme fırsat vermeden. Kaşlarım ne demek istediğini anlamamanın verdiği rahatsızlıkla çatıldı. “Ben her gece buradaydım, seninleydim. Çıglıkların dinene kadar ayrılmadım yanından. Gördüğün her kâbusta seni sardım. Karşına çıkacak cesaretim yoktu ama... Hepsinde uyanmanı, beni görmeni ve tıpkı bugünkü gibi beni durdurmanı istedim.”

Duyduklarımınla beraber iyice sarsıldım, dudaklarım ken-diliğinden aralandı. İştiklerimi sindiremiyordum. “Hiçbirinde uyanmadım mı?” dedim hayret dolu sesimle. Bu nasıl olurdu? Ben gözümü açtığım günden beri onu bekliyordum fakat o her gece yanı başımdaydı! Nasıl uyanamazdım, nasıl kalkamazdım, nasıl durduramazdım?

“Aslında bir kere uyandın,” diye yanıtladı. “Hatta benimle konuştun fakat hemen sonra uyuyakaldın.”

Bu söylediğiyle beraber aklım günler öncesine gitti. Aras’ı gördüğümü sandığım, ancak uyandığımda yokluğuyla karşılaştığım, ağlaya ağlaya evi talan ettiğim o günü hatırladım. Gerçekti, gerçekten yanımdaydı o gün ama ben uyuyakalmıştım! “Ah,” demek istedim içimden ancak bunu dışa vur-dum. “Ben...” dedim. “Ben, rüya sanmıştım. Yemin ederim. Nasıl uyuduğumu bilmiyorum.”

“Şşş...” dedi alnını alnıma yasladı. “Biz birlikte bir kâbu-su atlattık. Hepsi geride kaldı.”

“Aras...” dedim. Gözlerimi kapatıp açtım ve başka bir şey söylemeden ona sıkıca sarıldım. Tüm kelimeler tükenmiş, tüm söyleyeceklerimiz bitmişti. Üstüne konuşmaya gerek yoktu, o buradaydı, ben buradaydım, biz beraberdik ve hiç olmadığımız kadar birdik.

Kâbusların beni rahatsız etmediği bir uykuyu geride bırakarak gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Aras'ın uyan, kusursuz esmer surati oldu. Kollarını bana dolamış, sıcaklığıyla beni esir almıştı. Bu huzuru özlemiştim, onsuz ne soğuk soğuk, ne de sıcak sıcaktı. Her şey onunla tamamlanıyordu hayatımda, tüm eksiklikler onunla gideriliyordu, o varsa başka hiçbir şeye gerek yoktu. Gece boyu gözlerimi açtığımda onu görmek, yaşadığım gecenin hayal olmaması için uykumda bile dua ettiğimi hatırlıyordum. Öyleydi de, hâlâ karşımdaydı, kaşının altında benim yapıştırdığım bant duruyordu, gözleri sıkı sıkıya kapanmıştı, uzun kirpikleri sergiliyordu kendini. Titreyen elimi kaldırıp uzayan siyah sakallarının üzerine koydum. Onu uyandırmamak için hareket ettirmedim.

Karnımda hissettiğim kasılmayla beraber elimi yüzünden çekmeden geçmişi düşündüm. O elzem olaylardan önce, Aras'la olan son vedamızı, son sarılışımızı, son “seni seviyorum”larımızı... O zaman hamileydim ve Aras'ın bundan haberi yoktu, sözler dilime kadar gelmişti fakat söyleyememiştım. Ona bir çocuğu olacağı haberini verememiştım, belki söyleseydim her şey farklı olacaktı lakin yapamamıştım. Ona bu sevinci yaşatmayı hak görmediğim gibi, çocuğunu koruyamamıştım da. Her şeyi mahveden bendim. Kafasının dikine giden, bir şeyleri onarmaya çalıştıkça batıran bendim. İyi bir eş olamadığım gibi, iyi bir anne de olamamıştım. Hamile olma ihtimalim beni üzüntüden ağlatmıştı, çocuğum olacağına doğru düzgün sevinmemiş, hatta olmasını istememiştım.

Boğazım yandı, Aras'ın sakallarında dolaşan ellerim durdu. Ona dokunmaya, içimi rahatlatmaya hakkım yoktu. Elim yumruk yaptım, geri çektim. Gözlerimden aşağı

yaşlar boşanırken Aras'ın kolları arasından yavaşça geri çekildim, ona sırtımı döndüm ve geceliğin üst kısmını sıyırarak ellerimi çıplak karnıma koyup ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımla beraber omuzlarım kalkıp iniyordu, sesimi alçak tutmaya çalışıyordum, dudaklarımı asla aralamıyordum. Aras'ın beni duyup uyanmasını istemiyordum. Onu biraz daha üzmeye hakkım yoktu. Ayağa kalkıp banyoya gitmem gerekiyordu, ağlamaya orada devam etmeliydim fakat görüşüm öyle bulanıklaşmış, nefesim öyle sıkışmıştı ki, bunu hemen yapamadım.

“Eylül.”

Aras'ın sesini duyduğumda, dudaklarımı daha sıkı kapattım fakat boğuk hıçkırığın içimde yankılanmasına mani olmadım. Gövdem hâlâ titriyor, gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. Elim havaya kaldırdım ve tersiyle gözlerimi sildim, görüşüm biraz olsun netleşmişti fakat yaşlar suratımı terk etmemişti. Aras'a cevap vermek istedim ancak bu halde yapamazdım.

“Güzelim, ne oldu?” dedi, yine bir şey söyleyemedim. Bu sefer kolumdan tutup beni hızla kendine çevirdi, elleriyle yüzümü avuçladı, ıslak gözlerimle kendisine bakmamı sağladı. “Neden ağlıyorsun? Bir şey mi yaptım?”

Başparmakları gözlerimin altını silerken yutkunmayı denedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Aras,” dedim. Sesim bir kedi mırıltısı gibi çıktı. Simsiyah gözlerine bakarken, “Özür dilerim,” diye devam ettim. “Ben, sana çocuğumuz olacağını söylemedim.” Sesim, içimde olan şiddetli depresmin etkisiyle titredi. “Ben onu koruyamadım. Ben...”

Aras beni göğsüne bastırarak susturdu. Durduramadığım damlalar üryan göğsüne aktı, onu ıslattı. Dudaklarını saçlarımda hissettim. “Şşş,” dedi beni sakinleştirmek ister gibi. Başka hiçbir şey demedi, ben geri çekilene kadar kollarını benden çekmedi. Onun yanımdaki sessizliği bile benim için şifaydı.

Bölüm Üç

Aidiyet

“Zaman her şeyin ilacıdır,” derdi anneannem ve eklerdi. “Koca zenginlikten bir anda fakirliğe düşsen, alışırsın zamanla, zenginliğin bir düş gibi gelir; ölümle tanışsan ilk günler ağlarsın, birkaç hafta yasını tutarsın, sonra gülmeye devam edersin. Zaman geçer ve sen yine kendini, hayatını düşünürsün, tek odağın tekrar kendin olur, sesini bile hatırlamazsın kaybettiklerinin...”

Zor şeyler yaşamıştım, her günüm bir öncekinden daha beter gelmişti. Acımı içimden söküp atmayı bir kenara bırakın, onu dindirememiştim bile. Ta ki Aras’ı tekrar görene kadar. Aras’ın bana geri dönmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve ben bu bir haftada biraz olsun kendimi iyi hissedebilmişim. Gördüğüm her kâbusun ardından gözümü açtığımda karşımda onu görmek, ağladığım her anda yanımda bitip gözyaşlarımı silmesi beni inanılmaz rahatlatıyordu. O benim sığındığım en güvenli limandı. O benim gölgesinde serinlediğim koca çınarımdı.

Ve ben bugün iş hayatına geri dönmüştüm.

Arkadaşımla beraber büyük umutlarla açtığımız kafeye bugün uzunca bir aranın ardından gelmişim ve pembe dün-

yaya adımıımı attığım an rahatladığımı hissetmiştim. İçerisi kalabalıktı, masaların neredeyse tümü doluydu. Sevgililer, aileler, arkadaşlar, yalnız takılmayı seven insanlar burayı neşeli sıcak bir yuva gibi göstermişti. Herkes halinden memnun görünüyordu. Çünkü hayat vardı ve onlar bu hayatı yaşıyorlardı.

Kasaya baktığımda Aykut'u gördüm. Başı kalabalıktı, hesap ödemeyi bekleyen üç beş insan önünde kuyruk olmuştu. Sıranın sonundaki on beş on atı yaşlarında görünen iki erkeğin arkasına geçtim ve Aykut'a kendimi göstermek için sıranın bitmesini bekledim, bu yaklaşık beş dakikaya tekabül etmişti. Önümdeki iki erkek de hesabını ödedikten sonra başı önündeki bilgisayara doğru eğik olan Aykut kafasını bana çevirmeden, "Masa numaranızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Bir masam yok," dediğinde başını hemen yukarı kaldırdı. Bir anda yüz ifadesi değişti, kahve tonlarındaki gözlerinde belirgin bir parıltı oldu. "Eylül?" diye sordu sevinçli bir ses tonuyla.

Hafifçe tebessüm ettim. "N'aber?"

"Seni sormalı!" derken ayağa kalktı. "Bir süre daha kafeye gelmeyeceksin sanıyorduk."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evde çok sıkıldım..." Sonradan bu konularda daha fazla konuşmaması için yeni bir konuya geçiş yaptım. "Ezel nerede?"

"Mutfak—"

"Eylül?!"

"Ve işte geldi..."

Sağ tarafımdan neşeli çığlığını duyduğum ses, Ezel'den başkasına ait değildi. Omzumun üzerinden ona baktığımda, kaşlarıyla elindeki tepsiyi işaret ederek, *geliyorum* işareti yaptı ve hızlı adımlarıyla, tepsinin üzerindeki tabak, bardakları, istenilen masalara bıraktı, masadaki insanlarla

rutin konuşmaları yaptıktan sonra hızını kaybetmeden bana doğru yürüdü.

“Hoş geldin,” dedi aramızda birkaç adım varken, ardından kollarını açıp bana sarıldı. Onu karşılıksız bırakmadan ben de kollarımı sırtına doladım. Saniyelerce öyle kaldık. Geri çekildiğinde, hüznün ve mutluluk karışımının bakışlarını esir aldığı yeşil gözleriyle yüzümü süzdü. “Nasılsın diye sormayacağım, keza bu sorudan bıktığını düşünüyorum.”

Kafamı salladım. “Tam isabet.”

Aykut’un önüne birkaç müşteri daha geldiğinde yana kayarak onlara daha fazla alan sağladım. “Biliyor musun?” dedi Ezel. “Yanımıza aldığımız kız evvelsi gün istifa etti yoğunluktan dolayı. Ve dün hem mutfak hem de müşterilere servis yapayım derken aşırı yoruldum. Hızır gibi yetiştin yani!” Dişlerimi göstermeden gülümsedim. Ezel konuşmaya devam etti. “Nerede çalışmak istersin? Mutfak, kasa, servis?” Gerçekten halimi hatırlımı sormadan direkt konuya girmesine sevinmiştim. Aslında istediğim biraz da buydu, hiçbir şey olmamış gibi davranılmak. İnsanlara acımı anlattığımda rahatlamıyor, aksine daha çok geriliyor, sanki o anları tekrar tekrar yaşamış gibi oluyordum ve bu hiç hoş bir his değildi.

“Aslında...” derken gözüm mutfak kapısında idi. Yemek yapmayı, tatlı yapmayı, bir şeyler üretmeyi, o güzel kokuları, yaptığım şeyleri tadan insanların yüzlerindeki değişimi görmeyi özlemiştim ve nerede çalışmak istediğimi tam olarak biliyordum. “Mutfak benim için iyi olur.”

Ezel sırtarak, “Ben de öyle düşünmüştüm!” dedi ve hemen koluma girip beni kendisiyle beraber mutfaka sürüklemeye başladı. “Çok yeni tarifler buldum ve çok enteresan malzemeler aldık. Ben yaparken hep bir şey eksik gibi hissediyordum ancak senin elin değdiği an tam olacak, bundan eminim!” dedi heyecanla. Mutfak kapısından içeri

girdiğimizde, “Bu arada bir yardımcı daha şart Eylül, bir ara onu da ayarlamamız gerekiyor haberin olsun...” diye ekledi. Kafamı sallayarak onayladım ve büyük bir özlemle fırını, tezgâhı, mutfak robotlarını, tüm malzemeleri inceledim.

Burası bana iyi gelecekti.

Kafamı biraz olsun arındırmak, düşüncelerimden bir an olsun sıyrılmak adına böyle bir yoğunluğa ihtiyacım olduğunu biliyordum ve tam da öyle olmuştu. Saat on civarında buraya gelmiştim ve şimdi saat birdi. Bu üç saatlik zaman diliminde pasta, kek, kurabiye ve küçük birkaç aperatif yapabilmiştim. Hiç olmadığım kadar hızlı ve istekliydim ve çıkardığım lezzetli sonuçlar Ezel’in de hoşuna gitmişti, bana gelip müşterilerin yeni yaptığım taptaze ve sıcak yiyeceklerden ne kadar memnun kaldıklarını anlatıyor, bazen sarılarak sevincini bu şekilde dışa vuruyordu.

İnsanları mutlu etmek beni her zaman sevindirirdi ve yaşadıklarım şükürler olsun ki bu özelliğimi kaybettirmemişti. Elimdeki bir diğer kurabiye tepsisini daha fırına atarken yüzümde kendiliğinden beliren tebessüm bunun ispatıydı.

Mutfağın kapısının açılıp kapanmasıyla Ezel’in siparişleri hazırlamak için içeri girdiğini anlamıştım. Fırın kapağını kapatırken, “Biliyor musun, yeni bir kurabiye oluşturdum. Şu yeni rubby çikolatalarıyla. Bence lezzetli olacak, ne dersin?” dedim ve fırının turuncu ışığının aydınlatığı pembe-kah-verengi karışımı bir renge hâkim olan kurabiyeleri son kez süzüp arkamı döndüm.

Ancak gördüğüm yüz Ezel’ininki değildi. Kapattığı kapıya sırtını yaslayıp ellerini göğsünde birleştirerek keskin siyah bakışlarıyla beni izleyen Aras’tı. Onu görmek kalbimin içinde yuva kuran keleklerin kozalarından çıkmasını sağladı, dudaklarıma mesken olan tebessüm anlık bir duraksamaya uğradı ve ağzımdan sorarcasına şaşkın bir “Aras!” çıktı. Esmer suratını terk eden sakalları yanaklarını en sevdiğim

haline bürümüştü. Hemen uzanıp yeni tıraşlanmış yanaklarına dokunmamak için kendimi zor zaptettim. “Ne işin var senin burada?”

Gözleri arkamdaki fırına ilişti, sonra tekrar bana yöneldi. “Rubby çikolatalı kurabiyelerini merak ettim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi tutmayı denedim. “Pişmeleri bir saati bulur.”

“Ne yapalım,” derken omuz silkti ve bana doğru yürüdü. “O zaman tadına bakamadan gideceğiz.”

Karşıma geçip ellerini havaya kaldırdığında yüzüme dokunacağını sandım ancak o ellerini saçlarımın altından geçirip üzerimdeki önlüğün bağcıklarını parmaklarıyla kavradı. Bağcığı çözerken, “Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordum.

Önlüğü çıkarıp arkamdaki tezgâhın üzerine bıraktı. Başparmağıyla yanağımın üzerindeki unu temizledi. “Evet.”

“Ama kafe çok yoğun, başka çalışan yok. Üstelik daha işlerin yarısını bile yapmadım.”

“İlk günden bu kadar çalışmak yeter bence. Ezel ve Aykut’la konuştum, idare edebileceklerini söylediler.”

Kararsız bir ifadeyle ona baktım. Onunla gitmeyi elbette istiyordum fakat gerçekten burada iş çoktu. Arkadaşlarımı yüzüstü bırakmayı istemiyordum, zaten uzunca bir süre onlara yardım edememiştım, şimdi de hemen gitmem yanlış olurdu. Bu nedenle ağzımı açıp tekrar, “Aras...” dedim.

Lafımı bitirmeme fırsat vermeden araya girdi. “İtiraz istemiyorum Eylül. Gidiyoruz, o kadar.” Kelimesi noktalanır noktalanmaz yanağımdaki elini aşağı indirdi ve elimi kavrayıp arkasını dönerek benimle birlikte yürümeye başladı. Ona itiraz edecek gücü henüz kendimde bulamamıştım, şu sıralar olamazdı.

Arabayla yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuk yapmıştık ve bu sürede Aras’tan nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir bilgi alamamıştım. Şehrin karşı yakasına geçmiştik,

hiç bilmediğim semtleri geride bırakmıştık ve benim nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu.

Araba nihayet bir bariyerin önünde durduğunda nereye geldiğimizi anlamak için meraklı gözlerimi bariyerin arkasında kalan üç katlı beyaz yapıya diktim. Burası filmlerdeki zengin ailelerin köşklerini andıran bir binaydı ancak daha önce görmediğime emindim.

Üzerinde güvenlik kıyafeti olan bir adam, bariyeri kaldırırdı kaldırmaz arabanın önüne geldiğinde dikkatimi ona verdim. Aras'ın açtığı camdan elini uzatan kısa boylu kel kafalı adam, "Hoş geldiniz Aras Bey," dedi parıldayan mutlu, yeşil gözleriyle bize bakarken. Aras, ciddiyetini kaybetmeden nazik bir şekilde adamla tokalaştı, adam konuşmaya devam etti. "Sabahtan beri hepsi sizin için hazırlanıyor. Çocukları görmelisiniz..."

"Çocuklar?" sorusu zihnimde fık attı. Aras adamı başıyla onayladığında, ben olayı çözmeye çalışıyordum. Kim bizim için hazırlanıyordu? Ne çocuğu? Düşüncelerim bir bir artarken daha fazla dayanamayarak, "Artık söyler misin?" diye sordum o arabayı park ederken. "Burası neresi?"

Anahtarı çıkardığında arabanın sesi çoktan kesilmişti. "Göreceksin," dedikten sonra kapısını açtı, dışarı çıktığında boş bakışlarla onu izledim. Burada oturarak cevabı bulamayacağımı bildiğimden beklemeden ben de kapımı açtım ve içimde büyüyüp çığ olan merakla ayaklarımı yağmur sularının ıslattığı asfalt zeminle birleştirdim. Kapımı kapattığımda, Aras'ın bagajı açtığını gördüm ve ona doğru ilerledim. Büyük bagajın içindeki rengârenk poşetleri gördüğümde gözlerimi kısıtım.

"Al," dedi birkaçını bana uzatarak.

"Ne bunlar?" derken poşetleri tuttum.

"Ufak hediyeler."

"Kimin için?"

“İçeridekiler için.”

“İçeridekiler kim?”

Bagajı kapattıktan sonra arabayı kilitleme zahmetine girmeden, elindeki renkli poşetlerle bana doğru döndü. “Göreceksin.” Beyaz renkli köşk tarzı yapının, rengârenk boyanmış sevimli, mermer merdivenlerini çıkarken, giriş kapısının üzerinde asılı tabela dikkatimi çekti. Mavi zeminin üzerinde, pembe rengiyle EYLÜL ÇOCUK YUVASI yazıyordu. Dudaklarım seğirdi, ağzımda biriken tükürüğün boğazıma takıldığını hissettim. Kapıdan içeri girdiğimiz an duraksayıp kocama baktım ve “Aras...” dedim. “Bu... Nasıl?” diye devam ettim ancak kelimeleri toparlayamadım.

O da ilerlemeyi durdurdu, yanıma yaklaştı, suratıma baktı ve yumuşak ses tonuyla konuştu. “Bana, kazandığım paraları ne yapacağımı sormuştun...”

“Ve sen...” diye devam ettiğimde, sözümü bölen şey, yanımda patlayan konfetiler oldu. Dolan gözlerim, başımdan aşağı dökülen rengârenk kâğıtlara baktıktan sonra, onlardan daha parlak, daha renkli çocuklara takıldı. Küçük çocuklar yüzlerine kattıkları o kusursuz gülümsemelerle bize koro halinde, “Hoş geldiniz,” dediklerinde, elimin tersiyle mutluluk yaşlarını akıtan gözlerimi silip gülümsemeye çalıştım.

Bu sefer başarmıştım, uzun zaman sonra, gerçekten güldüğümü hissediyordum. Elimdeki poşetleri kenara bırakıp dizlerimin üzerine çökerek kollarımı açtım ve çocukların bana sarılmalarına izin verdim. Bir yandan yaşadığım kaybı hatırlayıp gözyaşlarıma engel olamıyor, öte yandan kaybettığım o küçük ruhun burada tekrar yeşerdiğini düşünüp gülümsememi durduramıyordum.

Bu, fantastik bir histi. Tarifi yoktu işte, yine hiç tatmadığım, tanımlayamadığım duyguların başkarakteriydim ve yine bunu sağlayabilen kişi, Aras’tan başkası değildi. Sarıldığım, öpüp kokladığım çocukların arasında, başımı

omzumun üzerinden çevirip arkama baktığımda, Aras'ın sırtını kapıya yaslamış, kollarını göğsünde birleştirerek bizi izlediğini gördüm ki bunu biliyordum. Ama simsiyah gözlerinde gördüğüm o parlak, mutluluk hissini pek bildiğim, gördüğüm söylenemezdi. O an, kendimi tutamayarak ona yolladığım ufak tebessüm, dudaklarımdan kesinlikle plansız bir şekilde dökülmüştü...

“Eylül Abla...” dedi kucagımda oturan, aralarında konuşmayı en çok seven, masmavi gözlere sahip Mina. Gözlerine baktığımda devam etti. “Buraya hep geleceksin, değil mi? Unutmazsın bizi.”

“Geleceğim güzelim,” dedim saçlarına kokulu bir öpücük kondurarak. “Unutur muyum hiç?” Kız çocukları genelde benim başıma toplanmış oyuncak bebeklerini gösteriyor, erkekler ise Aras'ın etrafında, uzaktan kumandalı arabayı sürme yarışı oynuyorlardı. Bakışlarım onlara takıldığında, arabasını sürmeyi denetirken yanlışlıkla hızını alamayıp küçücük arabayı duvara çarptıran çocukla beraber Aras'ın başını geri atarak kahkaha attığını gördüm ve bu anlık görüntünün beni mest etmesine izin verdim.

“Eylül Abla...” Koluma dokunan elle bakışlarımı ister istemez onlardan çekip, minik parmaklarıyla dikkatimi çekmeye çalışan Ayşegül'e döndüm, utançla dolan kahverengi gözlerini yere eğerek elindeki kâğıdı bana uzattı ve neredeyse anlayamayacağım bir şekilde mırıldandı. “Bu sizin için...”

Buruk bir gülümsemeyle elinden kâğıdı aldığım an, utanğından olacak, arkasını dönerek hızla koşmaya başladı. Bu çekimser hali beni gülümsetirken, katladığı kâğıdı aldım ve çizdiği resmi incelemeye başladım. Bir sürü çocuk vardı, hepsi el ele tutuşmuştu. Ortalarında ise iki uzun boylu

insan vardı, anladığıma göre bu, Aras ve ben oluyorduk. Aras'ı siyaha boyamıştı, bense pembe kıyafetliydim. Tam ikimizin başının ortasına ise koskocaman, büyük, kırmızı bir kalp çizmişti. Acemi resim, yüzümde sevecen, silik bir gülümseme bıraktığında, "Hadi bakalım çocuklar, herkes toparlansın..." cümlesiyle, başımı resim kâğıdından görevli Tuğba Hanım'a çevirdim. Gözlüklerini düzelterek suratına kattığı yumuşak ciddiyetle çocukları kaldırıyordu. Anladığıma göre oyun saatleri dolmuştu ve biz bize ayrılan sürenin sonuna gelmiştik.

"Ya... Eylül Abla gitmeyiin..." diyen Mina'ya baktım.

"Tekrar geleceğim küçüğüm, tamam mı?" derken uzun saçlarını okşadım. "Şimdi uyku vaktiniz geldi."

"Hep böyle diyorlar ama..." derken başını önüne eğdi. Üzgün bakışlarını ince bacaklarına odakladı. "Sonra ne gelen oluyor ne giden..."

"Söz veriyorum. Hatta bir gün sizi buradan çıkarıp gezdireceğim, nereyi isterseniz..."

Tekrar başını kaldırıp bana bakarken mavi gözleri heyecanla kocaman açıldı. "Lunaparka da gider miyiz?"

Tebessüm ettim. "Evet, gideriz."

"Yunus balıklarını izlemeye?"

"Elbette..."

Gözlerinde büyüyen heyecan ve hayranlıkla devam etti. "Hani böyle akvaryumun altından geçiyorlar ya, oraya?"

Benim de gülümsemem derinleşirken, "Gitmez olur muyuz?" dedim.

"Aras Abi... O da gelecek, değil mi?"

"Gelecek kuzum."

"Olley!" derken küçük ellerini birbirine çarpıp alkış tuttu küçük kız ve hızla boynuma atılıp yanaklarıma öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum Eylül Abla... Her gün erkenden yatıp uyuyacağım ki o gün bir an önce gelsin..."

“Mina...” dedi Tuğba Hanım, küçük kızı kucağımdan alıp kendi taşırken. “Bir sen kaldın güzelim, hadi uyku vakti...”

“Tuğba Abla biliyor musun, Eylül Abla bizi...” Mina, ona anlattıklarımı Tuğba Hanım’a aktarmaya başlarken Tuğba Hanım çaktırmadan bana bakıp gülümsediğinde, ona karşılık verdim. Biraz önce çocuk sesleriyle dolup taşan bu oda, şimdi tekrar Aras ve benim sessizliğimi tartıyordu, ona ne diyeceğimi bilemiyordum fakat çok şey söylemek istiyordum.

Nihayet kıvrımlı dudakları aralandığında, ilk konuşan benim aksime o oldu. “Çıkalım mı?” diye sorduğunda, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp onu başımla onayladım. Pembe ve mavinin harmanlandığı büyük oyun odasından çıkışa doğru yürürken, ikimiz de susuyorduk. Mermer merdivenlere geldiğimizde soğuk hava etkisini hissettirmiş, bu nedenle deri ceketimin fermuarını sonuna kadar çekmiştim. Ben, arabaya gireceğimizi düşünürken onun arabayı geçmesi düşüncelerimi bozguna uğratmıştı.

“Nereye?”

“Benimle gel,” diyerek elini uzattı. “Dolaşalım biraz.”

Soğuk ellerim sıcaklığıyla birleştiğinde, gök öyle bir gürledi ki içime, doğanın bile bunu istediği hissiyatını bağışladı. Parmakları avucumu kavrarken, yürümeye başladığımızda hafif hafif çiseleyen yağmur, ikimizin de umurunda değildi. Birazdan hızlanacağını bildiğimiz halde, yürümeye devam ettik. Birkaç dakika konuşmadık. Öylece yürüdük.

Hayatta, birçok duyguya sahip olabileceğimizi söylediler. Birçok duygunun farklı evrelerini yaşayacağımızı... Küçükken kalp kırılması, arkadaşlarımızın bulunduğu oyuna alınmamamız yahut büyük birinin önemsiz bir olay yüzünden bize bağırmasıyla kolayca gerçekleşirdi. İnsan büyüdükçe, duyguları da büyüyordu, sebepleri büyüyordu, kırgınlıkları seviye atlıyordu.

Ama büyüdükçe, belki çocukluğumuza oranla daha az tattığımızdan, mutluluk hissi daha bir başka oluyordu. Kalbimizin her odacığı, kapılarını bir bir açıyor, içeriye o muazzam hissin yavaşça dolmasını sağlıyordu.

Büyüyünce mutlu olmak, paha biçilemezdi o yüzden. Ve Aras beni hayatıma girdiği andan beri mutlu etmeyi başarıyordu.

Ormanın temiz havasını içime çekip, “Burası ne güzel...” dedim biraz kendi kendime, biraz da Aras’a sesimi duyurmak amacıyla. Sol tarafımızda yemyeşil bir göl duruyordu, gölün yüzeyinde birkaç beyaz ördek huzur içinde süzülüyordu. Gölün kıyısında ahşap bir çardak vardı ve manzarası çok güzeldi.

“Öyle,” diye onayladı beni. Kaşlarını kaldırarak çardağı işaret etti. “Oraya geçelim mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Ellerimizi birbirinden ayırmadan çardağa ilerledik. İçeri girdiğimiz an yağmur suları bize dokunmayı bırakmıştı. Çardağın tahta bankına oturduk, dizlerimiz birbirine bakıyordu; soğuk bir yel esiyordu arada fakat bu rahatsız etmiyordu. Aras’ın varlığı beni ısıtıyordu.

Bir rüzgâr daha estiğinde üzerimdeki şişme montayı sıardım. O sırada beni inceleyen Aras, “Üşüyor musun?” diye sordu. Kafamı iki yana salladım. İkna olmamış olacak ki kolunu bana attı, omzumdan sarılarak beni kendine çekti, başımı göğsüne yasladı. Geri çekilmek yerine kollarımı güçlü gövdesine doladım, sigarayla karışan okyanus kokusunu içime çektim. Dudaklarını saçlarıma bastırdı. Dakikalarca durduk öyle, Aras bir sigara yaktı, ben gölü izlerken o zehirli dumanı içine çekti, arada dudaklarıyla saçlarıyı yokladı, bazen beni soludu...

Gövdesine yasladığım başımı kaldırmadan gözlerimi kapattım.

“Eylül,” dedi Aras o an.

Gözlerimi açmadan, “Söyle,” diye karşılık verdim.

“Hayatta...” dedi, elindeki sigarasından bir nefes daha çektiğini duydum. Duman etrafa yayılırken devam etti. “Her şeyi doğru yaptığımı düşündüm. Hata payım yoktu, yanlış, yanlış payım yoktu. En ufak hatam, felaketim olabilirdi, ben bu doğrultuda yetiştirildim. Kalbimi kullanma yetim elimden alınmıştı, sadece mantığımle hareket etmeliydim. Öyle de yapıyordum, bedenimde taşıdığım yüreğin, vücuduma kan pompalamaktan başka bir halta yaradığı yoktu.” Ses tonu öyle güzeldi ki büyülu bir masal dinliyordum sanki.

“Sonra, hiç beklemediğim bir anda karşıma sen çıktın.” Gövdesine sardığım ellerimden birini tuttu, yavaşça yukarı kaldırdı, tam kalbinin üzerinde durdurdu. Avucumun altında hızlıca atan ritimlerinin etkisiyle gözlerimi açtım ve upuzun kirpiklerin yelpaze misali çevrelediği siyah gözlerine baktım. O da bana bakıyordu.

Cümlelerine devam etti. “O zamana kadar sadece kan pompalayan kalbim, konuşmaya başladı. Bu... Bu benim için inanılmaz bir şeydi Eylül, mantığımın sesini neredeyse duyamıyordum. Hâlâ da öyle.” Büyük yüreği küçük ellerimin altında atıyordu, söyledikleri benim kalbimi hızlandırıyor. Dudaklarını alnıma bastırduğunda kalbim tekledi, ılık bir akıntı dolandı vücudumda. “Bak,” dedi göğsünün üzerindeki elim ritimlerini daha fazla hissederken. “Şu an kalbim bağılıyor, senin için. Onu senden başkası konuşuramıyor güzelim.”

Kurduğu muazzam cümlelere karşı ne söyleyeceğimi bilemezken yutkundum ve “Aras...” diyebildim sadece çünkü tam dudağıma kapanan parmağı bunu engelledi.

“Şşş... Konuşma sırası bende.” Parmağını yavaşça dudağımın üzerinden çektiğinde onu dinlemeye devam ettim. “Nasıl bir hayata sahip olduğumu bildiğim halde seni sevmekten, sana kendimi sevdirmekten vazgeçemedim. Seninle

renklenmek istediğimi söylemiştim fakat senin o rengârenk hayatını siyaha boyadım. Ama sana deli gibi vurgundum, senin o küçük canın var ya, onun için kendimden geçmeye hazırdım ben.” Parmakları yanağıma dokunduğunda tüylerim ürperdi. Gözlerim sızladı. “Senin o içten gülüşün var ya, ben onun için en derin kuyulara atılmaya hazırdım.” Alnını alnıma yasladığında, burunlarımız birbirine değdi. “Senin o ferah nefesin var ya, ben onun için nefessiz kalmaya hazırdım, hâlâ hazırım,” dedi. Derin bir iç çekti. “Ama başaramadım. Seni başkalarından korumaya çalışırken sana esas zararı kendim verdim. Senin için senden vazgeçmeyi başaramadım, seni esas yaralayan ben oldum. Daha doğmamış çocuğumu dahi koruya-”

“Hayır,” diye yanıtladım cümlesini tamamlamasına fırsat sağlamadan, kendine bunları yapmasını, böyle düşünmesini ve acı çekmesini izleyemezdim. Ne kadar yaralandığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. “Hiçbir şeyi tek başına yüklenmeyi deneme!” diye bağırdım. “Bunu yapma, hep yapıyorsun. Biz sevdik Aras, daha kaç kere söyleyeceğim? Sen bana hayatımın en güzel günlerini verdin, ben senden gelen hiçbir acıyı yük olarak görmüyorum! Yalvarırım böyle düşünme...” Sesim titredi, burnumu çekip sakın kalmayı denedim. “Tüm bunların suçlusu olmadığını gibi, çocuğumuzu kaybetmemizin suçlusu da sen değilsin.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen, onun varlığından bile haberdar değildin ki.”

Sessiz kaldı, bir şey söylemedi. Bunun için bana kızgındı, bunu anlıyordum fakat bu kızgınlığını, öfkesini asla dile getirmiyordu. Bunun canımı yakacağını düşünüyordu, bu nedenle tüm suçu kendisine yükleyip kendisine kızmayı reva görüyordu. O koca bedeni daha kaç acıyı çekecekti? Bunu neden yapıyordu? Bağırıyordu bana, kızsaydı, neden yapmadın, neden söylemedin deseydi, biraz da benim yerime kendini rahatlatmayı deneseydi.

Hiçbirini yapmadı... Efkârla soludu, “Çok şey yaşadık güzelim,” dedi. “Bizim Eylül’ümüz diğerlerinden sert geçti, çok yaprak döktük.” Beni biraz daha kendine bastırıp dudaklarını boynuma içimi ürpertecek şekilde dokundurduktan sonra, devam etti. “Fakat sert geçen her kışın ardında, hiç görülmemiş güneşli günler vardır.”

İşte burada haklıydı. Kış olmadan yazı yaşamanın tadı çıkmazdı, önce kar yağacaktı, fırtına çıkacaktı, yağmurlarda ıslanacak, güneşe hasret kalacaktın ve sonra güneş doğacaktı, tepede parıl parıl parlayacak, yaşadığın kışı tek kalemde unutturacaktı.

Dışarıda yağmur yağıyor, rüzgâr ona eşlik ediyordu. Fakat bizde en ufak bir rahatsızlık yoktu. Biz, yazımıza girmiş miydik şahiden? O yüzden miydi şimdi bu dokunuşuyla alev alan, bakışıyla eriyip kül olan ruhumun halleri?

Aras elini ceketinin cebine attığında omzumun üzerinde duran eli zerre gevşemedi. Onu izlerken, sigara paketi çıkaracağını düşündüğüm bu anlık fikir elindeki küçük, siyah kadife kutuyu görmemle âdeta suya düştü. Kutuyu oturduğumuz bankın boş kalan kısmına koydu. Tekrar bana döndü, sol elimi tuttu, yüzük parmağımda duran alyansı nazikçe kavradı, yüzüğü çıkaracağını anladığımda telaşlandım ve “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Göz ucuyla sol eline baktığımda onun da alyansının takılı olmadığını gördüm. Bunu şimdi fark ettiğime inanamıyordum. Neden çıkarmıştı?

İçime kötü bir kasvet bulutu dolarken Aras tek koluyla beni bırakmadan boşta kalan eliyle siyah kadife kutuyu aldı. Bu kutu alyanslarımızı içine bırakmak için miydi? Ayrılmayı mı düşünüyordu? Hayır, bunu kaldıramazdım. İçim endişeyle kavrulurken, “A-Aras,” diye kekeledim.

Bana cevap vermeden önce kutuyu açtı. Kutunun içinde biri diğerinden daha büyük olan iki siyah alyans buluyordu. Yüreğimdaki telaş biraz olsun dinse de henüz ne

yapmaya çalıştığını tam olarak anlayabilmiş değildim. Altın alyansı kutuya bırakmasının hemen ardından küçük olan siyah alyansı eline aldı, az önce bıraktığı sol elimi tekrar havaya kaldırdı ve alyansı yüzük parmağıma geçirdi, tam olmuştu. Bakışlarındaki ifadeyi okumakta hiçbir zaman iyi olamamıştım, şimdi de kara gözlerindeki ifadeyi anlayamıyorum, ne yapmak istediğini kestiremiyordum. Yüzük oldukça sade ve sıradan görünüyordu, neden böyle bir değişim yaptığımızı anlayamıyordum. Aras kendi parmağına da siyah yüzüğü geçirdiğinde dayanamadım ve “Neden alyanslarımızı değiştiriyoruz?” diye sordum.

“Yüzüğe dokun,” dedi.

Yüzümdeki şaşkınlık büyürken, dokunmadan önce tekrar ona baktım. “Ne, büyülü falan mı?”

“Gibi...” dedikten sonra, bu simsiyah yüzüğün ne gibi bir özelliği olduğunu düşünüyordum, dümdüz, sade bir alyanstı işte. Ne gibi bir özelliği olabilirdi ki? Soruma bir cevap bulmak için işaretparmağımyı tekrar hareketlendirip yüzüğün yüzeyine küçük bir dokunuş bıraktım. Birkaç saniye geçti geçmedi, parmağımyı çevreleyen yüzükte titreşimler hissettim, alyans, bir nabız gibi atıyordu.

“Aras...” dedim yüzüğü kulağıma götürerek, ardından şaşkınca ona baktım. “Bu... atıyor.”

Sol eliyle kulağıma götürdüğüm sol elimi kavradığında, sıcaklığı soğuşumla birleştğinde, tuttuğu elimi kalbinin üzerine koyduğunda ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Biraz sonra fark ettim. Parmağıma geçirdiğim yüzükle Aras’ın kalbi aynı anda atıyordu. Alyansın özelliğini tam olarak kavradığımda ağzım kendiliğinden açıldı.

Ama... Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

“Kalbin...” dedim hayretimi ele vererek. “Ritimlerin yüzükte...”

Sol elini göğsümün üzerine, kalbimin en rahat hissedildiği yere koydu. “Seninki de öyle,” dedi huzur verici ses tonuyla. O da benimkileri hissedebiliyor muydu yani? Parmağına geçirdiği yüzük, kalp atışlarımı yansıtabiliyor muydu ona? Nasıl? Daha fazla içimde tutamadım düşüncelerimi ve “Nasıl?” diye sordum. Bu, muhteşem bir icattı.

Biraz da kendi kendime sorduğum bu soruyu gayet tabii yanıtlamadı ve iki elimi de sıkıca kavrayıp ona bakmamı sağladı. Dudakları alyansın takılı olduğu sol elime değdiğinde çoktan kendimden geçmiştim. Geri çekildiğinde, etkisiyle beni kendine mahkûm eden kara bakışlarını gözlerime sabitledi. “Beni ayakta tutan tek şey, senin bir küçük soluğun, küçük yüreğinin hafif hafif yükselen ritimleri.” Alnı alnıma değerken ellerimi bırakmamış, bakışlarını çekmemişti. İnsanda, susuz bedevinin çölün ortasında deniz görmesi etkisini oluşturan kokusu burnuma dolarken, onu daha fazla hissetmek için gözlerimi kapamama az kalmıştı. Diğer yanda, koyu bakışları ona bakmamı diretiyor, böylelikle Aras’ın iki güçlü silahı karşısında savunmasız kalıyor, ezeli bir münazaraya tutuluyordum. “Bir daha, beni bu sestten mahrum etme. Bir daha beni ölümünle sına. Gerekirse beni öldür, ama sen ölme, olur mu?”

Peki kurduğu cümleleri kaçınıcı silahıydı? Gözlerim buğulu bir hal alınca hafifçe yutkundum. “Ölüm yok,” diye onayladım onu, parmağımda yükselen ritimlerini hissederken. “Biz, yaza yeni başladık.”

Gözlerini kapayıp beni onayladığında, dudakları alnıma değdi. Bu hareketiyle beraber ellerimi daha da içine girmek istercesine sımsıkı doladım ona. Ayrı kaldığımız günlere inat burnumu boyun girintisine değdirip onu, denizimsi kokusunu kokladım doyasıya.

Ne kadar kaldık o çardağın altında bilmiyordum, bildiğim tek şey onunla böyle olmaya, vakit geçirmeye, başka

hiçbir şeyi düşünmemeye hasret kaldığımdı. Geçmiş i unut-maya ihtiyacım yoktu, biz geçmiş i silmek yerine, yeni bir gelecek yazmaya karar vermiştik. Ortada hatalar vardı, tek taraflı olmayan hatalar. Çaresizlikler vardı.

Aras bir mafyaydı ve ben onun karısıydım, belki sorun-suz bir ânim dahi olmayacaktı ama o yanımda olacaksa böy-le, gıkım çıkmazdı. Sevgiyle yetinmeyi bilirdim ben, onun tüm sorunların üstesinden gelebileceğini bilirdim. Çünkü ben çoğu şeyim gibi sevgiyi de aşkı da çok geç tatmış tım. Aras'la beraber tatmış tım, yerine başka hiçbir şeyi, hiç kim-seyi koyamıyordum, koyamazdım, koymazdım...

Çocuk yuvasından evimize döneli saatler olmuştu. Hâlâ ya-şadığımız anların büyü s ü içimdeydi. Boş bulunduğum her an elimi yüzüğe atıp Aras'ın kalp ritimlerini hissetmek istiyor, bunu yapıyordum. Aramızdaki o soğuk yellerin kaybolması suratıma arada sırada kendiliğinden yerleş en gülümsemelere neden oluyordu.

Mutluydum ve uzun zamanın ardından yediğ im yemek-ten tat alıyordum. Çatalımdaki et dilimini ağzıma attığımda, karşımda oturan Eda, “Ya, ben de görmek istedim şimdi o çocuk yuvasını,” dedi ela gözleriyle bana bakarak. “Ne tatlıdırlar onlar...” Yemeğini bitirmiş ti ve söyledikleri son-lanır sonlanmaz başını Pusat'ın omzuna yasladı. Kurduğ u bu cümlelerin anlamının aslında, “Pusat biz de gidelim!” anlamını taşıdığını tahmin etmek için üstün zekâya sahip olmak gerekmezdi.

“Öyleydiler,” diye onayladım onu ağzımdaki lokmayı yutmayı beklemeden. “Küçücük çocuklar, kiminin aile-si doğduktan birkaç yıl sonra ölmüş, kimininki de doğ ar doğmaz terk etmiş ti onları. Bu, çok acı. Bir çocuğ u ailesiz

bırakmak dünyanın en adaletsiz durumu.” Sandalyesinde geriye yaslanan Aras kolunu omzuma atarak sıvazladı.

“Öyle...” dedi Eda, ardından ekledi. “Eylül, senin baban yaşıyordu değil mi?” Düşünmeden kurduğu bu soru karşısında ürperdim. “Baba” benim kalbimin kenarında yer eden oyuklardan biriydi ve şimdi bu soru, tam o oyuğun üzerine tuz ekilmiş gibi acıtmıştı canımı.

“Bilmem...” dedim omuzlarımı kaldırıp indirdikten sonra. “Beni bırakıp gittiğinden beri en ufak bir haber alamadık ondan. Belki yaşıyordu, belki ölmüştür.”

“Hangisini isterdin?” sorusuyla duraksadım, ne fark edecektiydi? Yaşıyorsa, yaşayan bir ölüden zaten farksızdı, ölüyse de gidebileceğim bir mezar daha olacaktı belki. Başka ne olabilirdi? Yaşasa bana faydası dokunabilecek miydi? Bunca yıl sonra karşıma çıksa, hiçbir şey olmamış gibi affedecek miydim onu?

Gerçi ben, yapardım ya...

Derin bir nefes aldıktan sonra, “Hiç olmamış olmasını,” diye itiraf ettim, eğer öyle olsaydı, her gece küçük ellerimi çenemin altına koyarak camdan bakıp beklediğim bir adam olmazdı, her gece umudum yavaş yavaş tükenmezdi, yolda bana ilgi gösteren her adam hakkında, *Acaba bu benim babam mı?* diye düşünmezdim...

“Aman...” dedi Eda son hecesini uzatarak. “Ona ihtiyacın olduğu zamanları çoktan aştın. Şimdi olsa da olur, olmasa da. Benimki de soru...” Dirseğini masaya koyup çenesini avucuna yasladı. Bakışları tabağın kenarında duran sol elime kaydı. “Onu boş verelim de, şu kalp atışlı yüzük fikrine bayıldım. Niye bu kadar mükemmelsiniz ki?”

Bir cevap vermek yerine gülümsemekle yetindim. Başımı utanarak önüme eğdiğimde, Pusat’ın sesi duyuldu. “Eda’ya katılıyorum,” dedi. “Sizi bir daha böyle yan yana göremeyeceğim için endişeleneceğimi hiç düşünmezdim. Aras, ya sen

uçurumun kenarındayken sana yetişemeseydim?”

Pusat'ın söyledikleriyle beraber beynime azılı bir darbe almış gibi duraksadım, başımı kaldırdım ve söylediklerini biraz daha açması için Pusat'a baktım. O sırada Aras uyarır gibi boğazını temizledi. Ve Pusat'ın dudaklarından küçük çapta bir küfür döküldü. “Eylül'ün haberi yok muydu?”

Elimdeki çatalı masanın üzerine bırakmayı nasıl başara-bildim bilmiyordum, parmaklarım titremeye başladı. Aras'ın beni cevaplamayacağını ya da geçiştireceğini biliyordum, bu yüzden Pusat'a bakıp, “Aras intihara mı kalkıştı?” diye sordum. Sesim oldukça titrek çıkmıştı.

Pusat sessiz kaldı, bir anda masadaki neşe silinip süpürüldü ve geriye hüznün sükûtu kaldı. Daha fazla yiyemedim, lokmalar boğazıma dizildi. Dilim lâl olmuş, söylenecek tüm sözler anında hafızamdan silinmişti...

Yemeğin devamının nasıl geçtiğini bilmiyordum, bir anda ruhum oradan alınmış ve geriye sadece halsiz bedenim kalmıştı sanki. Yatağın üzerinde oturuyordum, gözlerim yere bakıyor ancak yeri görmüyordu. Hastanedeyken, gözlerimi açmadan hemen önce gördüğüm o korkunç kâbus aklımda dönüp duruyordu. Aras'ı uçurumun ucunda gördüğüm o gerçekçi kâbus. Kendisini hiçbir şeyi düşünmeden aşağı atışı ve benim çaresizce arkasından “Aras!” diye bağırmam. Beni uyandıran şey kesinlikle o kâbustu. Gözlerimi açtığım an dudaklarımdan ilk onun ismi dökülmüştü. Kalbim, onun yokluğunun hissiyatıyla delicesine atıyordu. Ya olmasaydı? Ya Pusat ona yetişemeseydi ve gözlerimi açtığım an karşılaştığım şey Aras'ın gerçek yokluğu olsaydı?

Çıldırırdım. Şüphesiz ki bu, benim de sonum olurdu.

Banyonun kapısı açıldığında, Aras'ın içeri girdiğini anlamıştım lakin gözlerimi ona çevirmedi. “Eylül,” dedi bana yaklaştığında. Cevap vermedim. Yanıma oturdu, kara bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Güzelim,” dedi. Sustum.

Hâlâ yere bakıyordum. Gözlerim sızlıyordu, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Aras," dedim çaresizce. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Neyi?" derken ses tonu benimkisi kadar düz ve alçaktı. "Sensiz bir hayatı göze almamış olmayı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı hayır dercesine salladım. "Bana ne olursa olsun, yaşamamı isterdim."

"O senin isteğin," diye yanıtladı beni hemen. "Bense sensiz bir nefes dahi almayı istemezdim."

Boğazıma büyük bir yumru yerleşti. Islanmaya meyilli gözlerimi nihayet ona çevirdim ve "Ya uyandığımda seni göremeseydim?" diye sordum azarlar gibi. "Ya Pusat sana yetişemeseydi? Ya her şey için çok geç olsaydı, ya ölümün..."

"Şşş..." diyerek araya girdi ve güçlü elleriyle beni kendine çekip sinesine bastırdı. "Buradayım ve benimleyim. Düşünme bunları artık, bırakmaya niyetim yok."

Buradaydı ve benimleydi. Kokusunu ferah bir bahar yeli gibi içime çekebiliyordum. Sıcaktı, güçlü kollarıyla beni sarıyordu, onunlaydım ve güvendeydim. Gerçek buydu. Biz, beraberdik, ayrı değildik, tüm kötü şeylere göğüs germiş, en sonunda tekrar birbirimizi bulmuştuk. Başta yaşadığım öfkeyle havada kalan ellerimi nihayet aşağı indirdim ve Aras'a sıkıca sarıldım. "Beni bundan mahrum etme..." dedim kokusunu bir daha fırsatım olmayacakmışçasına solurken. "Beni bir daha bundan mahrum etme," diyerek sokuldum iyice sıcaklığına.

O değişikti, bir baba kadar şefkatli, bir abi kadar kıskanç, bir güneş kadar sıcak, bir okyanus kadar ferahtı.

Fakat en güzel özelliği, o, benimdi; ben, onun...

Bölüm Dört

Telefon

Gök gürültüsü, yağmur sesi, cama vuran su damlaları... Kış mevsiminin şehirdeki etkisini tereddütsüz en sert gösterdiği günlerden biriydi bugün. Kasvetli havaları sevmeyi yeni bırakmıştım, normalde huzurlu hissettiğim bu iklim koşulları, son yaşadıklarımın sonrasına benim için bir kâbus kadar korkunç olmuştu ve ben her gün yazın her zamankinden daha çabuk gelmesine dua ediyordum. Kaçırıldığım zaman, hava soğuk ve karanlıktı. O günler boyunca küçük odanın penceresinden güneşin en ufak bir yansımasını dahi görmemiştim.

İntihar ettiğim gün, hava yağışlıydı. Çamurlu toprağın üzerinde acı içinde yatarak, hareketsizce beklediğim o süre zarfı boyunca, yağmur damlaları yüzüme sertçe çarpmıştı. Karnım ağrıyordu, sırtıma taşlar batıyordu, ellerimi kaldırıp karnımın üzerine koyarak içindeki bebeğime destek olmak istemiş ama onu bile yapamamıştım.

Ben ağlıyordum, yağmur yağıyordu.

Ben ağlıyordum, yağmur gizliyordu.

Ben, bundan sonra yağmuru nasıl sevecektim? Kim, neden sevmediğimi sormaya cesaret edebilirdi?

Düşüncelerim, sağ gözümünden usul usul süzülen bir damla yaşı dönüştüğünde başparmağımla hafifçe dokunup sildim ve kafedeki müşterilerden birisi için hazırladığım sıcak çikolata dolu kupayı elime aldım. Arkama döneceğim sırada duyduğum tıkırtıyla irkildim, anlık şaşkınlıkla kupayı yere düşürdüm. Sıcak çikolata ayakkabılarım üzerine yayılırken hızla ayaklarımı geri çekip arkamı döndüm ve “Kim var orada?” diye sordum.

O sırada çalan telefonumla duraksadım. Kalbim şiddetle atarken elimi kot pantolonumun cebine atarak sıkıştırdığım telefonu çıkarmaya çalıştım. Çıkardığım an, sesin kesilmesiyle ekrana baktığımda telefonun açıldığını gördüm. Kim olduğunu anlamak için konuşmam gerekti ve böylece beklemeden telefonu kulağıma götürdüm.

“Efendim?”

“...”

Karşı taraftan sadece bir hışırtı duyulduğunda, boğazımı temizleyerek tekrar ettim. “Alo, kimsiniz? Sesiniz gelmiyor?” Yine doğru düzgün bir cevap gelmediğinde yutkundum ve telefonun kapanış sesini duydum.

Sakin olmam gerekiyordu.

Paranoyak düşünmeyecektim. Arayan... Hayır, arayan Barlas falan olamazdı, buna cesaret edemezdi. Anında bulunurdu. “Rahatla Eylül,” dedim kendi kendime. Ardından derin bir nefes alarak psikologum Demet Hanım’ın önerdiği cümleyi tekrar ettim. “Barlas yok, bana yaklaştırmaya cesaret edemez.”

Biraz sonra, mutfakın arka bahçeye bakan kapısı şiddetle açılınca kalbim sıkıştı, dudaklarımdan çıkan tiz çığlıkla geriledim ve kalçamı sertçe mutfak tezgâhına çarptım. Elim göğsümün üzerine koyarak sık nefes alışlarımla oraya bakakaldığımda rüzgâr tüm ihtişamıyla mutfaka dolup boş bardak, tabakları tıkırtılatmaya, beyaz duvarlarda asılı saati oynatmaya başlamıştı.

Bu manzara beynimde korku filmlerinden alınmış bir ke-site dönüşmeye başlarken, “K-kim var orada?!” diye tekrar ettim.

“Eylül?!” Korku ve merakın harmanlanıp tezat bir uyum oluşturduğu bakışlarımı ikinci mutfak kapısından çevirip esas kapıya yönelttiğimde onu gördüm. Aralarına lacivertin karıştığı siyah saçlarını normalin aksine tepesinde toplayan Ezel, endişeli bir tavırla gözlerini yerde süzölmeye devam eden sıcak çikolataya değdirdikten sonra, yukarı doğru kıvrılan kaşlarıyla tekrar bana döndü. “Ne oldu?” İçeriye dolan rüzgâr, onu titrettiğinde kollarını göğsünde birleştirip açık olan arka kapıya baktı. “Bu kapıyı kim açtı?”

“K-kendiliğinden açıldı,” dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. Evet, öyle olmuştu, hava fazla rüzgârlıydı ve bu demir kapı rüzgâra dayanamayıp açılmış, beni korkutmuştu. Göğsümün üzerinde duran soğuk elimi enseme çıkarıp ferahlamaya çalıştım. “B-ben de korktum ve...” Yerde paramparça olan krem renkli kupayı işaret ettim. “Bunu düşürdüm, şimdi temizlerim.”

Ezel’in bakışları tekrar oraya yöneldi, sonrasında hızla bana dönmeden önce, açık olan demir kapıyı kapatıp içeriye dolan rüzgârın kesilmesini sağladı. Aynı zamanda şiddetli uğultu da sona ermişti. “Arada bir açılıyor, kapının tadilata ihtiyacı var,” dedi, ses tonu yatıştırıcıydı. “Boş ver, hallederim ben, hem senin mesain bitti zaten.”

Hâlâ üzerinde koca ayaklarla yürünmüş bir serçeninki kadar hızlı atan kalbimin eşliğinde kolumdaki saate baktım, henüz altı olmamıştı. “Daha yarım saat var.”

“Ama ziyaretçin var, bence bekletmek istemezsin,” diyerek sempatik bir biçimde göz kırptığında, “Kim?” diye sordum heyecanla. “Aras mı geldi?” Birkaç gün önce öğrendiğim o intihar mevzusu ve duygu yüklü konuşmamızın ardından Aras’ın işleri yine çoğalmıştı, onu genelde geceleri

görüyordum ve pek muhabbet edemiyorduk. Onunla doğru düzgün konuştuğumuz son konunun intihar mevzusu olması içimi sıkıyordu.

“Aynen öyle,” dedi Ezel gülümsemesini bozmadan kenardaki viledayı alırken. “Arabada seni bekliyor.” Ardından viledayı suya batırıp sıktı. “Yanına gitmeden önce şu topladığın saçlarını dağıtmalısın bence, öyle çok daha güzel oluyorsun.”

Aras’ın adının geçmesi bile az önce yaşadığım evhamlı saniyelerin üzerini gölgelemişti. Burada olması, ruhumu esir alan tüm korku kuşlarını ürkütüp kaçırmıştı. O, büyümlü bir etkiye sahipti. Yüzüme kendiliğinden yerleşen gülümsemeye hâkim olamadan üzerimdeki beyaz önlüğü çıkarıp askılığa astım, ardından mutfakın içinde giriş kapısı bulunan oldukça küçük giyinme odasına girdim. Aras için toparlanmalı, onun için iyi görünmeli ve en azından onun yanındayken tüm korkularımı bir kenara bırakmalıydım. Onu kötü etkilemek istemiyordum.

Bordo renkli geniş yakalı kazağımın yakasını düzeltip boynumun ve omuzlarımın bir kısmının açıkta kalmasını sağladım. Kazağın içine saklanan Aras’ın hediyesi olan kolyeyi dışarı çıkardım. Ezel’in dediğini yaparak küçük bir tokayla tepemde birleştirdiğim kahverengi saçlarımı açıp omuzlarıma düşmesini sağladım. Aras’ın uzun halini sevdiğini biliyordum, bu nedenle internette saç hızlı uzatmanın tüm yollarını arayıp neredeyse hepsini tek tek denemiştim. Zaten hızlı uzayan bir yapıya sahiptiler fakat ben bir an önce eski hallerine kavuşmalarını istiyordum. Saçlarıma küçük dokunuşlar yapıp daha dalgalı bir görünüm almalarını sağladıktan sonra çantamı açıp çiçek kokulu parfümümü çıkardım ve boynumun iki tarafına sıktım. Aras’a yemek kokmak istemezdim.

Aynadaki yansımam bana hoş geldiğinde daha fazla beklemeden montumu elime alıp, Ezel'e alelacele "Hoşça kal," deyip mutfaktan çıktım. Hızlı adımlarla kafenin içinde yürüyüp Aykut'a da hızlı bir veda cümlesi kurduktan sonra, kimseyi incelemeyip bir Leyla edasıyla dışarı çıktım. Kafenin tam önünde siyah Range Rover'ını görmek bile kalbimde onlarca kelebeğin uçuşmasını sağladı. Siyah filtreli cam yüzünden onu göremiyor ve görmek için can atıyordum.

Ön yolcu kapısının önüne geldiğimde soğuk rüzgârın beni üşütmesine fırsat vermeden hemen kapıyı açıp arabaya bindim. Kapıyı kapatır kapatmaz, Aras'a baktım. Onun simsiyah gözbebekleri çoktandır benim üzerimde gibiydi. Bakışlarının yoğunluğunun altında ezilirken hafifçe tebesüm etmeyi deneyip, "Merhaba," dedim.

Birkaç saniye daha bana baktı, karşılık vermek yerine geniş arabada üzerime eğildi, dudaklarını yanağıma bastırdı. İçim onun aleviyle tutuşurken, geri çekilmeden hemen önce kulağıma yaklaştırdığı dudaklarından, "Ne olur bana orada tüm gün bu halde ortalıkta dolaştığını söyleme," cümlesi çıktı.

Normalde bu cümlesi beni öfkeliendirir, ona kızmama yol açardı fakat ben onun bu yersiz kıskançlıklarının bile hasretini çekmiştim. Yakınlığı üzerimdeki etkisini büyütürken, "Hayır," dedim. "Zaten mutfaktayım hep. Saçlarımı şimdi açtım ve kazağımın yakası bu kadar açık değildi."

Söylediklerim sonlanır sonlanmaz bakışları kazağımın yakasına indi, dudaklarında çarpık bir gülümseme canlandı, açık kalan omzum da öpüşünden nasibini aldıktan sonra, "Buna sevindim," diye ekledi ve geri çekildi.

El frenini yukarı kaldırıp ellerini direksiyona yerleştirdiğinde ben de sırtımı deri koltuğa yasladım. Öylece durup yan profilini izledim biraz, düzgün burnunu, uzun kirpiklerini, manevralarda hafifçe kısılan kara gözlerini... Ardından, "Neredeydin?" diye sordum, işin özü, "Günlerdir neredey-

din, yüzünü gören cennetlik!" olacaktı ya, şimdilik bununla yetiniyordum işte.

"Bir orada, bir burada..." dedi. "İşler biraz karışık..."

Aldığım cevap beni mutlu etmek yerine germiştii. "İşler biraz karışık..." derken ne demek istemişti? Yine neler oluyordu? Sakin olmaya çalıştım. "Neden karışık? Hayırdır?"

"Azat yoğun bakımdan çıkmış. Bu da demek oluyor ki hamlelerine devam edecek."

Baş düşmanı Azat Kılıç ve onun korkunç bakışları zihnimde belirirken, "Hastanede miydi?" diye sordum sesime mesken eden şok duygusuyla, ne zamandır hastanedeydi ve benim bundan neden haberim yoktu? Neler olmuştu? Uzun zamandır Aras'la bu konular hakkında konuşmadığımı hatırladım ve içimde üreyen kaygıyla cevabını bekledim.

"Sen..." dedikten sonra, araba yolun soluna döndü. "Hastanedeysen, cemiyet liderliği seçimleri olacaktı. Biliyorsun, Azat'ı alt etmem için bu seçimi kazanmam gerekliydi fakat gelişen olaylar, seni beklemek..." derken ifadesiz sesinin titrediğini hissettim ve bu da içime sıcak bir esintinin dolmasını sağladı. "Diğer hiçbir şeyi umursamamama neden olmuştu. İntikam falan umurumda değildi ve seçimlere de katılmayacak, adaylıktan çekilecektim. Bir nevi, Azat Kılıç'a karşı ikinci yenilgiyi kabullenmişim. Zaten sen uyanmasaydın benim de yaşamım sonlanmış olacaktı." Aras'ın intiharın eşiğinden dönmesi aklıma geldiğinde ürperdim. Nasıl böyle bir şeye kalkışabilirdi? Bu kadar seviyor muydu sahiden beni, her konuda buz gibi bir ifadesizliğe sahip olan bu kötü adam? Ben yokum diye yaşayamayacak kadar mı seviyordu hem de?

Şüphem mi var? Bilincim, meraklı Melahat tonuna bürünerek bu soruyu bana yönelttiğinde, hayali bir şekilde başımı sallayıp gözlerimi parmağımdaki siyah alyansa çevirdim. Yoktu, Aras'ın beni sevdiğine dair en ufak bir şüphem yoktu.

“Sonra sen uyandın, ben yaşadım. Ve Azat Kılıç’ın faili meçhul bir şekilde vurulduğunu öğrendim. Böylelikle başkanlık seçimleri, ortada kesin bir aday kalmadığı için bir sonraki döneme ertelenmiş.”

Zihnimin kendisi için çıldıran taraflarını bir kenara bırakıp tekrar söylediklerine odaklandığımda, başım hafifçe yana eğilmişti. “Senin geri çekileceğin seçimden önce Azat Kılıç vuruluyor... İlginç. Bana bu iş... planlı gibi geldi.”

Kafasını gelişi güzel salladı. Bu konu onu sıkışmış gibiydi. “Her neyse...” dedi araba kırmızı ışıktaki durduğunda. “Öyle ya da böyle, vurulması işimize yaradı. Şükür gebermedi piç kurusu.”

Bu konunun beni pek rahatlatmış söyleyemezdi, bu nedenle onunla ilgili başka hiçbir şey söylemeden yolu izlerken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Bunu hem konuyu değiştirmek için hem de merakımdan sormuştum. Çünkü evimizin yolunda ilerlemiyorduk.

Konunun değişmesi onun da hoşuna gitmiş olacaktı ki beni hemen yanıtladı. “Bizim için yeni bir ev buldum.”

Kaşlarını havalandığında, “Ev mi?” diye sordum merakla. “Nereden çıktı?”

“Daha önce evinin her ayrıntısını kendin döşemek istediğini söylemiştin fakat hiç böyle bir fırsatın olmadı,” diye yanıtladı beni. Gözleri bir anlığına yoldan ayrılıp bana değdi. “Başkalarının zevkiyle süslenmiş bir evde oturmak zorunda değiliz.”

“Aras,” dedim sessizce. Evden taşınmak fikrinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim, yeni bir yuva benim için yeni bir başlangıç anlamına gelirdi, değişiklik şu an ihtiyacım olan bir şeydi fakat Aras’ı başındaki bunca işin arasında bir de böyle bir yoğunluğa sürüklemek istemezdim. “Buna gerek yok, gerçekten. Ben evimizi seviyorum.”

“Burayı daha çok seveceğine eminim,” diye yanıtladı.

“Ama...” diye araya girdim. “Başında bunca iş varken bir de benim için ev taşımayla uğraşmana gerek yok.”

Araba bir kez daha ışıklarda durdu ve Aras rahat rahat bana bakabildi. “Başımdaki hiçbir iş senin mutluluğundan önemli değil.”

Uzanıp o yeni tıraşlanmış yanaklarını öpmek istedim fakat yanan yeşil ışıkla beraber hareketlenen araba bu isteğime mani oldu. Hâlâ ona bakmayı sürdürürken “Nasil bir ev?” dedim bu fikri kabullenerek. Sesime yerleşen heyecanla ekledim. “Köpek yuvası yapabileceğimiz bir bahçesi var mı? Lütfen olsun, yoksa taşınmam Aras.”

Siyah gözleriyle bana yandan bir bakış attı. “Normal bir kadın, büyük mü, kaç odası var, güneş alıyor mu gibi soruları sorarken sen sahiden köpek besleyebileceğimiz bir bahçesi olup olmadığını mı soruyorsun?”

Gözlerimi kıstım. “Ben anormal bir kadın mıyım Aras? Bunu mu demek istiyorsun?”

Suratına en ufak bir mimik yerleştirmeyerek gözlerini yoldan çevirmeden, “Biraz,” dediğinde, kaşlarım çoktan çatılmış, kalbim hafiften incinmişti. Kollarımı göğsümde birleştirip ona sırtımı döneceğim sırada dudaklarına yerleşen dalgacı gülümsemeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ama ben de çok normal bir adam sayılmam.” Başımı hafifçe eğip salladım ve ondan sonra yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım. Söylediklerine devam etti. “Evet, bahçesi var, yalnızca köpek yuvası değil içerisinde hayvanat bahçesi oluşturabileceğin kadar büyük bir bahçeye sahip.”

“Sahi mi?” diye sorduğumda kafasıyla onayladı, ardından ciddi bir ifade aldı. “Ya da hayır. Böyle dedim diye tüm hayvanları getirmeye çalışırsın sen.”

Dalga geçmeye devam ettiğinde, yüzümü buruşturarak, “Ya, evet,” dedim. “Özellikle bir kapong baka sahipleneceğim.”

Uzun kirpikleri birbirine yaklaşıırken, kara gözleri bana değdi. “O ne?”

Gururla yanıtladım. “Filipinlilerin sana taktığı isim. Öküz demek. Sen olmadığında hasret gideririm diye. İyi fikir değil mi? Bahçemiz büyük ne de olsa.”

Gülen taraf ben olduğumda tek kaşı havaya kalkan Aras’ın bakışları yine bana ilişti. “Sen Filipinceyi nereden biliyorsun?”

Omuz silkтім. “Filipinceyi bilmiyorum ama senin için öküzler hakkında geniş bir araştırma yapmışım. Neredeyse her dilde biliyorum, İngilizce ox, Afrika dillerinde os, Endonezcede lembu, Korecede—”

Keskin bir sesle, “Eylül yeter,” dediğinde, cümlem anında yarıda kesildi. Yola bakmaya devam ederken yüzünün katılaştığını görebiliyordum.

“Ne oldu?” dedim suratıma haşın bir gülümseme yerleştirerek. “Sinirlendin mi kocacığım?” Onunla bu şekilde atışmayı özlemiştim ve başkaları için belki anlamsız şu diyaloglar beni fazlasıyla sevindiriyordu.

Kaşlarını kaldırırken vurdumduymaz bir ifadeyle bana baktı. “O güzel dudaklarından bir daha böyle şeyler duyarsam...” dedi ve beklemediğim bir anda arabayı durdurdu, bedenim hafifçe öne doğru savrulurken sırtım hemen sonra koltuğa değmişti, kafamı ona çevirdiğimde yüzlerimizin ne zaman bu kadar yaklaştığını anlayamamışım. Simsiyah gözleri gözlerime delici bir ok gibi değerken, “Seni severim,” diye ekledi. “Ama sert severim. Bilirsin.”

Okyanusvari kokusu burnumdan içeri usul usul yol alırken dikkatimi toparlamaya ve bakışlarımın dudaklarına değmesini engellemeye çalıştım. Özlediğim şeylerden biri de buydu işte. “Beni tehdit mi ediyorsun?” dedim ciddiyetimi kaybetmeden.

“Ne münasebet,” dedikten sonra saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Tehdit kim, ben kim? Hiç aklın alıyor mu?”

“Zorba...” dediğimde daha fazla yaklaşıp beni öpmesine koşulsuz izin verdim. O elleriyle yüzümü tutarken, ben tek elimi onun başına çıkarıp parmaklarımı saçlarında dolaştırıyordum. Saniyeler bizden yanaydı, zaman durmak ister gibi yavaş yavaş akıyordu sanki. Öyle de olmalıydı, Aras’la beraberken zaman geçmesin, gün bitmesin istiyordum. Fakat bu mümkün değildi, biliyordum. Usul usul bıraktı izlerini dudaklarımda, aceleci değildi, öfkeyse hiç uğramamıştı öpüşüne. Sadece hasret doluydu bu his, gram azalmıyordu.

Bir süre sonra geri çekildiğimizde alınlarımız birbirleriyle buluştu. “Konu mühürlendiğine göre...” Soluklarımız birbirimizin suratında süzülüyordu. Etkisiyle beni sarhoş ettiğinde söylediği bu cümleyi bile anlayamaz duruma gelmiştim. “İnebiliriz.”

“Derken?”

“Alacağımız eve geldik.”

“Ha,” diyerek gözlemi kapayıp açtıktan sonra toparlandım. Hâlâ aynı mesafede duruyorduk. Yutkundum ve “O zaman, ayrılmamız gerekiyor,” dedim.

“Evet,” dedi Aras fakat ikimiz de geri çekilemiyorduk.

“İnelim o zaman,” dediğimde Aras kafasını salladı fakat benden ayrılmak yerine bana daha fazla yaklaştı. Dudakları bir kez daha aralandığında ona karşı gelmekten çok uzak-taydım.

Arabanın şoför camı üç kere tıklatılana kadar...

Bu tıkırtıyla beraber yanlış bir şey yapıyor muydunuz gibi anında geri çekildik. Aras boğazını temizledi, bense yakası aşağı doğru açılan kazağımı toparladım. Aras siyah filtrelili camı aşağı indirdiğinde camın arkasında bekleyen ellili yaşlarda, lacivert takım elbiseli bir adamın kahverengi göz-

leriyle bize baktığını gördüm. Adam sevecen bakışlarla bizi inceledikten sonra, "Aras Karahanlı Bey, değil mi?" diye sordu. "Ben de tam sizi bekliyordum."

Aras soğuk ve sert ifadesiyle başını salladı. Anahtarı arabadan çıkardı ve koyu bakışlarını bana yöneltip kaşlarıyla *dışarı çık* işareti yaptı.

Ben hâlâ az önceki sihirli anımızın etkisi altındaydım lakin bundan kurtulmam gerekiyordu, en azından şimdilik. *Kendine gel Eylül!* diyen iç sesime uyararak ona arkamı dönüp kapının kolunu kavrayıp açtım ve ayaklarımı ıslak asfaltla birleştirdim. Bastığım yerden sıçrayan çamurlu sular dar pantolonuma değmiş, öylece aşağı akmaya başlamıştı. Montumu hemen üzerine geçirip fermuarını çektim ve arabanın önünde beni bekleyen Aras'a doğru yürüdüm.

"Beni izleyin efendim," dedi emlakçı olduğunu düşündüğüm adam ve bizden önce yürümeye başladı.

Ellerim hemen buz tutmuştu, anlaşılan oydu ki eldiven takmanın da zamanı geldi geçiyordu. Aras, yanında vardığımda birleştirip nefesimi üflediğim ellerimi kavradı, sol elimi tuttuğunda, "Ne çabuk üşüyorsun," dedi kızar gibi. "Eldiven takmadan çıkma," diye ekledi sonrasında.

Düşünceli tavrı hoşuma giderken, yüzümdeki memnun ifadeyle geldiğimiz yeri süzüyordum. Ormanlık bir alandı, sıra sıra dizilmiş villaların hepsinin baktığı alan şu an havanın ve saatin etkisiyle birazcık ürkütücü duran ormana bakıyordu fakat arka taraf şehirdi. Geldiğimiz yollardan anlamıştım, bu orman da bu lüks siteme bahşedilmiş bir hediyeydi.

Tuttuğu elim çoktan ısınmışken, diğer elim cebimde garipçe duruyordu. Keşke aynı anda ikisini de tutabilse de öyle yürüme şansımız olsaydı. *Olmaz mıydı? Hiç mi?*

Site içinde yürüdüğümüz süre boyunca emlakçı adam bize buranın özelliklerini saydı. Nihayetinde demir parmaklıkları

olan bir bahçe kapısının önüne geldiğimizde durdu, kulübedeki güvenliğe el işareti yaparak kapının kendiliğinden iki yana doğru açılmasını sağladı ve “Buyurun, buyurun,” diyerek bize eliyle içeriyi gösterdi.

Aras’la aynı anda içeri girdik. Gösterişli bahçe Aras’ın söylediği kadar vardı, standart bir ev salonunun beş katı büyüklüğündeki bahçenin duvar taraflarını sıra sıra kuru dallu ağaçlar çevrelemişti, her iki ağacın arasına bir sokak lambası konulmuş ve ortamın aydınlık tutulması sağlanmıştı. Köşede, ahşap, lüks bir çardak duruyordu ve eve girerken ıslak çimenlerin üzerine basılmaması için arnavut kaldırımı taşlarıyla ince, hoş bir görünümü olan dalgalı bir yol yapılmıştı. Evin daha şimdiden bahçesine âşık olmuştum, içinin pek de bir önemi kalmamıştı. Siyah çelik kapının önüne geldiğimizde adam önce duvarda asılı duran tuşlu cihazda dört kez sıfır rakamına bastı.

“Kapılar özel güvenlik sistemiyle donatıldı, şifrenizi istediğiniz zaman değiştirebilirsiniz. Bu şifre girilmediği müddetçe kilit bölümü açılmıyor ve giriş yapmak imkânsız bir hale geliyor.”

Şifreyi onayladığı gibi, kapının kenarından metal bir bölüm iki yana açıldı ve içindeki kilit bölümü öne doğru çıktı. İster istemez hayretle kaşlarımı kaldırmıştım. Güçlü bir koruma yöntemiymiş. Eh, Aras’tan sıradan bir villa alması beklenemezdi. Emlakçı kapıyı yavaşça açtığı anda yine elini önde tutarak ilk bizim girmemizi bekledi. Aras’la aynı anda eve girdiğimizde bembeyaz ve bomboş salon açık olan ağızımın daha da açılmasına yol açmıştı. Burada iki, hatta üç aile rahat rahat yaşayabilirdi.

“Mimarlarımız evin nasıl döneceği konusundaki fikirlerinizi bekliyorlar. Hemen faaliyete geçecekler.”

Ben büyüyen gözlerimle etrafı incelemeye devam ediyorken Aras’ın bana bakmasıyla tekrar ona döndüm. “Beğendin mi?” diye sorduğunda sadece kafamı sallamakla yetindim.

Beğenmek ne kelime, bayılmışım!

Aras tekrar emlakçıya döndü. “Ev tamamen eşimin istediği şekilde döşenecek.”

Adam, “Hay hay efendim,” dedi. “Nasıl isterseniz...” Aradından tekrar ekledi. “İsterseniz yukarı odalara da bakalım.”

Kırmızı yanaklı adam, bu soruyu bize yönelttiğinde Aras’a baktım ve gözlerimi *tamam* der gibi kırıştıtarak onayladım. Arkasından ilerleyeceğim sırada, elimdeki telefonumun titreşimiyle anlık bir şekilde duraksadım. İlerlemediğimi gören Aras, duraksayıp arkasını döndüğünde ekranda yazan ismi çoktan okumuştum:

Bilinmeyen Numara.

Çenem kasıldı, Aras’ın bana doğru ilerlediğini fark edince hızla reddet tuşuna bastım. Bu konu hakkında Aras’la konuşmam iyi olabilirdi ama şimdi değildi, şu ânı mahvetmek istemiyordum. Bir an önce telefonumun ayarlarından, gizli numaraları engellemem yapılacak en doğru hareketlerden biriydi.

“Neyi bekliyorsun?” diye sorduğunda telefonumu cebime sıkıştırdım. Gözleri elimi takip etti. “Birisi mi aradı?”

“Yok, hayır,” diye inkâr ettim. “Sessizdeydi de sesini açtım. Çıkalım.” Gözleri, suratımda açık bir nokta ara gibi beni süzdüğünde fazla üstelemesini önlemek amacıyla hızla koluna girdim ve onu emlakçının ardından üst kata sürükledim.

Eve döndüğümüzde Aras işleri olduğu gerekçesiyle benimle yukarı çıkmamıştı. Yine Eda’yla yalnızdık, beraber yemek yemiştik ve şimdi benim odamda muhabbet ediyorduk. Muhabbetin çoğu yeni aldığımız evin üzerine kuruluydu, bu Eda’nın pek hoşuna gitmemişti çünkü yeni ev onun kaldığı eve şimdikininkin aksine arabayla nereden bakılsa bir yarım saat uzaklıktaydı. Yolculukları pek sevmeyen Eda’nın bu

pek hoşuna gitmemiştii ve bu yüzden bir saat içinde bilmem kaçınıcı kez ofladı. “Şimdi ne gerek vardı taşınmaya? Nasıl geleceğim ben dilediğim zaman oraya?”

“Ev çok büyük Eda,” diye yanıtladım onu. “Bizde kala-bilirsin, beraber yaşarız, ne var sanki?”

“Eylül,” derken gözlerini irice açtı. “Kızım bu kadar ayrılığın ardından siz o evde yeniden balayı yaşarsınız, ne yapacağım ben orada?”

Kırmızı kan hücreleri yanaklarıma hücum ederken hafifçe omzuna vurdum. “Eda...”

Güldü. “Ne?” derken başıyla omzuma dokundu. “Özle-medin mi kocacığını?”

“Ne alaka şimdi?” derken gözlerimi devirdim. “Aynı odalarda kalalım demiyorum ya...”

“Yok Eylül’cüğüm, olmaz. Sizi biraz yalnız bırakmak en iyisi...”

Bu sefer oflayan ben olmuştum. “O zaman Pusat’a söyle siz de oradan ev alın. Komşu oluruz. Vakti gelmedi mi artık evliliğın?”

Yatağımın üzerinde bağdaş kurdu, ardından başını bıkmış bir şekilde geriye attı. “Bence geldi ama Pusat’ça gelmedi ga-liba. Hâlâ bir evlilik teklifi yok, işin kötüsü, hazırlığı da yok.”

Parlak gözleri sulanmaya başladığında hızla başını yere eğdi. Evlilik teklifini bekliyordu ve Pusat’tan bunu göreme-yince ister istemez üzüliyordu. Elimi şefkatli bir şekilde om-zuna koydum. “İstersen Aras’a söyleyeyim, Pusat’ın ağzını yoklasın.”

Cümlem sonlanır sonlanmaz bana baktı ve kaşlarını yu-karı kaldırıp ellerini hayır der gibi salladı. “Hayır hayır, sakın. Çok istekliymiş gibi...”

“Değil misin?”

Gülümsememe karşılık verdi. “Yani tamam öyleyim de, bunu Pusat’ın bilmesine hiç gerek yok. Değil mi?”

“Öyle tabii,” dedikten sonra bu konunun Eda’yı üzdüğünü fark edip konuyu değiştirmeyi düşündüm. Hemen sonra uzun zamandır merak ettiğim bir konu dilimin ucunda belirdi. “Eda,” dedikten sonra yutkundum. “Ben hastaneden çıktıktan sonra herkesi gördüm. Arkadaş olduğumuzu unuttuğum insanlardan bile mesajlar aldım ama Rana’yı hiç görmedim. Ne aradı ne de mesaj attı. Beni bulanın o olduğunu söylediniz fakat ona ne olduğunu benimle hiç paylaşmadınız... Rana şu an nerede? Ne yapıyor? Bir bilgin var mı?”

Eda, sorduğum bu soruyu beklemiyormuş gibi anlık bir duraksamaya uğradı. Dolgun, gece olduğu için sürekli sürdüğü parlaticıdan arınan pembe dudakları aralandı fakat bir şey söyleyemeden kapandı. Bu durum beni tedirgin etti. Endişeyle, “Eda?” dedim tekrar.

“Ben,” dedikten sonra bakışlarını kaçırdı. “Bilmiyorum...”

Bu cevap beni elbette tatmin etmemişti. Eda yalan söylerken gözlerini kaçırır ve hafiften titrerdi. Şimdi de aynen öyle olmuştu. “Eda,” dedim bir kez daha, kızarcı gibi. “Ne olduğunu benimle paylaşır mısın, lütfen?”

Elini ensesine attı, yüzü sıkıntı doluydu. Çaresiz bakışları benimle buluştuğunda, “Eylül,” dedi. “Bunu bilmemen senin için daha iyi, inan bana.”

“Bak böyle yaparak beni daha da tedirgin ediyorsun!” dedim yüksek sesle. Gerçekten öyleydi, ellerim kendi kendine sallanıyordu ve yeni bir atağın benim için hazırlandığını hissediyordum. “Eda söyle lütfen, yoksa Esra Abla’yı arayıp yine öğrenirim.”

Eda sıkıntıyla iç geçirdi, omuzlarını düşürdü, boğazındaki küçük yuvarlak çıkıntı hareket etti. Gergindi, bu tüm tavrından belli oluyordu. Söylemek üzere olacağı şey her ne ise onu rahatsız ediyordu ve bunun farkında olmak endişemin seviyesini artırdı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Rana,” derken tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. Toparlandıktan sonra devam etti. “Rana birkaç aydır ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde yatıyor.”

Gözlerim kocaman açıldı ve “NE?” diye bağırdım endişeli bir şekilde sesimi kontrol edemeyerek. “Neden?!”

Dudaklarını birbirine bastırıp bir kez daha nefes aldı. Cümlelerini düzgün bir halde bana sunmak istiyor gibiydi. “Barlas... Biliyorsun, onun da psikolojisini fena halde sarstı. Bir yandan seni buldu, diğer yandan senin ölümünle sınıandı. Senin kaçırılmanda kendini suçlamış, bir de sürekli Barlas’ı gördüğünü söylüyor ve kendini güvende hissedemiyormuş. Anlayacağın...” Bir elini yukarı kaldırıp deli işareti yaptı. “Kafa gitmiş.”

“Nasıl olur?” dediğimde gözlerim sızladı. “O, oradan korkardı, bir daha düşmemek için dua ederdi hep...”

Eda omzumu sıvazladı. “Rana’nın da yaşadıkları kolay değildi. Herkes kaldıramaz, o kaldıramayan taraftan oldu.”

“Aras demişti...” dedim kendi kendime. “Barlas’tan uzak durması konusunda uyarmıştı.” Tekrar arkadaşşıma döndüm. “Bir insan nasıl bu kadar iyi taklidi yapabilir Eda?”

Eda’nın güzel suratında hüznün ve anlayış hakimdi. “Rana da sen de Barlas’ı önceden tanımadığınız için, iyiliğine kolay kandınız.” Kafasını onaylamaz bir biçimde salladı. “Oysaki bana, hiçbir zaman masum gibi görünememişti.”

“Şerefsiz...” dedim boğazımdaki yumru kendini belli ederken. “İlk defa...” deyip duraksadım, derin bir nefes aldıktan sonra ekledim. “İlk defa bir insanın ölüm haberini bekliyorum. O... O, insan sayılmaz değil mi Eda? Ben kötü bir şey düşünmüyorum değil mi? Ölümünü beklemem yanlış değil, değil mi?”

“Manyak mısın?” dedi kollarıyla beni kendine çekerken. “Tabii ki yanlış değil. Hepimiz bekliyoruz o pisliğin ölümü-

nü. Aras'ın onu bulacağına zerre şüphem yok, ha bugün ha yarın..."

İlk defa, bir insanın ismi kalbime kapkara harflerle kazınmış, anıldığı an bedenimin üzerine görünmez bir kasvet bulutunun doluşmasına sebebiyet vermişti. Barlas, hayatımdaki en kara olayların başkarakteriydi ve içten içe düşmanlık beslediğim tek insandı. Onun yüzünden, canımdan can gitmişti. Etrafımdaki herkesin acısına sebep olmuş, ölümden dönmüştüm.

Aras'ı içi bomba dolu eve yönlendirmesi geldi aklıma. O an hikâyemiz bitti sanmıştım, boğazım yırtılana, ses tellerim tahriş olana dek bağırıp çağırıp ağlamıştım.

Gözyaşlarım yaşadıklarımı bir bir aklıma getirdiğinde beni yatıştırmaya çalışan Eda'ya sırtımı dönerek yatağa uzandım. Açılmaya çalışan ağzımı tuttum ve gözlerimden akan suların yastığı ıslatmasına müsaade ettim. Yaşadıklarım zihnimde canlanırken, hıçkırıklarımı daha fazla tutamayıp evi inletmekten korktum.

İçim yanıyordu.

İçim alev alıyordu.

Ne zaman uyuduğumu bilmiyordum fakat uyumadan önce odanın ışıklarının yanık olduğuna emindim. Gözlerimi açtığımda gördüğüm karanlık beni bozguna uğratmıştı bu yüzden. İçeri dolan rüzgârın uğultusu bir korku filmi müziği gibi yankılanıyordu kulağımda, ona ek bir ses daha duyduğumda olduğum yerde çivilendim sanki.

Bir bebek ağlıyordu. Bir bebek, ses telleri yırtılırcasına ağlıyordu. Korkuyla başımı soluma çevirdiğimde odanın penceresinin açık olduğunu gördüm. Çıplak ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım, soğuk zemine bastım. Bebeğin sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Duymak istemiyordum. Rüzgâr kötüydü, yağmur kötüydü. Duymak istemiyordum. Camı hızla kapatıp kilitledim, sesler kesildi. Arkamı döneceğim

sırada cam tekrar açıldı, sesler yükseldi. Ben kapattım, o açıldı. Bu böyle devam etti.

Arkamdan omzuma değen el ile başımı hızla yanıma çevirdim. Bir başkasının nefes alışını duyabiliyordum, odada biri vardı. Emindim. Lakin arkamı döndüğümde, kimsenin olmadığını gördüm. "Kim var orada?!" diye sordum ama cevap gelmedi. Konuşmaya çalıştım, sesim boğazımda hapsoldü. Biri vardı, biliyordum ama göremiyordum.

Başımı sağa sola çevirerek gözlerimi açabildiğimde, öyle sık nefesler alıyordum ki göğsüm saniyede bir çeneme kadar yükselip iniyordu. Saçlarım terden sırlıslıkla olmuş, alnıma yapışmıştı. Soğuk rüzgâr açık olan camdan bedenime doğru süzülüyordu, bedenimin buz kesildiğini hissetmiştim. Tıpkı az önce gördüğüm kâbustaki gibi. Bu cam, kapalı değil miydi? Yoksa gördüğüm şey, kâbus değil miydi? Kafayı yiyecektim. Evet, kafayı yiyordum. Aklımı toparlayamıyordum, rüyayla gerçeği ayıramıyordum. Beynim zonkluyordu. Yataktan doğrulmaya çalıştım ancak başarılı olamadım. Tüm uzuvlarım, korkudan kilitlenmiş gibiydi. Güçlülkle doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladıktan sonra elimi komodinin üzerine atıp cam ilaç kutusunu aldım. Kutunun kapağını açıp bir hapi ağzuma attım, ardından yarısı dolu bardaktaki suyu kafama dikip ilacı yuttum.

Terleyen başımı yatağa yasladığımda, "Barlas yok," demeye çalıştım kendi kendime, fakat dudaklarımdan kelimelerin çıkıp çıkamadığına emin değildim.

Telefonum çaldığında elimi yastığımın altına uzatıp telefonumu aldım, kapanan gözlerimin bir yardımını olmadan, arayanın Aras olduğunu umarak telefonu kulağıma götürdüm. "Alo..." demek istedim lakin yine diyemedim. Yüksek bir binanın tepesinden atlamış kadar halsiz ve bitkin hissediyordum kendimi. Öyle ki telefonun diğer ucundaki

kişinin kim olduğunu ve bana karşı kurduğu cümleleri algılayamıyordum.

Bir kelime dışında.

Zihnim o kadar cümlenin arasından nihayet, sadece bir kelimeyi seçebildi ve bu kalbimin korkuyla daralmasına, soluk borumun tıkanmasına neden oldu. Konuşan kişiden duyabildiğim tek kelime şuydu:

“Barlas...”

Bölüm Beş

Morg

Dünya, güzel bir yer değildi.

Korku sahibi olmak kötüydü, şu, içerisinde ne kadar yaşayacağımızın belli olmadığı dünyada, bir şeylerden kaçarak yaşamak berbattı. Bu, tıpkı evrenin en harika ormanında yaşayan bir ceylanın, aslana yem olmamak için kuytu köşelerde gezinmesi gibiydi. Aslan, ceylanın en büyük korkusuydu ve bu yüzden zavallı ceylan hayatının büyük kısmını kaçarak geçirmek zorundaydı.

“Girmek istediğine emin misin?” Bana yönelttiği bu soru karşısında cevap vermeden önce yutkundum. Ne olmak istiyordum? Korkularına tutsak olan bir ceylan mı? “Bu, sana iyi gelmeyebilir.”

Aldığım nefes, ciğerimi yakarken bulunduğumuz yerin tabelasına ürkek bir bakış attım. Tek tek harflerin birleşip korkunç bir anlam oluşturduğu o yazıyı cesaretsizce zihnimde çözümledim.

Adli Tıp Kurumu.

Birçok ölünün, faili meçhul cinayetlerin, intihar vakalarının, kayıp cesetlerin incelendiği, ürkütücü bölüm... Birazdan, tam da şu sıkı sıkıya kapalı kapıların ardından o cesetlerden birini görmek için benim de gireceğim yer.

“Eylül...” dediğinde donuk gözlerimi halsizce yüzüne çevirdim, kara gözlerine endişenin koyuluğu bulaşırken eliyle kolumu kavradı. “Boş ver, görmeyeceksin. Hadi gidiyoruz.”

Kafamı hızla iki yana salladığımda tuttuğu elinden sol kolumu ani bir refleksle kurtardım. “Hayır,” dedim, kısık çıkan sesimi kararlı göstermek amacıyla bir sonraki cümlemden önce çenemi dikleştirdim. “Onu görmem lazım.”

“Sikeyim,” diye tısladığında, elleriyle yüzümü kavrayıp ona odaklanmamı sağlamaya çalıştı. Zihnimin, içerisine lağım karışmış berrak bir su gibi bulunmaya başladığını anlıyor gibiydi. Gibisi fazlaydı, anlıyordu. “Onu görmek zorunda değilsin, aklında tekrar canlanmasına sebep olmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım...” diye diklendim. “Eğer, cesedini kendi gözlerimle görürsem öldüğüne inanabilirim. Beynimi rahata erdirebilirim. Bunu yapmam lazım.”

Ellerini yüzümden çekmedi, siyah gözlerinin odağını değiştirmede. “Görmeni istemiyorum. Ya daha beter olursan? Hayatında kaç kere ceset gördün sen? Bünyenin ne kadar zayıf olduğunu biliyorum ve buna izin vermiyorum.” Bir kez daha kolumdan tuttu, arkasını döndü ve beni de peşinden sürükledi. “Yürü, gidiyoruz.”

“Aras...” dedim bıkkınlıkla ve bir kez daha kurtarmayı denedim kolumu ondan. Canımı acıtmamak için sert tutmuyordu, bu nedenle kolayca sıyrılabiliyordum. Tekrar bana döndüğünde bakışlarımı ve sesimi kararlı tutmayı denedim. “Onu göreceğim. Yoksa inanmam. Belki kâbuslarım bu şekilde son bulacak?”

Başını yana çevirip derin bir nefes aldı, biraz düşündü.

Gözleri sağına baktı, ardından bana bakıp işaretparmağını havaya kaldırdı. “Kötü olduğunu anladığım an, seni oradan çıkarırım.”

Gözlerimi kırıştırdım ve konuşmadan önce yutkunup boğazımın az da olsa rahatlamasını sağladım. “Tamam...”

Dudaklarının arasında biriken nefesini sertçe bırakıp elini belime attı. Birlikte büyük, gri kapıya doğru yürüdük. Boşta kalan elini kaldırarak parmağını tahminimce kapının yanındaki kırmızı, yuvarlak butona dokundurdu. Büyük kapı anında iki yana açılıverdi. Kalbim, göğüs kafesimi delebilecek güçte çarparken kendimi sakın tutmaya çalıştım. En ufak güçsüzlüğümde Aras’ın sorgusuz sualsiz beni geri götüreceğini adım gibi biliyordum ve bunu istemiyordum.

Ufak adımlarımız gri zeminde ses çıkarırken, morg bekçisi olduğunu düşündüğüm orta boylu, seyrek saçlı adam başını hafifçe bize doğru çevirdi. Aras adamın bir şey sormasına izin vermeden, “Üç yüz on üç numara,” dedi.

Adamın Aras’ı tanır gibi bir hali vardı, bu yüzdendir ki kafasıyla onaylayıp sorgusuz sualsiz duvara monteli morg dolaplarına doğru ilerledi. Orta bölümün karşısında durup sondan ikinci kapağı, sesli bir gıcırtya neden olacak şekilde açtı. Nefes alışlarım hızlanırken, Aras’ın elini hafifçe sıktım. Bakışları bana değdi.

O sırada morg bekçisi sürgüyü çekmeye başladı ve cesedin solgun, beyaza dönen ayakları göründü. Sedyeye biraz daha açıldığında, beyaz bezin örtülü olduğu bedeni yavaşça ortaya çıktı. Her ilerleyişte Aras’ın elini biraz daha sıkıştırdım. Nihayet, yüzü açıldığında dudaklarımdan korkulu bir “Hiii!” sesi çıktı, kafamı hızla Aras’ın göğsüne gömdüm ve aynı anda Aras’ın, “Timur, kapat,” dediğini duydum. Gördüğüm kurşuni renge sahip yüz şişmiş, geniş bir hal almıştı. Dalgalı, kahverengi saçları ve ona korkunç bir hava katan

saçıyla aynı renk olan sakalından başka, ona benzeyen bir tarafı yoktu. Korkunç görünüyordu, oldukça korkunç.

“İyi misin?” Eli sırtıma değdiğinde benden cevap alamayacağını anlayarak, “Girmeyelim dedim, değil mi?!” diye sessizce bağırdı.

“Gi-gidelim,” dedim titreyen sesimle, başka bir şey söyleyemedim. Cesedin yüzü, zihnimde kolaj halinde görünmeye devam ederken omuzlarımdan tutup beni çevirmesine izin verdim. Yüreğim hızla çarpıyordu, bunu hissetmemesi imkânsızdı.

“Sakin ol,” diye fısıldadı beni görmediğim bir şekilde zannımca çıkışa doğru yürütürken, ardından devam etti. “Sakin ol, yanıdayım.”

Kapının sürgü sesini duyduktan sonra çıktığımızı anlamıştım. Bacaklarım, karlı bir havada kıyafetsiz dışarı çıkmışım gibi şiddetle titriyordu. Çıkar çıkmaz beni bir yere oturttuğunda gözlerimi açmadan, “O... o değildi,” dedim, nefes nefese çıkan sesimle.

“Oydu, Eylül,” diye yanıtladı beni. “Orada yatan Barlas.”

“Ama...” dedim gözlerimi açarken. “Hiç... benzemiyor. Ya o değilse Aras? Ya, yaşıyorsa?”

“İntihar etmiş, cesedi günlerdir denizde. Suratı şişmiş dogal alarak, o kadar su yuttu. Tanınmayacak halde fakat o. İnan, tamam mı? O artık yok. Evet, böyle sessiz bir ölümü hak etmiyordu ama geberdi. Şu an azapların en beterini çekiyor.” Saçlarımı okşadı. “Rahatla.”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “İçimde bir sıkıntı var.”

Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve alnımın tam ortasına dudaklarını naifçe bastırdı. “Korkmayacaksın. Yaşıyor olsaydı bile.”

“Öldü...” dedim rahatlamaya çalışarak. “Öldü, değil mi?”

“Hayır,” dedikten sonra başımın göğsünde durmasını sağladı. “Geberdi.”

Hayat garipti, hiç beklemediğimiz bir zamanda, hiç beklemediğimiz olayları yaşıyor, biraz daha yıkılıyor yahut ayağa kalkıyorduk. Her gün mutlu olamadığımız gibi, her gün kederlenemiyorduk da. Yaşıyorduk işte, acısıyla, tatlısıyla...

Özel ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde, başhekim olduğunu öğrendiğim doktorla konuştuktan sonra bana korkunç gelen beyaz koridorda, yirmi beş numaralı odanın kapısının önündeydim şimdi.

Rana'nın beni arayıp endişeli bir şekilde, "Barlas gelecek Eylül. Dikkatli ol!" dediği akşam gördüğüm kâbusun da etkisiyle dehşete düşmüş gibi kalakalmıştım. Soğuk terler akıtığımı hatırlıyordum, zaten uykumda yeterince korkmuşum ve uyanınca duyduğum ilk cümle bu olunca, neredeyse akli dengemi yitirecek hale gelmiştim. Kendimi toparlayıp Eda'nın odasına nasıl gitmiştim bilmiyordum. Ben endişeyle Rana'nın söylediklerini ona aktaracağım sırada, Eda'nın bana Barlas'ın ölüsünün bulunduğu haberini vermesi, işleri değiştirmişti.

Rana'nın psikolojisi bir hayli bozulmuştu ve doktoru uykusunda sürekli Barlas'ı sayıkladığını, tek korkusunun o olduğu için böyle şeyler söylemesinin doğal olduğu bilgisini vermişti. Kâbusları yüzünden uyuyamıyordu ve psikolojik desteğin yanı sıra düzenli olarak da vücuduna uyku ilaçları enjekte ediliyordu. Onunla konuşmamın, kendisine iyi geleceğini düşünerek ziyaretine gelmiştim.

Kapısını açmadan önce, yumruk yaptığım sol elimi havaya kaldırıp turuncu renkli kapıyı tam üç kez tıklattım. Bir ses gelmeyince kapı kolunu saat yönünde çevirdim ve açılmasını sağladım. Yavaşça öne doğru ittiğim kapının aralık kalan kısmından içeri girdim, kapıyı kapattıktan sonra başımı kaldırıp karşıma baktığımda bir kız gördüm.

Kolları göğsünde birleşmişti. Başы gri rengin hâkim olduğu odadaki tek aydınlığı sağlayan camı açık pencereye çevriliydi, yüzü zayıf, kestane rengi saçları dolaşıktı.

Bu, Rana'ydı.

İnanmak zordu ama oydu.

Yatağının yanında bir komodin, komodinin üstünde plastik sürahi ve plastik su bardağı duruyordu. Ondan başka, odada hiçbir şey yoktu. Açık camdan içeriye dolan rüzgâr bedenimi titrettiğinde onda en ufak bir etkisinin olmadığını fark ettim. Adımlarımı öne doğru atarken konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Rana?"

Hâlâ ifadesizdi, sesimi duyduğu halde bana dönmemiş, bir tepki gösterememişti. Tanımadığını düşünerek, "Benim," dedim. "Eylül."

O an, başını öyle hızlı çevirdi ki bana doğru, hafiften irkildim. Bal rengi gözleri irileşirken, "Eylül!" diye bağırdı. "Ne... Ne yaptın? Geldi mi? Kaçabildin mi Eylül?! Sana geleceğini söyledi. Boğazımı sıktı, yerini söylememi istedi. Bana inanmıyorlar, bak," dedi başını geriye atıp V yaka eşofmanından boynunun görünmesini sağladı. Ardından elini kırmızı parmak izlerinde gezdirdi. "Karşı çıktığımda boğazımı sıktı."

"Kâbusları o kadar ilerledi ki uykusunda kendine zarar vermeye başladı. Dün, uyandığında elleri boynundaydı." Doktorun söyledikleri aklımda canlanınca, kendini bana inandırmak için ellerini boynunda gezdiren Rana'nın hali-ne ağlamak istedim. Çenemi öyle sıktım ki dişlerimin kırılacağını sandım. Başucuna geldiğimde yatağının solundaki boşluğa oturdum ve dolu gözlerimden bir yaş çıkmasına engel olmaya çalışarak parmaklarımı, üzerinde el izi olan boynuna götürdüm. Aynı anda içim sanki o ezikler bendeymiş gibi acıyla sızladı.

"Ağlıyor musun?" Başını eski haline getirip elimi boy-

nundan çekmeme neden olduğunda kurduğu bu cümleye kadar ağladığının farkında değildim.

Söylediklerini anladığımda elimle gözaltımı hızla sildim. “Ağlama Eylül. Özür dilerim...” dedi kafası kendiliğinden sallanırken. “Özür dilerim, yaşadıkların için. Ağlama. Aras seni korur. Korkma.”

“Ağlamıyorum,” dedim dudaklarıma silik bir gülümseme yerleştirirken. “Rana,” dedikten sonra burnumu çekip toparlandım. “Barlas öldü. Rahatla, bir daha yanına gelemes.”

Adını duyunca sık nefesler alarak, “Ölmedi,” dedi. Kafasını iki yana salladı. “Yalan söyleme. Gece buradaydı. Kolumu sıktı,” dedikten sonra üzerini sıyrıp bileğini gösterdi, orası da tıpkı boynu gibi kızarmıştı. “Bana zarar veriyor hâlâ. Ölmedi o Eylül. Yemin ederim. Ben deli miyim ki? Gördüm diyorum. Bana inanmıyorlar. Rüya mı görüyorum sanki? Sen inanırsın ama, değil mi?” dedikten sonra beklediğim bir anda yatağın üzerindeki elimi elleri arasına aldı. Korkuyla geri çekilsem de elimi tutmasına engel olmadım. “Sen benim en iyi arkadaşımsın. Değil mi? Yardım et bana Eylül. Çıkar beni buradan. Dayanamıyorum.” Son kelimesini söylerken sesi, oldukça boğuk çıkmıştı. Ağlamasına ramak kalmış gibiydi. “Daya-dayanamıyorum. Öldürecek beni. Yardım et Eylül. Çı-çıkarm beni buradan. Ben deli değilim.”

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde öylece kalakalmışken oda kapısının açılma sesiyle omzumun üzerinden arkama bakma gereksinimi hissettim. Yirmili yaşlarda, zayıf, orta boylu esmer hemşire içeri girdiğinde kapıyı hemen ardından kapatmıştı. Yanımıza doğru ilerlerken yataktan kalkmak için hareketlendim fakat Rana’nın bileklerimi tutan elleri buna mani oldu. “Gitme, Eylül! Bırakma beni burada. Bunlar bana inanmıyor. Yardım et, çıkar beni Eylül. Barlas geliyor, öldürecek beni. Ne olur yardım et!”

“Ta-tamam,” dedim elini çekmekten vazgeçerek hemşire-

reye baktığımda. Kadın, ince dudaklarını birbirine bastırıp omuzlarını kaldırıp indirerek, *Hali bu* dercesine bir hareket yaptı. Parmaklarımla Rana'nın dolaşık kestane rengi saçlarını okşarken konuştum. "Merak etme. Hep geleceğim, tamam mı?"

Tekrar kafasını salladı. "Gitme Eylül, beni de götür. Ya da gitme!"

Elimi öyle sıkı kavramıştı ki kemiklerimin birbirine gireceğini düşündüm. Biraz daha çekiştirse, acıyla inleyecektim.

O sırada hemşire nazıkçe araya girdi. "Hey, sakın ol tatlım," diyerek elimi yumuşak bir tavırla ellerinden kurtardı. "Hadi bakalım, arkadaşını yolculayalım. Bugünlük bu kadar muhabbet yeter."

Ben ayağa kalktığımda Rana yalvaran gözleriyle, "Gitme Eylül!" diye bağırdı. "Beni uyutmalarına izin verme!"

Ona bakarak uzaklaşamayacağımı düşündüğüm an arkamı döndüm, bağırışları kesilmek yerine artmıştı.

"Eylül, korkuyorum!"

"Gitme!"

"Bırakma beni burada!"

Bu ve bunun gibi cümleler ben kapıyı kapatıp odadan çıkana kadar devam etmişti. Sarsak adımlarım hastanenin koridorlarından dışarıya doğru atılırken, kendimi hissedemiyordum. İyi yahut kötü değildim.

Hissizdim.

Nefesim boğazımda asılı kalmış, solumama izin vermemişti. Çıkış kapısının merdivenlerinden inerken gündüz vakti olmasına rağmen mevsimden dolayı karanlık olan havadaki etkili rüzgâr tenime işlemiş, tüylerimi diken diken etmişti. Dert edemedim. Rana'nın çaresiz yakarışları, bitkin hali gözlerimin önüne gelince, hareket edemeyecek konuma geliyordum. Boğazıma demirden bir yumru oturmuştu, varlığını gideremiyordum.

Öte yandan, Barlas'ın var olduğunu öyle hissederek söylüyordu ki bir yanım ona elinde olmadan inanıp korkuyla kasılıyordu.

Önümde duran siyah arabanın kapısı açıldığında içinden çıkan Aras endişeli bir sesle, "Neyin var?" diye sordu ve aracın etrafında dolaşarak yanıma geldi. Ben içeri girdiğimde burada beklemesini, Rana'yla tek görüşmemin daha iyi olacağını söylemiş ve onu buna zar zor ikna etmiştim. Elleri yüzümü kavradı, ona bakmamı sağladı. "Sararmışsın," dedi endişeyle. "Kötü bir şey mi söyledi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Rana..." dedikten sonra sesimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "O, çok kötü durumda."

"Daha önce de psikolojik sorunlar geçirdiğini söylemiştin. O şerefsiz kimbilir neler yaptı ki bu hale geldi..."

"Barlas'ı..." Yutkunmayı denedim. "Gördüğünü söylüyor."

Gözlerine anlık bir karartı geldiğini hissetsem de konuşması bu tezimi silmeye yetmişti. "Güzelim," dedi yatıştırarak ister gibi. "Cesedini kendi gözlerinle gördün. Rana'nın psikolojisi yerinde değil, böyle şeyler söylemesi normal. Bunu biliyorsun."

Haklıydı, bu yaptığım büyük bir kuruntuydu. Gözlerimi kırıştırdım. "Biliyorum ama..."

Başımdan yukarı doğru çıkan siyah beremin iki ucuna koydu elini ve hafifçe indirdi. "Ama'sı yok. Bu konu artık zihninde yer etmeyecek. Ben yanıdayım, anladın mı?" Kollarını omuzlarıma koyup beni kendine çektiğinde başımı anında göğsüne gizlemiştim. Dudakları ılık nefesini saçlarımın üzerine bırakırken belimi saran elleri hafifçe hareket ediyordu. "Şu hallerini görmek istemiyorum. Toparlan, düzgün bir şekilde evimize gidip eşyalarımızı toplayacağız. Hayatımız, kaldığı yerden devam ediyor." Başımı öptü. "Acı yok, güzelim. Eğer olacaksa, senin yerine ben çekerim," de-

dikten sonra büyük elleri, göğsüne sakladığım yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmakları gözaltlarımda biriken yaşı nazikçe sildi. Alnını alnıma yaslayıp simsiyah gözlerinden kaçınmamı engelledi. “O güzel yüzünü kirleten hüznün seni ele geçirmesine izin verme. Çünkü ben vermeyeceğim, anladın mı?” Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırıp uzaklaştırarak onu onayladığımda, yaklaşan yüzlerimizin ardından beni öpmesine karşı çıkmadım. Onun her hareketi, bir terapiydi benim için, her cümlesi biraz daha toparlıyordu darmadağın olmuş ruhumu, biraz daha güven veriyordu bana. O, benim gölgemdi.

Ayrıldığımızda elleri hâlâ çenemin etrafında duruyordu. Başparmağı dudağımın kenarını hafifçe okşarken, gözleri de bir an oraya odaklandı, sonra tekrar gözlerime çıktı. “Dudaklarından, acıyla yükselen hıçkırıkları duymak istemiyorum. Bunu, benim için yapabilir misin?”

Başımı evet anlamında sallamaya çalışırken buruk sesimle, “Deneyeceğim,” diyebilmişim. Bu, Aras tarzında bir yanıtı ve o “deneyeceğim” dediği her şeyi başarmıştı. Bu yüzden yanıtımı olumlu kabul etti ve hafifçe tebessüm ederek beni bir kez daha kendine sardı.

Bölüm Altı

Fotoğraf

İnsanın yanında onu seven, onunla ilgilenen ve onu kendinden fazla düşünen birisinin olması tarif edilemez bir duyguydu. Ben bunu yirmi bir yaşına kadar, “Aras karşıma çıkana kadar,” diye düzeltti bilincim, doğru düzgün tadamamışım. Ancak Aras bu duyguyu bana öyle güzel tattırmıştı ki, geride kalan tüm sevgisiz yılların üzerini tek bir iz kalmayana dek karalamıştı.

Rana’nın yanından evimize geldiğimizde, hemen toparlanmaya başlamıştık. Bu işi sevmiştim çünkü kafam dağılmıştı ve son zamanları, yaşadıklarımı düşünmeyi bir iki saatliğine de olsa bırakabiliştim. Aras’ın dolabındaki kıyafetlerini tek tek çıkarıp önümdeki siyah renkli büyük valize yerleştirmeyi bitirdiğimde ayağa kalkıp üst rafı kontrol etmeyi düşündüm. Bu raflara boyum yetişmediğinden bir şey koymuyor, kullanmıyordum fakat “belki Aras’ın bıraktığı bir şeyler vardır” düşüncesiyle yerdeki fermuarını çektiğim valizi gardırobun önüne sürükleyerek üzerine çıktım. Üst kapağı açtığımda gözüme çarpan tek şey siyah, teneke bir kutu oldu. Bu kutu bana ait değildi ve daha önce hiç gör-

memiştim, içerisinde ne olduğunu bilmiyordum. Merakla kaşlarımı çatıp parmak uçlarımda biraz daha yükseldim ve elimi kutuya uzattım.

Dışarı çıkaracağım sırada arkamdaki banyo kapısının açıldığını duydum, odaya girdiğini anladığım Aras'a seslendim. "Aras, bu kutuda ne var?"

"Hangi kutuda?"

Ben geride kalan kutuyu nihayet dolabın ucuna yaklaştırtıp elime alacağım an Aras aniden, "Eylül onu bırak!" dedi ve parmaklarımın arasındaki teneke kutu gürültülü bir şekilde yere düştü, kapağı açıldı ve içindekiler etrafa saçıldı. Kötü bir şey yapmış yaramaz çocuk edasıyla dudaklarımı ısırarak Aras'a döneceğim an, yere düşen birkaç kâğıt parçası gözüme çarptı.

Bunlar, fotoğraflardı.

Başımı iyice eğip yerdeki bir fotoğrafa baktığımda on beş on altı yaşlarında bir erkek çocuğu gördüm, bu çocuğun Aras olduğunu anlamam gecikmemişti. Doğrusu, yere saçılan tüm fotoğraflardaki yüzler Aras'a aitti. Heyecanla valizin üzerinden atlayıp yere düşen fotoğraflardan birini elime aldım, bu fotoğrafta Aras taş çatlasın yedi yaşındaydı. Arkası dönüktü, üzerinde okul forması vardı, sırtında siyah bir çanta asılıydı, omzunun üzerinden, aralık duran ağzıyla kameraya sert bir bakış atmıştı. Sanki yürürken birisi ona seslenmiş, o da öylece dönmüş ve o an fotoğrafı çekilmiş gibiydi. Gözlerindeki siyahlık ve yüzündeki ifadesizlik o zamandan beri varlığını koruyordu, yeni oluşan bir şey değildi. Bu fotoğrafın sadece göz kısmını gösterecekler, onun Aras olduğunu yine anlardım. Bu halini görmemın yüzümde oluşturduğu gülümsemeye engel olamadım ve omzumun üzerinden ona dönüp elimdeki fotoğrafı yukarı kaldırdım. "Aras, çok tatlısın," dedim gülerek.

Dişlerinin arasındaki sigaraya aldırmadan, "Dalga geç-

me,” dedi ve elinde duran banyodaki losyonları koyduğu geniş kutuyu yere bıraktı.

“Dalga geçmiyorum...” dedim ve tekrar fotoğraflara döndüm. Hangisini alıp incelesem diye düşünüyordum, hepsine tek tek tüm ayrıntılarını inceleyerek bakmak istiyordum. “Bunlar çok güzel, hiç çocukluk fotoğrafın yok sanıyordum, neden hiç göstermedin?”

“Varlığını unutmuşum, kurcalama,” dediğinde onu umursamadan bir fotoğrafı daha elime aldım. On beş on altı yaşlarına ait görünen bu fotoğrafta yine kameraya bakmıyordu. Üzerinde tişört yoktu, omuzlarına kadar çıkardığı yumruk yaptığı ellerinin ikisine de siyah sargı geçirilmişti, gözleri kısık ve bakışları keskindi, fotoğrafta görünmeyen karşısındakine hırsla bakıyordu. Fotoğraf dövüş tekniği öğrenirken öylesine çekilmiş gibi duruyordu. Saçları hafif uzun ve uçları dalgalıydı. Vücudu o zamandan beri fitti, şimdi neden bu kadar kusursuz olduğu daha net anlaşıyordu. Hayatının her anında oldukça yakışıklıydı ve ben onun bu zamanlarında yanında değildim. Bu ister istemez bedenimde illetli bir kıskançlık kıvılcımına sebep oldu.

Kısılan gözlerimle Aras’a baktım. “Aras, doğru söyle, şu halinle o zamanlar kaç kızın canını yaktın?” Yanıma oturduğunda, fotoğrafı elimden almak için bir harekette bulundu ancak geri çekip izin vermedim. “Bana cevap ver. Kaç ilişkin oldu? Bu fotoğrafları çeken kimdi? Sevgilin mi?”

Sigarasından bir nefes çekti, dumanı odanın içinde yayılırken elimle rahatsız olmuş gibi dumanı savuşturdu. “Dedim ya güzelim,” diye yanıtladı beni gözleri oldukça yakından bakışlarıma odaklanırken. Dudakları yanağıma değip beni huylandıran küçük bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde suratında haylaz, çarpık bir gülümseme hâkimdi. “Senden başkasıyla birlikte olmadım.”

Ben de gülümsedim. “Biliyordum ancak yine duymak

istedim,” diye karşılık verdim ve rahatlayan içimle tekrar fotoğraflara baktım. Bu fotoğrafı çok sevmiştim ve biraz daha incelemek istiyordum. “Saçların da dalgalı, niye artık uzatmıyorsun? Çok hoş duruyor.”

“Saçmalama Eylül,” dedi eline rasgele bir fotoğraf alarak ve ağzındaki sigarasını çekmeden gülümseyerek kendi fotoğrafını süzdü. “Halime bak.”

Başımı çevirip elindeki fotoğrafına baktım, yine ergen yaşlarından birindeydi, üzerinde siyah bir takım elbise vardı, beyaz gömleğini pantolonunun içine sokmuştu, ceketini giymeyip işaretparmağıyla omuzlarından tutturmuştu. Yine kameraya bakmıyordu ve yine gülüyordu. Dudaklarımdan kısık bir kahkaha çıkarken, “İlla cool olacaksın değil mi?” dedim. Sonra elinde duran fotoğrafı çekip aldım. “Dur ben bunun fotoğrafını çekeyim de ileride beni sinir edersen şantaj yaparım.”

Telefonumu çıkarıp resmini çekeceğim sırada ne olduğunu anlayamadan hem telefonum hem de fotoğraf ellerim arasından çekildi. Boş kalan ellerim ve açık kalan ağzımla Aras’a baktığımda, telefonu alma eylemim karşısında geri çekilerek, “Rahat dur,” dedi, ardından telefonumu cebine koyarak ekledi. “Telefonuna bir gün boyunca el koyuyorum.”

Gözlerim irice açıldı, “Ama neden?” diye itiraz edercesine sorduğumda bana arkasını dönüp eğilerek fotoğrafları toplamaya başladı.

“Ben de senin fotoğraflarını karıştıracağım. Bunlardan sonra hakkım, değil mi?”

Fotoğraflarım? Benim fotoğraflarım? Benim, telefonumdaki fotoğraflarım? Benim bir tane bile düzgün fotoğrafım yoktu ki, bakmadan önce o galeriyi temizlemem gerekliydi, hayır, buna izin veremezdim. Bu nedenle, “Ya hayır!” diye cırladım üzerine küçük bir saldırı düzenlerken. “Aras bu haksızlık! Ben almadım ki, kutu kendiliğinden düştü!”

Omuz silkti. “Ben bilmem. Dokunma demiştim.”

“Ya Aras...” dediğimde cebine uzanmama izin vermedi ve beni umursamamış gibi yerdeki fotoğrafları toplamaya devam etti. Telefonumu almak için hamlelere devam edeceğim sırada, yerdeki bir fotoğraf takıldı gözlerime, duraksadım.

Aras, bir kızla bankta oturuyordu, arka plan yeşillik, gün aydınlıktı, kızın başparmağı Aras’ın altdudağının üzerindeydi ve birbirlerine çok güzel bakmışlardı.

Evet, o kız bendim.

Evet, o fotoğraf Fransa’da yoldan geçen bir adamın çektiği fotoğraftı.

Evet, o fotoğraf, Aras’ın bana o zamanlar, “Attım,” dediği fotoğraftı.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, “Bu duruyor muydu?” diye sorarak krem rengi halının üzerindeki fotoğrafı elime aldım. Paris’in sıcak güneşi altında bankta oturuyorduk. Birbirimize öyle güzel bakmıştık ki dışarıdan gören çok kolay, “Birbirine âşık iki insan,” diyebilirdi. Oysaki o zaman, aramızda henüz aşk olması imkânsızdı. Ya da vardı fakat biz farkında olmak istememiştik.

“Attım dememiştim, kötü çıktığını söyleyip fotoğrafı sana göstermemiştim.”

Tek kaşımı kaldırıp gözlerimi yüzüne odakladım, bence gayet güzel çıkmıştı. “Nerem kötü çıkmış?”

“Olay o değil. Eylül, dikkatli bak,” dedi. Dediğini yapıp fotoğrafı daha iyi inceleyerek konuşmasının devamını dinledim. “O fotoğrafta sana öyle bir bakmışım ki görsen yanlış anlayabilirdin.”

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. “Nasıl yani?”

“Gözlerimin odağına bak.” Kaşlarım hafifçe kıvrılmışken, daha net anlamam için işaretparmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Dediğini yapıp dikkatli bir şekilde baktığımda aslında Aras’ın benim dudaklarıma bakmış olduğunu gördüm. “O adam o fotoğrafı çekmeseydi seni orada

öpecektim.” Ben hayretle, kendiliğinden açılan ağızla fotoğrafı süzmeye devam ederken Aras devam etti. “İçten içe ne küfürler etmiştim o şerefsiz...”

Kendime engel olamadan, “Oha,” dedim, ardından tekrar ona döndüm. “Ben orada senin dudağını sileyim masum masum, sen beni öpmeyi düşün.” Surat ifademe yapay bir öfke ekledim. “Vay çakal, bir de benden hiç etkilenmiyor-muş gibi yapıyordun, pislik!”

“Eylül, erkeğim ben,” dedi gözlerinde çapkın bir parıldama oluştuğunda. “Akıl farklı çalışıyor işte,” diye ekledi. Ardından yarım ağız gülümsemesi suratında canlandı. “Sen uyurken düştüğüm halleri görsen...”

Dudaklarımdan şaşkın bir “Ne?!” döküldü.

Gülümsemesi genişledi. “Düzgün uyumuyordun, beni de uyutmuyordun işte. Ne ne?”

“Pis sapık,” derken yumruk yaptığım ellerimle göğsüne vurdum. “Ben de habersizce yanında duruyordum tabii.” Vuruşlarımın onda zerre etki göstermediğini biliyordum ancak yine de devam ediyordum. “Bari biraz etkilendiğini gösterseydin de özgüvenim yerine gelseydi. Buzdan prens!”

Gülümsemesi nihayet sırtıma dönüştüğünde kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Tehlikeli yakınlaşmaların sinyali kulaklarımda öterken yüzünü omzuma doğru eğip, burnunu boynumun yan tarafında gezdirdi. “İstedğin buysa, gösteririm.” Tenimi kokladıktan sonra ekledi. “Etkilendiğimi.”

Başımı sağıma çevirerek etkisinden istemeyerek de olsa kaçtım ve o daha ne olduğunu anlayamadan kollarının arasından sıyrıldım. Geri çekilmemi beklemediğinden öylece durdu, siyah bakışlarına yerleşen sorgulayıcı ifadeyi fark edince merakını gidermek amacıyla konuştum. “Cezanı çek Karahanlı, o zaman bana, ‘Çocuk olmasan seninle severek evlenirdim,’ deyip kalbimi kırmıştın. Oysaki etkileniyormuşsun.” Kaşlarımı çattım. “Ne kadar üzölmüştüml biliyor musun?”

Uzun kirpiklerinin çevrelediği hafiften çekik siyah gözleri büyüdü, bunu beklemediği belliydi ve bu beni sevindirmişti. “Kadınlar...” dedi şaşırılmış gibi. “Gerçekten hiçbir şeyi unutmaz mısınız siz?”

Yerdeki siyah küçük valizi elime alırken, “Unutmayız,” dedim ve omuz silkip geçmişte yaşanmış bir olayın tribini şimdi atarak, odanın çıkışına doğru yürüdüm.

Evden kişisel eşyalarımız haricinde alacağımız hiçbir şey yoktu, bu nedenle bize yardım etmek için gelecek olan arkadaşlarımızın tekliflerini kabul etmemiştik, kimsenin boş yere yorulmasına gerek yoktu. Bembeyaz, şimdi boşluğumuzun hüznünün hâkim olduğu, çok günler geçirdiğimiz salonu seyrettim. İstanbul’u en güzel şekilde gösteren manzaraya sahip olduğunu düşündüğüm cama baktım, oradan dışarıyı izlemeyi severdim. Her zaman çeşitli yemekler yaptığım, Aras’ınsa kenarına geçip beni izlediği mutfağıma baktım, başımı soluma çevirdim ve çoğu zaman Aras’a trip atmak için içeri gelip burada yatmayı denediğim ancak hiçbirisinde başarılı olamadığım koltuklarımıza baktım. Bu evi seviyordum, buraya şekil veren, burayı döşeyen ben olmasam da seviyordum. Fakat yeni evimizin bize daha iyi geleceğini düşünüyordum.

“Gitmek istemiyor musun?” Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Aras’tan çıkan bu soruyla ona döndüm. Tam yanımdaydı, başı bana dönüktü ve simsiyah bakışları üzerimdeydi.

Kafamı iki yana salladım. “İstiyorum, yeni evimizin bize daha iyi geleceğini hissediyorum.”

Elini ensemeye attı, beni kendine çekip alnımı öptü. “Ben de öyle hissediyorum.”

Gülümsedim. O an “Eşyalar hazır mı abi?” diyerek aralık kapıdan içeri giren Anıl nedeniyle birbirimizden geri çe-

kildik. Anıl'ın çekik gözleri bize değer değmez kafası yere eğildi. "Kusura bakmayın abi."

Aras onun özüyle ilgilenmedi ve başını eğerek onu onayladı. "Hazır, çıkabiliriz."

Anıl, "Tamam abi," dediğinde Aras elimi tuttu ve bu evden bir daha geri dönmek üzere çıktık. *Keşke her şeyi bu kadar kolay geride bırakabilseydik*, diye düşündüm o an fakat hayat buna imkân sağlamazdı, biliyordum.

Nerede olduğumu bilmiyordum fakat etraf karanlıktı. Boş bir odanın içindeydim, pencere yine açıktı. Bebeğin sesi bundan dolayı bu kadar net duyuluyordu. Pencereye doğru gitmek istedim fakat bu sefer oraya doğru yürüyemiyordum bile. Bir adım dahi atamıyordum. Karanlık odanın içinde hapsolmuş, ayaklarımla birlikte soğuk zemine mıhlanmış gibiydim. Bebeğin sesi yükseliyordu, kulaklarım tırmalanıyordu, beynime sivri uçlu iğneler batırılıyordu sanki. Pencereye ulaşmak için hareketlendim, sağıma soluma döndüm lakin hiçbir çabam işe yaramıyordu.

Ve yine tam ensemden yayılan o sıcak, zehirli nefesi hissettim. "Meleğim" kelimesini duydum o korkunç sestem. Tam arkamdaydı, sürekli aynı kelimeyi söyleyip duruyordu. Ellerimi kaldırıp kulaklarımı kapatmak istedim, adım sesleri duyuldu. Karşıma geçeceğini anladığımda gözlerimi kapatmayı denedim fakat olmadı. Bir anda karşıma çıktı, bu oydu, Barlas'ın morgda gördüğüm hali karşımdaydı, canlanmıştı. Elini bana uzattı, yüzüme dokunacağı sırada dudaklarımdan korku dolu bir feryat koptu.

Aniden gözlerimi açtığımda, tuttuğum nefesim birden açıldı, sıkı sıkıya kapalı olan ağzım aralandı ve sık nefesler almaya başladım. Islak, terli saçlarım alnıma yapışmış, göğ-

süm, kâbusumun etkisiyle hızla yükselip inmeye başlamıştı. Kulaklarım çınılıyordu, beynimin içine onlarca torpil atılmıştı sanki, her bir yanı dehşet bir sızıyla ağrıyordu. Titreyen ellerimden birini terli alınma götürdüm, tavanı izledim birkaç saniye.

Kötüydü.

Çok kötüydü.

Uykusuzluk kötüydü, kâbus görmek daha kötüydü. Korku filmlerinden nefret eden insan, korktuğu için izlemezdi ama kâbus, kendiliğinden geliyordu. Biri zihninizdeki oyuncacıya o istemediğiniz filmlerin kasetini koyuyordu ve işin en kötü tarafı, kapatma tuşu yoktu.

Titrek ellerimi başucumdaki komodinin üzerinde duran siyah gece lambasına götürdüm ve ışık tuşuna bastım. Oda hafiften de olsa aydınlanırken başımı yan çevirip yatağın sol tarafındaki Aras'a baktım. Yorgan üzerinden beline kadar sıyrılmış, bu sayede çıplak gövdesinin görünmesini sağlamıştı, başı sağ yanağının üzerine düşmüştü ve nefes alıp verişleri düzenli ilerliyordu. Uyuyordu.

Onun yanımda olması içimi şüphesiz rahatlatırken uyan-dırmamaya özen göstererek ayaklarımı yataktan sarkıttım ve soğuk, beton zemine bastım. Biraz öyle kalarak, soğuyan ellerimin arasına aldım başımı. Üstümdeki ince, kısa saten gecelik terden sıırılsıklam olmuştu. Kafamın içinde tadilat var gibiydi, çıldıracaktım. *Rana'nın söyledikleri etkilemiş olmalı*, diye düşündüm ve daha fazla beklemeden ayağa kalkıp, güçsüz adımlarımı banyoya doğru attım. Yürümekte zorlanıyordum, üzerimden bir tır geçmiş gibiydi, hiçbir bölgemi rahat hissetmiyordum. Banyonun kapısının kolunu kavrayıp yavaşça çevirdiğimde Aras'ın uyanmamasına özen göstererek yavaşça araladım ve içeri girdim. Aras'ı uyan-dırmak istemiyordum çünkü yeni evimizde geçirdiğimiz ilk

günde bile uykularımda rahatsız olduğumu bilmesini istemiyordum. En azından burada beni sorunsuz sanmasını istiyordum. En azından ilk günümü sorunsuz geçirdiğimi düşünmesini istiyordum.

Sol tarafıma düşen aynaya korktuğumdan olacak, bakmadım. Küveti doldurup biraz ılık su altında kalmak iyi gelebilirdi. Vücudumda biriken bunca teri yok etmenin başka yolu yok gibiydi. Halsiz ellerimle dışı buğulu duşakabinin kapılarını tutup iki yana açtım.

Ve o an, gördüğüm bedenle dudaklarımın arasından güçlü bir çığlığın yayılmasına izin verdim.

Bununla birlikte bilincim iradesini kaybetti ve bedenim ruhu kendini terk etmiş gibi, cansızca yere yığıldı.

Genç adam başını hastane odasının soğuk beton duvarına yaslayıp büyük bir acıyla karısının baygın bedenini izliyordu. Acı çekiyordu canından çok sevdiği, korkularıyla boğuşuyordu ve bunu hissetmek, her ânını yaşamak, adamın kalbinin üzerine binlerce bıçağın saplanmasıyla eşdeğerti. Bunu nasıl önleyeceğini bilmiyordu ve bu bilinmezlik kendisini sinirlendiriyordu.

Banyoda düşmüştü Eylül, hâlâ Barlas'ın ismini sayıklıyordu.

Öfkeden deliye dönen Aras Karahanlı, her şeyden çok istedi o an karısına bunları yaşatan Barlas'ın karşısında olmasını. Yüzünü dağıtmayı, Eylül'üne yaşattığı her şeyin acısını bir bir ondan çıkarmayı. İçi, belki ancak bu şekilde soğurdu, şimdi bu halde kesinlikle rahat değildi. Karısını böyle görmek, onun yaralarına merhem olamamak onu derinden yaralıyordu. Elinden hiçbir şey gelmemesinden nefret ediyordu, onu böyle izlemeye dayanamıyordu. Bir imkân

olsa tüm acılarını söker alır, kendisine hapsederdi, gocunmazdı. Ama yoktu, söküp alamıyordu hiçbir şeyi.

Ellerini saçlarının üzerine koyup çekiştirdi. Üzülüyordu, derinden üzülüyordu ve bazı şeyleri engelleyememiş olması, onu darmadağın ediyordu.

Odanın kapısının açıldığını duyduğunda, gelenleri görmek için sadece gözlerini hareket ettirdi. Durgun bir sesle, "Selam," diyen Eda'nın arkasından Pusat içeriye girdi.

Aras bir yanıt vermek yerine Pusat odanın kapısını kapatacağı sıra, "Başımdan ayrılmayın," dedi ve çıkışa doğru hızlı adımlarla yürüdü.

"Nereye?" diyen Pusat'a karşılık sadece, "Geliyorum," dedi ve başka bir soruya izin vermeden kapıdan çıktı.

Gece olmasına rağmen hastane boş ve hareketsiz değildi, hastanelerin gecesi gündüzü yoktu. Acıların saati yoktu. Koridoru bitirdikten sonra bir üst katta olduğunu bildiği psikiyatri bölümüne çıkmak için asansörü beklemedi ve hızlı adımlarla merdivenleri tırmadı. Bugün nöbeti olduğunu, haliyle hastanede olduğunu öğrendiği Demet Hanım'ın odasına doğru yürüdü, önüne geldiğinde sağına dönüp doğru gördüğünü tescillemek için okudu:

Uz. Dr. Demet Tezer

Rahat bir nefes aldıktan sonra sol elini kaldırıp kapıyı tıklattı. Çok beklemeden içeriden gelen, "Girin," sesiyle kapının kolunu çevirerek odanın turuncu ışığının yüzüne yansımaya neden oldu. Başını önüne eğip masasının üzerindeki kâğıtlara bir şeyler yazan genç kadın, kafasını kaldırdı, yüzüne hafif bir gülümseme ekleyerek elindeki kalemi kâğıdın üstüne bıraktı ve ayağa kalktı.

"Ah, Aras Bey'di değil mi?" diyerek elini uzattığında Aras doktoru başıyla onaylayıp elini sıktı. "Hoş geldiniz. Ne yalan söyleyeyim beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum," dedi Aras elini çekerken. Her zamanki ciddiyetini koruyan sesinde gizli bir sıkıntı hâkimdi.

Genç kadın tek kaşını kaldırarak, “Eylül’de bir sorun mu var?” dedikten sonra eliyle siyah deri koltuğu işaret etti. “Oturun lütfen.”

Aras, doktorun dediğini yaparak rahat koltuğa oturdu. Bir iki saniyelik sessizliğin ardından nefeslendi. “İyi değil.”

Demet’in bakışları anlayışlıydı, dudaklarını birbirine bastırıp kafasını hafifçe eğdi. Her hafta yaptıkları seanslardan ötürü Eylül’ün halini biliyordu, hayata, işine geri dönmüş olsa da henüz aklındaki o korkunç adamı, Barlas’ı silememişti. Zavallı kız, çok kötü şeyler yaşamıştı ve bunu atlatması kolay olmayacaktı, olayları farklı olsa da Demet, Eylül’de kendini görüyordu. Acıyan içiyle soluklandı ve tok sesiyle, “Bana anlatabilirsiniz,” dedi.

“Sorun aynı,” diye cevapladı Aras. “Her gece rüyasında Barlas’ı görüyor, uyanıyor. İyi olabileceğini söylediniz, ona cesedi de gösterdim. Fakat bir halta yaramadı, hatta daha kötü oldu.”

Demet, Aras’ın söylediklerini önündeki kâğıda not ederken, bu ceset fikrinde gerçekten yanlış yapıp yapmadığını düşündü. Bir şekilde Eylül’ün o adamın yokluğunu kabul etmesi gerekiyordu. Bu nedenle, “Zamanla düzelecektir,” dedi. Ardından, “Kâbusları ne çeşit?” diye sordu. “Hâlâ aynı mı? Şu, bebek ağlamasını duyduğu...”

Aras, başını ağır ağır aşağı yukarı hareketlendirdi. “*Bebeğim*: Sayıkladığı tek kelime bu. Ve tabii, *Barlas*...” Onun adını söylerken kelimeler dudaklarından küfür eder gibi çıkıyordu. Ellerini istemsizce sıkı bir yumruk yaptı ve dizinin üzerinde tuttu. Demet anlıyormuş gibi başını salladığında Aras öfkeli sesiyle devam etti. “Bu nasıl geçecekse söyleyin Doktor Hanım. Konuşalım dediniz geldim, şimdi sıra sizde. Onu nasıl iyileştirebilirim? Ne gerekiyorsa yaparım, bunu bilin.”

Demet Hanım, mütebessim bir ifadeyle nefes alıp elindeki kalemi tekrar bıraktı ve kehribar gözlerini Aras’ın simsiyah

gözlerine odakladı. “Öncelikle sevginiz, Aras Bey,” dedi yumuşak sesiyle. “Bunu elinizden gelenin fazlasıyla ona hissettirin, yalnız olmadığını bilsin. Ne iş yaptığınızı bilmiyorum ama...” derken onu şöyle bir süzdü. Aslında bir şeyler tahmin edebiliyordu fakat bu önemli bir detay değildi, bilmesi gerekmiyordu, her şeye karışmayı sevmezdi. “Gerekirse iş gitmeyin, birkaç hafta, artık ne kadar ayarlayabilerseniz, sadece onunla ilgilenin. Canını sıkacak şeyleri yapmasından kaçının, moral bozmaktan uzak durun, fakat ona karşı özel bir ilgi olduğunu hissetmesinden kaçının. Normalmiş gibi gelsin kendisine. Bunları yapabileceğinizi varsayıyorum ama, bu evreleri atlatmış biri olarak, düşük yaşamış biri olarak, bunların dışında etkili olabilecek, çok daha kuvvetli bir şey biliyorum...”

Karahanlı büyük bir ciddiyetle doktoru dinlerken, işaretparmağını çenesinin altına koyup başını hafifçe çevirdi. Hepsini yapabileceği şeylerdi ve bu en önemlisini iyice merak etmişti. Kadın suskun kaldığında Aras, “Nedir?” diye sordu.

Demet Hanım suratına sevecen bir tebessüm yerleştirip ellerini masasının üzerinde birleştirdi, başını biraz daha Aras’a doğru eğip ona göre en kuvvetli çözümü dile getirdi. “Tekrar çocuk yapmayı deneyebilir misiniz?”

Bölüm Yedi

Okyanus Hisseder

Gözlerimi açmaya çalıştığımda vücuduma batan soyut dikenler, her yerimdeydi. Beynimin iki ucuna ip bağlanmış da güçlü eller tarafından bir o yana bir bu yana çekiliyor gibiydi. Aralanan gözlerimin ilk odağı tavanda asılı duran turuncunun çok açık tonuna sahip lamba olmuştu. Bu, alışılmadık aydınlık gözümü aldığı anda başımı yanıma çevirmeye çalışıp tekrar kapattım.

“Günaydın, uykucu.” Duyduğum tanıdık ses, gözlerimi açmama yardımcı olduğunda karşılaştığım bembeyaz duvarları garipsedim. Bakışlarım netleşirken irislerim sesin geldiği tarafa yöneldi. Odanın kenarındaki siyah, tek kişilik koltukta oturan Aras’ın parlak, kara gözleri benim üzerimdeydi. Eğer, hafızamda bir sakatlık olmadıysa yahut binlerce yıl sonrasında değilsek burası bir hastaneydi. Koluma geçirilmiş kablolar, üzerimdeki yorganın rengi ve odaya hâkim olan beyaz, tam olarak bunu gösteriyordu.

Fakat anlayamadığım nokta, benim neden burada olduğumdu. Hafifçe doğrulmaya çalıştığımda, “Rahat dur, yatman gerekiyor,” diyerek ayaklanan Aras’a baktım.

“Neden buradayım?” Uykulu, hafiften çatlak çıkan sesimle bu soruyu sorduğumda yatağımın yanına gelmiş, bedenimin açıkta bıraktığı kenara oturmuştu. Siyah gözler, bir şeyleri anlamak için gözlerimde keşfe çıkarken cevap için biraz bekledi, gerçekten hatırlayıp hatırlamadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Ne?” dediğimde, elini uzatıp alnımın üzerine düşen saçlarını geri atmasına mani olmadım.

“Tansiyonun düşmüştü,” diye cevapladı.

Gözlerimi kapayıp zihnimi zorlamaya çalıştım. Fakat hiçbir şey belirmiyordu bilincimin perde arkasında. Kapattığım gözlerimi açıp ciğerlerime ulaşan bir nefes çektikten sonra, “Ka-kâbus mu gördüm?” diye sordum. Aksini düşünmüyordum, öyleyse şaşırmazdım. Bu benim için artık bir gece ritüeli haline gelmişti.

Başımın üzerindeki elinin tersi hafif hafif yanaklarımın üzerinden aşağı kayd, ardından suratına muzip bir gülümseme yerleşti. “Olabilir. Eh, sana fotoğraflarıma bakmamamı söylemiştim.”

Cümlesi dudaklarımın arasından yayılan küçük bir kahkahaya sebep oldu. “Ne alaka?” dedim gülümsememi engellemeden. “Çok tatlıydın.”

“Ama ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

Kaşlarımı usulca kaldırırken ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Biraz sonra elini cebine atıp telefonumu çıkardığında gözlerim irileşti, köşeli olduğunu düşündüğüm jeton nihayet düştü. Ağzım açık kaldı. Hafiften sinirli çıkan sesimle, “Demek öyle,” dedim.

“Senin için tatlı diyemem çünkü geçen yazdaki tatil klâsörünü gördükten sonra, bu tabir çok yumuşak olurdu. Sen daha çok çekici ve sek-”

Ateşe basmış gibi gözlerimi büyütürken ellerimi ne sıra dudaklarına koyduğumu bilmiyordum. Konuşmasını ağız-

na bastırduğım avucumla böldüğümde, “Geçen yazdaki tatil fotoğraflarıma mı baktın?!” diye cırladım. O albüm, içerisinde en cüretkâr fotoğraflarımın bulunduğu albümümüdü. Teyzemlerle kız kıza çıktığımız, etrafta erkek sineğin bile olmadığı, rahat bir tatildi. Rana da bizimle gelmişti ve fotoğraf fikri, tamamen ondan çıkmıştı. Eh, iki kız arkadaş yan yana gelince yapmadıkları çılgınlık neredeyse kalmazdı. Biz de o gün kendimizi bir Victoria Secret mankeni gibi düşünmüş, yaz çekiminde kurgulamıştık. Neyse ki telefonumda sadece kendi fotoğraflarım vardı, ya diğerleri de olmuş olsaydı?

Kaşlarım iyice çatılırken Aras, altında kalan dudaklarında kurnaz gülümsemelerinden birini barındırdığına emin olduğum ellerimi ağzından yavaşça indirdi. “Ne var bunda? Sanki görmediğim şey.” Yanaklarım ısınırken sağ elimi kaldırıp yüzüme dokunmaya başladım, o klasörü nasıl unutturdum? “Eylül,” dedi yüzümü kavradığım ellerimi tutarak. “Kıpkırmızı oldun.”

Çatık kaşlarımla ona baktım. “Olurum tabii. Ne diye giriyorsun o klasörlere? Ben senin açık seçik fotoğraflarına baktım mı?”

“Teorik olarak...” dedi ceketinin yakalarını kavrayıp öne çekerek daha rahat oturmasını sağladığında. “Boks yaparken altımda şortum vardı ama üzerimde bir şey yoktu, yani sen daha fazlasına bakmış oldun. En azından benim gördüklerimde bikini üstün vardı...”

Yanaklarımdan çıkan alev, artık bütün vücuduma yayılırken, “Sen...” dedim fakat utanç, kelimelerimin de önünü örtmeyi başarmıştı. Tamamlayamadım. “Çok fenasın.”

Dolgun dudaklarının arasından yayılan kısık kahkahaya hâkim olamamıştı. Birbirine yaklaşan kirpiklerimle ona baktığımda, kaşlarıyla yan tarafımı işaret etti, yanıma yatmak istiyordu. Omuz silkip *gelme* işareti yaptım ancak bir işe yaramadı ve itirazlarıma kulak asmadan yanıma yattı.

“Ya git...” diyerek itmeye çalıştım. Lakin bu onda sinek ısırtığı kadar bir etki bile oluşturmadi. Yüzündeki gülümseme silinmemişken, kollarımı göğsümde birleştirdim ve “Gülmesene...” diye mızıldandım. Oysaki hep gülmesini istiyordum, onun gülüşü bana inanılmaz bir ferahlık veriyordu.

“Sen var ya...” dedi beni dinlemeden kolunu başımın altından dolayıp beni kendine çekerken. Serum kablosunun takılı olduğu elimi siyah gömleğinin sardığı sert gövdesine koydum ve başka çarem olmadığından, sıcaklığını hissedip yüzüne bakarak cümlesinin devamını bekledim. Loş odada bile kendini belli eden siyah gözleri beni hemen buldu. “Hayatımda verdiğim en güzel kararsın.”

Hastanedeki rahat uykum orada kalmış, eve geldiğimizden beri iğrenç kâbuslar peşimi bırakmamıştı. Kendimden başkasının anlamamasına çalışsam da nasıl oluyordu bilmiyordum ama Aras hep benden önce uyanmış oluyor ve anında beni sakinleştiriyordu. Öyle ki artık uyumayıp beni beklediğini düşünmeye başlamıştım ve bu beni üzüyordu.

Ceketimin fermuarını çektikten sonra boy aynasının karşısında zayıflamış bedenimi süzdüm. Gözlerimin altına oluşan morlukları gizlemek amacıyla kapatıcı sürmüştüm fakat pek de işe yaradığı söylenemezdi. “Kâbusların insan vücuduna etkisi nasıl olur?” sorusunun cevabını, canlı canlı yaşıyordum solgun bedenimde.

Ciğerlerime kadar ulaşan bir nefes çektim içime, dik durmam gerekliydi, bunu başarmalıyım. En azından sevdiğim adam için bunu yapmalıyım. Gözlerimi kapatarak, içimde duran soluğu serbest bıraktım, ardından bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı topladım. Beyaz ahşaptan oluşan cilalı makyaj masasının üzerine gelişi güzel koyduğum si-

yah çantamı elime aldım ve omuzlarımdan geçirdim. Dar kotum bacaklarımı sıkıyordu ve bu beni rahatsız etmişti, değiştirip değiştirmemek konusunda anlık bir kararsızlığa düştüm fakat nihayetinde kafeye geç kalacağımı düşünerek değiştirmemekte karar kıldım.

Odanın makyaj masasıyla aynı renk kapısının kolunu kavrayıp açtıktan sonra kapatmakla uğraşmayıp yürümeye devam ettim. Açık renk parkelerin üzerinden geçerken etrafta yayılan tek ses topuklularımdan çıkan takırtılardı. Ev güzeldi, büyük bir bahçesi vardı, ferah ve genişti lakin bu sessizliği beni korkutuyordu. Etrafta benden başka kimse olmadığını bilmek içimi sıkıyordu ama pencereden baktığımda gördüğüm bir yığın koruma, tekrar rahat bir nefes almamı sağlıyordu.

Yine de bir hizmetli şarttı. En azından ses için...

Bozuk bir moralle basamakları inmeyi bitirdikten sonra, henüz topladığım salona şöyle bir göz gezdirdim. Her şey yerli yerindeyken çelik dış kapının kolunu tutup aşağıya çekerek aralayıp, soğuk havanın içeriye dolmasını sağladım. Ellerimdeki deri eldivenler sayesinde üşümeyen elime karşın şapka takmadığımdan zavallı kulaklarım şimdiden soğuğu tatmıştı. Dişlerimin birbirine çarpmasını önemsemeden kapıyı çektim ve saatin de etkisiyle sisli olan havaya kendimi bıraktım. Bahçenin çimenlerine değen su damlaları toprağın ıslanmasına neden olmuş, çıkışa giden taşlı yol biriken çamurlardan nasibini almıştı. Siyah botlarımdan yüzeyine sıçrayan kahverengi lekeleri önemsemeden yola çıktım. Bahçenin çıkış kapısına, içinde korumam Eray'ın beklediğini bildiğim yolun kenarına doğru yürürken, "Hayırlı sabahlar yenge," diyen Mümin'i başımla selamladım.

Mümin, Aras'ın adamlarından biriydi, heybetli bir vücuda, simsiyah saçlara sahip, en fazla yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Yüzündeki sert ve soğuk ifadenin aksine,

bir mafya adamına göre oldukça ince düşünceliydi ve iyi niyetli hareketler sergiliyordu. Evin kapı önünü, dış cephayı korumakla görevli, gelen gidenlerin kimliğini öğrenmekle sorumluydu.

“Sana da Mümin,” derken, samimi olmasına çalıştığım bir gülümseme ekledim zayıf suratıma. Tepkisine bakmama fırsat kalmadan kapıdan çıktım.

Ormanlık alanın muhteşem bir görüntü sergilediği yolda Aras’ın bana doğum günü hediyesi olan siyah Range Rover’i göremedim. Birazdan geleceğini düşünerek ellerimi ceketimin cebine atıp beklemeye karar verdim.

Boş yoldan, tek tük arabalar gelip geçiyordu, bazen dolu bir otobüs, yolun kenarındaki ıssız durağa bir yolcu bırakıyor, ardından tekrar gözden kayboluyordu. Bu görüntü, birkaç kez tekrarladı. Derken nihayet benim aracım önümde durduğunda daha fazla burada beklememek adına hızla yürüdüm, arka yolcu bölümünün kapısını açtım. İçeri gireceğim sıra, “Yanımda oturmanı isterim,” cümlesini duydum ve hayret dolu bakışlarımı şaşkınca şoför koltuğuna çevirdim.

“Aras?” İsmi ağzımdan çıktığında, dudaklarımı kurduğu cümlelerin etkisiyle şaşkın bir gülümseme ele geçirdi.

Düzenli kaşlarıyla yan koltuğunu işaret ederken, “Atla,” dedi.

Hareketlenmeden önce, “Ne işin var senin bu saatte?” diye sordum.

“Var bir işim, boş ver,” dedikten sonra ön yolcu kapısına yaklaşarak kapı kolunu tutup açtı. Kapı aralandığında kaşlarıyla yanını işaret etti. “Geç hadi.”

Gececektim ama ondan önce, “Eray?” diye sordum.

“Onun bugün başka görevi var, ben bırakacağım seni.”

Yüzümdeki tebessüm genişlemişti, “Sahi mi!” dedim yanına geçmek için hareketlenirken. Arka kapıyı kapattım ve hemen ön yolcu koltuğuna geçiş yaptım.

“Ne o?” dedi ben kapıyı kapatır kapatmaz. Siyah gözleriyle bana yandan bir bakış attı. “Çok sevinmiş görünüyorsun.”

Sevinmiş görünüyordum çünkü sevinmiştim. Aras'ı görünce ister istemez sıkıntılarıımı unutuyor ve korkularıma demirden bir perde çekmiş oluyordum. Onun bana bahsettiği inanılmaz bir gücü vardı. Bakışıyla aktarıyordu, dokunuşuyla aktarıyordu, yanımda durmasıyla aktarıyordu. “Sevinirim tabii, Eray’la bu yol bazen sıkıcı oluyor, hiç konuşmuyor. Aras ya, biraz konuşkan adamların yok mu? Onları yollasan arada?”

“Yok,” dedi keskin bir ses tonuyla. “Konuşmana zaten gerek yok, kafeye gelene kadar sabret, geveze.”

“Yarım saat susayım mı? O yol nasıl geçiyor biliyor musun?”

“İstersen...” Sesi oldukça ciddi çıkmıştı. “Anıl’ı yapayım şoförün. Pek susmayı sevmez bilirsin.”

Ciddi ifadesi cümlesinin sonuna doğru dalga geçer bir tona büründüğünde ateşe basmış gibi gözlerimi büyüttüm ve “Sakin!” dedim, Anıl, Anıl’dı işte. Çok konuşan, boş konuşan, boşboğaz. Ha bir de evimize getirdiği hizmetçi Natasha Bilmemneski de vardı ki o konuyu unutmamıştım ve hâlâ kızgındım. “Anıl deme bana...”

Tek kaşını kaldırırken, gülümsemesini silmeye çalıştı fakat başarılı olamadan bana baktı. “Neden? O konuşmayı sever.”

Üst dudağımı geri çekerek huysuz bir çocuk görünümü aldım. “Severse sen yap onu şoförün.”

Kafasını yoldan çevirmeden omuz silkti. “Ben konuşmayı sevmem.”

“Neyi seversin?”

“Seni.”

Kelebekler... Yükleniyor.

Baterist grubu... Yükleniyor.

Kalp atışları... Hızlandı.

Karahanlı Etkisi... Hazır!

Bir kez daha ağzımı açık bırakmayı başardığımda, kalbimden yükselen kelebeklerin aralık dudaklarımın arasından yayılmasından endişe ettim. Yüzünü kendinden emin, çapkın gülümsemesi esir aldığımda, Karahanlı etkisinden kurtulmaya çalışarak, "Laf cambazı..." dedim ve ne zaman doğrulduğumu bilmediğim deri koltuğa geri yaslandım.

"Sahtekâr Kabadayı'ya ne oldu?"

"Ne?"

"Sahtekâr Kabadayı diyorum," diye tekrarladı. "Ondan laf cambazına mı terfi ettim?"

Sahtekâr Kabadayı... Onu rehberime kaydettiğim isim. Suratıma büyük bir utanç dalgası hücum ederken, "Sen..." dedim. "Onu da mı gördün?"

Ciddiydi. "Aynen öyle."

"Ama bu haksızlık," diye itiraz ettim. "Sadece fotoğraflarıma bakacaktın, rehberime niye giriyorsun?"

"Rehberine girecek kadar güvensiz değilim, merak etme. Sadece telefonumu bulamıyordum ve senden aramak zorunda kaldım."

Altdudağımı geri çekerken, utanç içinde kızardığımı hissettim. Yanaklarım ısınmıştı. Direksiyonu sola çevirdiğinde, "Öylesin," dedim.

Kaşları anlamamış gibi gözlerinin üzerine indi. "Nasılım?"

"Sahtekârsın."

"Demek öyle..." dediğinde, ani yaptığı U dönüşle, gözlerimi kısıtım.

"Kafe o tarafta değil!"

"Biliyorum," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Kafeye gideceğiz demedim."

Kısıtığım gözlerim irileşti, içimdeki merak büyüdü. "Nereye gidiyoruz?"

“Sana el koyuyorum. Bakalım, sahtekâr mıyım değil miyim?”

Şaka yaptığını düşünüp, “Aras...” dedim ikinci “a” harfini uzatarak. “Geç kalıyorum.”

Umursamadı, araba döndüğü yoldan ilerlemeye devam ederken elini beline atıp bir *çıkırtı* sesinin yayılmasına neden oldu. Siyah silahını el freninin üzerindeki kutuya, yani bir tehdit aracı misali tam ortamıza koydu. “Umurumda değil,” dedi, ardından başını bana çevirdi, suratında emrine itaat edilmesini gerektiren o kararlılıktan vardı. “Bugün benimlesin.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Suratında en ufak bir dalga belirtisi yoktu, yine de, “Sen ciddi misin?” diye sordum.

“Hiç olmadığım kadar.”

“Aras,” deyip hafiften ona döndüm. “İşe gitmem gerekiyor. Bu sefer gerçekten.”

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda başını sol çenesine doğru eğdi. “Ben anlamam.”

“Anlaman lazım,” dedim hızla. “Başka çalışan yok, işler çok yoğun. Lütfen geri dönelim.”

Karşımıza çıkan trafik lambası önce sarı, sonra da kırmızıya döndü. Araç durduğunda Aras kafasını bana çevirdi. “O yoğun işler benimle geçireceğin vakitten daha mı önemli?”

“Elbette değil!” diye bağırdım. Bunu nasıl düşünürdü? Ben hiçbir şeyi ondan üstte tutmazdım. “Ama insanları yüzüstü bırakmak istemiyorum.”

“Bırakmazsın, birkaç günlüğüne yerine çalışacak birini bulurum.”

“Birkaç gün mü?” derken sesim böyle bir şeyi beklemediğimden dolayı yükselmmişti. “Yatılı bir yere mi gidiyoruz?”

“Eh, hangi kabadayı rehinine sadece birkaç saat el koyar ki?”

Yeşil ışık yanmadan hemen önce cebine sakladığı sigara paketini çıkardı, içinden bir dal aldı ve dalı dişleriyle tutarken bana kaşlarıyla sigarasını işaret etti. Bu *yak* demek oluyordu. Siyah ceketinin sol iç cebine uzandım, kartal logosu çakmağını çıkardım, alevlendirip sigarasını yakmasını sağladım. O sigarasından bir nefes çekerken ben çakmağını tekrar cebine koydum ve “Bunu da daha önce planlamıştın, değil mi?” diye sordum.

Esmer suratında muzip bir ifade belirdi, ağzında biriken dumanı yavaşça benim yüzüme üfledi. Ellerimi havalandırıp bir yelpaze gibi dumanı dağıtmaya uğraştığım sıra, “Tam isabet,” dedi.

Tek kaşım havalandı. “Yani, beni bir yere götürüyorsun?”

“Evet güzelim.”

Kafeye yerime çalışacak birini bulacağı için rahatlamıştım ve şimdi bu yaptığı için rahatlıkla heyecanlanabiliyordum! “Peki, nereye?”

Araba yol ayrımından sağa döndü. Düz yolda ilerlerken kara bakışları bana değdi, ağzındaki sigarası konuşmasına eşlik ediyordu. “Bir rehineye göre fazla soru soruyorsun.”

“Ama merak ediyorum,” dedim ısrarla. “Nereye gidiyoruz?”

Direksiyondaki ellerinden birini çekip yanağımdan bir makas aldı. “Gidince görürsün, meraklı Polyanna,” dedi. Dudaklarından bana karşı dökülen “Polyanna” kelimesine bile hasret kalmıştım.

Omuzlarım düştü. “Ama Aras...”

Cıkcıkladı. “Bu konuyla ilgili hiçbir soruna yanıt alamayacaksın.”

Ve ben aynı soruyu, on beş dakikada bir açtığım her yeni konunun ardından sordum, ancak Aras her zaman olduğu gibi bu sefer de kurallarında istikrarlıydı, asla söylemedi.

Bense yolları izleyerek tahminlerde bulunmayı denedim. Önce tekrar çocuk yuvasına gittiğimizi düşündüm lakin yanılmıştım. Aklıma başka hiçbir alternatif gelmemişti. İstanbul'dan uzaklaştığımızı anlamamısa gördüğümüz BURSA tabelasıyla olmuştu.

Kış ayında olmamıza rağmen fazla rüzgârlı olmayan havada şimdi güneş yüzünü gösterebilmişti, öyle ki camı açıp geçtiğimiz yolları elimi camdan dışarı uzatarak, serin rüzgârı tenimde hissederek izlemiştim. Eldivenimi çıkarmayı düşünmüştüm ama Aras'ın sert ikazı nedeniyle bunu gerçekleştirememiştim.

Kar görmeyi beklediğim Bursa bile henüz o masum beyazlığı yerleştirememişti topraklarının üzerine. *Neden buradaydık?* Hiçbir fikrim yoktu. Ama beni mutlu eden bir şey olacağını az çok tahmin edebiliyordum, Aras ne zaman beni haberim olmadan bir yere götürse sonucunda dünyanın en mutlu insanı olabiliyordum.

En azından, o anlarda...

Girdiğimiz açık otoparka arabayı düzgün bir şekilde park ettiğinde, kapıyı açmadan önce, "Burası neresi?" diye sordum.

Anahtarını yuvasından çevirerek çıkarırken alaylı bir ifadeyle, "Bursa," dedi.

Limon yemiş gibi yüzümü buruştururken, "Aa, gerçekten mi, tabelalarda yazmıyordu çünkü," diye iğneledim.

"Eğer tabelaları düzgün okumuş olsaydın, buranın neresi olduğunu sormazdın." Bay Çokbilmiş'in ne demek istediğini anlamak istercesine yüzüne baktığımda kaşlarını havalandırarak ileriye işaret etti. Oturduğum koltukta hafifçe öne eğilerek geldiğimiz yerin büyük yeşil giriş bölümünün yanında duran iri tabelaya bakıp üzerindeki yazıyı çözmeye çalıştım. Görüşüm netlik kazandığında nihayet okuyabildim.

Bursa Hayvanat Bahçesi

Daha önce hiç gitmemiş olduğum yerlerden biri olan, hayvanat bahçesi fikri beni heyecanlandırmıştı ama bunun için neden ta Bursa'ya geldiğimizi çözememiştim.

"Hayvanat bahçesi mi?" Elimle enseme kaşırken devam ettim. "Bunun için mi Bursa'ya geldik?"

"Çok soru soruyorsun, in hadi."

Gözlerimi açarak sinir bir şekilde ona baktığımda, ilgilenmiyormuş gibi yaparak bana sırtını dönüp açtığı kapısından dışarı çıktı. Daha önce, Aras'ın bipolar olabileceğinden şüphe ettiğimi söylemiş miydim?

Birden fazla kez...

Kendi kendime kafamı sallayıp kapımı açtıktan sonra ayaklarımla yerde oluşan küçük gölcüklerin üzerine bastım. Arabada görüldüğü kadar sıcak olmayan havanın sert dokusu bedenime istila ederken siyah ceketimi gövdeme biraz daha bastırdım. Aras anahtarın üzerindeki bir tuşa basarak arabayı kilitledikten sonra başını eğerek yanına gelmemi işaret etti. Dediğini yaparak asık suratımla yanına ilerlediğimde insanların kestirdikleri biletlerle içeriye girdiklerini gördüm. Dikkatimi oraya vermiştim, zannımca biz de oradan girecektik, bu yüzden Aras'ın yanından geçip o tarafa yönelmeyi denedim. Ancak omuzlarımdan tutan güçlü iki el buna izin vermedi.

"Şş, nereye?"

Beni kendine çevirdiğinde suratına bana sanki dünyanın en zor matematik problemini sormuş gibi bakakaldım. Başparmağımla arkayı gösterip, "Girmeyecek miyiz?" diye sordum.

"Elbette gireceğiz." Elini omzuma atıp beni kolunun altına alıp kendine çekti. "Ama önce beklememiz gereken birisi var."

"Birisi?" dedim ve o an arkamdan bir çocuğun ismini söylediğini duydum. "Eylül Abl..."

Hâlâ kendisine baktığım Aras'ın yüzünü, sıcak bir gülümseme rehin aldı. "İşte geldi..." dedi. Kaşlarım çatılırken, arkamdan çıkan bu minik sesin geldiği yöne dönmeden önce, dudaklarım aralanıp kapandı.

Sormaktan vazgeçip arkama döndüğümde kalbim sevinçle doldu. Gördüğüm simayı hemen tanıdım ve dudaklarımın iki yana açılmasına engel olmadım. "Elif!" dedim özlem dolu sesimle. Ardından kıkırdayarak bana doğru koşan küçük bedeni tutabilmek için kollarımı açarak dizlerimin üzerinde eğildim. Gözlerimin önünde yaşadığı acılar beliren küçük kızın boynuma sarılmasıyla ben de onu sarmaladım. Elif'le kaldığım o birkaç gün zarfında, aramızda güçlü bir abla kardeş bağı olmuştu, bunu iliklerime kadar hissediyordum. Onda kendimi görüyordum, o benim mutlu olmadığım çocukluğumdu. Mutlu etme şansını bulduğum çocukluğumdu.

"Sen nereden çıktın?" dedim onu kucaklayarak ayağa kaldırdığımda.

Çenesinin ucuyla arkamı işaret etti. "Aras Abi getirtti."

Suratımdaki tebessüm derinleşirken sadece kafamı çevirerek ona döndüm. Hayran bakışlarımla sevdiğim adamı inceleyip, "Seni nasıl çözeceğim ben?" dedim.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Boşuna çözmeye çalışma, yapamazsın."

Nefes verir gibi gülümsedim, haklıydı. Tanıştığımız günden bu yana hiçbir yaptığına akıl sır erdiremiyordum. Ve beni yine hayrete uğratmayı başarmıştı.

Ben hayran bir gülümsemeyle onu izlerken o ellerini uzattı ve kucığımdaki Elif'i benden alıp omzuna çıkardı. Şimdi bize tepeden bakan Elif'in dudaklarından keyifli bir kıkırdama döküldü. "Uçakta gibiyim, ha ha," dedi ve o saf, çocuk gülümsemesiyle etrafı izlemeye koyuldu. Elleriyle omzundaki çocuğun dizlerinden tutarak düşmemesini sağlayan

Aras'ın beline kolumu sardım. Elif çevreyi incelerken ben kendime engel olamadan hafifçe yükselerek Aras'ın yanağına bir öpücük kondurdum. Bu hareketim karşısında kendini tutamadı ve yanağındaki çukurun görünmesini sağlayarak gülümsedi. Dudaklarımı geri çektim fakat kolumu belinden çekmedim. Hayvanat bahçesine bu şekilde giriş yaptık.

Hayvanları görmeye iskelet başlı maymun ve çığlıkçı kuşla başlamıştık. İskelet kafalı maymunlar ismini baş ve yüzünün kafatasına benzemesinden alıyormuş, gözleri in ve kuyrukları çok uzundu, küçük bebekler gibiydiler, insanın onları eline alıp, kucağında tutası geliyordu. Onlara tel örgüler arkasından bakmak... Can sıkıcıydı. O masum canların tel örgüler arasına hapsolması can sıkıcıydı fakat bu konuda ev ödevi olan birinci sınıf öğrencisi Elif içindi bu gezi, keyif üzerine yapılmış bir şey değildi.

Seslerinin yaklaşık üç kilometre öteden duyulabildiğini öğrendiğimiz çığlıkçı kuşlar aklıma hemen *Açlık Oyunları*'nı getirmişti. Yılanlarla, timsahlarla, kanguru, devekuşları, maymun goril ve birçok hayvanla tanıştıktan sonra, ilginç hayvanat bahçesi gezimiz sonlanmış ve vakit öğleyi bulmuştu. Acıkan karnımızı doyurmak için üçümüz beraber bir restorana girdiğimizde Elif karnını doyurur doyurmaz içeride bulunan oyun alanına gittiğinden Aras'la yemek masasında baş başa kalmıştık.

Dirseğimi ahşap masaya koyup hırçın dalgalarını kayaya sertçe çarpan denizi izliyordum. Öyle güçlü ve öyle ölümcül duruyordu ki bir an ona karşı koymayı istedim. İçine dalıp korkusuzca yüzmeyi, sularını aşmayı, derinliklerine dalmayı...

"Ne düşünüyorsun?"

Aras'ın sorusuyla düşüncelerim bir bir dağıldı, çenemi yasladığım elimi indirip Aras'ın esmer tenine döndüm. "Denizi..."

Kaşları havalanırken, az önce yaptığım gibi oraya baktı. “Bugün bayağı hırçın.”

Başımla onayladım. “Evet, deniz çok heybetli değil mi?” Tekrar denizi inceledim. “Böyle zamanlarda kimse ona yaklaşmaya cesaret edemez.” Heyecanla Aras’a baktım. “Tıpkı senin gibi.”

O da gözlerini kararan hava nedeniyle rengi griye çalan sudan çekerek tekrar bana çevirdiğinde, “Benim gibi mi?” diye sordu biraz daha açmamı ister gibi. “Beni denize mi benzetiyorsun?”

Gözlerimi kıptım. “Evet, daha çok okyanus gibisin, yani kokun da öyle, seni soluduğum zaman ferahlıyorum. Kötü zamanlarında dalgaların öyle bir artıyor ki kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemiyor. Bir adım atılsa heybetinde kaybolunur.” Sonra gözlerim yumuşadı. Çenemi yumruk yaptığım elime yaslayıp hülyalı bakışlarla onu izleyerek konuşmaya devam ettim. “Ama iyi zamanında da bir o kadar yumuşak ve cezbedicisin. İnsan adım atıp derinliğine karışmak istiyor.”

Suratına yerleşen ciddi ifadeyle kelimelerimin her zerresini hissetmek ve anlamak istercesine pürdikkat beni dinliyordu. Cümlemin sonlandığını anladığında yüzünde hayran, silik bir tebessüm canlandı. “Ne bekliyorsun?” dedi bir elini usulca soğuk yanağıma çıkarırken. “Bu okyanusun tüm havzaları sadece sana açık güzelim.”

Sıcak dokunuşu tenimi ürpertirken bir kedi gibi kafamı yana eğip elinin sürekli orada kalmasını istedim. Ama yapmadım, onun yerine suratıma sempatik bir gülümseme yerleştirerek, “Ee şey...” dedim, sonrasında konuşmadan önce dudaklarımı büzdüm. “Ben yüzme bilmiyorum da...”

Kaşları alayla havalanırken yanağımdaki eli çokran inmişti. Belini oturduğu sandalyeye yaslayıp daha rahat bir

pozisyon aldı. “Öyle mi?” dedi büyük bir imayla. “Den değil, sana yüzmeyi öğreteceğim.”

Gülümsedim. “Hangisini?” diye sordum. Alt ve üst kir-piklerim birbirine yaklaştı. “Denizde yüzmeyi mi, Aras’ta yüzmeyi mi?”

Oturduğu yerden doğrulmadan büyük bir dik başlılık-la araladı tekrar dolgun dudaklarını. “Denizde yüzmeyi. Aras’ta yüzmeyi çoktan öğrendiğini biliyoruz.”

Tek kaşımı kaldırdım ve iki dirseğimi de masanın üzeri-ne koyup çenemi birleştirdiğim ellerimin üzerine bastırdım. “Nereden biliyoruz?”

“Her dalışında ruhumun farklı bir köşesine iz bırakıyor-sun da ondan. Okyanus hisseder güzelim.”

Gözlerim suratının her bir zerresini incelerken kurduğu cümle kalbimi bilmem kaçınıcı kez yeniden fethetmesini sağ-lamıştı. Dudaklarım kelimelerinin tesirine kapılıp kendini bıraktığında yanıt verebileceğim bir cümle aradım.

“Affedersiniz...” Fakat yabancı dudaklardan çıkan şu kelime benim cümlemi görünmez bir baltayla kesti. Aynı anda kafalarımız sesin geldiği yöne çevrildi. Masamıza ge-len uzun boylu, geniş alınlı ve dikkat çekici bir surata sahip kumral garson başını hafifçe eğerek bizden konuşma mü-saadeti istedi.

Aras, kafasını omzunun üzerine doğru eğdi. “Buyurun.”

Garson başparmağını havaya kaldırıp arkayı işaret etti ve “Çocuğunuz...” dedi sakince. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken, *Ne çocuğu?* diye düşündüm. Garson konuşmaya devam etti. “Zıpızıpta uyuyakalmış...”

O an aklımda yer eden Elif figürüyle şok yemiş gibi gözle-rimi açtım ve “Elif!” dedim son hecesini uzatarak. Masadan kalkacağım sırada Aras elini elimin üzerine koydu ve beni engelleyerek, “Sen otur,” dedi. Kendisi ayaklandı. “Ben ço-cuğu alırım, hesabı öder çıkarız, toparlan sen.”

“Peki...” dedim sessizce ve olduğum yerde kaldım. Aras heybetli vücuduyla bana arkasını dönüp ilerlemeye başladığında gözlerimin önüne düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıp çantamı omzuma astım ve Elif’in minik pembe montunu elime aldım. Sandalyemi içeriye ittikten sonra uyuşan bacaklarımla restoranın çıkışına doğru birkaç adım atıp durdum, bedenimi oyun parkının olduğu alana doğru çevirip onları beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra, kucagında başı omzuna gömülü duran küçük bir kız çocuğu olan, uzun boylu, esmer bir adam belirdi gözlerimin önünde. Dışarıdan bakıldığında kendi çocuğunu kucaklayıp çıkararak, genç, yakışıklı ve iyi bir babaya benziyordu.

O adam, Aras’tı.

Çevresindekileri nasıl sahiplendiği Elif’i tutuşundan bile belli oluyordu. Öyle sarmalamıştı ki küçük bedeni, düşmesinden korkar gibi, uyanmasından sakınır gibi... Elif’se öyle sığınmıştı ki o güçlü gövdeye, dünyanın en güvenilir limanı gibi... O sıra ister istemez Aras’a baba olmanın ne kadar yakışacağını düşündüm, elim iradesizce karnıma giderken, geçmiş düzeltmeyi istedim. Hamile olduğumdan şüphelendiğim andan itibaren bunu Aras’a söyleseydim, belki her şey daha farklı olacaktı, bu düşüncüyü aklımdan söküp atamıyordum.

Neden kabullenememiştim bebeğimi ilk zamanlar? Neden taşıyamam gibi gelmişti? Neden babamdan geldiğini sandığım mektubun ardından onunla buluşmaya giderken Aras’a haber verememiştim?

Neden’ler aklımı kurcalıyordu, neden’ler dönüp dolaşıp kendimi suçlamama yarıyordu sadece. Düşündükçe tüm olayların, bütün yaşananların tek suçlusunun ben olduğumu anlıyor ve parçalanıyordum. Ben ve benim aptal güçsüzlüğüm. Tek sorumlu bendim.

Başka suçlu aramak, bencillik olurdu.

Buğulanan bakışlarıma bir ok gibi değen kara gözlerdeki şefkat, halimi görür görmez endişeye dönüştü. Adımlarını hızlandırıp yanıma daha seri bir şekilde geldiğinde, “Neyin var?” diye sordu.

Burnumu çekerek kendimi toparlamaya, akmaya çalışan gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Aras’a bunu yapmaya hakkım yoktu, beni her bitkin görüşünde o daha beter oluyordu. Elimi enseme attım ve “Hiçbir şey...” dedim, hızlı bir yalan uydurdum. “Sadece Elif’ten tekrar ayrılacak olmak üzüyor, ona çabuk alışıyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, çocuk uyanmasın diye sessiz konuşuyorduk. “Onun da bir ailesi, bir düzeni var. Böyle olmak zorunda, biliyorsun.”

Gözlerimi kırparak, “Biliyorum,” derken elimi kaldırıp uyuyan kızın uzun, kıvrıkcık saçlarını okşadım, ardından bakışlarımı tekrar Aras’a çevirdim. “Çok güzel duruyorsunuz...”

“Öyle mi?” deyip Elif’e baktı. “Dışarıdan komik göründüğümü düşünüyordum. Çocuk garip bir varlık, minicik bir şey, insan nasıl tutacağını bilemiyor.”

Tebessüm ettim. “Düzgün tutuyorsun...” dedikten sonra birkaç adım atıp aradaki mesafeyi kapattım. Elif’in düşmek üzere olan başının altına elimi koyup, “Başını tut,” demeye çalıştım lakin söylememe gerek kalmadan küçük kızın bedeni hareketlendi. Yanlış bir şey yapmışım gibi dudaklarımı dişlediğimde elimi hızla geri çektim. Aras kucığında hafifçe salladığında çocuğun nefes alışları tekrar düzene girdi.

“Amcası dışarıda bekliyor,” dediğinde camdan kapıya doğru dönüp dışarı baktım. Gri bir Fiat Punto’nun önünde bekleyen siyah bukleli saçlara sahip adamı görür görmez tanıdım.

Tekrar Aras’a baktım. “Ama o uyuyor, vedalaşmayacak mıyız?”

“Vedalaşırsak daha kötü olur, ağlamasını istemeyiz, değil mi güzelim?”

Dudaklarımı büzüştürüp yüzüne bakmaya devam ederken ağzımdan hüznümlü bir "Peki..." çıktı. Derin bir nefes alarak arkamı dönüp mekânın çıkışına doğru ilerledim. Önüne geldiğim camdan kapı otomatik olarak iki tarafa açıldı.

Henüz akşam olmamıştı ve havanın da pek iyiye döndüğü söylenemezdi. Önceden daha güzel bulduğum bu karanlık havalardan şimdi neredeyse nefret ediyordum. Restoranın açık otoparkında duran aracın yanına vardığımızda Elif'in ela gözlere sahip, genç amcası samimi bir şekilde "Merhabalar..." dedi. Aras'la aynı şekilde karşılık verdiğimizde adam gülererek yeğenine baktı ve "Bizim uykucu ufaklık yine uyumuş," diyerek kollarını uzattı.

Aras, adama tenezzül etmeden bana dönüp kaşlarıyla Elif'i işaret etti. Vedalaşmam için yaptığını anladığımda ona uydum ve küçük kızın Aras'ın sol göğsüne yaslanan başını koklayarak öptüm, tekrar kıvrıkcık saçlarını okşadıktan sonra, "Hoşça kal güzelim..." deyip geri çekildim.

Aras bu hareketimin ardından tekrar Elif'i benden uzaklaştırarak amcasının kollarına yavaşça bıraktı. "Aras Bey," dedi genç adam çocuğu temkinli bir şekilde kucığına yerleştirirken. "Şey... Elif beş yaşına girdi, yani... bu sene okula başladı biliyorsunuz. Alması gereken setler için..."

"Tamam," dedi Aras adamın sözünü bitirmesine fırsat vermeyip. "Yarın hesabınızı kontrol edersiniz."

"Çok teşekkürler, bu iyiliklerinizin karşılığını her daim alırsınız umarım. Elimizi darda koymuyorsunuz."

"Çocuk üşüyecek Taner, boş ver şimdi bunları. Hava soğuk."

Genç adam başını hafifçe salladı. "Haklısınız." Arabaya dönmeden önce, "İyi günler, eve de bekleriz..." diye ekledi.

Aras, onu bir şey söylemeden onayladı. Arabalarını çağıştırıp uzaklaşana kadar onları izledik. Elif'ten uzaklaşmak beni yine bir hüzne boğmuştu.

Aras birkaç adım ötemizdeki Range Rover'ın kilidini elindeki anahtarın düğmesine basıp etrafa yayılan bir *klık* sesiyle açtıktan sonra bana döndü. Bakışlarımı içinde Elif'in bulunduğu ve şimdi gözden kaybolmaya başlayan gri arabadan çevirip ona baktım. Elini öne atıp otomobile geçmemi işaret ettiğinde, dediğini yaparak yürürken, "Onlara yardım mı ediyordun?" diye sordum.

Ön yolcu kapısının önüne geldiğimizde kapımı açtı. "İki katlı küçük bir evde, yirmi kişilik bir aile kalıyor," dedikten sonra içeri girmemi bekledi. Konuşmanın devamını arabada yapacağını anlamıştım, o yüzden ben de beklemeden içeri girdim. Kapımı yavaşça kapattıktan sonra otomobilin etrafında dönüp şoför kapısının önüne geldi. Aynı şekilde kendisi de oturduğunda, "Eee?" diyerek devamını beklediğimi ima ettim.

"Ee'si, zor durumdalar. Birilerine yardım etmek istiyordum, Elif bahanem oldu."

"Sen..." dedim, başımı koltuğa yaslayıp ona döndüm, yüzüme hâkim olan hayran gülümsemeyi gizleme faaliyetinde bulunmadım. "Sen mükemmelsin be adam."

Dizlerimin üzerinde duran soğuk ellerimden birini tutarak havaya kaldırıp dudaklarına bastırdı, içim titredi. Elimi indirdikten sonra suratında alaylı gülüşlerinden biri belirdi. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Aldığım nefesim kahrkaha şeklinde dışarı yayıldı, egoistliği bir kez daha gözlerimi yaşartmıştı. "Senin bilmediğin bir şey yok galiba Bay Egoist... Ama benim var," derken çenemin ucuyla yolu işaret ettim. "Mesela tam da şu an nereye gittiğimiz."

"Otele gidiyoruz."

Gözlerimi kıstım. "Burada mı kalacağız? Daha akşam olmadı, İstanbul'a dönebiliriz."

Direksiyonu sağa çevirdi. "Akşam burada bir işim var, o yüzden kalmak zorundayız. Sıkıldın mı?"

Başımı iki yana salladım. Onun yanıdayken sıkılmak ne mümkündü? “Hayır ama ne bileyim...” Düşündüm. “Otelde ne yapacağız ki?”

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “Aslında yapmamızı düşündüğüm bir şey var...” İmasını anlar gibi olduğumda, yüzüm hafiften ısındı, içimde hareketlenen hücrelerin aksine utanç içinde gözlerimi ondan ayırdım. Sırıttığına emindim. “Aklına ne geldi senin?”

Bedenimdeki korlar tutuşmaya başladı. “Ne gelecek? Bir şey gelmedi,” diye yalan söyledim. “Zaten ne yapabiliriz ki bir otel odasında ikimiz?”

“Çok şey yapabiliriz.”

Yanaklarım alev alırken, “Aras...” dedim kızarcasına, son heceyi uzatarak.

Elini havaya kaldırıp sol yanağından bir makas aldığında kızar gibi başımı çevirdim. “Ah benim üzerinden yıllar geçse de utangaçlığını zerre miktar azaltamayacak olan karı-cığım...” dedi, gözleri üzerimdeydi. “Ben düşündüm ki sana bugün yüzmeyi öğretebilirim.”

Hemen ona döndüm. “Bu havada mı?”

“Kapalı havuzda. Hem vaktimizi değerlendiririz işte. Olmaz dersen senin aklından geçen fikirlerin üzerinde de yoğunlaşabiliriz.” Araba ışıklarda durduğunda ellerini direksiyondan çekmeden başını bana doğru eğip boynuma yaklaştı. “Ne dersin?”

Ânın verdiği his yüzüme şapşal bir gülümseme yerleştirirken, “Sırnaşma...” dedim elimle başını itmek istermiş gibi. “Trafikteyiz...”

“Eylül...” dediğinde uzaklaşmamakta ısrarcıydı. Dudakları yanağıma dokundu. “Düşündüm de, senin fikirler daha iyi. Bugün yüzme öğrenmek için hava fazla soğuk.”

“Hmm...” dedikten sonra tekrar aramıza mesafe katmaya çalıştım. “Kapalı yüzme havuzu?”

“Orasının da pek sıcak olduğunu sanmıyorum,” diyerek büyük bir U dönüşü yaptıktan sonra ekledi. “Aslında biz bugün Aras'ta yüzme çalışması yapsak iyi olur...”

“Hani onu biliyordum?”

Yanağını tekrar öptüğünde yeşil ışık yandı. “Biraz daha pratikten kimseye zarar gelmez,” dedi ve geri çekilerek yola dönüp büyük bir arzuyla arabayı otele doğru sürmeye devam etti.

İtiraz mı?

Şu an istediğim şeylerde son sıralardaydı.

Duştan çıktığında Aras'ın yatağa gömülüp uyuduğunu gördüm. Sırtüstü yatmıştı, kolları yastığın içine girmişti ve başı sol tarafına dönük bir şekilde uyuyordu. Hiç uyanmak istemiyormuş gibi bir hali vardı ancak üzücü olan, Elifi amcasına bıraktıktan sonra bana üstünkörü bahsettiği işinin olduğu gerçeğiydi. Beyaz bornozun kemerini bağlayıp kahverengi yatak örtüsünün serili olduğu yatağa dizlerimle çıktım. Ardından nazikçe siyah, hafif dalgalı saçlarını okşayıp, “Aras...” diye mırıldandım. “Hmm”ladıığında, elimi geri çekmedim. “Uyanman gerekiyor... İhalen olduğunu söyledin...” Dudaklarından mırıltı şeklinde çıkan cümleyi anlamamıştım. Omuzlarına dokunup tekrar, “Aras...” dediğimde, hâlâ aynıydı. “Kalk duşunu al sen de hadi, geç kalacaksın.” Beni tekrar takmadığında, hafiften sinirlenerek biraz daha hızlı sarsıp, “Aras!” dediğimde, ne olduğunu anlayamadan kendimi altında buldum. Birleşerek bir silah görünümü alan iki parmağı alnıma değdiğinde, kaşlarımı çatarak, “Ne yapıyorsun?!” diye sordum.

Gözlerini birkaç kere kapatıp açarak, “Eylül?” dediğinde nihayet kendine geldiğini anlamıştım.

“Evet, Eylül ben.” Sesim kızgındı. “Çek şu hayali silahını alnımdan, gerçek silahların bitti şimdi de bu mu çıktı?”

Elini indirirken, üzerimden doğrulmamıştı. Eğilip dudaklarını alnıma bastırarak, “Farkında değilim, böyle uyumazdım bilirsin,” dedikten sonra ekledi. “Yordun beni.”

Yüzüm ısındı, gülümsememi bastırmayı deneyip, “Aa, ben ne yaptım ki,” dedikten sonra ellerimi omuzlarına koyup geri çekilmesini istedim. “Hadi git düşünu al, ihalen yaklaştı.”

Hiç kalkmak ister gibi bir hali yoktu. “Saat kaç?”

“Yedi buçuk.”

Ağzından dökülen küçük çapta bir küfrün ardından şok yemiş gibi üzerimden kalktı. “Ne diye oyalıyorsun kızım beni?!”

Ağzım açık kalırken, öfkeyle konuştum. “Ben ne yaptım, üzerimde olan sensin!”

Göz ucuyla beni süzdü, bir anlık duraksamaya uğradı, hafifçe yutkunup gözlerini kapattı ve açtı. “Bu kılıkta adam mı uyandırılır?!”

“Sen...” dedikten sonra, üzerime baktım. Geriye sıyrılan bornozu düzelterip toparlandım. Ardından diyecek bir şey bulamadığımdan yan tarafımdaki yastığı elime alıp ona doğru fırlattım.

Tek eliyle attığım yastığı hemen kavradı, ardından tehditkâr bir şekilde bana baktı. “Hareketlerine dikkat et yoksa işi mişi umursamaz, tüm işimi sen yaparım.”

Yüzümü buruşturduğumda nanik yapar gibi dil çıkardım. Birkaç saniye daha bana baktı, yatakla banyo arasında zorlu bir seçime girmiş gibi duraksadı. Ancak bir anda kafasını sallayarak toparlandı ve bana arkasını dönüp banyonun kapısını açtı, içeri girdi. Çok geçmeden banyodan su sesi duyuldu. Arkasından sinir bir şekilde birkaç saniye baktıktan sonra bana karşı olan bu dirençsizliğinden dolayı yapay öfkemi bir kenara atıp kendi kendime gülümsedim.

Ardından giyinmek üzere bacaklarımı yataktan sarkıttım. Ayağa kalkacağım sırada komodinin üzerindeki telefonlardan birinin titremesiyle duraksadım. Başımı o yöne çevirdiğimde titreyen telefonun Aras'a ait olduğunu gördüm. Ekranın ışığı bir kez daha yanıp söndü. İkinci bir mesaj geldi. Telefonu elime alıp Aras'a seslenecektim ancak an ekranın üstünde kendini gösteren mesaj dikkatimi çekti.

Güzel haber, Azat Kılıç davete katılamıyordum.

Sadece Azat Kılıç ismini okumak bile kaşlarımın çatılmasına sebebiyet verdi. Mesajın anlamını düşündüm... Ne davetiydi bu? Aras bugün, Bursa'da gözüne kestiği bir yerin ihalesine katılmayacak mıydı? En azından bana öyle söylemişti.

Azat ismi içime büyük bir kasvet doldurmaya devam ediyordu. Aras'ın bir şeyler karıştırdığını anlamıştım, bana yalan söylemişti, katılacağı şey sıradan bir ihale falan değildi. Telefonu ona vermekten vazgeçip tuş kilidini açtım, hızla mesajın üzerine tıklayıp tamamının açılmasını sağladım.

Kimden: Musa

Akan Erez mekâna yaklaştı, alan yavaş yavaş dolmaya başlıyor. Güzel haber, Azat Kılıç davete katılamayacak.

Akan Erez kimdi bilmiyordum ama ortada çetrefilli bir şeyler döndüğünün farkındaydım. Titreyen parmaklarım la telefonu yerine koydum ve ne yapacağımı düşündüm. Aras'ın göz göre göre oraya gitmesine izin verebilir miydim? Gitme dersem, durur muydu?

Durmazdı.

Peki ben burada onu nasıl bekleyecektim?

Bekleyemezdim.

Hızla ayaklanıp Aras'ın hazırlattığı valize doğru yürüdüm. Yerde duran siyah valizi açmak için dizlerimin üzerine çöktüm ve gümüş rengi fermuarı açtım. Koyduğu kıyafetleri

mi teker teker çıkardım ve içinde bir davete uygun elbisemin olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Öyle bir ortama uyabilecek en iyi tercihim siyah, boru paça, yüksek bel kumaş pantolonum ve onun üzerine siyah gömleğimdi. Kalçamın altına kadar uzanan şık, siyah ceketim de günün son kurtarıcısıydı. Siyah, böyle zamanlarda âdeta bir süper kahraman rolüne bürünüyordu.

Bornozu çıkarıp önce iç çamaşırlarımı, ardından teker teker kıyafetlerimi giydikten sonra odanın kenarında bulunan saç kurutma makinesine ilerledim. Fişe takar takmaz saçlarımı önüme atıp kurumasını bekledim. Henüz fazla uzamadığından kurutması güç olmamıştı. Omuzlarımın üzerine düşen, kısa saçlarımın en iyi yanı, bir işlem istemiyor oluşuydu. Önümde duran makyaj çantamdan çıkardığım kapatıcılığı olan kremi yüzüme yaydım ve mat kırmızı ruj dudaklarımaya yedirdim. Rimelle kirpiklerimi bir ok gibi uzattığım an –bu yapmakta en zorlandığım şeydi– banyonun kapısı açıldı.

“Neden hazırlandın?” Aras’tan çıkan bu cümle üzerine rimel kutusunu kapatıp makyaj çantasına attım.

Ayağa kalkarken, “Neden yalan söyledin?” diye sordum.

Açmış olduğu gardırobu içinden bir şey almadan geri kapattı. “Neden olduğunu anlayabileceğini düşünüyorum,” dedi ensesinde duran havluyu eline alıp ıslanan saçlarını kururken.

Tek kaşımı kaldırdım ve “Öyle mi?” dedim. “O halde ben de neden hazırladığımı anlayabileceğini düşünüyorum.”

Başını omzuna doğru eğdi. “Yapma güzelim,” dedi. “Aramız bozulmasın. Şimdi çıkar o kıyafetlerini, rahat bir şeyler giy ve beni bekle. En fazla bir saate geri döneceğim.”

“Aras,” derken *Ciddi misin?* dercesine gözlerimi büyüttüm. Elbette dediğini yapmayacaktım. “Üzerimi değiştirmiyorum. Seninle geleceğim.”

Umursamadan, tekrar dolabın kolunu tuttu, buraya geldiğimizde içine asmış olduğu takımını çıkardı. Bana bakmadan yanıtladı. “Üzerini değiştirmeyebilirsin. Benimle hiçbir yere gelmeyeceksin, konu kapandı.”

İnanamayan gözlerle onu izliyordum. “Konunun kapandığı falan yok!” diye itiraz ettim. “Ya seninle gelirim ya da peşinden gelirim. Mesajla senin ağzından tüm bilgileri aldım!”

Elindeki takımı yatağa attı ve “Bunu neden yaptın!” diye kükredi.

Aynı şekilde, “Neden acaba?!” diye haykırdım. “Nasıl bekliyorsun sen bu kadar büyük işlere kalkışırken benim işine giden memur kocasını bekleyen bir kadın gibi davranmamı? Beni bir daha olayların dışında tutmayacaksın demiştim!”

Ellerini beline yerleştirirken derin bir nefes alıp sabır diler gibi başını sağına çevirdi, ardından tekrar –bu sefer daha sakin bir şekilde– bana döndü. Tane tane konuştu. “Sen, benden canımı alıp kurtların önüne bırakmamı istiyorsun. Bunu yapamam, anladın mı?”

“Ben senin canınsam eğer, sürekli ait olduğum yerde durmak istiyorum. Yanında. Yoksa neye yarar, söylesene?”

“Yapma,” dedi. Dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra başını önüne eğip bezgin bir nefes verdi. “Bunun beni ne kadar zor duruma düşüreceğini biliyor musun?”

Yaramaz bir çocuk edasıyla omuz silktilim. “Ben de geleceğim. Ya seninle ya senden sonra.”

Sert bir tavırla, “Eylül,” dedi ve konuşmasının gideceği yeri tahmin ederek buna fırsat vermeden, “Aras,” diye araya girdim yüksek sesle. “Sadece kendini düşünerek hareket etme, beni burada bir başıma bırakıp saatlerce içimin içimi yemesine göz yumma! Bana zarar gelmeyecek tek yer senin yanın, nerede olursak olalım. Anlasana!”

“Olmaz!” dedi heceleyerek. “Anladın mı? Olmaz. Seni

kendi ellerimle tehlikenin içine atamam. Normal bir gece geçirmeyeceğim.”

Öfkeyle nefeslenerek, “Normal bir gece geçirmeyeceksin,” dedim ve başımı salladım. “Ve bunu bile bile benim burada durmamı istiyorsun! Elini vicdanına koy ve cevapla, sen beni tek gönderir miydin?”

“Göndermezdim!”

“Ee?”

“Güzelim, aynı şey olmadığını biliyorsun.” Sesini sakın tutmaya çalışıyordu lakin dokunsam patlayacakmış gibiydi. “Kırma beni ve otur oturduğun yerde. Gideceğim, işimi halledeceğim ve beni burada bekleyen karımın yanına sorunsuz bir şekilde geleceğim.”

“Kırmıyorum, kırılıyorum. Aras, o kapıdan bensiz çıkarsan, beni buraya kilitlersen, seninle...” Durdum, soluklandım ve yutkundum. “Konuşamam diyemeyeceğim, yine sensizliğin acısına, sesinin özlemine yenik düşer konuşurum. Ama kırılırım Aras.” İşaretparmağımı göğsümün üzerine koyup iki dokunuş bıraktım. “Yemin ederim ruhum küsmese de, belli etmesem de burası sana gönül koyar. Yapma, saatlerimi burada yalnız ve korku dolu geçirmeme izin verme.” Öyle duygusaldım ki gözlerim sızladı, kendimi ağlatacak gibi hissediyordum ve dişlerimi sıktım.

“Hayır, hayır Eylül,” dedi Aras ve işaretparmağını bana doğru tuttu. “Sakin ağlama, yakma yüreğimi akşam vakti.” Dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı biçare kaldırıp indirdim, o istediği zordu.

Gözlerini kapatıp açtı. Tek eliyle şakağını ovuşturdu, düşünceli bir hal aldı. Geçmek bilmeyen saniyelerin ardından nihayet konuştu. “Tamam,” dedi pes etmiş gibi.

“Tamam?” diye sordum heyecanla.

Başıyla onayladı. “Tamam, gel benimle.” Gözlerim anında kocaman açıldı. “Ama koyduğum kurallara eksiksiz uyacaksın.”

Aldığım cevap suratımda anlık bir afallama etkisi oluşturdu. Büyük bir hevesle başımı salladım ve ellerimi birbirine çarpıp, “Nasıl istersen,” dedim.

Takımını paketinden çıkardı ve giymeden önce yatağın üzerine bıraktı. Kabul etmesi bu durumun onu rahatsız ettiği gerçeğini değiştirmemişti ancak umursamadım. O neredeyse, ben de orada olacaktım.

Aras’tan edindiğim bilgilere göre Akan Erez, Azat Kılıç’ın sağ kolu ve fikir babasıydı. Yapılacak cemiyet başkanlığı seçimleri için yürüttüğü tüm politikalar bu adamın odasında saklanıyordu. Bugün yaptığı davet, kendi adına kurduğu Araz şirketinin yıldönümü adınaydı ve karanlık cemiyetin önde gelen tüm isimleri davetliydi.

“Çantadaki emaneti unutma.” Gösterişli evin, önünde dört iri korumasının bulunduğu kapısına yaklaştığımızda Aras’ın bana eğilip ılık nefesiyle kulağıma üflediği bu cümleyle beraber adamın kimliğini düşünmeyi bıraktım.

Korumalar Aras’a başlarını eğerek selam verdiler. Aras onları aynı şekilde selamladı ve elini belime attı. Altın varaklı işlemeli duvarlara sahip, parlak sarıyla beyazın hâkim olduğu oldukça büyük salona girdiğimizde, etrafın ışıltısı gözlerimi almıştı. Sanırım siyah takıntısı yalnızca Aras’a özeldi çünkü burası siyaha oldukça zıttı.

“Kimseyle konuşmamaya çalış. Senden uzaklaşacağım sırada anla ki yukarı çıkıyorum. Ben çıktıktan sonra ortalıkta bir hareketlenme olduğunu hissedersen durma, kaç. Anladın mı?”

Gözlerimi devirmemek adına kendimle savaştım. “Bu, onuncu söyleyişin. Anladım.”

“Ha bir de,” dediğinde başparmağı dudağımın üzerine dokundu. “Sana kırmızı ruju yasaklıyorum.”

Kaşlarımı havalandırdım. “Başka?”

“Canının sağlığı,” dedi hafifçe gülerek.

Klasik müzik farklı bestelerle salonda çalmaya devam ediyordu. Tanıdığım kimse yoktu, birkaç adam Aras'ın yanına geliyor, anlamadığım konulardan konuşuyor, sonra gidiyorlardı. Bu süre boyunca sadece etrafı izlemek oldukça sıkıcıydı. Aras bırakın adamların benimle konuşmasını, benim tarafıma dönmelerini bile engelliyordu, bu nedenle kimse bana karşı bir şey söylemeye cüret edemiyordu. Bu işlem birkaç kez tekrarladı.

Işıklar loş bir hal alıp etraf derin bir sessizliğe büründüğünde bel boşluğumda hissettiğim elle beraber göz ucuyla Aras'a baktım. Dudaklarını hareket ettirmeden kulağıma doğru konuşuyordu. "Akan çıkıyor, ben gideceğim şimdi. Dediklerimi unutma."

Onu gözlerimle onayladım. Yavaş yavaş içime yerleşen korku hissiyatını yoksaymayı denedim. Ve ben de herkesin baktığı yöne baktım. Akan denilen adam kırklı yaşlarda, oldukça fit bir vücuda sahip, esmer bir herifti. Üzerine giydiği lacivert takım elbisesi bedenine tam oturmuştu, karizmatik görünüyordu. Alkışlar arasında kürsüye geçti ve samimi bir "Hoş geldiniz!" ile başladı konuşmasına.

Herkes pürdikkat adamı dinlerken benim aklım birazdan zorlu bir işe kalkışacak olan Aras'taydı, bu nedenle adamın söylediklerinden birine bile dikkatimi verememiştim.

Dakikalar sonra Akan Erez bir anda sustu, eli kalbine gitti, fenalaştı. Bu, planın bir parçasıydı.

Aras, işe koyulmak için yanından ayrılacağı sırada elini tutup durmasını sağladım. Anında bana baktığında gözlerimiz birbirini buldu. "Dikkatli ol," dediğimde beni kendine çekip alınının üzerine hissiyatı bol bir öpücük kondurdu. İçimdeki etkisi büyüdükçe büyüdü.

"Arkamda bekleyen bir sen varken, başka bir ihtimalim yok. Dediklerimi unutma."

Tekrar, "Tamam," dememe fırsat tanımadan yürüdü

ve kalabalığa karıştı. İnsanların bir kısmı Akan Erez'in başına toplanmışken bir kısmı da uzaktan oraya bakıp neler olup bittiği hakkında yorum yapıyorlardı. Bu taraftan bakınca ortada kalan ve tek başına başka bir konu için endişelenen bir bendim.

Dokuz doğurduğum bir on dakikanın sonunda siyah giyimli adamların birkaçı merdivenlerden yukarı çıkıyor, bir kısmı da iniyordu. Kalbim sıkıştı. Aras'ı düşünmeye ve onun için endişelenmeye engel olamıyordum. En nihayetinde daha fazla böyle duramayacağımı anlayıp derin bir nefes aldıktan sonra Aras'ın olduğu kata çıktığını bildiğim merdivene baktım. Elbette Aras buradan çıkmamıştı, başka bir yolu vardı lakin ben orayı bilmiyordum.

Ancak bulamayacağım söylenemezdi.

Kalabalık hâlâ dağılmamıştı, ilgi henüz başka yöne çekilmemişti. Bu sonuçtan faydalanarak daha fazla dikkat çekmeden özgüvenli bir şekilde tanımadığım insanların arasına karıştım. Aras'ın gözden kaybolana kadar geçtiği yollardan geçtim. Birkaç kişi bana baksa da bu uzun sürmüyor, hemen tekrar Akan'a dönüyorlardı. Aras'ın içinden geçtiği kapı hâlâ aralıktı, arkama bakmak istiyordum lakin böyle daha dikkat çekerim diye yapamıyordum. Nihayet kapının önüne geldiğimde, tam içeri gireceğim sırada omzuma bir el dokundu, korkuyla yerimde sıçradım. Başımı çevirip arkama baktığımda iriyarı, siyah giysili, sarışın bir adamın çatık kaşlarıyla bana baktığını gördüm.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Lavabo," dedim, korkumu sesime yansıtmamayı başarmıştım. "Bu tarafta olduğunu söylediler."

Adam biraz gözlerime baktı, ardından elini yukarı kaldırıp avucunu bana doğru tuttu. "Bunu düşürdünüz."

Altın bileklik gözlerime iliştiğinde dudaklarımdan rahat

bir nefes döküldü. Adam beni bu yüzden durdurmuştu demek ki. “Ah, teşekkürler,” diye yanıtladım adamı ve bilekliği hemen ellerinin arasından aldım.

“Akan Bey rahatsızlandığı için mekânı boşaltmak zorundayız, içeride fazla durmazsanız iyi olur.”

“Tabii,” diye yanıtladım adamı. Sesim nasıl titremiyordu hayret ediyordum. “Hemen çıkacağım.”

Adam beni şöyle bir süzdükten sonra suratına sarı dişlerini gösterdiği flörtöz bir gülümseme ekledi. Bu benim midemi bulandırmıştı ve Aras iyi ki bu anları görmemişti.

Adamın gülümsemesine öylesine bir karşılık verdim ve hızla ona arkamı dönüp temkinli adımlarla koridora girdim. Duvarları bordo rengine boyanmış, uzun, ince koridor sakin, hiçbir ses duyulmuyordu. Yürüdükçe arada bir arkamı dönüp birilerinin gelip gelmediğini kontrol ediyordum, henüz benden başka kimse içeri girmemişti. Yan yana bulunan, kapıları kapalı kadın-erkek tuvaletlerinin önünden geçtim, burada koridor sağa doğru devam ediyordu ve hiç ışık yoktu. Zinciri omzumda asılı duran çantamın içindeki telefonumu çıkarıp ekran ışığını açtım. Tam karşıma tuttum, birkaç adım ötemde bir kapı bulunuyordu. Yutkundum. Boşta kalan elimle ne olur ne olmaz diye fermuarını açık bıraktığım çantamın içinde hazır duran siyah namluyu kavradım. Bedenim titrerken, nihayet kapıya vardım ve titrek ellerimle kapı kolunu tutup aşağı çektim. Kapı açıldı ve yine karanlık olan içeriye görmek için telefonumun ekranını oraya tuttum. Kaşımda uzun bir merdiven vardı. Evet, bu kapı yukarı çıkılmasını sağlıyordu. Bir yandan doğru yolu bulmuş gibi sevindim, öte yandan yanlış bir şey yaptığımı düşünerek gerildim. Ama iyi hissetmiyordum, Aras’ın şu anda güvende olduğunu hissedemiyordum. İçimde kötü bir şey vardı.

Basamakları çıkmadan önce tekrar arkamı kontrol ettim. Hiçbir ses seda yoktu. Daha fazla düşünmeden ilerledim,

kapıyı arkamdan kapatıp yukarı çıkmaya başladım. Katları çıktıkça hem aşağıya hem de yukarıya bakıp etrafı kolaçan ediyordum. Etraf hâlâ sakindi, kimse yoktu.

Son katı çıkmayı başardığımda, Aras'ın telefonuna gelen bilgileri netleştirmeye çalıştım.

Koridordan sola döndüğün zaman karşına çıkan çelik, şifreli kapı.

Mesaj zihnimde eksiksiz olarak canlandığında karanlık koridorda iyice ilerledim. Oranın aydınlık olduğunu görebiliyordum, bu nedenle dikkat çekmemek amacıyla telefonumun ışığını kapattım. Kalbim yüksek ritimle atıyordu.

Koridorun soluna yani ışıklı alana dönmeden önce sırtımı duvara verdim ve duvara kamufle olarak yan yan yürüdüm. Duvar bittiğinde oraya girmeden önce sadece başımı uzatıp kontrol ettim. O an gördüğüm manzarayla olduğum yere âdeta mihlandım.

Çelik kapıya şifreyi girmeye çalışan Aras'ın arkasında, elindeki silahı onun sırtına doğrultmuş bir adam bulunuyordu, her an tetiği çekecek gibiydi. Bu görüntü soluğumu kesmeye yetti ve bir *klik* sesi duyuldu.

Büyük bir tedirginlik ve korkuyla ben de aynı anda çantamın içindeki tek elimle tuttuğum silahı çıkardığımda Aras'ın şifresini girdiği kapı iki yana açıldı ve arkasındaki adam atış için hazırlandı.

Işık hızından daha çabuk geçen o sürede, tek silahtan çıkan kurşun sesi bir patlama edasıyla kulaklarda yükseldi.

Önümdeki beden silahımdan çıkan kurşunun deldiği sırtından akan kanlarla yere düştüğünde ellerim korkuyla titremeye başladı ve soğuk metal parmaklarımın arasından kayıp gitti. Yerde tıkırdayan silahın sesini bölen, bulunduğu binanın her yerine yayılan aların sesi ve patlayan silahlar oldu. Her şey birbirine girmişti sanki, renkler karışmış, görüşümde bir dalgalanma oluşmuştu. Hangi zamanda ya da nerede olduğumu unuttum bir an.

Bir el kolumu çekerken, “Eylül, kendine gel,” dedi ve beni peşinden, kilidini açtığı odanın içine sürükledi. Alarm kulaklarımı delercesine çalmaya devam ediyor, silah sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Arkasından kendi irademle yürümediğim adama baktım. Kocama. Vurulmak üzereyken görmüştüm onu. “Aras...” dedim nefes nefese çıkan sesimle. “Seni vuracaktı...” Bir şeyleri ispat etmem gerekiyordu, kendimi açıklamak zorunda hissediyordum. Hâlâ boşluğa bakıyormuş gibiydim.

Aras o an durdu. Hemen bana döndü, yüzümü avuçlarken gözlerini iki delici ok gibi gözlerime sabitledi. “Tamam güzelim, sakinleş, ben iyiyim.” İyiydi. Önemli olan buydu. Bana bakışı sakinleştirdi biraz olsun ruhumu, alnımı öptü. “Şimdi, buradan çıkmamız gerekiyor. Tamam mı?” Konuşması, öpüşü beni iyice rahatlatmıştı; evet buradaydı, ona bir şey olmamıştı.

Patlama sesleri gittikçe yükseliyordu, buradan çıkmak imkânsızdı. Arkaya dönemezdik. “Nasıl?” dedim güçsüz sesimle.

Elimi tekrar kavradı ve odanın açık duran cam balkonuna doğru koşmamızı sağladı. Balkona çıktığımız an soğuk havayı iliklerime kadar hissettim.

Aras bir kez daha bana baktı. “Yüzmeyi öğrenmek istiyordun değil mi?”

Bunun konuyla ne alakası olduğunu kavrayamadım. “Ne?”

“Şimdi öğreneceksin,” dedi.

“N-nasıl?” dedim. Bakışlarım onun baktığı yöne, terasın korkuluklarının aşağısına kaydı. Beş katlı lüks malikânenin bu tarafı denize sıfırdı, atladığımız an dibi görünmeyen kap-kara denize girmiş olacaktık ve bu haddinden fazla tehlikeli, ayrıyeten korkunçtu.

Çevik bir hareketle tırabzanların üzerine çıktıktan sonra dengesini düzgün tutup bana döndü ve elini uzattı. “Atlayarak.”

Bölüm Sekiz

Şükür Sebebi

Bazı anlar olur, soluğunuzun kesildiğini hissettiğiniz.

Mesela lunaparkta hız trenine bindiğinizde, yüksek hızla tepe noktasından ineceğiniz sırada, ne hissedersiniz?

Belki hayatında o deneyimi hiç yaşamamış olan vardır. Tamam, silelim bu örneği.

Hani bazen bir kâbus görürüz, bir uçurumdan yahut bir binanın en yüksek katından düşeceğizdir, bedenimiz yerle buluşacağı an bir şey olur, kesilir rüya en can alıcı noktada ve soluk soluğa gerçek dünyaya gözlerimizi açarız.

Rahatlarız.

Tam da şimdi, bu evin terasından atladığımda yaşadığım şeyin bir kâbus olmasını diledim defalarca. Uyanmak, gözlerimi açtığım an kendimi yatağımda bulmak istedim boşlukta süzülürken. Çılgılığım boğazımda takılı kaldı, bağıramaz, dikkat çekemezdim. Sadece, o kısa olan ama bana hayatımın en uzun ânıymış gibi gelen saniyelerde elimi parmaklarıyla sıkıca kavrayan kişi sayesinde dayanmaya çalıştım.

Suyun sert zeminine çarpmadan hemen önce elimi tutan bedenden çıkan, “Nefes al,” sözünün anlamını kavrayacak

gücü hissetmiyordum. Önce ayaklarım buluştu siyah derinlikle, tüm vücudum girmeden önce ağzımı açıp derin bir nefes almayı başardım, hemen arkasından başım da soğuk suların içine gömüldü. Tam o sırada, silah sesleri duyuldu ve suyun içinden yüzeye yükselen bedenimi omuzlarıma konan Aras'ın elleri engelledi.

Duyduğum silah seslerinin hedefinin içerisinde bulunduğu deniz olduğunu anlamak zor değildi. Aras'ın tek eli omzumdan düştüğünde yüreğimi derin bir korku kapladı, onu hissedemiyordum ve bunun verdiği telaşla karanlık derinlikte gözlerimi açtım, tuzlu suyun yakıcılığı umurumda değildi.

Sonrasında bir cellat geldi yamacıma, elinin bıraktığı boşluktan boynuma dolanan ipleri çekti, nefesimi kesti.

Soluklanmak için delirirken ellerimi öne uzatıp onu bulmaya çalıştım bu sonu belli olmayan kara delikte. Çığlık atmak istiyor, ağzımı açıyordum lakin bu hareketim en fazla suyun içindeki baloncuklara dönüşüyordu. Bacaklarımın zemine değmediği alanda o olmadan sadece dibe çöküyordum sessiz bağırtılarım eşliğinde. Kendimi kaybediyordum.

Dünyayla bağlantımın kesildiğini, gözlerimin kararmaya başladığını anladığım o an belimi kavradı bir el ve birkaç saniye içinde yüzeye çıktı suratım. Dudaklarım delicesine istediğim nefes için aralanırken, yanan gözlerim de net bir şeyler görebilmek adına ona uydu. Bulanık bakışlarımın ilk hedefi karşımdaki ıslak yüz oldu. Litrelerce su yutan ağzımla hiçbir şey söyleyemeden sık soluklar alıp veriyordum. Ciğerlerimi kanatırcasına öksürüyordum; Yüreğim, göğsüme deli gibi çarpıyor, göğsüm yükselip iniyordu. Soluklarım düzene girdiğinde en nihayetinde karşımdaki yüzü çözdüm ve beklemeden suyun içerisinde ona sarıldım. Başım anında omzuna gömüldü, konuşmak istiyor lakin yapamıyordum, tek yapabildiğim nefes almaktı.

Aras söylemek istediklerimi anlamış gibi, "Sakin ol, buradayım," dediğinde gözlerimi kapattım, zor konuştuğunu

hissetmiştim fakat kötüye yormak istemiyordum. “Hadi, tekneye binelim.”

Kapattığım gözlerimi açarak ne zaman geldiğini bilmediğimi küçük tekneye baktım. Ya da buna oldukça küçük bir yat denebilirdi, bilmiyordum. Oraya bakıp nasıl yüzebileceğimi düşünürken Aras’tan çıkan, “Bana tutun,” cümlesiyle sağ kolunu hızla kavradım. Yanlış bir şey yapmışım gibi gözlerini kısı ve acı içerisinde tısladı. O an bu tepkisinin neye bağlı olduğunu anlayamadım. Buna fırsat vermeden kendini toparlayıp önüme geçtiğinde çenesiyle omuzlarını işaret etti. Ona uyarak kollarımı boynundan doladım, yine sağ elini kullanmayıp sol eliyle kulaç atarak tekneye doğru ilerlememizi sağladı. Demir merdivenlerin önüne geldiğimizde önce benim çıkmamı bekledi. Korkudan ve suyun soğukluğundan titreyen parmaklarım teknenin soğuk merdiven basamaklarını kavradı lakin çıkmadan önce sendeledim. Arkamda olduğunu bildiğim Aras, kalçarımdan tutarak beni doğruladı ve endişeli bir sesle, “Dikkatli ol güzelim,” dedi.

Yutkunmaya çalışarak başımı salladım ve bu sefer daha iyi bir şekilde turmanıp teknenin korkuluklarından tutunarak içeri atladım. Her an halsiz bacaklarıma yenik düşüp yere yığılabiliyordum. Birbirine çarpan dişlerimi durdurmak, biraz olsun ısınabilmek adına ellerimle kollarımı ovuştururken çıktığım merdivene bakıyordum. Aras vakit kaybetmeden basamakları turmanıp içeri atladığında rahatladım. Motorun çalışma sesi duyuldu.

“Hey, sağlamsınız değil mi?” Bu tanıdık ses kulaklarımda yankılandığında Aras’ın arkasından gelen Pusat’ı gördüm.

Titreyişlerimin arasında sadece kafamı *evet* anlamında sallamakla yetindim. O sırada ardımdan içeri giren Aras’ın sağ kolu gözüme çarptı, ceketin kol kısmında yuvarlak bir yırtık oluşmuştu, yırtığın içine kan birikmişti. Tüm acılarımı, üşüyüşümü ve soluksuzluğumu unutarak telaşla, “Aras!” diye bağırdım.

Endişe dolu bakışları beni buldu. “Ne, bir şeyin mi var?”

“Ben iyiyim!” derken ıslak ceketinin kolunu kavradım. “Sen iyi değilsin!”

Dudaklarını büzerek kafasını çevirdi ve tuttuğum yere baktı. “Yaralanmış mıyım?” dedi kendi kendine mırıldanır gibi, hemen ardından ekledi. “Ben denizanası falan ısırды sanmıştım.”

Söylediklerini önemsemeyip elimi çektikten sonra, parmaklarımın arasındaki kırmızı şeye bakıp, “K-kanıyor..” diye kekeleydim. Yüzümde dünyanın en berbat, en korku verici manzarasını görmüş gibi bir ifadenin olduğuna emindim.

“Kötüye bir şey olmaz Eylül, merak etme,” diye araya girdi Pusat elindeki battaniyeyi üzerime atarken.

Çevik bir hareketle battaniyeyi tuttuktan sonra kaşlarımı çatırdı. “Hiç komik değil!”

“Eylül,” dedi Aras, arkadaşı kıs kıs gülerken elimdeki battaniyeyi aldı, omuzlarımdan dolayarak önümde tuttu. Simsiyah gözlerini gözlerime odakladı ve tane tane konuşmaya devam etti. “Ben iyiyim, daha beter yaralar aldığım oldu. Hem, tuzlu su yarayı uyuşturdu. Sakin ol, şimdi konuşmamız gereken daha önemli şeyler var.”

İtiraz edersesine omuz silktim. “Koluna pansuman yapmamız gerekiyor yoksa yemin ederim sizi konuşturmam.”

“Hasbinallah...” diyen Aras’ın arkasından Pusat kıkırdadı.

Sinirli ifademle ona baktım. “Komik bir şey yok, mikrop kapabilir.”

“Haklısın canım,” dedi Pusat, iki yana açılmaya çalışan dudaklarını güçlkle zapt ediyordu. “Yaralanmalar önemli sonuçta.”

“Öyle,” diye karşılık verdim ve tekrar Aras’a baktım. Kaşlarımla teknenin içini gösterdim. “Yürü.” Aras bana itiraz edecekken tekrar Pusat’a baktım. “Burada pansuman malzemesi var mı?”

Başını salladı. “İçeriye girin, giyebileceğiniz kıyafetler de var. Pansuman malzemeleri orada. Banyo da var,” deyip arkasını dönecekti ki duraksadı. Yüzündeki gülüş kurnaz bir hal aldı. “Ha unutmadan, banyo tek kişilik.”

Pusat’ın bu uyarısı karşısında yanaklarım ısındı ancak Aras’ın ifadesinde bir değişme olmadı. Pusat kaptan bölgesine doğru yürürken Aras hâlâ bana bakıyordu. “Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu.

Elini tuttum ve arkamı dönüp Pusat’ın bahsettiği odaya doğru ilerlerken, “Şu an bir şey yapmayacaksın, ben seninle ilgileneceğim,” diye karşılık verdim. Yüzünü göremesem de gülümsediğini hissettim.

Geminin içindeki bu oda oldukça küçüktü lakin iş görürdü. Bir iki adım ötemde küçük, beyaz nevresimle örtülü bir yatak bulunuyordu, yatağın yanında krem rengi, cilalı ufak bir kıyafet dolabı vardı, duvarın üzerinde küçük beyaz bir ecza dolabı asılıydı. Ahşap zemini örten bir halı ya da odanın içinde herhangi başka bir eşya yoktu.

Odanın kapısını kapatan Aras’a, “Hemen duşa gir, yaran tuzlu sudan temizlensin. Bakımını yapayım.”

Kaşlarını *hayır* demek ister gibi havalandırdı. “Önce sen.”

“Aras,” dedim itiraz dolu sesimle. “Yaralanan sensin, ben değilim!”

“Üşüyen de sensin. Önce temizlen ve kurulan, sonra benim icabıma bakarsın.”

“Üşümem önemli mi?” diye sordum.

“Hem de çok.”

“Aras...” dediğimde, “İtiraz istemiyorum Eylül,” diye araya girdi. “İlla pansuman yapacağım diyorsan şartım bu, önce kendini iyileştir.” Üzerini çıkarmadan yatağa oturdu. “Hadi, bekliyorum seni.”

Bezgin bir nefes döküldü ağzımdan, söylediklerinden asla dönmeyeceğini biliyordum, bu yüzden daha fazla ikiletme-

dim. Vakit kaybetmemek adına odadaki kıyafet dolabını açtım, giyebileceğim lacivert eşofman takımı çıkardım, büyük duruyordu lakin yapacak bir şey yoktu.

Aras o an bir bana bir de eşofman takımına baktı. “Orada mı giyineceksin?”

Ona dönmeden hızlıca, “Evet,” dedim ve koşar adımlarla banyoya girdim. Pusat’ın bahsettiği kadar küçük bir alandı burası, standart kiloya sahip bir kişi bile zor sığardı. Sadece bir musluk ve yukarıda duş başlığı vardı. Elimdeki eşofman takımını kapının arkasındaki askılığa astıktan sonra hemen ıslak kıyafetlerimden kurtulup kendimi tepemden akan ılık suyun altına bıraktım. Dakikalar içinde tuzlu sulardan arındım.

Aras banyoya girdiği sırada ben odadaki küçük ecza dolabından pansuman malzemelerini çıkarıyordum. Kucakladığım malzemelerle arkamı döndüğüm an beline sardığı havluya banyodan çıkıp üzerini değiştirmeye kalkan Aras’ı görür görmez, malzemeleri yatağın üzerine bırakıp hızla ona doğru yürüdüm. “Ne yapıyorsun?” diye bağırdığımda, elleri üzerine geçirecek olduğu, gözleriyle aynı renk gömleğinin düğmelerinde tutuklu kaldı.

Şaşkın bir şekilde kafasını kaldırıp kısılan gözleriyle bana baktı. “Üzerimi değiştiriyorum.”

“Ciddi olamazsın,” dedim söylediğine inanamıyormuş gibi, ardından çenemin ucuyla yatağın üzerindeki malzemeleri işaret ettim. “Önce tedavi...” Yatağın yanına yürüdüm, kaşlarımı kaldırıp *otur* işareti yaptım.

Aldığı nefesini serbest bırakarak, “Gerek yok güzelim,” dedi. “Kanaması da durdu zaten...”

Umursamadım, uzanıp ellerimi omuzlarına bastırarak oturmasını sağlamıştım. “Mızımız çocuklar gibisin Aras, merak etme elim hafiftir,” derken parmaklarım gömleğinin yakasına gitti ve gömleği omuzlarından sıyırdım.

Eğildiğimden ötürü önüme düşen kısa saçlarımdan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Biliyorum...” dedi ve ben gömleğini kollarının arasından çıkarırken sessiz bir şekilde ekledi. “Elinin hafif olduğunu.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kurduğu cümlelerin aklıma başka şeyleri eklemesine fırsat vermeden bir sargı bezi çıkardım ve koluna tuttum. Ani bir refleksle geri çekilip, “Önce krem sürmen gerekmez miydi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak, dalgacı bir edayla.

Yaptığının farkındaydı, aklımı karıştırdığından haberi vardı ve şu an bununla eğleniyordu. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken, “Yo...” dedim keskin bir ses tonuyla. “Önce kolunun ölçüsünü alacaktım ne kadar sargı bezi gerekiyor diye. İsrاف haramdır.”

Başını ağır ağır sallayarak, “Tabii ya, israf...” dedikten sonra dudaklarındaki gülümseme genişledi, en sonunda kahkahaya dönüştü.

Sinirle nefesimi verirken kremi parmağıma sıktım ve parmaklarımı kahkahası kesilmeyen Aras’ın koluna sertçe bastırdım. “Ah!” diye inleyip geri çekildiğinde, “Ne oldu?” dedim bilmezlikten gelerek. “Canın mı acıdı?”

Cevap vermediğinde, elimdeki pamuğu koluna doğru götürdüm ancak bileğimi saran eller buna sertçe mani oldu ve ne olduğunu anlamadığım bir süre aralığında sırtımın yatağa montelenmesini sağlamıştı. Bileklerimi başımın üstünde birleştirip üzerime eğildi ve ben altında kurtuluş için kıvranırken nefesi yüzüme çarptı. “Seni var ya...”

“Erez’in adamları her yere... *Vo vo vov!*”

Aras’ın cümlesini ışık hızıyla kesen bu beklenmedik cümle dışarıdan oldukça cüretkâr görünen pozisyonumuzun ipi kopan bir boncuk edasıyla dağılmasını sağladı.

“Lan senin kapı çalma adabın yok mu?!” Aras’tan çıkan bu cümleye karşın ben ne yapacağımı şaşarak doğruldum ve

pansuman malzemelerini toplamaya başladım. Asla kapiya, yani Pusat'a bakamıyordum.

Derken uzaklaştığını fark ettiğim Pusat seslendi. "Ne bileyim oğlum Eylül sana pansuman yapmayacak mıydı!"

"Pansuman yapıyordum!" diye araya girdim ortamı toparlamak amacıyla, ısınan yüzüme ellerimi koyup ferahlamaya isteğiyle dolup taşarken. "Ya neyse ne," diyerek *Ni-hayetinde evliyiz ne anlarsa anlasin, olan oldu!* düşüncesiyle belli belirsiz kafamı salladım ve gömleğini Aras'ın üzerine attım. "Haklısın, pansumana falan gerek yokmuş, domuz gibisin," dedim ve ayağa kalkıp dışarı çıkmaya karar verdim. Ama Aras'ın ikinci kez bileğimden kavramasıyla oturur vaziyette tekrar yatağa düşmek planlarımın arasında yoktu.

"Koluma pansuman yapacaksın," dediğinde kaşlarımı havalandırıp *öyle mi* dercesine baktım.

"Yapmayacağım."

Aynı şekilde bana baktı. Tek fark, onun bakışlarının tesirinin daha güçlü olmasıydı. "Vaktimi çaldın, işini bitireceksin." Kolunu uzatıp dizlerimin üzerine koyduğunda, "Hadi," dedi. "Ölçüsünü almıştın, sar bakalım."

Tuttuğum nefesimi bırakarak çaresizce tekrar pansuman malzemelerine uzanıp, "Dengesizsin," diye hayıflandım.

"Sus da işini yap kadın," dediğinde gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak sabır dilerken elimi çekmeye çalıştım lakin yine yakalamayı başardı. "Çok ayıp, ben kurşunlar yiyorum senin için, sen bir sargıyı çok görüyorsun."

"Çok görmüyorum! Hem zaten kurşun sıyırıp geçmiş!" diye çıktım. "Sinir ediyorsun." Sargıyı dolamaya devam ettiğimde başparmağı yanağımda gezindi.

"Ne yapayım, seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor."

"Sini sinirlendirmik hisimi gidiyor." Buruşturduğum yüzümle onu taklit ederken yara bandını yapıştırıp pansuman işlemini sonlandırdım. Malzemeleri toplayıp elime aldıktan

sonra başka bir şey demeden ayağa kalktım. Yahut kalktığımı sandım çünkü şu an oturuyordum. Kucağında...

“Ya...” diyerek kıpırdandım. “Yine ne var?”

Ellerimin arasındaki malzemeleri nazik bir şekilde aldı ve “Öncelikle şunları bir bırakalım,” dedi. İlaçların, sargı bezinin yerini elleri aldığı anda, sıcaklığı vakumladı beni kendine. Ona bakmadığımı fark ettiğinde bedenimi ona doğru çevirir sandım ama yapmadı. Onun yerine çenesini omzuma koydu. “Bugün çok cesur davrandın, biliyorsun değil mi?” Mırıltı gibi çıkan sesiyle boynuma üflen kelimeleri tüylerimi diken diken etti, cesur olduğumu kastettiği anlar aklıma geldi. Ben, bir adamı vurmuştum. Ben, canlı bir insanı, yerle bir etmiştim. Silahımdan çıkan kurşunun bedenini delmesine izin vermiştim. “Ben...” dedikten sonra kendimi haklı çıkarmak istercesine konuştum. “Seni vuracaktı...”

Belimden dolayı karnımda buluşturduğu elleriyle beni daha sıkı sardı kendine, sonrasında nefesini bıraktığı yere, enseme ve boynumun arasına dudaklarını bastırdı. İçim aleviyle ısınırken, “Biliyorum,” dedi düz bir şekilde. “Vurmuş olduğun adam ülkenin en pislik heriflerinden birisiydi. Yine de öyle bir an yaşamayı istemezdim. Nasıl hissediyorsun?”

“Belki biraz tedirgin... Biraz korkmuş. Biraz şaşkın... Ama...” dedikten sonra omzumun üzerine dayalı yüzüne baktım. “Söz konusu sendin Aras, yine olsa yine yaparım.”

Kafasını kaldırıp yüzlerimizin yakınlaşmasını sağladı, kara gözleri içimi okumak istercesine benimkilerde gezinirken, uzun kirpikleri usul usul hareketleniyordu. Belimdeki ellerinden biri aynı sıklıkla orada dururken diğerini kaldırıp çenemin altını kavradıktan sonra beni öptü. Ellerimi enseminde birleştirip ona destek sağladığımda ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyordum. Onunlayken zaman kavramı parçalanıyor, âdeta paralel bir evrende süzülüyorduk.

Dudaklarını yavaşça benden ayırdı, başparmağı yanağıma dokunmaya devam ederken, “Şükür sebebimsin, Polyan-na,” diye mırıldandı yakınlığımızı bozmadan.

Yüzümde küçük ama keyifli bir tebessüm canlandı. “Sadece ben.”

Gözlerini kapatıp açarak onayladı. “Sadece sen.”

Biz pozisyonumuzu bozmadan öylece birbirimize bakıyor-ken, bir kez daha yaklaşacağımız an odanın tıklatılan kapısı bize engel oldu. Çok geçmeden Pusat’ın sesi duyuldu. “Pan-suman işiniz hallolduysa, konuşmak için sizi bekliyorum.”

Pusat’ın uzaklaşan adım sesleri duyulduğunda Aras tek-rar bana baktı. Gözlerindeki o çapkın ifade silinmemişti. “Ben senden gelen bu pansumanları sevmeye başladım. Bun-dan sonra direnmeyeceğim.”

Utançla gözlerimi ondan kaçırıp yumruk yaptığım elle-rimden biriyle göğsüne vurdum. “Çok fenasin,” dedim ve hemen ayağa kalktım. Kollarını serbest bıraktığı için bu işte bu kadar başarılı olmuştum.

Yatağın üzerindeki siyah gömleğini aldım ve giymesi için tuttum. Kollarını geçirdiğinde, “Kolunu yorma,” diyerek önüne geçtim ve önünde diz çökerek düğmelerini iliklemeye başladım.

Keskin, etkileyici bakışlarıyla tüm bu işlem boyunca beni izlerken, “Bazen senin benim için gönderilen bir melek ol-duğunu düşünüyorum,” dedi tok sesiyle.

Dudaklarımı esir almaya çalışan gülümsemeye mani ol-madan ona baktım ve “Şüpheli mi var?” diye sordum.

“Sanırım yok,” dedi. Ben geri çekildiğimde arkasındaki pantolonunu alıp bacaklarından geçirdi. Ayağa kalktı, pan-tononunun düğmesini ilikleyip belindeki havluyu çıkararak yatağın üzerine bıraktı. Dar kesim gömleğini pantolonunun içine sokup ceketini giymekle uğraşmadı. Elini belime attı ve

çıkmadan önce saçlarımın üzerine kısa bir *teşekkür* öpücüğü kondurdu. Aynı anda odadan çıktık.

Pusat, teknedeki küçük oturma odasının içinde krem rengi deri koltuklardan tekli olanda oturmuş bizi bekliyordu, içeri girdiğimizde hafifçe doğruldu. Aras'la beraber Pusat'ın sağ çaprazında kalan ikili koltuğa oturduğumda, onun aksine ben sırtımı başlığa yaslayamadım. Diken üzerinde hissediyordum, konuşulacak konunun gerginliğini tümüyle kendime çekmiştim.

"Nasil yakalandınız?"

Pusat'ın sorusuyla beraber ben de gözlerimi olayı bilmiyormuşum gibi Aras'a diktim. Sinirli yahut endişeli görünmüyordu, bunu kafasına takıyormuş gibi değildi. Yaşadıklarımızın önemli kısımlarını eksiksiz bir şekilde Pusat'a anlattı.

Pusat olayı hiç araya girmeden pürdikkat dinledi, Aras'ın konuşması bittikten sonra havaya kalkan kaşlarının ardından, "Odaya girenin siz olduğunu anlamadılar değil mi? Ortalıkta bir kanıt falan yok?" diye sordu.

Aras başını iki yana salladı fakat unuttuğu bir şey vardı. Oturduğum koltuktan hızla doğruldum ve "Silah!" dedim dehşete düşmüş gibi. "Ben, silahı düşürmüştüm."

Pusat'ın koyu kahverengi gözleri karardı lakin Aras rahat ifadesini bozmadı. Elini ceketinin cebine attı ve bir tabanca çıkarıp önündeki sehpanın üzerine bıraktı, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken bir silah daha çıkardı ve onu da yanına koydu. "O silahı orada bırakacak kadar deneyimsiz değilim güzelim."

Aniden hissetmeye başladığım rahatlık iyice yayılmadan önce tek kaşım havalandı. "Ne ara aldın?"

"Adamı vurduktan sonra kısa süre şoka girdin, gözün hiçbir şeyi görmüyordu," dediğinde birini vurmuş olmak gerçeği vicdanımın üzerine bir bıçak gibi saplandı tekrar. *O iyi biri değildi...* diye yatıştırmaya çalıştım yine kendimi.

Hem kurşun hayatı bir yerine saplanmamıştı, yüksek ihtimalle yaşıyordu. Yani, umarım öyleydi.

Pusat'ın ağzından en az benimki kadar rahat bir nefes döküldü. "Tamam, bu da hallolduğuna göre, esas konuya tekrar dönelim." İki dirseğini de koltuğun kolluklarına bastırıp hafifçe öne doğru eğildi. "Sıradaki planımız ne?"

Uzun sigarasını dudaklarının arasına götürdü Aras, gözlerini kapatıp zehirli dumanı büyük bir iştahla içine çekti. Buna inanamıyordum. Kendini zehirleyişini bu kadar büyük bir beğeniyle izlediğime inanamıyordum... Bu adama, şu iğrenç şeyi içmek bile neden bu kadar yakışıyordu ki?

Hayır, bu görüntüyü kabullenemez, beğenemezdim, göz göre göre kendini zehirlemesine müsaade edemezdim. Sıradaki hedefim, Aras'a sigarayı bıraktırmak olmalıydı. *Sen yaparsın Eylül!* diyen yanıma sol tarafımdan gelen yanıt gecikmemişti. *Dikkat et de sen de onunla beraber sigaraya başlama.*

Beni nakavt etmeye çalışan sol tarafıma şöyle bir gözlerimi devirdikten sonra kendi iç sesimle cebelleşmeyi bırakarak tekrar kocamı dinlemeye koyuldum. "Ortalık karıştı, şimdiki planımız hiçbir şey olacak, sessizlik olacak; ortamı dindirip üzerimizdeki şüpheli bakışları silmek olacak. Sonrasında hamlelerimize devam ederiz."

Pusat sehpanın üzerine bıraktığı kahve bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Yutkunmasıyla kavruk tenindeki âdemelmesi kendini belli etti. "Bu sırada Azat'ın rahat duracağı ne malum?"

"Elinden geleni ardına koymasın," dedi Aras, ardından tekrar sigarasını soludu ben içimden *İçme şu zıkkımı!* diye bağırırken. "Ben bu savaşın galibini biliyorum." Sonrasında, odada tekrar gri bir dumanın hâkim olmasını sağlamıştı.

Bölüm Dokuz

Kaygı

“Uykuların düzene girmeyi başardı mı?”

Güzel günler, ucunda kendisini kalın halatlarla çeken sürüyle kişi varmışçasına hızlı geçerken kötü günlerde saniyeler saatlere dönüşüyordu. Kesintisiz uykuların sabahı bulması beş dakika gibi gelirken, kâbusların kuşatma altına aldığı geceler yıllar sürüyordu...

Aras’la beraber yaşadığımız Bursa macerasının üzerinden tam bir hafta geçmişti. O günden bugüne uykularım düzene girmiş miydi? O yanımdayken ve beni sarıyorken evet, en azından biraz. Ancak onsuz gözlerimi kapattığım her an zihnimdeki kötü kurtlar kendini belli ediyordu, beynimde büyüttüğüm canavar önce bilincime intikal ediyor, ardından gözlerimi açtığımda önümde, arkamda, sağımda ya da solumda belirliyordu. Aras, ne zaman korksam hissetmiş gibi benden önce uyanmış oluyor ve beni sakinleştirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Benim için benden fazla çabalıyordu. İyi ki vardı.

Acımasız halüsinasyonların geceleri yetmiyormuş gibi gündüzleri de beni etkisi altına almasına izin vermek iste-

miyordum. Bu nedenle derin bir nefes aldım, oturduğum koltukta hafifçe dikleştim, bakışlarımı odasındaki bej tülü geriye çekilerek mavi gökyüzünü muhteşem bir tablo misali gösteren üryan pencereden ayırıp Demet'in gözlerine ilıştirdim.

"Aras yanımdayken evet," diye yanıtladım sorduğu soruyu. Ondan çekinmiyor, ona her şeyi eksiksiz anlatıyordum ki bana doğru şeyleri önerebilsin. Üstelik o bir doktor resmiyetinde değil bir arkadaş sıcaklığındaydı. Kalbinin güzelliğinin yüzüne yansıdığı insanlardandı.

Açık pembe tonlarında bir parlaticıyla renklendirdiği dolgun ama küçük dudakları sevecen bir tebessüm şeklini aldı. "Başına ne gelirse gelsin seni her şeyden koruyacağını bildiğin, sığınacak bir limanının olması çok güzel, değil mi? Hiçbir zaman yalnız değilsin."

"Öyle," dedim duygu yüklü sesimle. Sonra durgunlaştım. Gözlerim buğulandı, içimde bir sıkıntı daha vardı ki bunu düşünmek en beteri idi. "Fakat kaygılar bitmiyor." Cümlem titreşimli çıkmıştı. Soluklandım. "Bazen beni tüm hissiyatıyla saran güçlü kolları bir sabah uyandığımda bulamayacağımı düşünüyorum. Onsuzluğu düşünüyorum, bunu istemiyorum ama engel olamıyorum. Yanımda yatıyor, nefes alışını duyuyorum ama..." *Bir gün kesilirse ne yapacağımı diye düşünmeden edemiyorum.* Cümlemini devam ettiremedim, düşünmek basit bir eylemdi fakat konuşmak zordu. Konuştuğum an gerçekleşmesi biraz daha imkân bulacaktı sanki, yapamadım.

"Ah Eylül," dedi Demet, beni önemle dinledikten sonra dönen sandalyesine yasladığı sırtını oradan ayırarak. Dirseklerini masasının üzerine koydu ve bana biraz daha yaklaştı. "Buraya kimse temelli olarak gelmedi, dünya bizim için türlü zorluklarla denendiğimiz bir imtihan. Hepimizin belli bir ömrü var, ne kadar süreceğini bilmediğimiz; bunu

bir saniye bile ileriye alamayız. Ne düne dönebiliriz ne geleceğe uzanırız, hiçbir elimizde değil. Ama elimizde ne var biliyor musun?” Ellerini iki yana açtı. “An. Evet, an. Bu an, yaşadığımız an. Hayat geçmişini düşünüp ‘keşke’ demek, geleceği düşünüp kaygılanmak için çok kısa. Biz, sadece yaşadığımız ana sahibiz ve onu en güzel şekilde değerlendirmeliyiz. Her güzel ânı kederli düşüncelerle katletmek bizi yormaktan başka bir işe yaramaz.”

Haklıydı, lakin ben en normal ruh hallerimde bile sadece yaşadığım zamanı düşünebilen birisi olamamıştım. Hiçbir zaman tamamen, kötü hiçbir şeyi düşünmeden, aklımdan, *Ya bu güzel an mahvolsa?* diye geçirmeden edememişim. O zaman kendimi normal sayıyordum ve bu anormal halimle şimdi o durumların kat kat fazlasını yaşıyordum. Bunu başarabilen insan var mıydı gerçekten? Geçmişe bakıp *keşke* demeyen, geleceği düşünmeden durabilen... Aklımdakileri bir kenara bakıp Demet’in yüzünü inceledim tekrar. Sarı bukleleri canlı ve parlaktı, kehribar rengi gözleri hep sevinçle bakıyordu, masasının üzeri katıldığı faaliyetlerde çeşitli muhtaç insanlarla çekildiği eğlenceli, hakiki gülümsemelerin olduğu fotoğraflarla süslüydü. O bunu başarabiliyor muydu? Her zaman böyle miydi?

Aklımı kurcalayan bir şey vardı... Demet, onu ilk gördüğüm gün bana “Yaşadıklarını ben de yaşadım,” demişti, o yüzden beni daha iyi anlayacağını ima etmişti. Fakat haftalardır seanslara katılmama rağmen henüz bu konuya girmemiştik. Şimdiyse konuşmak istiyordum, benim yaşadıklarımı yaşıyorsa nasıl bu kadar iyileşebilmişti? Yalan söylüyor olabilir miydi? Hayatında hiç negatiflik olmamıştı sanki, gözlerinde en ufak hüznü bir bakışa rastlamamıştım. Evli de değildi, ne parmağında bir yüzüğü ne de tek başına bir adamlı fotoğrafı vardı...

İçimde büyüyen merak duygusunu artık bastıramadan, “Siz, gerçekten benim yaşadıklarımı yaşadınız mı?” diye sordum.

Bu soruyu beklemiyor gibiydi, en azından şimdi değil. Duraksadı, dudaklarındaki şefkatli tebessüm kenarlarından yıkıldı. Derin bir nefes aldı, sonra tekrar gülümsedi, beni başıyla onayladı. “Evet.”

Samimiydi. İçimde bir kıpırdanma oluştu. İşte, karşımda bir insan. Hayatı sorunsuz ilerlemeyen, geçmişinde bir yerlerde acıların gizlendiği birisi. Heyecanlandım fakat bu kötü değil, masum bir hareketlenmeydi. “Beni yanlış anlamayın ama merak ediyorum...” dedim. “Neler yaşadığınızı ve nasıl bu hale geldiğinizi, nasıl toparlandığınızı...”

Sorun yok demek istercesine gözlerini kapatıp açtı. “Uzun zamandır ben de bu konuyla ilgili birisiyle dertleşmek istiyordum.”

Bir şey söylemedim. *Ne kadar kötü şeyler yaşamış olabilir ki?* diye düşündüm. Çok büyük olmasa gerekti, yoksa nasıl bu hale gelebilirdi?

Önündeki, içine benimle ilgili şeyleri not ettiği pembe kapaklı not defterini kapattı. Kalemimi üzerine bıraktı ve tekrar arkasına yaslandı. “Uzun yıllar önceydi,” diye başladı söze. Bembeyaz suratı ciddi bir hal aldı. “On yedi yaşındaydım. Annem ve babam ben yedi yaşımdayken geçirdiğimiz bir trafik kazasında ölmüşlerdi, bu nedenle amcam ve yengemin evinde bir *besleme* olarak yaşıyordum.” Daha söylediklerinin başında beni hayrete uğratmayı başarmıştı, hayatının bu kısmı evet, benimkine benziyordu. İlerisi için daha fazla meraklandım. “O eve gitmeden önce mutlu bir hayata sahiptim ancak yedi yaşımdan sonrası bir kolenin hayatıyla eşdeğerdi. Yengem beni sevmiyordu, üç çocuğu vardı lakin anneliği tam olarak benimseyememişti, o sadece kendi çocuklarına anneydi...” Çenesi kasıldı, önündeki beyaz kupa-
daki artık üzerinden duman çıkmayan kahvesini aldı, bir yudum içti ve sözlerine bardağı elinde tutarak devam etti.

“Uzun lafın kısısı, sevgiye muhtaç bir şekilde büyüdüm. Liseye başladım. Ergenlik, bilirsin hataları en kolay yapı-

çağımız zamandır, seni yönlendiren birisi olmayınca, yanlış arkadaşlıklar yapınca... Lise yıllarında Özge isimli bir arkadaşım vardı, uçuk kaçık birisiydi, ailesinin sözünü dinlemeyen, eteğinin boyunu okulda kısaltan ama eve gittiğinde uzatan, akli fikri erkek ve sevgililikte olan... Çalışkan bir öğrenciydim, derslerim de iyiydi fakat zaman geçtikçe ben de Özge'ye benzedim, beğenilmek uğruna önce eteğimi kısalttım, havalı görünmek için sigaraya başladım, erkeklerle haşır neşir oldum. Sevgiyi arıyordum, kendime kendimi ispat etmeye çalışıyordum. Çok yanlış yollardaydım, ah, bir insan sevgiyi kitapta da bulabilirdi. Kitap karakterine âşık olabilirdi, onlarla dertleşebilir, mutlu olabilirdi. Fakat ben çok yanlış yolu seçmiştim. Diyorum ya, beni yönlendiren kimse yoktu." Başını iki yana salladı. "Özge'nin bir arkadaşı vardı, okul çıkışlarına gelen. Kaan. Bizden birkaç yaş büyüktü, lise terk, işi gücü de yoktu. Belalı bir tipti, çok yakışıklıydı, korumacıydı ama aklına gelebilecek her türlü kötü alışkanlığı vardı... Ben onu ilk gördüğümde âşık oldum, ya da öyle olduğumu sandım, toyluk işte. O da benden etkilenmiş. Sevgili olduk. Okulu sevmeme rağmen o hayatıma girdikten sonra yalnızca onu düşündüm. Beni istediği gibi yönetmesine izin verdim. Kaan, onunla kaçmam konusunda beni sürekli zorluyordu fakat ben bunu istemediğimi, önce okulu bitirmem gerektiğini söylüyordum. Öte yandan amcamın evindeki zulüm dolu esaretim devam ediyordu. Bir gün kuzenim beni Kaan'la gördü, yengeme söyledi ve yengem olayı kat kat büyütürken amcamı anlattı. Dayak yedim, önce yengemden sonra amcamdan. Kolumu bacağıma hareket ettiremeyecek hale geldim..."

Aklıma, Kenan'ın Aras'la aramda hiçbir şey geçmesine rağmen fotoğraflarımızı çekip dedeme gösterdiği gün geldi... Dedemden yediğim tokatlar, beni terk edişi canlandı zihnimde... Ancak o gün Aras'la benim hayatımın bir dö-

nüm noktasıydı, şimdi hatırlayınca üzölmüyordum çünkü o şeyleri yaşamısam, şimdi Aras'la olmayacaktım, esas buydu korkunç olan...

Bu olayın Demet'in hayatını nasıl şekillendirdiğini öğrenmek için dinlemeye devam ettim. "O günden birkaç gün sonra, kendimi daha iyi hissedeceğimi, hayatımın daha güzel olacağını düşünerek Kaan'la kaçtım ve esas zulüm dolu günlerim o gün başladı. Evlendik. Anlayışlı değildi, bana zorla sahip oldu. Annesi babası ve iki ablasıyla aynı evde yaşıyorduk ve bu insanların hepsi amcamdan da yengemden de kötüydü. Çektiğim eziyet değişmemiş, sadece şiddeti artmış ve yapan insanların yüzü değişmişti. Bir gün yemeğin tuzu yüzünden dövüldüm, bir gün makineye atmadığım tek kıyafet yüzünden, bir gün yatağa erken girmedim diye dövüldüm, bir gün erken kalkmadım diye... Denizdeydim, boğulmak üzereydim ve yılanı sarıldım anlayacağın..." Nefes alıp verdi, soğuyan kahvesinden bir yudum daha aldı. Benimse nefesim kesilmişti sanki, zor soluyordum. Gözlerim sızladı, bir şey söyleyemedim.

"İnan bana, dış görünüş hiçbir şey değil. İnsan kötüyse, zaman geçtikçe, o bakarken aşk yaşadığın kişinin yüzü bir canavar halini alıyor, bakmak istemiyorsun. Kaçtığım günden itibaren Kaan'dan nefret ettim. Onunla yattığım her gece sabahlara kadar banyoda suyun altında ağladım. Yanında ağlayamazdım çünkü bu sebepten bile dövölüyordum. Derken bir gün, hamile olduğumu öğrendim. Fakat bunu kimseyle paylaşamadım. Çocuğumu o evde doğuramazdım, o benim umut ışığım olacaktı. Kaçmalıydım, kendime yeni bir yaşam kurmalıydım, nerede olursa olsun. Bir gece, herkes uyuduğunda hazırlandım, tek başıma dış kapıya kadar ilerledim ama olmadı, yakalandım. Hastanelik olana kadar dövüldüm. Muhtemelen katil olmamak için beni hastaneye götürmüşlerdi, canımın umurlarında olduğu için değil.

Günlerce yoğun bakımda kaldım. Gözlerimi açtığımda, bebeğimin öldüğünü öğrendim. Bir daha çocuk sahibi olmayacağımı öğrendim. Saatlerce ağladım. O günden sonra Kaan'dan ve ailesinden daha büyük nefret eder oldum. Hastaneden o eve gitmemeye kararlıyım. Hemşireler beni seviyor ve bana acıyorlardı, onların yardımıyla bir gece kimseye duyurmadan hastaneden kaçtım.”

Dudaklarımdan izinsiz bir hıçkırık yükseldi odanın sesizliğinde. Açık kalan ağzımda gözyaşlarımdan tuzlu tadını alana kadar ağladığımı farkında bile değildim. “Ben...” dedim, ona destek olabilmek için bir şeyler söylemek istedim fakat ne diyeceğimi bilemeden sustum. “Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum, gerçekten çok üzgünüm.”

“Hayır hayır,” diye araya girdi Demet. Gülümsedi bir kez daha güçlü bir şekilde. “Üzülmene gerek yok çünkü hayatımın acı verici kısımları bitti. On dokuz yıllık acı dolu yaşamım orada sonlandı. Sonrasında Rabbim beni hep güzelliklerle ödüllendirdi. Şükretmeyi hep bildim Eylül, yaşadığım bunca şeyin arasında bir kez bile isyan etmedim. Konya'ya taşındım, ondan sonra karşıma hep iyi insanlar çıktı. Yaşlı, kimsesiz bir teyze tek başına ilgilendiği küçük lokantasına beni işçi olarak almayı kabul etti. Emine Teyze sayesinde hem çalıştım, hem kalacak yerim oldu hem karnum doydu. Beni kendi kızı gibi sahiplendi. Birbirimize ilaç olduk. Liseyi açıktan bitirdim, sonra üniversite için hazırlandım. Gece gündüz demedim, çalıştım. Hayatımı kendim kurtaracaktım, bu benim elimdeydi. Ne bir erkeğe, ne bir kadına ne de bir başkasına ihtiyacım vardı. Ben istersem, Allah'ın izniyle her şeyi yapabilirdim. Benim, kendime ihtiyacım vardı. Ve kendimi topladım. Üniversite sınavına girdim, Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazandım.” Ellerini iki yana açıp odasını gösterdi. “Şimdiye buradayım. Olmak istediğim yerdeyim, tek başımayım ama etrafımda bir sürü insan var. Yüzlerce

yüreğe dokundum, kendi on yedimi kurtaramadım belki ama on yedisinde onlarca genci kurtardım. İnsanlığa faydam olsun diye yetiştirdim kendimi. İnşallah başarabiliyordum.”

Islak gözlerime eş olarak duygusal bir gülümseme bahsettirmişti ona. Ne çok acı görmüştü, nasıl olaylarla sınanmıştı... En büyük sorunu yaşayanı kendim gibi hissediyordum günlerdir lakin benim yaşadıklarım Demet’inkilerin yanında hiçbir şeydi belki de. O tek başınaydı, sevgiyi bulamamış, en sevdiği tarafından türlü zulümler görmüştü. Aşka olan inancı kalmamıştı belki de ve... bir daha çocuğu olmayacaktı. Ama karşımdaydı işte, dimdik bir halde, yüzündeki en mutlu gülümsemesiyle. Tüm gücüyle.

“Emin ol, başarıyorsun.” Sesim hayranlık doluydu, bunu gizlemek istememiştim.

Gözlerini kırptı. “Ne var biliyor musun Eylül? Eğer geçmişe takılı kalsaydım, ya da geleceğime kötü bakıp ondan umudu kesseydim, asla bu konumda olamazdım. Demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordu, kafamı salladım. “Harika bir eşin var, seni belki kendi canından bile çok seviyor, bence kesinlikle öyle. Sen aşkı bulmuşsun, evet kötü olaylar yaşadınız fakat hepsi geride kaldı. Biliyorum, bebeğin için de çok üzülüyorsun lakin senin hâlâ şansın var. Elinde çok fırsatın, yanında kalp ortağın var Eylül. Bu güzel zamanları kötü şeyleri düşünerek katletme, olur mu? Her şey olacağına varır, unutma.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Haklısınız,” dedim. “Hiç bu yönden bakamıyordum fakat artık daha bilinçli olmaya çalışacağım. İnşallah ben de bir gün sizin kadar güçlü ve geçmişinden arınmış bir halde olabilirim.”

“Olacaksın Eylül,” dedi ve inci kadar beyaz dişlerini gözler önüne serdi. “Ben sana inanıyorum, sen de inan.”

Başımınla onayladım. “İnanıyorum.”

“İlaçların ne durumda?” diye sordu bu kez. “İşe yarıyorlar mı?”

“Evet, kullanmadığım zamanlar kötü oluyorum, bu yüzden bir süre daha devam etmeliyim sanırım.”

“Yakında bırakacaksın, bak gör.”

“Ben de öyle umut ediyorum,” dedim ve ardından sağ çaprazında bulunan duvar saati dikkatimi çekti. Yedi olmuştu bile, bu seans saatinin dolduğuna işaretledi. Demet’e baktım. “Vakit bitti.”

Kolundaki altın kaplama saatine baktı. “Gerçekten de bitmiş. Nasıl geçiyor anlamıyorum inan.” Bana baktı. “Senin seansları iki üç saate mi çıkarsak?”

“Sizinle konuşmayı seviyorum ama sanırım o ancak durumum daha da kötüleştiğinde olur. Onun yerine normal zamanlarda görüşmeyi deneyebiliriz.”

Nefeslenir gibi kahkaha attı. “Sanırım haklısın.”

Sandalyemin başlığına astığım siyah şişme montumu ve koyu gri yün şapkamı elime alarak ayağa kalktığımda o da benimle beraber ayaklandı, gitmek üzere el sıkıştık ve vedalaştık. Odasından çıkmak için arkamı döndüğüm an bir başka soru aklımda belirdi ve kendime engel olamadan tekrar ona döndüm. “Demet Hanım...” dedim. Henüz koltuğuna oturmamıştı.

“Söyle lütfen.”

“Ben... Eski eşinizi merak ediyorum. Yani, ne durumda olduğunu. Ama cevaplamak zorunda değilsiniz.”

“Merak etmen normal, sonuçta dünyada böyle psikopatlardan kurtulmak pek kolay olmuyor.” Öyleydi, ya cinayetle ya hapisaneyle sonuçlanıyordu geneli. “Kaan ben kaçtıktan birkaç ay sonra aldığı yüksek doz uyuşturucudan dolayı ölmüş. Bu nedenle peşimde beni arayan psikopat bir koca neredeyse hiç olmadı yani. Ailesinin de beni bulmak işlerine gelmiş olmalı, kalanlara ne oldu bilmiyorum. Umurumda da değiller açıkçası.”

Rahatlamıştım. “Özgür olmanıza gerçekten çok sevindim. Tekrar iyi akşamlar.”

Demet gözlerini kırptı ve ben bu sefer gerçekten başka hiçbir şey söylemeden odasından çıktım.

Kapının tam karşısındaki bekleme alanında oturan Eda elindeki telefonuna öyle dalmıştı ki çıktığının henüz farkında değildi. Montumu giyip şapkamı dağınık bıraktığım saçlarımın üzerine taktıktan sonra, hızlı adımlarla yanına gidip elimi ona doğru kaldırarak salladım. “Hey, ne var orada?”

Sesimle birlikte nihayet gözlerini telefonundan ayırdı ve bana baktı. “Instagram’da magazin sayfasında dolaşıyordum. Neler olmuş biliyor musun?” diye heyecanla sorduğunda avuçlarımı kaldırarak *dur* işareti yaptım. “Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum Eda. Boş bilgilerle beynimi dolduramam.”

“Aman,” derken omuz silkti ve ayağa kalktı. “Haspama da bakın hele. Boş bilgilermiş.” Yanaklarımı sıktı. “Siz ne yapıyorsunuz telefonda Eylül Hanım, belgesel mi izliyorsunuz?”

Güldüm. “Hiçbir şey yapmıyorum, insanları etkisi altına alan sosyal ağlardan uzak duruyorum ve çevremdekilerle mutlu olmaya çalışıyorum.” Başımı yana eğip yüzümü ellerinden kurtardım. “Tabii, onlar da benimle ilgilendiği sürece.”

“Hmmm...” dedi ve koluma girdi. “Tamam, şimdi sadece seninle ilgileneceğim. Ben çok acıktım, yemek yemeye gidelim mi?”

“Evde yeriz. Aras’a seanstan sonra eve geçeceğimi söylemiştim.”

Pek dolu sayılmayan hastane koridorunda yürürken, “Canım ev yemeği istemiyor,” diye mızızlandı. “Hem Eray bizimle zaten. Yemek yer, hemen döneriz.”

Pek itiraz edesim yoktu. Aras’ın bugün geç geleceğini biliyordum ve evde bir şeyler hazırlamak benim de pek içimden geçmiyordu. “Peki madem,” dedim asansörün önüne geldiğimizde.

“Süper! Seni Pusat’ın beni geçen gün götürdüğü restora-

na götüreceğim." Asansörü çağırma tuşuna bastıktan hemen sonra altıdudağını dişledi. "Enfes yemekleri var."

Birkaç saniye içinde asansör bulunduğumuz kata geldi. Dışarı çıkan iki genç erkek, bir orta yaşlardaki kadına yol verdikten sonra aşağı inmek için asansöre bindik. Aras'a haber vermenin iyi olacağını düşünerek bel çantamın fermuarını açıp içinden telefonu çıkardım. İsmi son aramalarda ilk sıradaydı, beklemeden tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm, normalde ilk çalışta açılan telefon bu kez açılmadı. Biraz bekledim, telefon açılmak yerine son kez çaldı ve kendiliğinden kapandı.

Alışık olmadığım bu durum karşısında kaşlarımı çatarak telefonu kulağımdan çektim ve numaranın doğru olup olmadığını kontrol etmek için ekrana baktım. Rakamı rakamına doğruydı.

"Bir sorun mu var?" Beni izleyen Eda'nın kurduğu bu cümlelerin ardından asansörün ineceğimiz kata geldiğini belli eden zil sesiyle birlikte kapıları iki yana açıldı.

Bir sorun var mıydı? Aras telefonumu açmamıştı, o iki eli kanda olsa yine de beni yanıtlardı ve şimdi yanıtlamamıştı. Kalbim korkuyla çarparken iyi düşünmeye çalıştım, belki yetişememişti, belki görmemişti ya da belki arayanın ben olduğumu düşünmemişti...

Ama düşünürdü, kontrol ederdi, ben değilsem ve önemli bir görüşmedeyse açmazdı.

"Eylül?" Eda tekrar ismimi söylediğinde korku dolu gözlerimle yüzüne baktım. "Dışarı çıkmamız gerekiyor. İyi misin? Yukarıda bir şeyini mi unuttun?" Asansör kapısı tam tekrar kapanacakken kolunu araya koyarak buna engel oldu.

Hiçbir zaman iyi düşünemeyen zihnimde yeşeren evhamlı düşünceleri ona aktarmadan, "Yok, hayır, sorun yok," dedim. Sesim titrekti. "Çıkalım."

Beni şüphyle süzdü fakat bir kez daha ne olduğunu sormadı. Onun sorusuyla ilgilenmeden gerginlikten karıncalanan parmaklarımla tekrar Aras'ın numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

Çaldı, çaldı, çaldı...

Açmadı.

Aynı işlemi birkaç kez daha tekrarladım ve hepsinde sonuç aynı oldu. Parmaklarımdaki karıncalanma ve uyuşma yavaş yavaş kollarıma doğru çıkıyordu. Yanımda yürüyen Eda'ya bakıp dudaklarımı araladım, ona Pusat'a ulaşip ulaşamadığını soracaktım ama durdum. Hem onu telaşlandırmak hem de beni iyice takıntılı, kaygılı bir hasta olarak görmesini istemiyordum. Telefonun ekranı kilitlemeden sık nefesler alarak aklıma gelen bir yeni düşünceyle Aras'ın *WhatsApp* profiline girdim ve son görülmesine baktım. Beş dakika önce aktif olduğunu görünce rahatladım ve işi olduğunu düşündüm. Hemen arkasından neredeyse işlevsiz hale gelmiş parmaklarımı kullanarak ona Eda'yla olan planımızı anlatan bir mesaj yazdım.

Kime: Sahtekâr Kabadayı

Eda ile dışarıda yemek yiyip öyle eve döneceğiz. Ve seni merak ettim, uygun olduğun an beni arar mısın?

Mesajı gönderdikten sonra telefonu cebime atmak yeri-ne, gelen herhangi bir bildirimi anında duymak için elimde tuttum. İçimde zerre azalmayan endişe ve merakla birlikte, Aras'ın şu an nerede ve ne halde olduğunu düşünerek arabanın içine geçtim.

Şoför koltuğuna başını yaslayıp onu bıraktığımız halde duran Eray, Eda kapıyı kapatır kapatmaz arabayı çalıştırdı. Pek konuşmayı sevmediği bilinen bir gerçektir ama hiçbir zaman beni merakta bırakmazdı. Bundan cesaret alarak, "Eray," dedim.

Başını bana doğru çevirmeden dümdüz, kısık bir ses tonuyla, “Buyur yenge,” dedi.

“Aras’ın şu an nerede olduğu hakkında bir bilgin var mı?”

“Ofiste olduklarını biliyorum yenge.”

Eda bana bakıp *hayırdır* der gibi başını salladı.

“Aradım, açmadı da...” dedim bu sefer içimde tutmadan. Madem ofistelerdi, iyiydi. Muhtemelen gerçekten görmemişti.

“Evet,” diyen Eda elindeki telefonunu havaya kaldırdı. “Pusat’la konuşuyoruz, ofisteler. Bana sorsan da söyledim canım.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim. “Ne bileyim... Boşa meraklandırmak istemedim.”

Eda tek omzunu silktikten sonra bana yaklaştı ve telefonunda gördüğü bir abiye elbise modelini gösterdi. “Şuna baksana, çok iyi değil mi? Özel tasarımı.”

Yaklaşık yarım saatlik yolculuğun devamı bu şekilde geçti. Eda birkaç fotoğraf gösterdi, ben ona yorum yapmaya çalıştım. Telefonuma baktım, Aras’ın beni geri aramasını yahut mesajımı görmesini bekledim. Ancak ikisi de olmadı. İçimdeki kasvet büyüdükçe büyüdü, huzursuzluk arttıkça arttı. Artık karnımın açlığını bile hissetmiyordum, arabadansa büyük bir huzursuzlukla indim.

Mekânın açık otoparkından içeri girene kadar hoşnut olmayan bir tavırla solumaya devam ettim. Zerre keyfim kalmamıştı.

Otomatik kapıdan içeri girdiğimizde ister istemez lüks restoranı inceledim. Zengin kristallerle süslenen avizelerin altında ısıtılarını kıyafetleriyle sağlayan sosyetik insanlar vardı. Naif bir ezgi çalınıyordu kulaklara, ışık loştu. Takım elbiseli bir görevli bizi karşılayıp ayrılan masamıza doğru yönlendirirken aklım hâlâ Aras’taydı. Kendime engel olamadım ve bir kez daha kocamı aradım. Yere bakarak yürüyor ve telefonumu açmasını bekliyordum.

Fakat yine olmadı.

Sinirden delireceğim sırada Eda'dan çıkan, "Oha!" kelimesiyle başımı kaldırıp, *ne oldu* dercesine ona baktım.

"Eylül," dedi. Gözleri ileriye odaklıydı. "Şuradaki Aras mı? Öyleyse, karşısında oturan, sırtı bize dönük kız kim?"

Söyledikleriyle beraber gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Daha cümleyi idrak bile edemeden hızla Eda'nın dediği yöne baktım ve gözlerim o gerçekle istemsizce buluştu.

Beş masa uzağımızdaki masada oturan siyah takım elbiseli, özenli kıyafetiyle aynı renk saçlara sahip, hafiften gülümseyerek yemeğini yiyen adam dakikalardır telefonlarına cevap vermeyen Aras'ın ta kendisiydi.

Başımdan aşağı kovalarca kaynar su döküldü sanki. Kalbim bir fare kapanına sıkışmışçasına acırken dudaklarım hayretle aralandı. "Telefonlarımı bu yüzden mi açmıyormuş?"

Olduğum yerde sendelediğimde Eda kolumu tutarak, "Bekle," dedi. "Yanlış anlamış olabiliriz. Önce dinlemek lazım."

Cümlesi biter bitmez görüş alanımıza bize sırtı dönük, siyah takım elbiseli bir adam daha girdi. O adam masaya geldiği an, Aras'ın karşısındaki kesinlikle tanımadığımız kız ayağa kalktı ve büyük bir hızla gelen adama sarıldı. Bu ani hareket önce kızın sarıldığı kişinin yüzünü görmemize, ardından Eda'nın dudaklarından çıkıp restoranı inleyen öfkeli bir çığlığa sebebiyet verdi.

"Pusat!"

Bölüm On

Çünkü Sen

Eda'nın çığlığı bir siren gibi restoranın içinde çınladığında kalan her şey derin bir sessizliğe büründü. Yemeklerini yiyen insanların çatalları ellerinde, lokmaları ağızlarında kaldı, herkes pürdikkat Eda'ya bakıyorken onun gözü Pusat'tan başkasını görmüyordu. Ben birkaç adım gerilerinde duruyor, konuşmak için önce olayı anlamayı seçiyordum fakat Eda'nın benim kadar sakın kalacağından emin değildim. İçimde biriken kıskançlık bulutu yayılmayı bekliyordu ama şimdi sırası değildi. Bu nedenle Aras'a bakmıyordum.

Sarıldığı kızıdan şaşkın bir surat ifadesiyle ayrılan Pusat kısık gözleriyle başını çevirip, "Eda?" diye sordu.

Eda dişlerini sıkıyordu, dudaklarını güçlkle araladı. "Bana. Ofiste. Olduğunu. Söylemiştin."

"Öyleydi," dedi Pusat. Hemen ardından bir suçlu tavrıyla ellerini havaya kaldırdı. "Bekle, açıklayayım."

"Neyi açıklayacaksın!" diye bağırdı Eda, Pusat'ı dinlemeden. Kesik kesik nefesler alıp çenesini öyle bir kастı ki bunu ela rengi gözlerinden herhangi bir damla akmasını engellemek amacıyla yaptığını anladım. Aklından bir sürü şey

geçtiğine emindim, surat ifadesi hayal kırıklığıyla örtülüydü. Burun deliklerini şişirerek derin bir nefes aldı. Aniden havaya kalkan eli Pusat'ın yanağında yerini aldığı anda restoranın içinde farklı kişilerden hayret nidaları yükseldi.

“Sana inanmıştım,” dedi Eda karşısında yüzü hafifçe yana eğilerek öylece kalmış bir adam bırakırken. Ardından titreyen sesini düzeltmeye çalıştı, gözleri bir anlığına daha önce hiç görmediğim, simsiyah saçlı esmer kıza değdi.

Eda başka hiçbir şey söylemeden hızla arkasını dönüp mekândan uzaklaşırken Pusat'ın dudaklarından küçük çapta bir küfür yayıldı, hemen arkasından kafasını kaldırıp toparlandı ve “Eda!” diye seslenerek peşinden koşmaya başladı.

Ben mi? Öylece, hayal kırıklığı dolan bakışlarımla izlemeye devam ediyordum.

“Oha, ne oldu ya?” Esmer kız, suratındaki şaşkınlıkla beraber arkalarından bakarken aralık kalan dolgun dudaklarını kapatmadan koyu kahverengi gözleriyle Aras'a döndüğünde refleks olarak ben de ona baktım. Onu defalarca aramıştım ve o defalarca telefonumu açmamış, ne olduğunu sormamış, benimle konuşmamış ya da bana mesaj atmamıştı. Hepsisi bu kim olduğunu bilmediğim kız için miydi yani? Ne Eda ne de ben onların burada olduğunu biliyorduk ve bu görüntü çok yaralayıcıydı. Siyah gözleri beni bulduğunda yanlışı bir şey yapmış gibi başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm.

Hemen arkamdan sesini duydum. “Eray, Masal'ı eve götür.”

Masal mı?

Kaşlarım çatıldı. Kızın adı Masal mıydı? Öfke ve kıskançlıkla soludum. İlgilendiği şeyin hâlâ yanından uzaklaşan ben değil de o henüz tanımadığım kız olması sinirimi bozarken, içimde yükselen kıskançlıkla dişlerimi sıkıca birbirine kenetledim.

Kimdi bu kız? Neden önemsiyorlardı bu kadar? Pusat'la mı alakası vardı yoksa Aras'la mı?

İçimdeki haset katbekat arttı. Telefonlarımı açmamış olması sürekli zihnimde beliriyor, kalbime birden fazla mızrak olarak geri dönüyordu. Ben ona itaat ederek sürekli onu arayıp haber vermeye çalışmışım ancak görünen o ki umurunda bile değildim, keyfi yerindeydi. İçim acıyla sızladı.

“Nereye gidiyorsun?” Bir an da kolumu kavrayıp beni durduran el ve o elin sahibinden çıkan bu cümle, zihnimde dönüp duran tilkilerin saklanması, anlık bir dumura uğramama neden olmuştu.

Kolumun etrafını saran büyük ele baktıktan sonra, “Bırak beni,” dedim dişlerimin arasından, ona dönmeden.

“Bırakmayacağımı bildiğin halde...” dedikten sonra omuzlarımdan tutarak zoraki bir tavırla beni kendine çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, “Şimdi söyle,” dedi, ardından bezgin bir nefes aldı. “Neden geldin ve niye gidiyorsun? Ne yapıyorsunuz siz anlamadan dinlemeden?”

Anlamadan dinlemeden mi? Ortada anlaşılacak bir şey mi vardı? Evet vardı, bize söylemeden bir kadınla yemeğe çıkmışlardı. Aras'ın bana ihanet etmeyeceğini biliyordum, ona karşı en ufak bir şüphem yoktu fakat o benim telefonlarımı açmamıştı. Ben onun için deli gibi evhamlanırken o burada keyifle yemek yiyordu. Benim kızdığım nokta buydu. “Sana ne?” dedim ciddi bir tavırla düşüncelerim beni iyice doldurduğunda. “Sanki çok umurunda. Git yemeğine devam et, çok keyifli görünüyor.”

“O nasıl laf?” dedi kızar gibi. “Senden daha çok umursadığım bir şey mi var?” Nefes alıp verdikten sonra başını hafifçe eğdi. “Biz ne zaman bir şeyleri yanlış anlamadan önce konuşmayı deneyebileceğiz?”

Kaşlarım *öyle mi* dercesine havalandırırken üstün bir güçle omzumdan tutan ellerini itmeyi istedim ancak buna bir çare yoktu. Aptallık etmişim, Eda'nın peşinden koşarak gitmem ve bu mekândan çıkmam gerekiyordu. Zihnimi toparlaya-

rak derin derin soludum ve gözlerimi korkusuzca siyah bakışlarına odakladım. “Ortada yanlış anlaşılacak bir şey yok Aras, her şey apaçık. Sabahtan beri seni arıyorum, nerede olduğumu söylemek için. Beni umursadığını söylüyorsun ama ne telefonlarımı açıyorsun ne de mesajlarıma cevap veriyorsun! Şimdi gelmiş nereye gittiğimi soruyorsun... Merak ediyor musun sahiden?”

“Bekle, bekle...” dedi cümlem bittiğinde. “Sen beni mi aradın? Ne zaman?”

Suratındaki anlamamış ifade aklımı karıştırmıştı, haberi yok gibiydi. Yine de nasıl olmazdı? Beni kontrol etmek, benden haber almak için telefonuna sürekli bakması gerekmez miydi? Yatışmayan sinirimle cevapladım. “Seanstan çıkıp buraya gelene kadar, neredeyse her dakika.”

Esmer suratında canlanan hayret biraz daha genişledi. “Güzelim,” dedi sakın bir tonla, ardından elini ceketinin iç cebine attı. “Beni arayan kimse olmadı.”

“Nasıl olmadı? Neredeyse on kez aradım, hepsi de çaldı.”

“Eylül, olmadı diyorum.” Son derece ciddiymi. “Senin beni o kadar aradığını gördüğüm halde burada durmaya devam eder miydim? Her şeyi boş verip anında yanında olurum.” Evet, benim de Aras’tan beklediğim buydu fakat görünen gerçek hiç öyle değildi. Tek eli beni tutmaya devam ederken diğeriyle ceketinin diğer ceplerini karıştırdı.

“Benim de beklentim o yöneydi ama bak buradasın. Bırak beni.”

Sabır dilercesine gözlerini kapatıp açtı. Dediğimi önemsemeden eli pantolonunun cebine gittiğinde kendi kendine söylendi. “Nerede lan bu telefon?”

Kaşlarıım çatılırken alttan alttan onun cepleriyle olan muharebesini izliyordum. Ne yapıyordu?

“Eylül,” dedi elini cebinden çıkardığında. “Güzelim, sanırım telefonum kayıp, farkında değildim.”

İnanıp inanmamak arasında kaldım. “Nasıl yani?”

“Basbayağı kayıp işte, yok cebimde.”

Güvenilir duruyordu, en ufak bir alay göstergesi yoktu. “Emin misin?”

“Hayır, Aras’ım.” Espirisine karşı gözlerimi bön bön açarak suratına baktım. Gerçekten mi? Gerçekten bunu demiş miydi? Şu an tartışıyorduk, farkında değil miydi? Şakanın sırası mıydı?

Yüzümdeki öfke zerre azalmadan, “Benimle kafa bulma,” dedim. “Telefonunu kaybetmiş olman bir restoranda bana haber vermeden kızın biriyle baş başa yemek yediğin gerçeğini değiştirmez! Ne bu, yeni göreviniz mi?” Kafamı salladım ve tekrar arkamı dönüp ondan uzaklaşmaya yeltendim.

Sonu elbette başarısızdı. Eda’nın Pusat onu yakalayamadan nasıl kaçtığına hayret ettim bir kez daha, Aras’la ilişkimizin ilk gününden beri ben bunu başaramamıştım. O bırakmadığı müddetçe ondan ayrılamıyordum, benim kendisinden uzaklaşmama fırsat vermiyordu. Ve evet, bu sinir bozucuydu. Hele böyle bir durumda. “Bırak beni, gideceğim.”

“Dedi gidemeyeceğini bilen ama yersiz inadından vazgeçmeyen küçük kız.”

Dişlerimi sıktım. “Beni sinir ediyorsun!”

Kolunu omzuma attıktan sonra beni zorla kendisine çevirdi, gece kadar siyah olan gözlerini bakışlarımın odağı yaptı. “Sinir olacağın bir şey yok ortada güzelim. Masal, kıskanmanı gerektirecek biri değil.”

O kızın adını bir kez daha ağzına alması içimdeki siniri tekrar diriltti. “Allah Allah, sen mi karar veriyorsun kıskanıp kıskanmayacağım kişilere?”

“Bir insanı kız kardeşinden kıskanmak ne kadar makul?” dediğinde, düşüncelerimin üzerine bir ok saplandı. Gözlerimi kısarak başımı hafifçe eğdim, bocalamıştım. “Kız kar-

deş?” diye sordum ardından katbekat artan merak güdümlle, yanlış duyup duymadığımı teyit ettirmek amacıyla. Aras’ın benim bilmediğim bir kız kardeşi mi vardı?

Ben hiçbir şey anlamamış bir vaziyette öylece ona bakarken o yatıştırıcı sesiyle, “Evimize gidelim,” deyip sol elimi elleri arasına aldı. “Her şeyi baştan sona konuşacağız.”

O kadar dayanabileceğimi sanmıyordum, tüm ayrıntıları anında öğrenmek istiyordum çünkü zihnim çorbaya dönmüştü. Her şeyi, hemen şimdi öğrenmek istiyordum. Yer, zaman umurumda değildi. “Burada konuşmak istiyorum,” dedim düşüncelerimin komutuna uyarak. “Hemen şimdi. Aklımda bunca soruyla yolculuk yapamam. Benden sakladığın bir kardeşin mi vardı?”

“Hayır, tam olarak öyle değil.”

Bir yanım benden böyle bir şey saklamamış olmasına sevinirken öbür yanım az önceki yanıtı neye bağlayacağı hakkında fikir yürütmeye başlamıştı. Hem kardeşim diyor hem de tam olarak öyle değil diyordu, ne demekti bu? “Nasıl o zaman?”

Bakışları restorandan çıkan birkaç insana takıldı, insanlar yanımdan geçip gittiğinde tekrar bana baktı. “En azından dışarı çıkalım.”

Evet, az önceki olay yüzünden hâlâ bizi izleyen kaçamak bakışlar ve ne konuştuğumuzu anlamak için yanımdan geçip gidenler vardı. Rahatsız ediciydi, bu yüzden itiraz etmedim ve belime koyduğu eliyle beraber beni dışarı yönlendirmesine izin verdim.

Mekânın bahçesi içerisine nazaran oldukça sakindi, hava yüzünden ıslanan nemli çimlerin üzerindeki tek çift Aras ve bendik. Kalabalık insan sesinin kesilmesi kulaklarımı rahatlatmıştı fakat çıktığımız ilk an esen sert rüzgârla kendini belli eden havanın çok da iyi olduğu söylenemezdi. Henüz soğumayan ellerimi hemen montumun cebine sokarak üşümemi biraz olsun engelledim.

Aras'la aramızda en fazla bir adım vardı, tam karşımdaydı ve en normal halinde bile beni derinden etkileyen siyah gözleriyle suratımı inceliyordu. "Ellerini cebine soktun, üşüyor musun?"

Her zamanki düşünceli tavrı beni yine kendimden geçirmeyi başarmış, kalbimdeki sevgi miktarını –daha ne kadar yükselebilirse– iki kat daha artırmıştı. Ancak etkilendiğimi şu an göstermemem lazımdı, konuşmamız gereken önemli konular vardı. Erime işlemini daha sonra gerçekleştirebilirdim. Boğazımı temizledim. "Üşümüyorum, iyiyim. Beni aydınlatır mısın artık?"

Sözüme güvenmemiş olacak ki ellerini havaya kaldırıp önce hafiften yukarı çıkan şapkamı indirerek kulaklarımı kapattı, ardından şişme montumun açık fermuarını kilitleyerek gövdeyi de koruma altına aldı. Ellerini çektiğinde bakışlarımız tekrar birleşti ve dudakları açıldı. "Benim çocuk esirgeme kurumunda yetiştiğimi biliyorsun." Başımınla onayladım, beni ilk gördüğü yer de o kurumdu hatta. Fakat hakkında detaylı olarak konuşmamıştık hiç, Aras'ın yüreğini dağlamamak, yaralarını deşmemek için açmamıştım o konuları. "Pusat'la tanışmamız da oraya dayanıyor, tabii aynı zamanda Masal'la da." Kaşlarım havalandı, taşlar hareketlenmiş fakat tam olarak yerine oturamamıştı. Masal denilen kızla orada tanıştığına göre gerçek kardeşi değildi işte. Orta da bir maneviyat söz konusuydu. "Ben oraya gittikten yıllar sonra geldiler yetimhaneye, on iki yaşındaydım. Ben oranın yerlisiydim fakat hiç arkadaş edinmemiştim, tek başıma takılıyordum. Bir gün yetimhanenin serseri çocukları yeni ve zayıf görünen Pusat'ı bir kenara sıkıştırdıklarında abisi için bir köşeye oturup ağlayan, bir iki yaşlarında küçük bir kız çocuğu gördüm; o sahnede ailemin, ablam Elif'in zihnimde canlanmaması imkânsızdı. Sonra Pusat'ın çaresizliğini gördüm ve o gün gidip onu kurtarmaya çalıştım." Dudaklarını

birbirine bastırarak gülümsedi. “Altiya ikiydik, fena dayak yedik.” Evet, bunu beklemiyordum. Çocuk Aras’ın bile bir kavgada yenilebileceğine ihtimal vermezdim, zannımca bu ilk ve son olmuştu. Bir yandan hüzünlenirken diğer yandan onun yüzündeki ifadeye karşılık gülümsememi engelleyemedim anlattıklarını dinlemeye devam ettim. “Yetimhanede tanıştığın insanlarla aranda bir bağ oluşur, hani kan bağı vardır ya bir ailede, işte o bağ görünmez bir şekilde işlenir içine. Pusat ve Masal gerçekten kardeşler, bense o aileye sonradan eklenen bir fert oldum.” Anlattıkları hafızamda simsiyah gözlere, yaşına göre hissiyatı haddinden fazla olan bakışlara sahip küçük Aras’ı oluşturdu. sevdiğim adamın herkesten gizlediği iyi düşüncelerinin saklı olduğu yüreğindeki oyuk, benim de kalbimin bir köşesine yerleşti sanki. Ona sarılmak istiyordum, tam da şu an başının göğsüme yaslanmasını sağlamak, onu sımsıkı sarmak istiyordum. Yanında olduğumu hissettirmek, öylece kalmak istiyordum. “Yetimhaneden ayrıldığımızda on üç yaşındaydık, Masal hâlâ küçüktü. Bilirsin, pek tekin insanlarla olduğumuz söylenemez, gireceğimiz yol da belli... O gün ona bir söz verdik, Pusat kardeşi Masal’ı on sekizine geldiği zaman çıkaracak, yanına alacaktı... Bugünse...”

“Masal on sekizine bastı?”

Gözlerini kırptı. “Yaşına basar basmaz yetimhaneden ayrılmış habersiz, Pusat’ı aramış, o da aramızda anlaşmazlık olan mekânlardan birinde olduğu için bana haber verdi Masal’ı alır mısın diye...”

“Haliyle kabul ettin.”

Başını salladı. “Pusat nasıl benim kardeşimse, Masal da öyle Eylül.”

Anlıyordum ve aksini zaten düşünemiyordum. Aras’ın beni aldatmış olacağına dair şüphem zerre yoktu ama planlarından biri için gizli gizli düşmanı olan bir kadınla yemek

yediğini düşünmüştüm ve sırf planına zeval gelmesin diye telefonlarımı bakmadığını... Oysaki onu bile yapmazdı benim kocam, yapmamıştı da. Evet, fevri davranmıştık, Eda da ben de... Pişmanlık tüm uzuvlarımda gezinirken, “Özür dilerim,” dedim ellerimi önümde birleştirip iç içe geçmiş parmaklarıma bakarak. “Ben ne bileyim, seni ilk defa biriyle yemek yerken gördüm böyle. Bir de telefonlarıma da bakmayınca...”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi hemen. “Senin yerinde ben olsam, olay çıkarırdım.” Gülümsememe hâkim olamadım. Doğru söylüyordu, yalanı yoktu, haliyle empati duygusu gelişmiş olacaktı ki bu konuyu üstelemedi.

Yine de mahcuptum. “Kıza da ayıp oldu,” dedim utanç ve üzüntüyle. Zavallı kız ne yaşadığını şaşırıyordu.

“Anlayışla karşılayacaktır,” dedikten sonra cebine attığı ellerini çıkarıp avuçlarını yanaklarıma bastırdı.

Dokunuşu tenimde tatlı bir karıncalanma etkisi oluştuyordu. “Ama suç sizde,” diye üsteledim. “Ne bu böyle sanki gizli bir şey çeviriyormuşsunuz gibi... Eda da haksız değil.”

“Masal’ı sizinle tanıştıracaktık bugün, böyle bir karşılaşma planlarda yoktu.” Zamanlama çok yanlış ve tuhaf olmuştu. Sıcacık parmaklarıyla yanaklarımı okşarken, “Üşüdün sen,” diye mırıldandı ve diğer konu hakkında düşünmem gereken başka her şeyi sonlandırdı. “Arabaya geçelim.”

Bu sefer itiraz etmedim ve bahçenin en ucundaki açık otoparka doğru Aras’la beraber yürüdüm. Bu konunun daha fazla gerginlik oluşturmamasına lüzum yoktu, her şeyi açıklamıştı işte. Anahtarın düşmesine bastığında kilit açılma sesi duyulan arabasının farları yanıp söndü. Havanın soğukluğunun beni artık üşütmemesi adına ön yolcu kapısını açıp arabaya bindim ve hemen kapıyı kapattım. Soğuyan bacaklarımı daha rahat olmaları için biraz uzattığımda ayağıma çarpan şeyle beraber gözlerimi kısarak kafamı yere eğdim.

Ayaklarımı kenara çekerek bastığım şeyi görmeye çalıştım. Birkaç saniye içinde parlayan ekran kendini çoktan belli etmişti. Yerde bir telefon bulunuyordu, Aras'ın telefonu. Evet, bu da yalan değildi, telefonunu arabada düşürmüştü ve farkında değildi. Hafifçe eğilerek telefonu elime alıp ezbere bildiğim şifresini girdikten sonra ekranda yazan ayrıntıları okumaya başladım.

Kimden: Polyanna

Beni Polyanna diye mi kaydetmişti?

On arama, on mesaj

Ne kadar da orantılı bir insanım!

Nasıl da delirmiş, endişelenmişim sesini duymayı beklerken, oysaki telefonunu düşürmüştü işte. Rahatsızlığımın, yaşadığım kaygı bozukluğunun farkındaydım ve bunu bir anda düzeltemezdim, biliyordum. Yarın yine arasam ve Aras açmasa, yine aynı şeyleri düşünecektim ve yine telefonunu düşürmüş olabileceği aklımın ucundan bile geçmeyecekti.

Arabanın sürücü kapısı açıldıktan sonra Aras içeri girdi, koltuğuna oturdu, kapısını kapatıp hemen bana baktı. "Burada mıymış?"

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım ve telefonunu ona uzattım. "Bir daha telefonunu kaybetme. İnsanın aklına kötü şeyler geliyor, ne kadar meraklandım biliyor musun?"

Telefonunu alırken parmaklarıyla nazikçe elime dokunmaktan kaçınmadı. Telefonunu ceketinin en güvenli bölgesi olan iç cebine koyduktan sonra "Hmm..." dedi. Geniş araba başının içinde bana doğru eğildi ve dudaklarını boynuma yaklaştırıp nefesini tenime çarparak, "Ne geliyor mesela?" diye sordu çarpıcı sesiyle.

Utangaç bakışlarımı kaçırdım, kalbim etkisiyle deli gibi atmaya başlamıştı. Sanırım bu öldürücü etkisinin olduğuna

inandığım yakınlaşmalarına hiçbir zaman alışamayacaktım.
“Kötü şeyler işte.”

Gülümsediğini hissettim, hatta duydum. Sigara ve na-
neyle harmanlanan nefesini soludum. Çenemi öptüğünde
yumuşak bir biçimde ürperdim. “Gelmesin o güzel aklına
kötü şeyler,” dedi dudaklarını geri çekmeden. “Seni bırakıp
gitmeye yok niyetim.” Ben kendimden geçmiş gibi gözlerimi
kapatırken o bir kez daha öptü aynı yeri ve sonrasında geri
çekildi, boşluğunu hisseden tenim üzüldü.

Ağır ağır yutkundum ve arabayı çalıştırışını izledim. Beni
bırakmaya niyeti yoktu ve bunu onun dudaklarından duy-
mak ister istemez beni tekrar rahatlatmıştı. Şimdi rahat bir
yolculuk yapıp rahatça uyuyabileceğimi düşünüyordum çün-
kü Aras yanımdaydı. Ve o benimleyken her şey daha kolaydı.

Taş çatlasın yirmi dakika süren yolculuğun ardından evi-
mize geldiğimizde ilk dikkatimi çeken şey yanan ışıklarımız
oldu. Aras, Masal’ı bize götürmelerini emretmişti adamları-
na ve ne olduğunu anlamadan kendini olayların ortasında
bulan genç kız şimdi bizim evimizde tek başınaydı. Çok
ayıp olmuştu, hatırlamak bile utanç vericiydi. Zavallı kızın
on sekizinci yaş gününü, yetimhaneden çıktığı ilk gününü
heder etmiştik.

İnmeden önce hem kendimi hem de onu yatıştırmak ama-
cıyla, “Merak etme, ben şimdi toparlarım durumu,” dedim.

Aldığım yanıtta, “Buna şüphem yok güzelim,” oldu.

Gülümsedim ve kapımı açtım, topuklarım ıslak yola
değdiğinde herhangi bir kayıp düşme vakasını engellemek
amacıyla arabanın kenarından tutunup kapımı kapattım.
Ardından ön tarafta beni bekleyen Aras’a doğru yürüdüm.
Yetimhane günleriyle ilgili anlattıkları zihnimde hâlâ gezi-
niyor, bu da ona karşı daha yumuşak olmamı sağlıyordu.

Yanına vardığımda kolunu omzuma atıp beni kendisine
çekti ve eve kadar o şekilde yürüdük. Cebinden çıkardığı

anahtarı kilide soktuktan sonra ilk çevirişinde açılan kapının ardından elini öne uzatıp geçmemi bekledi. Ondan önce içeri girdiğim an koşarak önümüze kadar gelen Masal'ı fark ettim.

"Aras Abi," dedi kız telaş içinde bana bakmadan. "Neredesiniz ya, neler oluyor? Abim nerede? Hiçbir şey anlamadım." En az Pusat kadar kavruk bir tene sahip olan Masal'ı şimdi doğru düzgün incelediğimde gerçekten de benden yaşıca küçük olduğunu fark ettim. Taş çatlasın lise sona giden genç kız telaşlı kahverengi gözleriyle bizi süzdü, harelerindeki karmaşıklığı çözebiliyordum.

Sevecen bir şekilde, "Merhaba Masal," dediğimde niha yet gözleri sadece bana odaklandı.

"Merhaba..." dedi son hecesini uzatıp kurnazca sırtıırken. "Sen Aras Abi'min restoranda peşinden gittiği kızsın. Yoksa..." Gülümsemesi daha da derinleşti ve gözleri ikimize de değdi. "Siz sevgili misiniz?"

Benim cevaplamama fırsat vermeden, "Daha fazlası," diyen Aras çekinmeden beni kolunun altına aldı tekrar. "Eylül benim karım ve senin de yengen olur."

"Neee!" diyen genç kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evli misiniz bir de?" Ellerini beline koyup kaşlarını çatı. "O zaman... Abime tokat atan kız... Onların arasında ne var?" Gözlerinde dehşet bir korku canlandı. "Eylül Abla, yanlış anlama sen iyisin de..." derken kıvrandı. "Abiminki pek bir fena görünüyordu, ne olur aralarında bir şey yok deyin."

Masal'ın Eda hakkındaki ilk izlenimi korkunçtu. Bu beni biraz tedirgin etmişti, şaşkın Eda anlamadan dinlemeden hareket ederse olacağı buydu işte. Ben de az daha etkisinde kalıp izinden gidecektim. Ne olmuştu bize böyle? Başımı iki yana sallayarak toparlandım. Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Sen sinirli haline geldin," dedim, Eda'yı Masal'ın, namıdiğer görüncesinin gözünde iyi bir hale sokmak amacıyla. "Aslında o da çok yufka yürekli bir insandır."

Masal, "Yufka yürekli mi?" derken iğneler gibiydi, tet kaşı havalandı. "Abime tokat attı... Hem de hiç hak etmediği bir durumda."

Masal'a bu konuda tekrar yatıştırıcı bir yanıt vereceğini sırada kapı ziline çalması kelimelerimi içime hapsetti. Aras bizden önce davranıp arkamızdaki kapıya ulaştı ve gelen kim olduğunu sormadan açtı. Yabancı da değildi zaten gelen, Pusat'ın ta kendisiydi. Ve ondan son derece ruhsuz bir surat görmeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Elini kapı pervazına dayayan Pusat, öyle mutsuz ve öyle morali bozuk duruyordu ki, aralarının düzelmediğine şüphe yoktu.

"Abi, neyin var?"

Kız kardeşi endişeyle bu cümleyi kurduğunda, Pusat başını iki yana salladı. "Bu sefer gerçekten bitirdi."

"Nasıl?" dedim, şoke olmuştum. "Kardeşin olduğunu söylemedin mi?"

"Elbette söyledim," dedi yüzü kadar halsiz bir suratla. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi.

"Eee?"

Pusat yanıt vermek için ağzını açtığı anda kapıyı kapatan Aras araya girdi. "Siz ikiniz, kapının ağzında konuşmak istediğinize emin misiniz?"

"Ah," diyerek yüzümü buruşturup elimi başıma koydum. "Aras haklı, ayakta kaldınız." Elimle Aras için siyah dekorlar, benim içinse beyaz ayrıntılar eklettiğim büyük salonumuzu gösterdim. "Geçin hadi."

Pusat kafasını bir yana eğdikten sonra Masal'ın abisine olan üzgün bakışlarını yakaladım. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordum, Eda'nın neyi bu kadar uzattığını. Pusat, kolları ve başlığı beyaz, minderleri siyah olan ikili koltuğa oturduğunda Masal da onun yerinde yanını aldı.

Aras ve bense sağ çaprazlarındaki üçlü koltuğa oturduk. Avuçlarını bacaklarının üzerine yaslayan Pusat dertle iç çek-

ti. Yeri izlemeye devam ederek, “Ona değer vermediğimi düşünüyor,” dedi. “Bir kardeşin olduğunu bile sakladın, dedi. Bu büyük bir güven sorunu, dedi. Hayatım hakkında ne bildiğini sordu, konu ne olduğunu anlamadığım bir şekilde evliliğe geldi ve onunla evlenmek istemediğimi söyledi. Yalan a...” Küfür edeceği sıra, ortamdaki bizi yeni fark etmiş gibi duraksadı. Ardından elini cebine atarak biraz oyalandı. Siyah kaşları gözlerinin üzerine indiğinde bir şeyler aradığını anlayabilmişim, belki bir sigara çıkaracak ve efkârlı bir şekilde yakacaktı. Biraz sonra, koyu lacivert renginde kadife bir kutu çıkarıp hepimize gösterdiğinde gözlerim irileşti, bu bir yüzük kutusuydu. “Eda, her teklifi beğenmez. Ulan ben günlerdir nasıl evlenme teklifi edeceğim diye düşünürken o, benim evlenmek istemediğimi düşünüyor.”

Yanındaki kız kardeşi üzgün bir şekilde, “Abi...” derken boynuna sarıldı. “Özür dilerim, her şey benim yüzümden oldu.”

“Canım senlik bir şey değil,” dedi Pusat saçlarının üzerine bir öpücük kondururken. Kardeşini ne kadar sevdiği, her halinden belli oluyordu.

“Bu ayrılmak için güzel bir bahane değil.” Tüm gözler bana çevrildiğinde gocunmadan devam ettim. “Evet, Eda uzun zamandır senden evlilik teklifi bekliyordu ve bu olay da patlama noktası oldu ama aranız düzelebilir.”

“Nasıl düzelterceğim Eylül?”

Aras gülerek araya girip Pusat’a laf attı. “Ne oldu lan ilişki uzmanı, gerçekten terzi kendi söküğünü dikemiyor mu?”

Pusat ona şöyle bir baktığında, “Aras...” dedim son iki harfi uzatarak, yanağımdan bir makas aldığı anda onu iterek tekrar Pusat’a döndüm. “Evlenme teklifi ederek...”

Fikir onu pek de sevindirmemiş gibiydi, omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra çaresizce konuştu. “Şu vakitten sonra ağzımla kuş tutsam yaranamam ben ona.”

Saçmalama der gibi kafamı sağ omzuma eğerek ona bakmayı sürdürdüm. “Siz bu aşkı yaşamak için ne badireler atlattınız, ne olayların üstesinden geldiniz. Bu vaka mı bitirecek ilişkinizi?” Elbette “hayır”dı. Sadece Eda duygusal birkaç şeyin üst üste gelmesiyle küçük bir travma atlatmıştı. Şu an duygusal olarak çöküşteydi ve onun ihtiyacı olan tek şey yine Pusat’tı. “Merak etme...” dedikten sonra başımı Aras’ın omzuna yasladım. “El birliğiyle aranızı düzelteceğiz ve siz eskisinden daha iyi olacaksınız. Güven bana.”

O tartışma olayının üzerinden tam dört gün geçmişti. Eda’yı keyiflenmesini istediğimi söyleyerek zorla bir karaoke bara getirmiştim. Siyah mekânın ışıkları koyu pembe rengindeydi, bu nedenle etrafa siyahla karışık bu renk hâkimdi. Hareketli spot ışıklar arada bir yüzümüze değiyor, birbirimizi daha net görmemizi sağlıyordu. Sesi pek de kötü sayılmayan genç bir kız mikrofonu eline almış yabancı, hareketli bir parça söylüyordu. Eda onunla da ilgilenmiyor, yanağını yumruk yaptığı eline yaslamış, öylece önündeki çerez tabağına bakıyordu fakat düşündüğünün Pusat olduğuna emindim.

“Şşt, eğlensene biraz.”

Önündeki çerez tabağını istemiyormuş gibi ileri iten Eda, boş gözlerle bana baktı. “Keyfim yerinde değil, deli gibi sevdiğim sevgilimden ayrıldım, üstelik o günden beri bir kez bile beni aramadı. Sen de üzerime şu aptal siyah süslü elbiseyi giydirip beni bu yüksek sesli eğlence merkezine getirdin. Sence eğlenmek istiyor muyum?”

Aptal elbise dediği son derece şık, dantel motifleriyle gölgelenen eteği kabarık, belden oturtmalı güzel bir kıyafetti. Eda ela gözleriyle, uzun kirpikleri, çekici bakışları ve dolgun

dudaklarıyla güzel bir yüze, ayrıyeten Victoria's Secret mankenlerini aratmayan bir fiziğe sahipti, ne giyse yakışıyordu ve bugün de bir peri kızı gibi olmuştu. Yüzünün asıklığı bile bunu engelleyemiyordu. Üstelik etraftaki birçok erkeğin dikkatini çekmiş sayılırdı, Pusat biri Eda'ya yaklaşmadan gelse iyi olacaktı.

Etraftakileri düşünmeyi bırakarak arkadaşımın omzunu sıvazladım. "Kızım, barışsınız siz. Büyüttüğün şeye bak."

"Eylül, aramadı diyorum aramadı, beni yalnız bıraktı. Biliyordum işte, sana dediğim gibi evlilikten kaçıyordu, ayrılık ona rahat geldi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorladım, yanlış düşünüyordu; Pusat ona köpekler gibi âşıktı, bu adamın her hareketinden belli oluyordu, Eda bazen haddinden fazla kör ve alingan olabiliyordu. "Belki kafanı dinlemeni istemiştir," dedim yatıştırıcı bir tavrıla. Başını iki yana salladı ve yaşıran gözlerini önündeki kâseye dikerek gizledi. Elleriyle yüzünü kapadığında, ağladığını düşünerek omzundaki elimi çekmeden onu yatıştırmak için bir şeyler söylemeyi denedim. Ne desem inanmıyor, yalanlıyordu oysaki... Pusat neden bu kadar geç kalmıştı bilmiyordum ama bir an önce gelse iyi olacaktı. Eda her an kalkıp gidebilirdi.

Aklımdan geçen başıma geldi ve Eda ıslak gözlerini elleriyle silerek, "Eylül," dedi ve burnunu çekti. "Kusura bakma ama ben daha fazla bu ortamda durmak istemiyorum. Gideceğim."

"Eda..." diyerek endişeyle ayağa kalktığımda dinlemeden bana sırtını döndü. Gitmek için ilk adımı attığında bar bir anda sessizleşti. Sonra o duygusal müzik çalmaya başladı.

"Çok güzel," dedi Eda ağlamaklı sesiyle, omzunun üzerinden bana döndüğünde. "Şimdi de bizim şarkımız çalmaya başladı."

O ağlarken ben gülümsedim ve çenemin ucuyla ona sahneyi işaret ettim. Tekrar burnunu çektikten sonra bir şey anlamadığından kaşlarını çattı, ardından beklemeden sahneye baktı. Tanımadığı insanların arasında şarkı söylemeye zar zor ikna ettiğim Pusat'ı gördüğünde duraksadı. Kızaran gözleri irileşti, sıkı sıkıya kapattığı ağzı hayretle aralandı. Şaşkınca bana baktığında omuzlarımı kaldırıp indirdim, sonra tekrar Pusat'a döndü.

Pusat mikrofonu ağızına yaklaştırdı ve boğuk sesiyle şarkıyı mırıldanmaya başladı. *"Eğer seni kırdırısam darıl bana, ama bir gün beni ararsan bak ruhuna."*

"Pusat?" diye sordu belli belirsiz. Eda'yla bakışları birleşen Pusat'ın, hafiften detone oluşuyla heyecanlandığını anlamıştım. Umarım iki cümle sonra mikrofonu bırakıp sahneyi terk etmezdi...

Toparlanarak şarkıya devam etti. *"Birden gecem tutarsa güneşi çevir bana. Sevgilim bağıyla biraz zor olsa da."* Sahnede hareket etmeden duruyor, üzerine giydiği siyah takım elbisesine uyum sağlayan koyu gözleri ve iki eliyle sıkıca kavradığı mikrofonuyla öylece Eda'ya bakıyordu. Şarkının ritmi biraz hızlandığında sesindeki titreme çoktan kaybolmuştu.

"Affet beni akşamüstü, gölgem uzarken. Öğleden sonra affet, ne zaman istersen. Affet beni gece vakti ay doğmuş süzülürken. Sabaha kalmadan affet, tam ayrılık derken..." Ve sonrasında sözlerin en can alıcı noktasına gireceği sırada sadece Pusat değil, salondaki tüm insanlar Eda'ya dönerek Pusat'a eşlik etti. O an mekândaki tüm ışıklar Eda'nın üzerine odaklandı ve şarkı koro şeklinde duyuldu.

"Çünkü sen çölüme yağmur oldun; sen geceme gündüz oldun; sen canıma yoldaş oldun; sen kışıma yorgan oldun..." Tepesinden aşağı güllerin döküldüğü Eda'nın gözlerinde

* "Affet" – Müslüm Gürses. Söz: Tuna Kiremitçi

binbir türlü ifade vardı; şaşkınlık, heyecan, stres, merak... Ancak hepsi bir noktada birleşiyor ve kendilerini öyle belli ediyorlardı. O nokta, aşkı.

Şarkı sonlandığında Pusat derin bir nefes alarak birkaç adım attı sevdiği kadına doğru. Telaşı cebinden çıkardığı kadife yüzük kutusunu ilk seferinde açamayışından bile belli oluyordu. Hafifçe dizleri üzerinde çökerken yutkunduğu, âdemelmasında oluşan hareketlenmeyle anlaşılmıştı. Bir elinde sevgilisine uzattığı yüzüğü tutarken diğer elinde tuttuğu mikrofona eğilip, “Eda...” dedi, sonrasını ise aralarında benim de bulunduğum, salondaki insan topluluğu tamamlamıştı. “PUSAT’LA EVLENİR MİSİN?”

Böyle bir teklif bana yapılırsa utanç içinde hiçbir şey söylemeden kalır, belki de mekânı terk ederdim. Ama Eda ben-den çok farklıydı, gösterişi seviyordu ve buna da bayılacağını biliyordum. Öyle de olmuştu, hislerimde yanılmamıştım. Dudaklarındaki şaşkınlık yerini parıltılı bir gülümsemeye bıraktı, hemen sonra siyah rugan el çantasını bana uzattı. Çantayı aldığım an ayağındaki topuklulara aldırmadan Pusat’a doğru koşup sıkıca sarıldı. “Evet!” diye bağırdı. “Yüz kere, bin kere evet.”

Pusat, Eda’yı yüksek alkışların arasında döndürdüğünde ben göğüs hizamda kaldırdığım ellerimi birleştirip, mutlu bir tebessümle onları izliyordum. Mutlu bir gündü ve hayatımın hep böyle geçmesi için dua ettim, içten yapılan hiçbir duanın reddedilmeyeceğini düşünüyordum, buna inancım vardı.

Bölüm On Bir

İlk Kar

Dışarıdaki kalabalık, birbirine karışan sesler karşımda gördüğüm manzaraya karşı gözlerimde oluşan korkunç dalgınlığı engelleyemiyordu. Etrafta onun haricindeki her şey silindi.

Beyaz yatağın üzerine bulaşmış kırmızı sıvı, cansız bedeninden yerdeki açık renk parkelere akıyordu. Gözlerinin açık, dudaklarının aralık kaldığı yüzünden aşağısı kanla kaplıydı, beyaz olduğunu hatırladığım nevresim takımı kırmızıya boyanmıştı, odada yoğun metalik bir koku hâkimdi.

Ellerim uyuştı, yüreğim tırnakları sivri eller tarafından sertçe sıkıldı, uyuşukluk tüm vücuduma yayıldı. Dizlerimde tükenen güç beni yere düşmem konusunda ikna etmeye çalışıyordu fakat şu an düşecek durumda bile değildim. Çığlık atmak, ağlamak, delicesine bağırarak istiyordum ancak vücuduma yerleşen şok dalgası bunu sert mizacıyla önlüyordu.

Ve o dehşet verici soru zihnimde acı bir ağıt olarak yayılıyordu:

O... Ölmüş müydü?

İki gün önce...

Gece yarısına doğru nihayet barıştırdığım ve evlenmek üzere bir adım atmalarına vesile olduğum Eda ve Pusat'tan ayrılarak hem şoförüm hem korumam Eray'la beraber evime gelmiştim. Dışarıda bir düzine adam benim güvenliğimi sağlamak için kapımda beklerken evin sadece yolun kenarına dizilmiş sokak lambalarının aydınlattığı karanlık bahçesinden yürümem pek de korkunç gelmemeliydi değil mi?

Ama geliyordu.

Ne kadar toparlanmaya çalışırsam çalışayım, şu son olaylardan sonra hep biraz ürkektim. Üşüyen ellerimi birbirine sürterek, ısınmaya ve sakin kalmaya çalıştım. Hemen sonrasında omzumun üzerinden arkamı dönüp kontrol ettim.

Hadi ama, beşten fazla adam kapının önünde bekliyordu. Paranoyak olmamı gerektirecek bir durum yoktu. Hem, kimden korkuyordum ki?

Kendi kendime başımı sallayarak tekrar önüme döndüm ancak tam da o an evin duvarının arkasında gördüğüm silüetle adımlarım durdu, korkuyla birkaç adım geriledim.

"K-Kim var orada?" diye sordum en ürkek ses tonlarımdan biriyle, ardından omzumu kavrayan bir elle göğsümün yerinden çıkacağını sanarak telaşla arkamı döndüm.

Endişeyle koyulaşan bir çift siyah göz beni inceliyordu. Onu görmek beni anında sakinleştirmiş, tuttuğum soluğumu dışarı bırakmamı sağlamıştı.

Sorun yoktu, sorun yoktu.

"Eylül?" Aras'ın dudaklarından dökülen ismimin ardından derin bir nefes aldım. İç çatışmalarımı anlamışçasına, "Neyin var?" diye sorduğunda sağ elimi kaldırıp arka tarafı işaret ettim, sorunu söylemek için ağzımı açtım. Ama aralanan dudaklarımı tek kelime etmeden kapattım. Ne diyecektim? *Az önce hayali bir silüet görüp korktum, evin arkasına baksana, bir şey var mı?*

Psikolojimi iyice bozuk gösterip onu daha fazla üzme-
ten başka bir işe yaramazdı ki bu. Hem, kendimi rahatsız
hissediyordum, beni bu kadar problemlili görmesini istemi-
yordum. Olmayan şeylerden korkmaya başladığım gerçeği
yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Deliriyor muydum?

Düşüncelerimle beraber daha beter olduğum sırada elleri
beni okuyormuş gibi yüzümü kavradı, içinde bulunduğumuz
geceden daha kara olan gözlerine bakmamı sağladı. “Güze-
lim, sorun ne? Neden eve girmedin?”

“Ben...” dedikten sonra yutkundum ve hızlı bir yalan
ürettim. “Anahtarımı bulamadım, düşürdüm galiba.”

“Solgun görünüyorsun,” dedi inanmamış gibi beni bi-
raz daha köşeye sıkıştırarak. Hayır, yersiz şüphelerimi ona
söyleyerek huzurunu kaçırmaya niyetim yoktu. “Kötü bir
şey mi oldu?”

Ona her şeyin yolunda olduğunu aktarmak için bir şeyler
düşünmeyi denedim. Hemen sonra Eda ve Pusat’ın mutlu
görüntüleri aklıma geldi, rahatlamaya çalıştım. Onun yanın-
da olmamla beraber yüzüme daha kolay yerleştirebildiğim
rahat ifadeyle kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Her şey çok gü-
zeldi, Eda teklifi kabul etti.” Yumuşayan bakışları üzerim-
deki hükmüne devam ediyordu, sakinliğimi bozmamak için
çaladım, iyi gidiyordum. “Sen niye gelmedin?”

“Yoğun bir dönemden geçtiğimi biliyorsun...” dediğinde
gözlerimi kırıştırdım. Olmaz olasıca yoğun dönem, *acaba
geldi mi, acaba iyi mi, acaba sağlam mı* diye düşünmem, ak-
lının her daim kendisinde olduğu ve kendimi sonsuz bir boş-
lukta hissettiğim, kendisinden nefret ettiğim yoğun dönem...

Az önceki korkularımı gerçekten bir kenara bırakıp ken-
di kendime oldukça kısık bir sesle, “Bitmeyen yoğun dönem
yapmışlar...” diye hayıflandım.

“Ne?”

Cümlemi tekrar etmeden, “Seni özlüyorum,” diye itiraf ettim. “Her gece seninle uyuyup sıcaklığının bana bahşettiği huzur ve o bilindik güvenle uyanmak istiyorum. Olmadığın zamanları sevmiyorum Aras, kapımda beş değil elli beş güvenlik bıraksan bile senin verdiği güveni sağlayamaz.”

“Söyle bana Eylül,” dedi gözleri her yerimde gezinerek beni çözmeye çalışırken. “Seni huzursuz eden bir şey mi var?”

Sen yokken çok şey var içimi huzursuzluk dolu kara sisle kaplayan, ama sen böyle karşımdayken hiçbir şey beni korkutamaz.

Fikirlerimi doğrulayarak cevapladım. “Sadece yokluğun.”

“Güzelim...” dedi ve yüzümü kavrayan elleriyle beni kendine çekip, tüm hislerini aktarmak ister gibi usul usul öptü. İçim yoğunluğuyla kavrulurken ağlamamak için kendimi zorladım, inanılmaz rahatlatıcı bir etkisi vardı ve ben bu etkiden hiç ayrılmamak istiyordum. Yavaşça geri çekildikten hemen sonra dudaklarını alnıma bastırdı. “Özür dilerim, elimde olsa değil bir gün bir saniye bile yanından ayrılmam.”

“Biliyorum,” derken yakınlığımızı fırsat bilip ona sokularak gözlerim kapalı bir şekilde başımı göğsüne yasladım, ömür boyu sığınmak istediğim tek liman burasıydı. Kolları otomatikman belime dolandı, şimdi ne havanın soğukluğunu ne de rüzgârın sertliğini hissediyordum. “Benimki biraz şımarıklık.”

Dudaklarının arasından yayılan kesik nefesi duydum. Bu daha çok küçük, sessiz bir gülüş gibiydi. “Kırk yıl düşünsem, şımarık bir kızı seveceğim aklıma gelmezdi.”

Başımı bağrından çekmeden gülümsedim. Burnumu boynuna sürtüp ferah, okyanus kokusunu iliklerime kadar hissettirdim, bu hareketin onu da etkilediğini biliyordum. “Kokun beni burada, bu şekilde uyutmayı başarabilir.”

“Ama kokunun sahibinin gönlü, buna asla el vermez,” diye yanıtladığında ilk olarak ne demek istediğini anlamamıştım. Cümlesi biter bitmez tek kolunu sırtımda tutmaya

devam edip diğerini geri çekti ve ben ne olduğunu anlama dan dizlerimin arkasına koyup beni tek hamlede kucağına aldı. Yerden havalanırken dudaklarımdan refleksle çıkan tiz çığlığa engel olamadığımdan bahçedeki korumaların neredeyse hepsi başlarını bize doğru çevirdi. Benim yanaklarım hissettiğim utançla birlikte ısındı fakat Aras'ta en ufak bir değişiklik olmadı. O hâlâ arsız bakışlarıyla kucağındaki beni incelemeye devam ediyordu.

“Şimdi uyuyabilirsin, seni yatağıımıza kadar taşıyacağım-
dan şüphen olmasın.”

Narkoz etkisi oluşturan kokusuyla günün tüm yorgunluğunu atmak ister gibi rahat bir şekilde gözlerimi kapattım, oldukça derin bir şekilde onu soludum. “Aslına barksan...” dedim onun kolları arasında evimizin kapısına doğru ilerlerken, mayışmışım ve sesim âdeta bir mırıltıya dönüşmüştü. “Yatağa yatırmana gerek yok. Ben böyle de uyuyabilirim.”

“Böyle kalırsan, düşündüğüm tek şey uykun olmayabilir,” dediğinde ince anlam içeren edepsiz cümlesiyle, gözlerimi açmadan yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdim.

Sonrasını hatırlamıyordum.

Sıcak bir çölün ortasında kavruk ve kaynar toprağın üzerinde yürürken, birden kendimi içinde bulduğum derin, ferah deniz hissi. O, kesinlikle insana bu rahatlığı bağlıyordu. Burnumu, yasladığım boyun göçüğünden çekmeden gözlerimi araladığımda uzun zamandır böyle rahat bir uykuyla güne başlamadığımı düşündüm. Bu olayda katkısı olan, hiç şüphesiz güçlü kollarıyla beni sarmalayan Aras'tan başkası değildi. Gözlerim açılır açılmaz onun kara bakışlarıyla buluşmam da bunun bir diğer ispatıydı. Bakışları yüzümde

ister istemez bir gülümseme oluşturduğunda, “Günaydın uykucu,” dedi yüzümün her noktasını itinayla inceleyerek.

“Günaydın...” dedim kolları arasından ayrılmadan. “Epeydir uyuduğumu sanıyordum ama sen buradasın, gözlerimi açtığımda seni görmemem gerekiyordu. Saat kaç?”

Bronz suratında çarpık gülümsemesi açtı, mümkünü varmış gibi beni daha fazla kendine çekti ve beklemediğim bir anda başını boynuma gömerek dudaklarını omzuma bastırdı. Bu hareketi huylanmama ve ağzımdan küçük bir kıkırtının çıkmasına neden olmuştu. “Bugün her şeyi boş verip vaktimi karımla geçirmeye karar verdim.” Dudakları yanaklarıma kadar çıkıp küçük bir öpücük kondurdu. “Ve evet bayağı uyudun, saat bire geliyor.”

Dokunuşları beni serseme çevirirken edindiğim bilgiyle gözlerimi kocaman açarak şaşkın bir nida çıkarıp yataktan doğrulmaya kalkıştım. “Kafeye gidemedim.”

“Sakin ol güzelim,” dedi ayaklanmama müsaade etmeyip beni tutmaya devam ederken. “Aykut’la konuştum, zaten kar yüzünden pek uğrayan yokmuş.”

Sözleri karşısında gözlerimi kocaman açtım. “Ne? Kar mı yağdı?”

Bir yelpaze kadar uzun, düzenli alt ve üst kirpiklerini birbirine bastırıp araladı. “Gece boyu.”

Bir hayret dalgası daha ele geçirdi tüm uzuvlarımı. “Gece boyu uyumadın mı?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Uykudan daha huzur verici bir şey yaptım.”

Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken, çenemi hafifçe kaldırdım. “Ne yaptın?”

“Seni izledim.”

İçimde tomurcuklanan çiçekler, mevsimin aksine kalbimde baharı canlandırırken beklemeden kollarımı ensesine dolayıp ona sımsıkı sarıldım, dudaklarım hafiften çıkan sa-

kallarının üzerine değdi, parmaklarımı yüzünde gezdirdim. “Sen nasıl bir adamsın?”

“Sevmeyi öğrenmiş bir adam,” dedikten sonra bende yattığı kriz etkisine aldırmadan yüzümü örten birkaç saç telini yumuşakça geriye attı. “Ve...” Suratında muzip bir ifade canlandı. “Karnı aç bir adam. Kalk hadi, kahvaltı yapalım.”

Nefesimi tazeleyerek gülümsedim, bir şeyler yemek benim için de iyi olabilirdi. Keza, karnım birazdan, *acıktım* diye bağıracaktı neredeyse. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, “Kahvaltıdan sonra kartopu oynar mıyız?” dedim bir çocuk edasıyla.

Aras o sırada çoktan yataktan kalkmıştı. Üryan gövdesine giymek üzere komodinin üzerinde duran siyah tişörtünü eline aldığında, kollarını geçirip başından geçirmeden önce bana baktı. “Çok kolay hastalanıyorsun, bu iyi bir fikir gibi gelmedi.”

Tişörtünü kafasından geçirirken, “Aras...” dedim huysuz bir sesle. “Karda oynamaya bayılırım. Lütfen...”

Ellerimi önümde birleştirip yalvarır bir vaziyette ona baktığımda, tişörtünün uçlarını çekiştirip belinden oturma-sını sağlayarak bana baktı. “Çocuk gibisin...”

Tek kaşım hevesle havalandı. “Bu, *tamam* demek mi oluyor?”

Birkaç saniye emin değilmiş gibi durdu. Ardından ağzında biriken nefesini serbest bıraktı. “Öyle olsun.” Bana dünyanın en güzel cümlesini söylemişçesine sıırttım. Sözlerine devam etti. “Ama üşüdüğünü hissettiğim, dişlerinin birbirine çarptığını duyduğum an seni eve sokarım.”

Alkışlayarak ayağa kalktım, üzerimdeki lacivert saten geceliği değiştirmekle uğraşmadan Aras’ın yanından geçip salona koşmak için hareketlendim. Fakat kolumdan tutması bunu engellemişti. Şaşkınca ona baktığımda, “Nereye?” dedi hafiften güldüğünü anladığım nefesiyle.

“Kahvaltı hazırlayacağım...”

“Kar dedik kız ne yapacağını şaşırdı.” Ben hâlâ yaşadığım anlam karmaşasıyla ona bakarken onun gülüşü silinmemişti. “Ben kahvaltı hazırladım, sen elini yüzünü yıka.” Sonra ses tonu hafif siteme kaydı. “Benim evde olacağıma bu kadar sevinmedin.”

“Yanlış,” dedim kendimden emin bir halde. “Seninle karda oynayacağıma bu kadar sevindim. Bu bizim birlikte göreceğimiz ilk kar!” Bunun yeni farkına varmış gibiydi ve etkilendiği yüzünden okunuyordu. “Sen kahvaltı mı hazırladın sahiden? Mutfakla aranda pek bir ilişki olduğunu sanmıyordum.”

Yarım ağız gülümsedi. “Bu hünelerimi her zaman gösteremem, sonra hep benden beklersin.”

Ellerimi belime koyarak gözlerimi kısıtım. “Demek öyle...”

Bir anda elini enseme atıp beni kendisine çekmesiyle anlık bir dumura uğradım, daha sonra dişlerini susamış bir vampir edasıyla hafifçe yanağıma geçirmesiyle şok içinde gözlerimi büyüttüm. “Aras!” diye uyardım oldukça yumuşak olan ısırtığıyla beraber.

“Eylül,” dedi biraz sonra dişlerini ayırıp ıslaklığını yanağımda bırakırken. “Aç olduğumu söylemiş miydim?”

İçimdeki çeşit çeşit tomurcuklar çiçek açarken irademi kaybetmemeye özen göstererek kınarcasına, “Aaa...” dedim ve ellerimi göğsüne koyup onu istemsizce kendimden uzaklaştırdım. Sağ elimle yanağımlı sildikten sonra, “Sana oradan kızarmış tavuk gibi mi görünüyorum acaba?” diye sordum.

İnci gibi dişlerini göz önüne çıkararak güldü ancak gülüşünün çok derin anlamlar içerdiğine yemin edebilirdim. “Daha leziz görünüyorsun.”

Arsız cümlesine karşılık gülümsemeye can atan yanaklarımı zor zaptettim, bedenini bir kez daha iterek ona hızla

arkamı dönüp banyoya doğru ilerlerken konuştum. “Niyetin böyle yaparak beni dışarı çıkmaktan vazgeçirip evde tutmaksa çok beklersin!” dedim ve nihayet kendi kendime gülümseyerek banyo kapısından içeri girip kapıyı yüzüne kapattım.

Banyodaki rutin işlerimi Aras’ı çok bekletmemek adına hızla hallettikten sonra dışarı çıktığımda Aras’ın aşağı inmiş olduğunu gördüm. Seri adımlarla dolabıma ilerledim, siyah bir tayt ve koyu gri, salaş, kalın bir kazak çıkarıp çabuk hareketlerle giyindim. Boynumun iki yanına kokumu sürmeyi eksik etmedim ve taradığım saçlarımın ön kısımlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırıp omuzlarımdan aşağı serbest bıraktım.

Koşar adımlarla odadan çıkıp aşağı indiğimde evin ferah salonunda, Aras’ın boydan boya cam olan duvarın önündeki mat siyah renkli masada oturduğunu gördüm. Bana sırtı dönük oturuyordu fakat geldiğimi bildiğine emindim. Masanın üzeri gerçekten kahvaltı tabaklarıyla süslenmişti, şaşırmıştım. “Çabuk ol,” dedi elindeki çaydanlıkla bardaklara çay boşaltırken. “Poğaça soğuyacak.”

Gözlerimi büyüttüm. “Poğaça mı yaptın?”

“O kadar hamarat değilim,” dedi. “Pastaneden aldırıldım.”

Eh, Aras’ı gömleğinin kollarını geriye sıyırıp kaslı kolları gerilerek hamur yoğururken düşünemiyordum zaten. Gerçi eline o da yakışırdı ya, *Biscolata* erkeklerini geride bırakırdı benim kocam.

“Ne gülüyorsun kendi kendine?” diye sorduğunda Aras’ın zihnimdeki o görüntüsü anında silindi ve hafiften ısınan yanaklarımla hızlıca, “Hiç,” dedim. “Kahvaltı hazırlaman hoşuma gitti. Ondan.”

Masanın etrafında dolanıp karşı tarafa geçmek için bir iki adım attığımda, “Nereye?” diye sordu.

“Karşıma oturacağım.”

Kafasını iki yana salladı ve yanındaki sandalyeyi geriye çekti. “Yanıma otur. Kokunu solumak istiyorum.” Yüreğim-

deki serçe acemice kanat çırpırtı birkaç kez üst üste. “Korkma, yemem.”

Az önce yukarıda yaşadığımız küçük çaplı ısırık vakasına atıfta bulunduğunu anlayarak utanç içinde gülümsedim. “Ondan pek emin değilim ama...” dedikten sonra yanına ilerledim. “Geleyim bari.”

Yanına oturur oturmaz guruldayan karnımla beraber büyük bir iştahla masayı inceledim. Aldırdığı poğaçalarla börekler ikimize değil, iki kişilik koca bir aileye yeterdi, kahvaltıdan sonra bunları dışarıdaki adamlarına dağıtmayı aklıma not ettim. Hemen sonrasında pencereden görünen lapa lapa yağan karın bembeyaz bir örtü gibi süslediği bahçeye çıkmak için alelacele tabağımı doldurup yemeye başladım.

“Bir de ben hünelerimi göstermeyi sevmem diyerek hava atıyor...” dedim karnımın doyduğunu hissettiğimde, çiğnediğim domates dilimini yutar yutmaz. Bu sırada Aras gözlerini tabağından ayırıp bana ilıştirdi. Bıçakla böldüğüm poğaçadan bir çatal alıp ağzıma götürdüm ve yutmadan konuştum. “Öncelikle poğaçalar hazır, salatalıkları soymamışsın ki ben alacalı soyulmuş severim...” Çay bardağını elime alıp içmeden önce gözümün önüne tuttum ve sert bakışlarla beni izleyen Aras’a baktım. “Aras, şuna bak, buradan seni görebiliyorum.”

Oturduğu sandalyesine sırtını yasladı ve “Bence şikâyet etmek yerine tadını çıkar güzelim,” dedi. “Çünkü bir daha kahvaltı falan hazırlamayacağım.”

Meydan okurcasına kaşlarını havalandırdım. “Sen buna kahvaltı mı diyorsun?” Bir dilim salatalığı ağzıma attım ve gürültülü bir şekilde çiğnemeye başladım. “Bu kahvaltıysa benim hazırladıklarım kraliyet sofrası falan.”

Gözlerini kısıp, “Senin dilin fazla mı uzadı?” dediğinde salatalığı yutarak ona dil çıkardım. Ardından gülerek konuştum. “Uzamış mı?”

Omuz silktili. “Benim ölçme stilim bu şekilde değil.”

“Ya ne şekilde?” diye sorduğumda tek hamlede elini sandalyemin altına koyarak beni kendine çekmesiyle dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu. Oyun isteyen beynim kaçmam gerektiğini komutladı ve ona uyarak Aras’tan önce davranıp hızlıca sandalyeden kalkıp evin dış kapısına doğru koşmaya başladım. Bir yandan kıkırdıyor, diğer yandan beni yakalayacağını bildiğim halde ondan kaçıyordum; amacım dışarı çıkmak ve bu tatlı çatışmamıza orada devam etmekti. Dış kapıyı açtıktan hemen sonra yumuşak ve soğuk kar birikintilerinin üzerine bastığım an, kolumdan tutup beni yakalayan Aras’a karşı hamlede bulunayım derken ayağım kaydı ve beraber karın üzerine düştük.

Sadece bir kazağın örtülü olduğu sırtım karın soğuşunu hemen çekti. Avuçlarını başımın iki yanından karın üstüne yaslayarak beni kapalı altına alan Aras, “Demek hazırladığım kahvaltıyı beğenmedin ha?” diyen sordu üzerimden doğrulmadan.

İşte şimdi fena yakalanmıştım. “Aras...” diye sızlandım elimi omuzlarına koyarak. “Kalk üstümden...” Hafiften üşümeye başlasam da onun içimde yaktığı ateş bunu gölgeliyor ve yüzümdeki şapşal gülümsemeyi kaldırmama müsaade etmiyordu.

Söylediklerime hiç oralı olmadan eline aldığı bir avuç karı yüzüme yaymadan önce, “Demek kocana dil çıkarıyorsun?” diye sordu.

“Hayır, hayır...” diye haykırmam, soğuk kütlenin yüzüme yayılmasına mani olamadı. Yüzümü sağa sola çevirerek karların dağılmasını sağlamaya çalışırken, ağzıma giren bir kaçıyla birlikte öksürdüm.

Nihayet, elleri imdadıma yetişirken, “Beyaz sana çok yakıştı,” diyerek sırıttı.

Benim gülüşüm ise çoktan solmuş, yerini öfkeli bakışlara

bırakmıştı. Gözlerimi kısarak, ona çaktırmadan yerde duran iki elimi karla doldurdum ve “Seni adi herif!” diyerek esmer yüzünü kara bulamaya çalıştım. Ve böylelikle ikimizin arasında büyük bir rekabet başlamıştı. Karlı bahçede bazen o, bazen ben üstte, bazen ikimiz de ayrı yerlerde olacak şekilde yuvarlanmış, birbirimizi zevkle hırpalamaya devam etmiştik. O beni sadece kara boğmakla kalmıyor, arada soğuyan yüzümün neredeyse her yerini boşluğumdan yararlanarak öpüyor, hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Bu öyle huzurlu bir andı ki bir yanım her günümüzün böyle geçmesi için deliriyor, diğer yanım her gün böyle olursa özel günlerin bir anlamı kalmaz diyerek beni yatıştırırmaya çalışıyordu.

Birkaç saatin sonunda Aras’ın bana dayanamayarak eve girip getirdiği mont ve atkı bere takımım bile sırsıklam bir hale gelmişti ancak yapmaya koyulduğumuz kardan adamı bitirmeden içeri girmeye hiç mi hiç niyetim yoktu. Son yuvarladığımız topu, yani adamın kafasını da tepeye yerleştirdiğimizde, yüzsüz kardan adamımız hazırdu. Yüzü olmaması tüm anlamını yitirdiğinden daha iyi bir görünüm alması için havuç ve zeytin almayı düşünerek mutfağa gitmek için arkamı döndüm.

“Nereye?”

Omzumun üzerinden Aras’a baktım. “Yüzsüz insanlardan çok çektik be Aras, bari kardan adamımızın bir yüzü olsun.”

Cümleme gözlerini kapatarak canlandığı gülümsemeyle yanıt verdiğinde, aynı şekilde karşılık verip arkamı döndüm. Evin içine girer girmez salonu geçerek, mutfağa doğru ilerledim. Koyu gümüş rengi mutfak kapısından içeri gireceken birden geride duyduğum tıkırtıyla hızla arkamı döndüm. Bu sesin salondan geldiğine yemin edebilirdim. Gözlerimle siyah beyaz koca salonu incelerken Aras’ın peşimden içeri

girmiş olabileceğini düşündüm ve düşüncemi teyit ettirmek amacıyla, "Aras," diye seslendim. "Burada mısın?"

Kalbim ağzımda atıyordu, ondan bir cevap gelmesini bekliyordum, duyduğum sesin kaynağının Aras olmasını diliyordum. Saniyeler geçti fakat cevap gelmedi. Boş salonu bir kez daha, korkuyla inceledim. Siyah minderli koltukları, henüz toplamadığımız kahvaltılıkların üzerinde olduğu masayı, sağ çaprazımdaki duvarın önündeki küçük, dikdörtgen şeklindeki siyah vitrini, merdivenin başlangıcını... Ancak ne gelen, ne giden ne de bir hareketlenme söz konusuydu.

Elimi alnıma koydum ve toparlanmaya çalıştım, Aras dışarıdaydı. Bir çılgılıma içeri gelebilirdi, sakinleşmem gerekiyordu. Bunun için derin bir nefes aldım. Hemen sonrasında kafamı zihnimdeki korkunç düşüncelere inat sallayarak tekrar mutfığa doğru dönüp gri buzdolabına ilerledim. Dolaba elimi attığımda şimdi işlevsiz bir uzva dönen güçsüz el ve bileklerim nedeniyle açamadım. Nefesimi tazeleyerek tekrar açmayı denediğimde başımın dönmesiyle elim dolabın kolundan düştü. Yere düşmemek için ani bir refleksle mutfak tezgâhına tutundum. Burnumda hissettiğim sızı ve dudaklarıma kadar inen sıvı hissiyle güçsüz parmaklarımdan birini kaldırıp burnum ve dudağımın arasındaki o noktaya değdirdim. Elim geri çekip baktığımda o uğursuz, koyu kırmızı sıvıyla karşılaşmayı beklemiyordum.

Burnum kanıyordu. Hayır, sadece burnum kanamıyor, başım da içinde bir zelzele kopuyormuş gibi ağrıyor ve gözlerim bulanıklaşıyordu. Büyük mutfağın tam ortasındaki buzdolabıyla aynı renk olan masanın etrafından bir sandalye çektim ve gücümü toplamak amacıyla oturdum. Sessiz mutfakta duyulan tek şey benim kesik soluklarımdı. Masanın üzerinde duran peçetelikten bir selpak çıkardım ve burnuma tampon yapmaya başladım. Aras'ın gelip beni

bu şekilde görmesinden önce benim bu aptal kanamayı durdurmam gerekiyordu.

Beynime yükleniyordum, beynime haddinden fazla yükleniyor, gereğinden fazla düşünüyor ve onun isyan etmesine neden oluyordum. Vücudum bu gerginliği kaldıramıyordu, sakinleşmem gerekiyordu ama nasıl...

Nasıl?

Bu soruyu defalarca sormuştum kendime ancak henüz net bir çözüm bulamamıştım.

Birkaç dakika sonra kanamayı durdurmuş, kanlı peçeteleri temiz kâğıtlara sararak ortada herhangi bir delil bırakmadan çöp kutusuna atmıştım. Yürüyecek dermanım olmadığından bahçeye çıkmadan oturduğum yerde biraz daha bekledim. Gözlerim yeri izliyordu lakin gördüğü tek şey boşluktu.

“Bir havuç ve birkaç zeytin almak bu kadar zor mu yoksa bir günde mutfakta neyin nerede olduğunu mu unuttun?”

Aras’ın sesi kulaklarımda yankılandığında başımın iki kenarına bastırduğım ellerimi hemen indirdim, yeri izleyen bakışlarımı alelacele ona çevirdim. Halimde bir gariplik olduğunu sezmemesi için saniyeler içinde toparlanmayı denemiştim fakat ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. Aras’ın siyah gözlerinde gördüğüm endişe ve ona eş ya-yılan sesiyle, “Eylül?” diye sorması başarısız olduğumu gösteriyordu. “Neyin var?” Hızla yanıma geldi, sandalyemin önünde diz çökerek bacaklarımın üzerinde birleştirdiğim ellerimi tutup ondan kaçırdığım gözlerime meydan okurcasına yüzüme bakmaya çalıştı. “Güzelim, ne oldu?”

Telaşlı kara bakışları içimi delik deşik ederken kalbimin alevli bir ok tarafından delinip parçalandığını hissettim. Ona iştitiğimi sandığım tıkırtıdan ya da kanayan burnumdan bahsetmeyecektim, içini karamsarlığa bürümeyecektim. Ben onun yerine yanardım, alevimi ona bulaştırmayacaktım.

Çabucak bir yalan uydurdum. "Sen haklıydın. Kar bana pek yaramadı, halsiz hissediyorum."

Sözüme inanmamış gibi başını salladı, başımdaki bereyi çıkarıp masanın üzerine koydu, yanağıma yapışan saç tellerini nazikçe geriye attı. Hareleri tekrar benimkileri buldu. "Hayır," dedi sertçe. "Seni huzursuz eden başka bir şey var."

Aras'a yalan söylemek, normal bir insana söylemekten iki kat daha zordu. En ufak hatalı mimiğimi yakalar, sesimdeki titremeden bile anlardı. Yutkundum, gözlerimi kapatıp başımı yana çevirdim. "Aras..." dedim güçsüzce. "Üş-Üşüdüm sadece."

İnanmadı, oturduğum yerden ellerini belime dolayıp dudakları iki bacağıma üzerine teker teker dokunduktan sonra başını yan çevirip bacaklarımın üzerine yasladı. "Canın ne zaman sıkılırsa..." dedi, sonrasında başını kaldırıp birleştirdiğim ellerimden sol elimi ellerinin arasına aldı, ardından yüzük parmağımda takılı duran siyah yüzüğün üzerinde gezdirdi işaretparmağını, iki küçük dokunuş bıraktı ve yüzük kalbinin ritimlerini bana aktarmaya başladı. "Yüzüğüne dokun. Beni hisset. Bu kalp benim için atmıyor Eylül, bu kalbin atmasındaki geçerli tek etken sensin. Senin varlığıyla var, senin nefesinle güçleniyor." Gözlerim yaşarırken elimi kaldırıp içinden geldiği gibi öptü. Yüreğimdeki mumun alevi hafif bir rüzgâr almış gibi titredi. "Anladın mı?"

Başımı sallayarak onu onayladım. "Bir daha bana yalan söyleme," dedi. "Ben senin derdinin de sıkıntının da sevincinin de mutluluğunun da ortağыым. Ne olursa olsun benden bir şey gizlemeye kalkma."

Tekrar burnumu çektim, gözlerimden süzülen firari damlayla birlikte ıslanan dudaklarımı araladım. "Sadece, önemsiz sıkıntılarımı seni boğmak istemiyorum Aras. Bunlar gerçekten gereksiz."

Kötü bir şey demişim misali kaşlarını çattı. “Söz konusu sensen, benim için hiçbir şey gereksiz değil.”

“Canını sıkmaktan başka işe yaramıyorum.”

“Ne can sıkması?” dedi kızar gibi ama sakindi. “Sen bana bir canım olduğunu öğretensin, can şenliğimsin.”

İtirafı ıslak yüzümde silik bir gülümseme oluştururken ellerimi siyah saçlarından geçirip onu kendime yasladım. Baş göğsümün üstüne yaslandığında kollarımı boynuna doladım. “Seni seviyorum,” dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. “En çok seni seviyorum,” diye ekledim. Ve başka bir şey beklemeden, dakikalarca öylece durup kasvetin tüm boşluklarını doldurduğu içimi temizlemesi adına huzura yol açtım.

Kafenin içi karlı havaya rağmen oldukça doluydu, kış mevsimi insanların dışarıya çıkmasını engellemiyor ama dışarıda durmalarına mani oluyordu. Yazları kafeyi hiçbir zaman bu kadar dolu görmemiştım ve hiç bu denli yorulduğumu hatırlamıyordum. Omuzlarımdan bacaklarıma kadar her yanıma ağrıyordu, günün sonuna doğru iyice bitkinleşmişim ve bunun üzerine dalgınlıkla bir koli yumurtayı mutfakta düşürüp ortalığı daha da berbat bir hale getirmem, üzerine tuz biber eklemişti.

Ben mutfağı viledayla temizlerken tek eliyle tepsiyi tutup ayağıyla kapıyı açarak içeri giren Ezel yorgun bir şekilde, “Ben bittim Eylül, dayanamıyorum...” dedi kendinden geçmiş bir halde. Sonra gözleri yere kaydı, anında kocaman açıldı. “Savaş bölgesi: 2.” Tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı. “Buraya ne oldu böyle?”

“Bir koli yumurtayı yere düşürdüm.”

“Ah,” dedi yıkılmış gibi. “Yardımcı bulmazsak burayı el birliğiyle batırmamız garanti.”

“Aslında ben bir yardımcı buldum.” Kirli viledayı kova-
daki suya bastırıp arınmasını bekledim, ardından süzgecine
bastırarak çevirdim.

“Sen ciddi misin?” Dünyanın en sevindirici haberini
almıştı sanki, heyecanı yemyeşil gözlerinden okunuyordu.
“Hemen gelsin, başlasın!”

Başımınla onayladım. “Bu sabah gelecekti de ufak bir işi
çıkması, birazdan gelir. En azından çıkışa yardımcı olur.”

Ezel sırtını biraz olsun dinlenebilmek adına tezgâha yas-
ladı. “Çok iyi oldu bu, üzerimden yük kalktı vallahi.”

“Benim de öyle,” derken yumurta lekelerini silmeye de-
vam ediyordum. Yumurta kokusundan nefret ederdim ve
midem ağzıma gelmişti. Burnumu tıkadım. “Mutfak da leş
gibi yumurta koktu yahu, kusacağım.”

“Bırak ben sileyim, senin miden hassas.” Bu cümleyle ilk
hamileliğimin izleri zihnimde belirdi. Kafede mutfağa gire-
mez, yemek pişiremez, yiyemezdim. Bir zaman sonra o çek-
tiğim sıkıntıları bile özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi.

“Ne oldu? Gerçekten rahatsızlandın sen.”

Sızlayan gözlerimi ondan kaçırıp, “Hayır hayır,” diye
itiraz ettim ve silmeye devam ettim. “Kafede çalışıyorsam
yumurta kokusuna da, fırının sıcak yoğun buharına da, yer
silmeye de alışmalıyım değil mi?”

Yüzümdeki yapay gülümsemeden cesaret alır gibi tebes-
süm etti. “Eh, öyle diyorsan...”

Cevap vermeden bembeyaz fayansları temizlemeye de-
vam ettim.

Dakikalar sonra bu işim bittiğinde viledayı mutfağın te-
mizlik bölümüne bırakıp ellerimi bir güzel yıkamış, yumur-
ta kokusu yüzünden midemden yükselen safrayla oldukça
rahatsızlanan ağzımı çalkalamıştım.

Islak ellerimle yüzümü de ferahlattığım sırada birden açıl-
an mutfak kapısıyla sıçrayarak arkamı döndüm. “Eylül,
Masal denen kız geldi.”

Kapı açılır açılmaz Aykut'un söylediği bu cümleyle rahatladım. Ellerimi kenardaki pembe havluya kurularken, "Geliyorum!" diye seslendim. Aykut'un ani girişinden dolayı evhamla sıkışan kalbimi rahatlatmaya çalışarak elimi sol göğsümün üzerine bastırıp soluklandım ve sakinleşmeye çalıştım. Yüreğim normal ritmini almaya başladığında yutkundum ve mutfaktan çıktım.

Kasanın ön tarafında bekleyen Masal'ın esmer yüzünü ve hafiften çekik, parlak kahverengi gözlerini seçmem zor olmamıştı. Suratındaki çekingen ifade metrelerce öteden fark edilebiliyordu, rahatsızlığını önlemek amacıyla yüzüme rahatlatıcı bir gülümseme ekledim, mahcup tebessümüyle bana karşılık verdi. Karşısında geldiğim an işe alınmayacağı düşünmesine fırsat vermeden, "Aramıza hoş geldin Masal," diyerek dostane bir tavırla sarıldım.

"Eğer hemen bize buraları toplamaya yardım etmeye başlarsan, daha çok hoş gelmiş olacaksın ve sana olan sevgim yüzde bin beş yüz kat artacak canım," diyen Ezel'e gözlerimi irileştirerek baktım. Şaka mahiyetinde söylediği belliydi ancak kızı geldiği an işle korkutmak istemezdim.

"Ben her zaman hazırım," dedi Masal, hiç rahatsız olmuş değildi. "Nereden başlayayım?"

Aldığı yanıtın memnun olan Ezel elini, "Çak bir beşlik," diyerek havaya kaldırdı. Bu kadar çabuk anlaşılabilmelerine sevinmiştim. Onlar iyiye, ben de iyiydim.

Günün sonunda eve gitmem için içerisinde Eray'ın bulunduğu arabama biner binmez gün boyu ilgilenemediğim telefonumu karıştırmaya başladım. Arayanlardan birisi her gün konuşmayı ihmal etmediğim anneannemdi, her zaman yaptığı gibi bugün de tam dörtte aramıştı fakat yoğunluktan ötürü açamamıştım. Bir diğeri ve daha çok dikkatimi çekense bilmediğim numaraydı, kurum numarasına benzeyen bu şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Demet Hanım

hastaneden aramış olabilir miydi? Daha sonra müneccim olmadığımın böyle yaparak bir sonuca varamayacağımı anlayarak numaraya tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm. İkinci çalışta açılmıştı.

“Özel Baran Ayhan Ruh ve Sinir Hastalıkları Merkezi, buyurun.” Genç kadın sesi bana bu bilgiyi verdiğinde bu adı nereden duyduğumu hemen hatırladım. Bu, Rana’nın yattığı hastaneydi.

“Merhaba, ben Eylül Karahanlı, bu numaradan aramışım da.”

“Hasta yakınınız var mıydı?”

“Evet,” diye yanıtladım kötü bir heyecana kapılarak. Bu sırada araba yolun soluna dönmüştü. “Evet, Rana Işık, bir sorun mu var? O yüzden mi aradınız?”

“Rana Işık...” diye tekrar etti telefonun ucundaki kadın, biraz sonra devam etti. “Rana Hanım’da sorun gösteren bir durum yok Eylül Hanım, büyük ihtimalle sizinle konuşmak amacıyla aramıştır.”

İçim rahatladı, sakince nefes aldım. “Pekâlâ, onunla konuşabilir miyim ya da onu ziyaret edebilir miyim?”

“Maalesef ziyaret saati geçti Eylül Hanım ama isterseniz yarın saat sekizden itibaren arayabilir yahut ziyaret edebilirsiniz.”

“Anladım,” dedim edindiğim bilgileri sindirirken. Yarın Rana’nın yanına uğramayı aklıma not ettim. “Teşekkür ederim, iyi geceler.”

Ertesi sabah Rana’yı ziyaret etmek için geldiğim hastane koridorlarında yürürken içimde büyük bir karamsarlık vardı. Evet, hastanelerin beni hiçbir zaman iyi etkilediğini

söyleyemezdim ancak bugün farklıydı, attığım her adımda yüreğim atışlarını durdurmak ister gibi daralıyordu. Bunun Rana'nın burada olmasının bana verdiği hüznle bir ilgisi olduğunu düşündüm, Barlas'ın çökerttiği tek insan ben değildim ve belki kendimi de bir gün burada olma ihtimaline yakın hissettiğim içindi bu gerginlik.

Titreyen bacaklarım eşliğinde nihayet odasının bulunduğu kata çıktım. Soluma dönüp dümdüz ilerlemeye devam ettim, yolu yarıladığımda hastane koridorunu inleten acı bir çığlık yükseldi ve bununla beraber etraftaki tüm insanlar duraksadı.

Ben hariç.

Benim içimdeki karamsarlık büyüdü, nefeslerim sıkıştı. Halsiz bacaklarımı umursamadan tüm gücümle Rana'nın odasına doğru koştum. *Lütfen*, diye geçirdim içimden. *Lütfen ona bir şey olmasın*.

Titreyen ellerimle odasının gri kapısının kolunu tuttuğumda kesik bir nefes alıp korkuyla çevirdim ve kapıyı sonuna kadar araladım. Önce başında dehşetle ona bakan hemşireye kaydı gözlerim. Sonrasında aşağı, hasta yatağına yöneldi bakışlarım.

Dışarıdaki kalabalık, birbirine karışan sesler karşımda gördüğüm manzaraya karşı gözlerimde oluşan korkunç dalgınlığı engelleyemiyordu. Etrafta onun haricindeki her şey silindi.

Beyaz yatağın üzerine bulaşmış kırmızı sıvı, cansız bedeninden yerdeki açık renk parkelere akıyordu. Gözlerinin açık, dudaklarının aralık kaldığı yüzünden aşağısı kanla kaplıydı, beyaz olduğunu hatırladığım nevresim takımı kırmızıya boyanmıştı, odada yoğun metalik bir koku hâkimdi.

Ellerim uyuştı, yüreğim tırnakları sivri eller tarafından sertçe sıkıldı, uyuşukluk tüm vücuduma yayıldı. Dizlerimde tükenen güç beni yere düşmem konusunda ikna etmeye ça-

lışıyordu fakat şu an düşecek durumda bile değildim. Çığlık atmak, ağlamak, delicesine bağırmak istiyordum ancak vücuduma yerleşen şok dalgası bunu sert mizacıyla önlüyordu.

Ve o dehşet verici soru zihnimde acı bir ağıt olarak yayılıyordu:

O... Ölmüş müydü?

Bölüm On İki

Korku

Ölüm.

Dört harf, iki hece, sayısız anlam ve sayısız acının içerisinde barındığı; hayatta gerçekleşeceği kesin olan, yaşa saygısı olmayan, ne zaman ve nerede, nasıl geleceği belli olmayan hadise. İnananlara göre esas hayatın başladığı, inanmayanlara göreyse sonsuz derin bir uyku olarak tanımlanan, iç burkan olay. Ve öyle bir şey ki ölüm, herkes başına geleceğini bilir ama nedense hiç kimse öleceğine ihtimal vermez.

Rana...

Ergenliğimi birlikte geçirdiğim, lise zamanlarımda beraber gülüp ağladığım, her aktiviteye beraber katıldığım, yeri geldiğinde dersten kaçtığım, yeri geldiğinde beraber derse girmemeye karar verdiğim, aynı müzik grubuna hayran olduğum, aynı kişiden nefret ettiğim arkadaşım...

Şu an karşımda vücudundan yere doğru akan kanlarla cansız bir şekilde yatan arkadaşım.

Dizlerimde tükenmeye çalışan güç beni sarstı. Gözümü ondan ayırmadan minik bir adım attım, ayakkabımın ucu yerde yayılan kana değdi. “Rana?” diye sordum uyanma-

sını bekler gibi. Beyaz parkenin üzerindeki kırmızı sıvıyı umursamadan bir adım daha attım. *Arkadaşımın kanına basıyordum.*

“Rana...” Beklediğim yanıt yine gelmediğinde nefes almaya çalıştım. Çenem seğiriyor, bedenim titremeye yüz tıruyordu.

Umursamadım.

Yürümeye devam ettim, ayakkabılarımın tabanı tamamen kırmızılaşmıştı, biliyordum.

Başucuna geldiğimde bal rengi gözlerinin hafiften aralık kaldığını gördüm. Başı omzunun üzerine düşmüş, gözaltları morarmıştı. Yanağında bulunan iki üç çizik haricinde yüzünde bir leke yoktu. Kendi kanının bir elbise gibi örttüğü göğsü hareket etmiyordu, nefes alıp verdiğine dair en ufak bir işaret yoktu ancak aralık kalan gözleri bir umut bahşetmişti yüreğime.

Ölülerin gözleri kapalı olurdu, değil mi?

“İntihar etmiş...” Odada bulunduğunu unuttuğum hemşirenin korku dolu sesiyle beraber bakışlarım yatağının hemen yanında yere düşen usturaya takıldı. “Onu buraya nasıl sokmuş bilmiyorum!”

Kadına bir cevap vermeden gözümden süzölmeye çalışan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim ve bu detaylarla ilgilenmeden boşta kalan elimi arkadaşımın pürüzsüz yüzüne uzattım. “Dokunmayın, delil sayılabilir!”

Duymazlıktan gelerek ellerimle can dostumun yüzüne naifçe dokundum. Arkamdan kapı kapanma sesi geldi, umursamadım. “Rana...” dedim tekrar uyandırmak istercesine. “Arkadaşım, kalk lütfen.” Cevap gelmedi. Açık olan bal rengi gözleri bana değil odanın beyaz tavanına odaklıydı. “Rana...” Fısıldamaktan öteye gidemiyordum. “Bana bak. Bak, buradayım.”

Gözlerini bana çevirmesini bekledim fakat olmadı. Onunla konuşmayı denedim, beni görmesini, duymasını.

Biraz sonra kollarımdan kavradı iki el, bedenim onun yanından zorla geriye çekildi.

“Odayı boşaltın!” dedi yabancı ses, kim olduğunu ve neler döndüğünü kavrayamıyordum. Bakışlarım hâlâ sadece Rana'ya odaklıydı. Yüzlerini görmediğim iki kişinin beni odanın dışına sürüklediğini anladığımda çırpınarak onlardan kurtulmaya çalıştım. “Bırakın beni!” diye bağırdım. “Rana!” diye haykırdım sonrasında boğazımı yırtarcasına. “Bırakın beni!” Öksürüklere karışan hıçkırıklarımın arasında bir kez daha araladım dudaklarımı. “RANA!”

Beni kolumdan tutan insanlar bir şeyler söylüyordu ama algılayamıyordum, gözlerim hâlâ ölü bir şekilde beyaz çarşafın kanıyla renk değiştiren yatağın üzerinde yatan arkadaşımıydı, yanaklarım ıslanıyor gözpınarlarım kapanmak istemiyordu. Öksürüklerim boğazımı tırmalıyor, tüm vücudum alev alev yanıyordu. Nefes alıyorum diyemezdim çünkü burnumdan içeri sızmak isteyen oksijen içeride sert bir tabakayla karşılaşılıyor ve hızla geri gidiyordu.

Aynı işlem tekrarlandı, tekrarlandı, tekrarlandı...

“Bırakın beni, ölmedi o, ölmedi!” Kollarımdan kavrayan güvenlikler, bedenimi odadan çıkarmayı başarmışlardı fakat ruhum halen oradaydı.

“Oturabilir miyim?” Okulun ilk günü korku listemde birinci sırada olan şey bir arkadaş edinememektir. Öyle ki sınıfa girdiğimde tüm sıralar dolmuş, yalnızca öğretmenler masasının önü bir kişi için boş kalmıştı. Oturan kızın beni istememesi ve rencide ederek tüm sınıfa rezil etme ihtimalini göze alarak soruyu sormuştum ve şimdi hızlı atan kalbimle cevabımı bekliyordum. Kız, söylediğimle beraber okuduğu kitabından başını kaldırıp bal rengi gözleriyle bana baktı. Boş ve soğuk bakışlar taşıyordu, beni reddetmesinden iyice

korkmuştum ama o silik bir gülümseme yerleştirdi suratına ve çantasını kendine doğru çekti. Rahatladım ve gülümsemesine onun aksine büyükçe karşılık verdikten sonra, "Teşekkürler..." diyerek yanına oturdum.

"Bana kalsa tek oturmayı yeğlerim ama malum, okul kuralları." Söylediğine bozuluş, moralim hafiften sarsılmıştı. Kitabını tamamen kapattı. "Neyse ki yanıma okulun kaşarları potansiyeline sahip biri gelmedi." Sonrasında bana dönüp daha içten bir gülümsemeyle elini uzattı. "Rana ben."

Afollayan suratımla beraber kaybolan gülümsemem tekrar canlanıp genişledi. Rana, oldukça değişik bir karaktere benziyordu.

Boşta kalan elini daha fazla öyle bırakmayarak kavradım ve tokalaşmamıza vesile oldum. "Eylül."

Ölüm buydu işte, bu kadardı. Bir anda gerçekleşiyor ve geride sadece yaşanmışlıklar kalıyordu. Anılar... Hatırlanmak istenen ve istenmeyen. Ve öyle bir şeydi ki bu terk ediş, kalan tüm kötü hatıraları siliyordu, sadece iyi anlar yer ediyordu zihinde... Sanki ben Rana'yla hiç tartışmamıştım, hiç küsmemiştik, hiç darılmamıştım ona...

Beni tutarak uzaklaştıran adamların elinden kurtulduğumda hastanenin merdivenlerinin korkuluklarından tutunarak aşağı inmeye başladım. Başım dönüyor, sessizce yükselen hıçkırıkları göğsümün kalkıp inmesine neden oluyordu, ne yaptığının farkında değildim. Sarsak adımlarımla ruh ve sinir hastalıkları merkezinin merdivenlerinden bir basamak daha indim, yere kapaklanmamak için kendimi zor tutuyordum.

Derken bir ses duydum aşağıdan, ambulans, siren ve insanların kaygı dolu seslerini geride bırakacak bir bağırış. "Benim karım yukarıda diyor lan!" Aras'ın sesini duyan kadar buraya onunla geldiğimi, arabada beni beklediğini unutmuştum. Bulanık görüş alanıma aşağıda biriken

kalabalık girdiğinde karşısında ona engel olmaya çalışan polislere meydan okuyan Aras'ı gördüm. Ona bakarak bir basamak daha indiğimde, konuşmasını yarıda kesti ve yüksek sesle, "Eylül!" diye bağırdı. Gücü tükenen bedenime karşılık bakışlarımı yere indirdim, daha fazla yürüyemeyecektim. Beni artık taşıyamayacağını düşündüğüm dizlerime yenik düşmemek için korkuluklara tutundum. Tüm irademi kullanarak son basamağı da indiğimde kendimi düşmeye hazırladım. O sırada önünde dizilen polisleri âdeta ortadan ikiye yarararak barikattan kurtulan Aras ılık hızıyla beni sardı ve yere düşmemi engelleyerek kucakladı. Yüzüm omzuna düşerken, "Aras..." diyebildim sadece.

"Ağla," dedi gözyaşlarımı görmek istemeyen, her seferinde bunun için bana kızan adam. "Ağla güzelim ama hiçbir şeyi içine atma. Ağla..."

Aras, bana ilk kez *ağla* demişti.

Bunu bekliyormuş gibi, kendimi sıkmaktan vazgeçerek bir şelale misali akan gözyaşlarımla siyah ceketini ıslattım.

Bir veda daha sunmuştu hayat bana, yüreğimden bir parçanın daha kopup semaya doğru yükseldiği...

Bazen kar, bazen yağmur, bazense şiddetli bir rüzgâr göstererek sonuna yaklaştığımız kış mevsimi kendini hâlâ iliklerimize kadar hissettiriyordu. Kasvetli havaları sevmiyordum, karamsar düşünmeme neden oluyordu. Dünyada tek ben varmışım gibi, her an yok olabileceğim gibi.

Ama toprak, huzur veriyordu. Islanmak kötüydü ancak, toprağın ıslanması güzeldi, güzel kokuyordu bir kere... Sevdiklerim saklıydı onun altında, nasıl kötü kokabilirdi ki?

Elimi mezarlığın üzerindeki çamurlaşan toprağa koyarak avuçlayıp, avucumun içindeki çamuru burnuma doğru götürdüm, gözlerim de onunla eş zamanlı olarak kapanmıştı.

“Sen ıslanmayı severdin...” dedim mezar taşının üzerindeki Rana Işık ismine bakarak. “Bense nefret ederdim. Sen, sütlacı severdin, ben nefret ederdim...” Sonra aklıma lisede Rana’nın sırlıslıkla âşık olduğu çocuk, Bora geldi. Her teneffüs onun için dışarı çıktığımız, bir işimiz olmadığı halde onun gittiği durağa sırf Rana, Bora’yı biraz daha görebilsin diye gittiğimiz... “Sen Bora’yı severdin...” dedim yüzüme belli belirsiz bir gülümseme katarak. “Bense nefret ederdim...” Sağ gözümünden süzülmeğe üzere olan bir damlayı elimin tersiyle silip burnumu çektim. “Sahi Rana... Biz nasıl arkadaş olduk? Yani bilirsin, hiç uyuşmuyoruz.”

“O seninle tanıştıktan sonra hayatı sevdi kızım, ne kadar zıt olursanız olun sana çok değer veriyordu.”

Birden arkamda duyduğum bu sesle hafiften irkildim ve dolan gözlerimle omzumun üzerinden sesin sahibine döndüm. Başına geçirdiği siyah tülbent, uzun kollu, ayak bileklerine kadar uzanan siyah elbisesi, aynı renk botları ve ağlamaktan şişen yüzüyle bana bakan Rana’nın annesi Esra Ablâ’yı görünce hızlıca ayağa kalktım. “Esra Ablâ...” dedim kısılmaya yüz tutan ses tonumla. Sakinleştiriciler nedeniyle artık ağlayamıyordu ama değil bir hafta, bin hafta geçse bile Rana’nın gidişinin ondaki hüznünü yitirmeyeceğini biliyordum. Kocasının ölümüyle zaten yıkılmıştı, şimdi kızının da gidişiyle iyice yalnız kalmıştı zavallı kadın.

Hafiften gülerек omzuma dokundu. “Nöbetini devralmaya geldim. Üşüme sen, git hadi.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım, belli ki her gün yaptığı gibi bugün de kızıyla tek başına dertleşmek istiyordu; üstelemedim. Ona arkamı döndüm ve beni bekleyen arabaya doğru yürüdüm. Çamurlu yol her attığım adımda siyah botlarımın üzerinde kahverengi lekelerin oluşmasına sebebiyet veriyordu. Mezar ziyaretlerine alışkındım annem ve abimden dolayı fakat, birini kaybetmeye alışkın olmadığımı fark ettim.

Kim alılabilirdi ki?

Başımı çevirip birkaç metre gerinde kalan Eme Abla'nın myf bedenine baktım. Bana sırtı dönüktü, kusunun mensarı başında diz çökmüş ve biraz önce benim yaptığım gibi olı- ni toprağının üzerine koymuştu. Bu mensara her seferinde içimi acıtıyordu ve yine boğazıma yerleşen yumrunun yok olmasını sağlamak amacıyla sertçe yutkundum fakat her zamanki gibi işe yaramadı.

İyi görünmeye çalışıyordum, üst üste gelen olayların beni yıkmadığını sergilemeyi deniyordum insanlara. Kâbusların- dan sessizce uyanmayı öğrenmiş, gözyaşlarını gizlemenin yollarını bulmuştum. Bu ölüm bana iyi gelmemişti, belki et- memeye çalışsam da öyleydi.

İyi değildim.

Toparlanamamıştım, daha da berbat haldeydim belki.

Hangi insan intihar olduğu kesinleşen bir olayı ölü bir adamın kasten işlediğini düşünebilirdi?

Ben düşünüyordum. Evet, Barlas'tan şüpheleniyordum, kirli soluğunu attığım her adımda arkamda hissediyordum.

Hangi insan attığı her adımda arkasında bir şey var sanıp sürekli kontrol ederdi?

Ben ediyordum.

Siyah Range Rover görüş alanımda belirdiğinde rahat- ça nefes alıp verdim. Eray kapının önünde durarak beli- ni arabanın şoför camının olduğu yere yaslanmış, elindeki sigarasıyla benim gelmemi bekliyordu. Uzayan saçlarının çevrelediği kafasını kaldırıp yeşil gözlerini benimle birleş- tirdiğinde sigarasını hızla yere atıp arabanın etrafından do- laşarak kapımı açtı. Hiçbir şey demeden içeri girip kapımı kapatarak beni kafeye bırakmasını bekledim.

Kafenin içinde sözlerini anlamadığım İspanyolca bir şar- kı çalışıyordu, insanların konuşma sesleri, metalin porselene değışı, kaldırılan ve hareket ettirilen çatal bıçak sesleri kula-

ğıma çok fazla yükümüş gibi doluyordu ve başımda beynimi delici etkiye sahip olduğunu düşündüğüm bir ağrı büyüydü. Karşımdaki beyaz tenli, kızıl saçlı orta yaşlarındaki çilli adama adamın para üstünü verdiğimde ona gülümseyemeden başımı önüme eğdim. Şimdi bu tahta masa bile başımı yaslayabileceğim rahat bir yer gibi görünüyordu. İşaret ve orta parmağımı birleştirerek alnımı ovuşturdum.

Biraz sonra omzuma bir el dokundu. “Eylül.” Konuşan Ezel’di. “İyi misin?”

Yalan söyleyecek halde değildim, bu nedenle ona bakmadan, “Değilim,” dedim.

“Çıkış saatin yaklaştı, hazırlan istersen.”

İhtiyacım olan tek şey buydu, bu nedenle başımı sallayarak onayladım ve yavaşça ayağa kalktım, Ezel de hemen kasaya geçip yerimi doldurdu. Arada sırada yakalandığım ataklar Rana’nın ölümünden sonra biraz daha artmıştı. Beynim karıncalanıyordu, yine bilincimi kaybetmekten korkuyordum. Zor güç ulaştığım kapıyı açmadan önce dengemi toparlamak amacıyla duvara tutundum. Gözlerimi kapatıp zihnimde Rana’nın kanlı halinin ve Barlas’ın yer etmesine izin vermemeye çalışarak burnumdan bir nefes çekip dudaklarımı serbest bıraktım ve içeri girdim.

Mutfağın içindeki giyinme odasına girip montumu elime aldığım an çalan telefonumla Aras’ın aradığını düşünerek elimi cebime attım ve telefonu çıkarıp yanıp sönen ekrana baktım. Arayan Aras değildi, sürekli çaldırıp sadece nefesini duyuran gizli numaranın ta kendisiydi. İçinde olduğum büyük kaygılar şimdi beni daha çok tedirgin ediyordu, bu işin ardında kimin olduğunu düşündüğümü dile getirmeye dahi cesaretim yoktu. Yüreğim deli gibi atarken nefesim sıkıştı. Ne zamandır telefonumun ayarlarından gizli numara aramalarını kapatmayı düşünüyordum ancak bir türlü fırsatım olmamıştı, en kısa zamanda öğrenip yapmam gerekiyordu,

ayrıca artık Aras'a bu gizli numara olayından bahsetmem lazımdı, onu üzmemeyi düşünerek söylememiştim evet ama söylemezsem daha beter olabilirdi. Gerginlik beni iyice etkisi altına aldığında sakinleşmek üzere gözlerimi kapattım.

"Eylül, Aras geldi." Mutfağın tekrar açılan kapısıyla beraber duyulan Aykut'un sesi gözlerimi açmamı sağladı. Baygın bakışlarımı toparlamaya çalışarak, "Tamam," dedim kısık sesimle. "Geliyorum."

Elimdeki montu zaten sıcaklayan bedenime geçirmeden çantamı omzuma asıp kafenin içine doğru yürüdüm. Normalde saniyeler içinde bitireceğim yol bu sefer dakikalarımı aldı. Sonunda mutfağın kapısından dışarı çıktığımda kasanın yanındaki Aykut'la ayaküstü muhabbet eden Aras hemen kafasını bana çevirdi. Sarsak adımlarımı düzgün tutmaya biraz daha gayret gösterdim. Ama her hareketimde bacaklarımda bulunan kaslarıma asitli bir su dökülüyormuşçasına zorlanıyordum.

En nihayetinde burnumdan yayılan sıcak sıvıyı dudaklarımın üzerinde hissettim. Kendimi, irademi ve dengemi kaybederek boş bir çuval gibi yere yığıldım...

Huzursuz bir uykudan yavaş yavaş saf dışı bırakılıyordum. Zihnim, kulaklarım uyanmıştı ancak gözlerim açılmaya henüz hazır değildi. Konuşmalar duyuyordum ama anlayabildiğim tek şey bir kadın ve bir erkeğin konuşuyor olduğuydu. Kurulan cümlelerin anlamlarını kavrayamıyordum.

"Hipertansiyon, yani tansiyon yükselmesi. Zihni hâlâ çok dolu Aras, kaygıları onun sadece ruhunu değil, bedenini de olumsuz etkiliyor. Bunu engellemen gerekiyor, yalnızca sen yapabilirsin. Engellenmezse olay bir tansiyon yükselmelerinden daha kötü yerlere ulaşabilir."

“Ne gibi?”

“Hastalıklar, riskli hastalıklar. Eylül’de şu an ileri de-
recede anksiyete bozukluğu var, biliyorsun. Bu daha öteye
gidebilir, bipolar bozukluk, belki daha da ötesi şizofreni
olabilir... Ya da bedensel hastalıklar, beyin kanaması, kalp
hastalıkları...”

Bir sessizlik oluştu.

“Hiçbiri olmayacak. Onu iyileştireceğim.”

“Sen iyi bir eşsin Aras, bunu atlatabileceğinden, onu
iyileştirebileceğinden şüphem yok. Ama sana neler yapabi-
leceğini söylemiştim hastaneye geldiğinde hatırlarsan. Son
maddemde hâlâ ısrarcıyım, evinize yeni gelecek o küçük ses,
bence Eylül’e yaşadığı her şeyi unutturacak.”

Bu duyduğum son cümle oldu ve odada tekrar oluşan
kısa sessizlikle tekrar uykunun boş diyarlarına atıldım.

Terlediğimi ve haddinden fazla su kaybettiğimi hissediyordum, ağzım bir çöl zemini kadar kurak ve suya muhtaçtı. Vücudum ihtiyacı olan uyku miktarını almıştı, bunu ruhu-
ma yansıyan enerjiden ve açılmak için can atan gözlerimden
anlayabiliyordum. Yapış yapış olan tişörtüm beni rahatsız
ediyordu. Bıktığım karanlıktan artık ayrılmak ve toparlan-
mak amacıyla gözlerimi açtığımda bulanık gören gözlerimin
netlik kazanmasını bekledim. Sonrasında nerede olduğumu
kavramaya çalıştım. Sağımdaki gri duvarın önünde duran
siyah dolabı, açık pencereden içeriye dolan rüzgârın hava-
landırıldığı beyaz perdeyi, bir kömür kadar kara yuvarlak
halıyı gördüm tek tek. Odamızdaydım.

Mekânı kavrar kavramaz ani bir refleksle soluma dön-
düm ve Aras’ı görmeyi bekledim. Ancak karşımda gördüğüm
boş manzara göğsümün üzerinde büyük bir delik açılmasına
neden oldu. Yatakta benden başka kimse yoktu, yalnızdım.

Komodinin üzerindeki yarısına kadar dolu olan sürahi
gözümü aldığı anda elimi ona uzatırken en son neler olduğu-
nu, ne ara eve geldiğimi ve uyuduğumu düşündüm...

Hatırlamak için sıkıca gözlerimi kapatıp açtım, biraz zorlamanın ardından son yaşadıklarım aklıma geldi. Kafen çıkarken burnum kanamıştı ve tüm insanların gözünün önünde bilincimi kaybedip yere düşmüştüm. Fakat tek hatırladıklarım bunlardı. Eve nasıl geldiğimi bilmiyordum, bir doktor evresi atlatıp atlatmadığımdan emin değildim, yalnız hayal meyal bir ara uyandığımda bir konuşma duyduğumu sanıyor, içeriğini anımsayamıyordum.

“Ne zaman uyandın?” Su bardağını elime alıp sürahideki suyu içine boşaltacağım sırada duyduğum bu sesle bardak ellerimin arasından kaydı ve halının üzerinde sesin sahibinin ayaklarının ucuna kadar yuvarlandı. Aniden duyduğum bu cümle başta beni irkiltse de sesin sahibini gördükten sonra rahat bir nefes verdim. Üzerindeki siyah eşofman takımıyla banyodan çıkan Aras’la bakışlarım buluştuğunda içim ferahladı. Sanırım üzerimdeki etkisi üzerinden kaç yıl geçerse geçsin böyle olacaktı, ona her baktığımda böyle hissedecektim, kavruk çöl kumlarıyla kaplanmış yüreğim okyanusun seline tutulmuş gibi...

“Şimdi,” dedim uyku yüzünden çatlak çıkan ses tonumla, o eğilip yerdeki su bardağını uzun parmaklarıyla kavrayıp kaldırırken.

Tekrar bana yöneldiğinde, “Susadın mı?” diye sordu.

Gözlerimi kırparak onu onayladığımda adımlarını hızlandırıp daha kısa sürede yanıma geldi. Hafiften eğilip komodinin üzerinde duran sürahiyi cam kulpundan tuttuktan sonra boş bardağın tamamını suyla doldurup yataкта bıraktığım boşluğa oturdu. Elinden aldığım bardağı beklemeden dudaklarıma götürdüm ve kurumaya yüz tutmuş bir ağaç kadar susuz vücudumun sıvı miktarını gidermeye başladım. Aynı zamanda Aras sağ elini uzatıp terden alınma yapışan saç tutamlarımı özenle geriye attı ve yüzümün açıkta kalmasını sağladıktan sonra, “Terlemişsin,” dedi. O kadar şefkat

dolu bakıyordu ki dokunuşundaki ürkekliği anlamıştım. Hassas bir porselenmişim gibi, kırmamaya özen gösterecek incelikte değiyordu yüzüme parmakları.

O an toparlanmam ve iyi görünmem gerektiğini düşündüm, ben ne kadar yıkılırsam karşımdaki adam benden iki kat fazla yıpranıyordu; onun yıpranışını görmek benim canımı yakıyordu ve bu döngü hiç iyi yerlere gitmiyordu. Bardaktaki tüm suyu tükettikten sonra boş bir şekilde ona uzatıp diğer yandan sol kolumla bir çocuk edasıyla ıslanan dudaklarımı kuruladım. Bardağı komodinin üzerine bıraktığımda hafiften gülümsedim. “Berbat görünüyorsun değil mi?”

Beklemediğim bir şekilde elini enseme koyarak, beni kendine doğru çekip terden sıırsıklam olmuş alnıma ıslaklığını umursamadan, iğrenmeden, dudaklarını bastırdı. “Sen hayatımda gördüğüm en güzel,” dedikten sonra aynı sıcaklıkta olan boynumu uzun bir şekilde öptü. “Ve en ıslak şeysin.”

Son cümlesi beni gülümsettiğinde geri çekilmesini fırsat bilerek ellerimi yanaklarına, hafiften çıkmaya başlayan sakallarının üzerine koydum ve başparmağımı gözaltlarında oluşan hafif şişlikte gezdirdim. “Yorgun görünüyorsun.”

Uzun kirpiklerin çevrelediği gözlerinin attığı bakışlar elle rime değdikten sonra cümlemi önemsemeden konuyu başka yere çekti. “Duş almak istiyormuş gibi görünüyorsun.” Elledi, terden vücuduma yapışan tişörtümün uçlarını kavrayarak çıkarmaya başladığında kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Islak tişörtü yatağın kenarına koydu. “Küveti senin için doldurdum.”

“Teşekkür ederim kocacığım...” dedim yataktan kalkmak için hareketlenirken ancak benden önce davranıp ne olduğunu anlamadığım bir anda kollarını koltukaltlarımdan ve bacaklarımın altından geçirip beni kucaklayarak havaya kaldırması planlarımın arasında yoktu.

“Seni küvete kadar taşıyabilirim.”

“Sanki...” dedim kollarımı düşmemek için ensesinde birleştirenken. “Bu iyiliklerini bir şeye bağlayacakmışsın gibi geliyor ama...”

Yüzüne sempatik, ciddi, bilmezlikten gelen tavır takındı. “Sadece, yorgun olan karıma yardım ediyorum. Böyle şeyler karşılıksız da yapılabilir.”

Özlemle yüzüne bakarken içimdeki hislere karşı koyamadan dudaklarımı yanağına bastırdım, bu şekilde sivri sakalları tenime değmişti ama bu rahatsız edecek bir batış değildi. Ayağıyla, aralık bıraktığı banyonun beyaz kapısını aralarken, “Sen çok iyi bir kocasın,” dedim sevimli bir ses tonuyla. Bayıldıktan sonra neler olduğunu sorup ortamın gerilmesini istemiyordum, yahut aklımın bir kenarında sürekli Rana’nın bitkin profilinin olduğunu söyleyip, benim için endişelenmesini istemiyordum. Mutluluk bizim de hakkımız değil miydi? Neden hep şu güzel tabloları yaşayamıyorduk ve sürekli bizi yıkacak olaylarla yüzleşiyorduk? Neden mutlu olmaya korkar olmuştum?

“Ay!” Bedenim suya girdiğinde ılık suyun oluşturduğu etkiyle ağzımdan çıkan bu nida Aras’ın, “Soğumuş mu?” diyerek elini suya daldırmasına neden oldu.

“Hayır, hayır iyi,” dediğimde başını salladı. Doğruduktan sonra ellerini beline batıp beni incelemeye devam etti.

“Yıkanmana yardımcı olabilirim.”

Kara irislerinde gördüğüm yoğunluk ve boğuk çıkan sesi beni tatlı bir şekilde ürpertmişti. Banyodan yeni çıkmış olduğunu ıslanmış saçlarından ve bedenindeki taze okyanus kokusundan çok kolay anlayabilmişim, şimdi benim için tekrar suya girmesini istemezdim. Bu yüzden, “Gerek yok, o kadar kötü değilim, hallederim,” dedim, biraz daha ısrar etse belki kabul edebilirdim fakat çalan telefonu ilgisinin birazını kendisine çektiğinde böylesinin daha iyi olduğuna karar verdim. Cebinden telefonunu çıkarıp numaraya bak-

tıktan sonra kirpiklerinin birbirine yaklaşmasıyla önemli bir arayan olduğunu anlamıştım.

Telefonu yanıtlamadan tekrar bana döndü. "Emin misin?"

"Evet..." diye yanıtladım ikinci hecesini uzatarak.

"Peki," dedi arkasını dönmeden hemen önce. "Hızlı ol, çıktuktan sonra sana bir şey göstereceğim."

"Ne göstereceksin?" diye sordum sormasına ama sorumu duymazlıktan gelerek arkasını döndü. Telefonu açıp, "Alo?" diyerek banyodan çıktı ve beni merakımla baş başa bıraktı.

Aras çıktığında üzerimdeki diğer her şeyden kurtulup tamamen kıyafetsiz kalarak hızlı temizlendim. Saçlarımı şampuanlayıp taradım, rahatlatıcı bir kese yaptım. Hızlı olmamı söylediğinden daha fazla oyalanmadım ve kalpli pijamalarımı giydikten sonra Aras'ın göstereceği şey için son derece meraklı bir şekilde evin merdivenlerini indim.

Salona geldiğimde tüm ışıkların yanık olduğu odanın her tarafını inceledim. Onu göremeyince, "Aras?" diye seslendim ve mutfaka doğru yürümeye başladım. Mutfak kapısından içeri girmeden hemen önce oradan çıkan minik şeyle önce birkaç adım geriledim, anlık şokumu üzerimden attıktan sonra, "Bu..." dedim ve gülerek paytak paytak bana doğru gelen şeyi yakalamak için eğildim. Bu, bir köpek yavrusuydu. "Sen nereden çıktın?" diye ekledim ve küçük, krem renkli yumuşacık tüyleri olan sevimli köpeği kucağıma aldım.

"Hayvan barınağından."

Yanıt, elbette ki köpekten çıkmamıştı. Arkasından gelen Aras'a bakıp sırtmaya dönen gülüşümle, "Sürprizin bu muydu?" diye sordum heyecanla. "Aras, bu mükemmel!"

"Bahçemizin büyük olduğu konusunda haklıydın, ben de bir köpeğin burayı tamamlayacağını düşündüm."

Gözlerimin sevinçle parladığına emindim. "Ya... Sen harikasın," dedim kucağımdaki yavrunun tüylerini okşarken.

Köpek bu durumdan hiç rahatsızlanmamış, aksine güler gibi dilini çıkararak derin derin nefesler alarak bana bakmaya başlamıştı.

“Bana bilmediğim bir şey söyle...”

Söylediğinde karşı başımı kaldırıp göğsünde birleştirdiği kollarıyla sağ omzunu mutfak kapısının kenarına yaslayan kocama öylece bizi izlerken gülümsedim. “Cinsi ne bunun?”

“Golden retriever.”

“Hmm, zormuş, buna retro mu desek?”

Söylediğimle beraber dudaklarını iki yana açıp suratına bembeyaz dişlerini gösteren âşık olduğum gülümsemelerinden birini kattı, çıkan nefesi onu küçük bir kahkahayla güldürdüğüme işaret etti, bir de gülerken kısılan gözlerini izlemek çok hoşuma gidiyordu. “Retro demek yerine bir isim mi bulsak?”

“Haklısın,” dedim ve tekrar yavru köpeğe baktım, görür görmez aramızda bir sevgi bağının oluştuğuna yemin edebildim. “Aras... Bu çok tatlı, şu tipe bak!”

“Ama bu köpeğin bir özelliği var sevgilim,” dediğinde hâlâ retroyla meşguldüm. “Fazla seversen evden gidiyorlar.”

Kurduğu cümle beni şaşkına uğrattırken irileştirdiğim gözlerimle korkarak ona baktım. “Yaa, gerçekten mi?”

“Yani tamamen öyle değil, bu bizim köpeğimiz için geçerli. Eh, benden fazla ilgilenirsen bunun olacağı muhtemel.”

Omuzlarımı düşürerek *ciddi misin* der gibi yüzüne bakım, söylediğinden çıkan anlam, “Benden fazla ilgilenme yoksa onu tekrar barınağa götürürüm,” demek oluyordu.

“Merak etme canım, ikinizin yeri de ayrı. Ben hiç *kapon-gumu** başka şeylere tercih eder miyim?”

Uyarır bir tonla, “Eylül...” dediğinde, “Şaka şaka,” dedim ve kucağımda uyuma moduna geçen köpeğe baktım. “Eee, ismini ne koyacağız?”

* *Filipince*, öküz.

“Bilmem, düşünelim...” dedi ve böylece köpeğimiz hakkındaki isim tartışmalarımız başlamış bulundu.

Yaklaşık bir saatin sonunda köpeğimiz, henüz namıdiğer Retro, hâlâ isimsizdi. Ondan fazla isim bulmuş ancak hiç birini yakıştıramamıştık. Aras ihaleyi bana bırakmıştı fakat benim içime hiçbirini sinmiyordu.

En nihayetinde oflayarak kafamı yumuşak koltuğun başlığına yasladım. “Bir köpeğe isim bulamıyoruz, çocuğumuz olunca ne yapacağız Aras?” Pervasızca ağzımdan çıkan bu sözler kendi silahımı oluşturdu ve tam göğsümün üzerine saplandı. Ellerimi karnımın üzerine koyarak sustum.

“Çocuk olsun, isim işi bende, merak etme sen,” dedikten sonra yüzüme bakan Aras durgunluğumu anlamış olacak ki, bakışları anında sertleşti. İşaretparmağı çenemden kavradı, yine de yüzüne bakamadım. O sıra indirdi çenemdeki elini ve karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerimi tutarak oradan ayırdı, beni kucasına çekti. Sırtımı göğsüne bastırıp kollarını karnımın üzerinde birleştirdi. “Kendini suçlamayı bırak güzelim,” dedi fısıldar gibi. “Kaderimiz böyleydi, buna itiraz edemeyiz, boyun eğmekten başka yolumuz yok. Bu bizim imtihanımızdı.”

Kendimi tutamadan, aklıma gelen hamilelik anılarımla süzölmeye çalışan yaşlarımı duraksatmaya çalıştım, dolan gözlerimden yaşlar süzöldü. “Kendimi anne olmaya hazırlamıştım, sana söyleyecektim...”

“Şşş...” Omzumun üzerine dudaklarını bastırdı, yanan göğsüme su serpmek ister gibi. “Seni anne yapacağım,” dedi ve omzuma bir öpücük daha kondurdu. “Ve sen, dünyanın en güzel annesi olacaksın.”

Günler birbirini takip ediyor, içimdeki rahatsızlık bazen kendini yok ediyor, bazense hiç olmadığı kadar büyük bir

şekilde geri geliyordu. Gece yarısıydı, işleri ve görüşmesi gereken kötü adamların sayısının arttığı Aras henüz eve gelmemişti, Eda'yla birlikte film izleyip muhabbet etmiştik, hâlâ isim bulamadığım Retro'yla biraz oynamış en sonunda günün yorgunluğuyla birlikte odama çıkmıştım. Vesveselerden kurtulmam gerektiğini, sürekli kaybolan hayali siluetlerin kendi zihnimin eseri olduğunu ve bunları yalnızca benim yok edebileceğimi zihnime kodlamıştım. Ve büyük uğraşların sonunda uykuya dalmıştım.

Zor güç ulaştığım uykumu bölen şey, yastığımın altına tıktırdığım telefonumun melodisi oldu, gözlerimi açmadan telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Seninleyim."

Duyduğum kısık yabancı sesle beraber korku içinde gözlerimi açtım. Tanıyamadığım erkek sesine karşı, "Kimsin sen?" diye sordum ve o sırada numarayı görmek için ekranı kendime çevirdim. Bu, sürekli arayan gizli numaraydı.

"Anlayacaksın." Sesi boğuktu, tanınmak istemiyor gibi çıkıyordu. Aklımda beliren tek bir profil vardı o da Barlas'tan başkası değildi.

Elim ayağım birbirine dolandı, hızla yataktan doğruldum. Kesik kesik nefesler alırken evimde olduğumu unutmamaya çalıştım. "Sen..." dedim korkuyla. "Sen misin?" Adını söylesem yanımda bitecekmiş gibi hissettiğimden söyleyemedim.

"Yakınındayım, korkuyor musun?"

Kalp krizi geçirecektim. Bu kadar kasılmanın çıkacağı tek yol oydu. Evimdeydim, güvende idim. Bir şey olmazdı. Hemen ayağa kalktım, odanın penceresini açtım, dışarıdaki korumaları kontrol ettim. Hepsi yerli yerinde duruyordu ve bir sorun yoktu. Bundan cesaret alarak, "Bana zarar veremezsin!" diyerek telefonu kapattım. Hızlı adımlarımla odanın kapısından çıkmadan önce banyodan gelen tıkırtıyla kalbimden vurulmuş gibi öylece kalakaldım. Elim, kapı

kolunun üzerindeyken çalan telefonumla yerimde sıçradım ve hızla arayan numaraya baktım.

Aras'ın numarasını görmemle telefonu açmak için hareketlendim lakin o an banyo kapısının açılması ve yüzünde kar maskesi olan bir adamın odada belirmesiyle, dudaklarımdan feryat eden çığlıkla beraber bunu yapamadım, odanın kapısını açarak şimşek hızıyla koşarak çıktım. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Elimdeki telefonu açmam gerekiyordu ancak bu şimdi vakit kaybından başka bir şey değildi. Nefes almayı unutmuş bir halde koşmaya ve bağırmaya devam ediyordum, çığlığımın dışarı yayıldığından şüphem yoktu.

Evin merdivenlerinin başına geldiğimde, ineceğim sırada telefonu açmayı, "Aras, yardım et!" diye bağırmayı başardım. Tam o anda koluma dokunan elle dengemi kaybettim ve merdivenlerden aşağı yuvarladım...

Bölüm On Üç

Kavga

Korku.

İnsan bünyesine bir kere yer ettiğinde ayrılması güç olan, sinsi sinsi işleyen ve orada kendine karanlık, sisli bir yuva kuran ve bu yuvadan evin esas sahibine kolayca hükmeden, ardından onu dilediği gibi yönetebilen his.

Sırtım merdivenlerden yuvarlandıktan hemen sonra sertçe duvarla birleştiği an dişlerimi sıkıp yukarı, basamakların en başına baktığımda, işte bu duygu tüm bedenimi ve zihnimi ele geçirmişti.

Ancak kimseyi göremedim. Arkamdan işittiğim dış kapı sesiyle yerimde sıçradım ve kafamı arkaya çevirdim.

Salonu dolduran siyah takım elbiseli adamların bir kısmı ellerindeki silahlarıyla bana doğru geliyordu, diğerleriye dağılıp evi kolağan etmeye başladı.

“Yenge,” dedi Eray beyazı kızarmış gözlerine yerleşen endişeyle. “Ne oldu, iyi misin?”

Hızlı soluyuşum göğsümü kısa süreyle kaldırıp indirdi. Aralık dudaklarımı oynatıp birkaç cümle kurmayı denedim. En nihayetinde başarısız olup işaretparmağımla merdivenle-

ri gösterdim. “Yuk...” dedim, yutkundum ve devam ettim. “Yukarıda...”

“EYLÜL!” Söylediğimle beraber yukarı çıkan adamların ardından duyduğum bu ses, hızı artan soluklarımı dizginlemek ister gibi yayıldı kulaklarımda.

Sesin sahibi nefes nefese bir şekilde çok değil en fazla bir saniye sonra salonda belirdiğinde gözleri ilk önce salonda gezindi, eliyle koymuş gibi beni buldu ve öfkeyle endişenin birbirine karıştığı kara bakışlarından bir yel gibi geçen anlık rahatlamayla bana doğru yaklaşılmaya başladı. Onu görmemle beraber sızlayan kalçamı önemsemeden, *iyiyim merak etme* mesajı vermek adına hızla ayağa kalktım ve koşarak aramızdaki boşluğu kapatıp ona sarıldım. Göğsüm gövdesiyle temas ettiği an göğüs kafesinde gövdemi parçalayacak şekilde atan kalbini hissettim.

“Yukarıda Aras...” Sesimi toparlamaya çalıştım ancak ne kadar düzgün çıkmıştı emin değildim. Başımı omzundan çekip yüzüne baktığımda ifadesini gizlemeye çalışan simsiyah gözleriyle buluşmam bu yakınlıkta pek de iyi sonuçlar çıkaracak gibi durmuyordu. Gözlerinden zehir fışkıracak gibiydi fakat şimdilik onu durduran bir şey vardı.

Zannımca o şey, bendim.

“Bana zarar verecekti, koştum, o anda sen aradın. Beni tutacağı sırada merdivenlerden düştüm, sonra adamlar içeri girdi...”

Gözleri yüzümün her yerinde gezinirken, “Kim?” diye sordu, sesi o kadar boğuktu ki bu kelimenin ondan çıkıp çıkmadığını neredeyse anlayamayacaktım.

Adamın kamuflajı aklımda silik bir gölge gibi belirdi, anımsadığım tek şey yüzüne geçirdiği siyah maskeydi. Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. “Kar maskeli... Bilmiyorum.” Kekeliyordum. “Ben sadece...”

“Abi, ev temiz. Adam kaçmış.” Cümlemini tamamlamama izin vermeyen Aras’ın has adamlarından Mümin’in şöyle-

dikleri, onun belimi sıkıca saran ellerinin gevşemesine mani olmamıştı. Aras, bedenimi ona sarıldığım andan itibaren özenle sarmaya devam ederken, adamına kavisli kaşlarını çatarak öyle bir bakış attı ki ben korktum.

“Temiz,” diye tekrar etti adamını, diğerleri Mümin’in arkasına dizildiklerinde. “Temiz, öyle mi?”

Mümin güçlü kaslara sahip kollarını takım elbisesinin önünde birleştirirken, kavruk tene sahip başını hafifçe öne eğdi. “Ever abi...”

“Lan siz benimle dalga mı geçiyorsunuz!” diye kükreyen Aras bu ani refleksi karşısında irkilerek zayıf bedenimin yerinde sıçramasıyla tüm ilgisini tekrar bana verdi ve ses tonunu kısarak endişeyle sordu. “İyi misin?”

Başımı iki yana salladım, yalan söyleyecek halim yoktu. İyi falan değildim ve bunu gizleyemezdim, rol yapamazdım. Bu hareketimle birlikte Aras adamlarına sert bir bakış attı, bu tepkinin ardından hepsi dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktılar.

Evin etrafı etten duvarlarla çevrilmiş, tüm giriş çıkışlar kapanmıştı, adamlar bir karınca sürüsü misali etrafta dolaşıyor, içeriye giren kar maskeli kişi hakkında en ufak bir iz arıyorlardı. Bu süreç içerisinde ağır uykusundan zor uyanan Eda, Pusat ve Anıl da telaşla yanımıza gelmişlerdi. Aras’a gizli numara olayını tüm cesaretimi toplayarak en başından anlatmıştım ve şimdi endişeyle tepkisini bekliyordum, bekliyorduk.

Oturduğu koltukta dirseklerini dizlerinin üzerine koyan Aras, hafiften öne eğilmiş bir vaziyette sert ifadesiyle elinde tuttuğu, düştüğümde ekranı çatlamış olan siyah telefonumu çeviriyor, çevirirken gözlerini onun üzerinden çekmiyordu.

Odada sessizlik hâkimdi, kimsenin bir şey söylemeye cesareti yoktu.

“Seni...” dedi nihayet gözlerini telefondan ayırmadan katı bir ses tonuyla. Buradaki *seni* ben oluyordum ve doğruyu

söylemek gerekirse şimdiden gerilmiştim. Aras'ı uzun zaman sonra ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. "Günlerdir gizli bir numara arıyor," dedi tane tane, sakinliğinin arkasında gizli bir fırtına yatıyordu, bundan emindim. "İzlenildiğini hissediyorsun, izleniyorsun hatta ve..." O an kaldırdı başını, kara gözlerini sivri uçlu, delici bir ok gibi değdirdi gözlerime ve devam etti. "Benden. Bunu. Saklıyorsun."

Derin bir nefes aldım ve söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım ama karşımda onun bu hali durunca düzgün bir şey söylemek zordu. Bacaklarımın üzerine koyduğum ellerimi birbirine geçirip parmaklarımla oynarken dudaklarımı açtım. "Aras ben..."

"Ne sen, ne?!" diye haykırdığında, kelimelerim boğazımda dizili kaldı, yutkunamadım.

"Aras, biraz sakin..." Eda, Aras'ı dindirmek için cesur yüreklilikle araya girdiğinde Aras ona da taviz göstermeden, "Siz karışmayın," dedi yeni bilenmiş kılıçtan daha keskin sesiyle. "Kimse karışmasın."

"A-ama..."

Bu sefer Pusat susturdu. "Eda, Anıl, gelin biz biraz dışarı çıkalım."

"Üçümüz mü?" diye soran Anıl'a Pusat öyle bir bakış attı ki, hafiften tombul genç adamın yerinden kalkması bir oldu. Eda da içinde bulunduğu çaresizlikle ayağa kalktı, üzgün gözleri benim üzerimdeydi, dudaklarında oluşan hareketlenmeyle bana bir şey söylemeye çalıştığını anlamıştım lakin vücudumda etkisini yitirmeyen kara bakışlar anlamamı zorlaştırıyordu.

Pusat, Eda'yı çekip uzaklaştırdığında içimdeki korku seviye atladı.

Karşı karşıya bakan beyaz iki koltuktan birinde Aras oturuyordu, diğerinde ben. Aramızda boyu en fazla otuz santim olan uzun, geniş bir sehpa vardı fakat bu mesafe

bile sakinleşmemi sağlamıyordu. Onun gözünde bir suçlu modelindeydim şu an, bunu biliyordum ve düşüncelerinde haklı olması işi daha da kötü hale sokuyordu.

Biraz öylece oturduk, ne o konuştu ne ben bir şey söyledim; hırs dolu bakışları konuşuyordu, tedirgin nefesim cevaplıyordu. Bu kelimesiz diyalogun ardından tekrar kendimi ifade edebilmek amacıyla bir cesaret, “Aras...” dedim ve hemen sözümü kesti.

“Günlerdir,” dedi gözlerini açık renk parkelerin üzerinden bana doğru çevirdiğinde. “Neler yaşadığını anlamaya çalıştım, sen kâbus gördün, ben o halini görüp esas kâbusu yaşadım. Sen korktun, ben titredim; sen ağladın, ben yıkıldım.” Derin bir nefes alıp çenesini kilitleyerek kafasını yan çevirdi, kendisini sakin tutmaya çalıştığı belli oluyordu. Altdudağını dişlerimin arasına alıp büyük bir mahcubiyetle sıktım. Tekrar bana döndü. “Derdini anlamaya çalışıyordum Eylül, neden zamanında söylemedin? Seni arayan bu gizli numara olayını bana ilk anda söyleseydin, bu saçma kovalamacayı yaşamayacaktın!” Haklıydı, cevap veremedim. “Neden anlatmıyorsun bana Eylül, neden sürekli benden bir şeyler saklıyorsun, neden ben hep başına bir şey geldikten sonra öğreniyorum lan bunları, neden!?”

Başta sakin başlayan konuşması en sonunda bağırmaya döndüğünde çenem seğirdi, dudaklarım aralanıp kapandı. “Başta sadece öylesine bir numara sanmıştım, tehdit ettim, bir ara aramayı kesince...”

“Lan öylesine bir numara ne demek!” Bir bağırması daha böldü söyleyeceklerimi. “Küçük bir şey mi bu? Normal bir hayatımız yok Eylül, sıradan insanlar değiliz maalesef! Hiçbir şeyi küçük görmemen gerektiğini anlamadın mı daha?”

Öfkeden deliye dönmüş gibiydi ve ses tonu beni kötü etkiliyordu. Onu yatıştırmak için, “Aras, bana bir şey olmadı,” dedim. “Sakin olur musun?”

Bu söylediğim onu yatıştırmak yerine daha fazla sinirlendirmiş olacaktı ki oturduğu koltukta duramayarak hızla ayağa kalktı ve konuşmasına o şekilde devam etmeye başladı. “Ne sakini lan ne sakini! Sakin olacak hal mi kaldı? Ulan ya yetişemeseydim, ya aramasaydım seni, ya dışarıda kimse olmasaydı!”

Gözlerimi kapatıp açtım ve onunla aynı şekilde ayağa kalktım. “Hiçbiri olmadı değil mi? Sen aradın ben kaçtım, dışarıda herkes vardı ve sağlamım. Tamam, kabul ediyorum, başından itibaren sana haber vermeliydim, saklamam iyi olmadı ama...”

Çenesini sola doğru kaldırdı. “Aması ne?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe öne eğdim. “Başına bir bela açmayı daha istemedim, dediğin gibi ben ne kadar üzülürsem sen o kadar yıpranıyordun. Senin beni tanıdığın kadar ben de seni tanıyorum Aras. Senin beni sevdiğin kadar, ben de seni seviyorum ve hissettiğin her şeyi kendi bedenimde hissediyorum. Biraz olsun sorunları görmezden gelmeyi denedim, hayatımızın güzel ilerlediğine inanmaya çalıştım, sorunlarla boğuştuğumu anlamamı istemedim. Rahat nefes almak senin de hakkındı.”

“Rahat nefes mi?” dedi şu ana kadar duyduğum en ifade-siz ses tonuyla. “Senin soluğundaki en ufak titremede benim nefesim kesiliyor, ne rahatlığından bahsediyorsun?”

Bu cümle yutkunmama ve birkaç saniye cevapsız kalma-neden oldu. İkimiz de ayakta öylece dururken aramızda-ki sehpa, mesafe ayrımı olarak hâlâ başı çekiyordu.

Kafamı biraz daha aşağı indirdim. “Yanlış yaptım,” de-yip suçumu kabullendim. Adım seslerini duydum, salondan çekip gideceğini düşündüm.

Ama öyle olmadı. Tam karşıma geçti, yere bakan gözle-rimin odağına takımıyla uyumlu siyah, cilalı ayakkabıları girdi, küçük bir şaşkınlık yaşadım. Ne yapacağımı bilemez bir vaziyette öylece kaldım.

Tok sesiyle, “Bana bak,” diye emrettiğinde bakıp bakmamak arasında kaldım, öfkeden deliye dönen kara gözlerinin ağırlığını bu mesafeden kaldırayabileceğimi hiç sanmıyordum. “Eylül, tekrar ettirme.”

Hâlâ cesaretimi toplayamadığımdan yapamadım. Buna karşılık Aras uzun ince parmaklarıyla çenemi kavradı, ısınan yüzümü soğuk teninin yatıştırması gerekirken daha çok yaktı, dokunuşu içindeki etkisini hiçbir zaman değiştirmeyecekti. Kavradığı çenemi nazik bir tavırla kaldırıp beni yüzüne bakmak zorunda bıraktığında, o çekindiğim bakışma tahmin ettiğimden de yakın bir halde gerçekleşti. Başını biraz eğip bu işkenceyi daha zorlu bir hale getirerek alınlarımızın birbirine değmesini sağladı, ardından çenemde duran ellerini tenime sürterek yukarı çıkardı. Başparmağı dudağımın üzerinde gezinirken koyu bakışları da oraya kaydı. “Sana yanlış yaptım demeyi yasaklıyorum.” Belimdeki eliyle beni iyice kendine bastırdı ve beklemeden beni öptü. Olayın şokunu atlatamadan öylece kaldım, dediklerini anlamaya çalışmayı çoktan bıraktım ve ona karşı koymayı aklımın ucundan dahi geçirmedim. Tek istediğim buymuş gibi düşmemek adına ellerimle ensesinden kavradım ve ona tutkulu bir karşılık verdim. Saniyeler bizim için bir kez daha ağır çekime girdi, içimdeki tüm tedirginlik yine onun etkisiyle süpürülüp temizlendi. Korkular yurdunu terk etti. Uzun dakikaların ardından yavaş bir ayrılışla başlarımız geri çekildiğinde alınlarımız tekrar birbirine değdi. Aralık kalan nemli dudaklarımdan hızlı nefesler dökülüyordu. Aras tekrar yüzümü avuçladı. “Sana yanlış yapmayı da yasakladım ve konuya *ıslak imzama* bıraktım. Bir daha benden bir şey gizlersen...”

Kafamı hızla sallayarak araya girdim. “Neler olacağını söylemene gerek yok.”

Aras'la olan konuşmamızın ardından, adamlarını sorgulayacağı kata inmiştik. Aslında benim oraya gelmeme karşı çıkmıştı fakat tek başıma beklemek istemediğimi, onun yanında olmak istediğimi söyleyerek zor bela ikna edebilmiştim. Beni artık eskisi kadar soyutlayamıyordu bu ortamlardan.

Aras'ın ciddiyeti siyah, korkutucu bir pelerin gibi üzerine örtülüydü. Ona bakan adamlarının farklı renklerdeki hareketlerinde aynı olan tek şey korkuydu. Sağdan sola beşerli bir biçimde dizilen adamlarının önünden ellerini belinde birleştirmiş bir şekilde yüzlerine bakarak ilerleyen Aras, bakışlarını yere indirdi. Odada volta atarak tane tane sordu. "Eve girenin kim olduğunu öğrenebildiniz mi?" Herkes pürdikkat onu izliyordu ancak kimseden ses çıkmadı, aksine hükmünü süren bu sessizlik Aras'ın sorusuyla daha da yoğunlaştı. Cevap alamayınca hafiften bir nefes aldı. "Sorumu tekrar etmeyi sevmediğimi biliyorsunuz..."

"Bulamadık abi..." dedi nihayet iri yapılı ama kısa boylu, sarı saçlara ve açık kahverengi gözlere sahip Gürkan. "Evin arka bölümünün kameraları arızalanmış."

"Evin arka bölümünün kameraları arızalanmış..." diye tekrar etti Aras onu. Ardından başını yerden kaldırmadan konuşan adamının yanına doğru ağır ağır yürümeye başladı. "Peki, ben evin arka bölümünü gözetlemesi için, kimi görevlendirmiştin Gürkan?"

Gürkan'ın yanıtı bir kedi mırıltısı kadar sessiz oldu. "Beni abi..."

"Seni..." diye tekrar etti Aras ve tam karşısına geçerek durdu fakat başını hâlâ yerden kaldırmış değildi. "Peki sen, o sırada ne yapıyordun Gürkan?"

Adam sustu, öyle bir sustu ki bu sükût dakikalarca sürdü. Sessizlikten hoşlanmadığını belli eden Aras yineledi. "Peki sen, o sırada ne yapıyordun Gürkan?"

"U-Uyuyordum abi."

Aldığı bu cevapla Aras'ın elinde biriken güç, azılı bir yumruk olarak adamının yüzüne geçti. Gürkan yediği yumruğun etkisiyle gerileyip âdeta bir domino taşı gibi sırtüstü arkadaşlarının üzerine yığıldı. Burnu ve dudağı yumruğun etkisiyle kanamaya başladı, toparlanmadan önce acı içerisinde elleriyle yüzünü tuttu. Aras cebinden çıkardığı silahını Gürkan'ın alnına tuttuğunda, iflahım kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sırf bu yüzden adamı vuracak mıydı?!

Hızla onu durdurmak için bir hamlede bulunacağım sırada kolumdan tutan elle omzumun üzerinden arkama bakmak durumunda kaldım. Yerimde kalmamı sağlayan şey, Eda'ydı. "Sakin, o ne yapacağını bilir, güvenmeyi bil," diye fısıldadığında duraksadım.

Haklıydı. Benim tanıdığım Aras asla gözlerimin önünde birini öldürmezdi, hele de şu zamanlarda bunu asla yapmazdı...

Eda'ya uyarak kımıldamadan onları izlemeye devam ettim, Gürkan'ın kahverengi gözlerinde ölümün soğuk tedirginliği, buğday teninde ecelin buzdan terleri vardı. Aras işaretparmağını tetiğe koyduğu an, benim gibi odadaki herkesin nefesini tuttuğuna dair şüphem yoktu.

Aras, Gürkan'a doğru tuttuğu silahın yönünü çevik bir hareketle değiştirip geniş bodrum katının boş alanına ateş etti, kulaklarımda yer eden patlama sesiyle ister istemez yerimde sıçradım.

"Benim görevimde uyursanız, uyku gibi bir gaflete düşerseniz kâbusunuz ben olurum, anladınız mı?!" Aras'tan çıkan, bu içerisinde oldukça dehşet verici anlamlar barındıran cümle ve kurşununun duvarda bıraktığı iz neredeyse tüm adamlarının evhamla yutkunmasına neden oldu. Bu, iri yapılı adamların içlerinde yanan endişe bakışlardan çok kolay anlaşılabilirdi.

"Anladınız mı?" diye tekrar ettiğinde korkudan dili tutulan adamların hepsi başlarını salladı.

İşin garip yanı ben de başımı sallamıştım, bu herifin nasıl bir etkisi vardı böyle?

“Şimdi bırak silahını, siktir git, bir daha da gözüme gözükmeye.” Kafasıyla Gürkan’a dışarıyı işaret ettiğinde adam sözünü ikiletmeden pantolonunun iki kenarında bulunan tabancaları kana buluşmayan eliyle çıkardı ve sakın bir şekilde yere bıraktı.

“Anıl.”

“Hemen abi,” diyen Anıl, iki adamını kaş göz işaretiyle yanlarına çağırdı ve Aras’ın talimatıyla Gürkan’ın peşinden –zannımca sorunsuz bir şekilde çıkması için– gittiler.

“Mümin,” dedi bu sefer.

Mümin hemen bir adım öne çıktı ve gözlerini Aras’a dikti, siyah ceketinin önden bir düğmesini ilikleyip konuştu. “Buyur abi.”

Aras elini siyah ceketinin cebine attıktan sonra çatlak ekrana sahip telefonunu çıkarıp ona uzattı. “Vefa’yla konuş, telefonu inceleyip Eylül’ü arayanın kim olduğunu bulsunlar.”

“Emredersin abi,” dedi Mümin başını eğerek, telefonu aldı ve lafını ikiletmeden o da diğerleri gibi hızla kapıya yöneldi.

Aras odada kalan diğer adamlarına sert bir bakış attıktan sonra sert tavrıyla tükürürcesine konuştu. “Siz de çıkın lan eski yerlerinize.”

Hepsi birden, “Emredersin abi,” diyerek başlarıyla selam verip aynı serilikle bodrumun arka çıkışına yöneldiler.

Şubat ayının son günlerini yaşıyorduk, bir gün yağıp birkaç gün yok olan kar bugün de yağmurla birlikte göstermişti kendini. Dışarısı oldukça soğuk, evin içiyse bir o kadar sıcaktı.

Fakat sıcak, her zaman huzuru mu çağırıyordu?

Öyle değildi. O kar maskeli adamdan sonra iyice paranoyaklaşan beynim, sürekli çalışıp birden fazla soruyu, kuşkuyu içinde yaşatıp büyütüyordu, hiç sustuğu olmuyor, korkularımı çığa çeviriyordu. Ve ben bu çığın ne zaman kopacağını merak ediyordum. Barlas ölmüştü, ne kadar inanmazsam inanmayayım gerçek buydu, cesedini görmüştüm.

Gözlerimi kapatıp açtım, onun bana yaşattıklarını hatırlamamaya çalıştım.

Kucağımda oturup kendisini sevmemi bekleyen, hâlâ isimsiz köpeğimizin tüylerini yavaşça okşuyordum. Ben onu sevdikçe o mayışıyor, birkaç saniye arayla gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyordu, çok masum bir o kadar da sevimliydi.

“Ay bak bu güzelmiş,” diyerek sessizliği bölen Eda’ya baktığımda dakikalardır sayfalarını karıştırdığı dergiyi bana doğru tuttu. Gösterdiği şey eteği oldukça mini, V şeklinde derin göğüs dekoltesi bulunan, oldukça cüretkâr bir gelinlikti. Eda’ya ters bir bakış attım.

“Sence Pusat’ın buna yorumu ne olur?”

Haşın bir şekilde gülerek bana baktı, tüm kurnazlığı yüzünde saklıydı. “Var mısın düğünümde onları çıldırtmak amacıyla, hiç tahmin edemeyecekleri elbiseleri giyelim.”

“Eda, çok komiksin.” Retro’nun sarı tüylerini nazikçe sevmeye devam ediyordum. “Sen alıştın galiba nikâh masasında düğüne son verdimye...”

Eda sesli bir kahkaha attığında ben de onunla beraber güldüm. “Elbette şaka yapıyorum. Yani normalde olsa giyeceğim bir tarz biliyorsun, buna ne Pusat ne de bir başkası karışmaz. Ama ben gelinliğin masumiyeti çağırıştırmasının doğru olduğunu düşünüyorum, bu bana göre bile fazla cüretkâr.”

Ona hak verdiğimi belli etmek için başımı aşağı yukarı salladım. Sonrasında Eda tekrar dergiye döndü, bense artık

uykuya dalan köpeği uyandırmamaya özen göstererek şö-
minenin yanındaki yumuşak minderli sepetine götürdüm.
Yeni doğmuş bir bebeği yatağına yatırır gibi özenle bıraktım.
Yerdeki süt kutusunu alıp boş olan kabını sütle doldurdum.

Oturduğum koltuğa geçmek için geri döndüğümde
Eda'nın telefonuna mesaj bildirimi geldi. Elindeki dergiyi
bir kenara bırakıp telefonunu açtığı sırada yanına oturmuş-
tum. Surat ifadesi ciddi bir şeyi okuduğunu belli ediyordu,
bu nedenle meraklanıp, "Kim mesaj atmış?" diye sordum.

Telefonunu hemen kapattı ve bana baktı. "Eylül, kalk!"

Telaş hemen tüm uzuvlarımı sardı. "Hayırdır, ne oldu?"

"Maskeli adamı bulmuşlar!"

Gözlerim anında büyüdü, yüreğim tekledi ve dudaklarım-
dan hayret dolu bir "Ne?" çıktı. Hemen ayaklandım, âdeta
elim ayağımın boşaldı. "Ki-kim bulmuş, kimmiş, neredeymiş?"

"Bilmiyorum, Pusat'a ne yaptıklarını söyledim, onunla il-
gileneceklerini söyledi. Adamı depoya getiriyorlarmış, hadi."

"T-tamam," dedim kekelememe engel olamadan. Bir
yandan yakalanmasıyla içim rahatlamıştı evet ama diğer
yandan beynimdeki *Barlas* düşüncesiyle endişeleniyordum.
Bu yüzden içten içe, *Lütfen o olmasın*, diye dualar etmeye
başlamıştım. Tam kurtulduğumu sanırken tekrar onunla
yüzleşmek benim için hiç, hem de hiç iyi olmazdı.

Eda'yla, Eray'ı zar zor ikna ederek -bunun için Aras'ı
arayıp ilk onu ikna etmemiz gerekmişti- yola çıktığımızda
içimdeki tedirginlikte zerre azalma yoktu. Bitmek bilme-
yen yol tükendiği an Eda'yı beklemeden araçtan inip koşar
adımlarla ezbere bildiğim şirketin deposuna doğru yürüme-
ye başladım, asansörü bile zaman kaybı gibi görerek merdi-
venleri üçer beşer inip bitirdim ve en nihayetinde kapısında
iki korumanın bulunduğu depoya indim.

Yukarıdan gelen, "Eylül, beni de bekle!" haykırışlarını
umursamadan büyük bir soğukkanlılıkla, "Açın kapıyı,"

dedim daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm iki iri cüseli adama. Şüpheyile birbirlerine baktılar. “Buraya elbette Aras’a haber vererek geldim. Şimdi açın şu kapıyı!”

“Yenge, ortam...”

“Açın be!” diye cırlayan, ne zaman bana yetiştiğini bilmediğim Eda’dan başkası değildi. “İçeride dönenleri görmek en çok bu kızın hakkı, üstelik dediği gibi Aras’ın haberi var. Bak yemin ederim burayı başınıza yıkarız ha!”

İki adam Eda’nın kulakları tırmalayan sesinin ardından tekrar birbirlerine baktıktan sonra omuz silktiler ve kapıyı gıcırdatarak ardına kadar açtılar. Hiç beklemeden koşarak içeri girdik.

Grinin hakim olduğu depoda gözüme ilk çarpan araba parçaları, tamir edilecek hasar almış arabalar, çeşitli bölgelerine siyah yağ dökülmüş zemin oldu. Biraz ilerlediğimde nihayet bir insan kalabalığı görebildim. Sırtı bana dönük olan, üzerindeki ceketini çıkarıp siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyrarak kaslı kollarını meydana çıkarmış bir vaziyette, sandalyede oturan yüzünü göremediğim bedene yumruklarını geçiren kişi Aras’tan başkası değildi. Koşmaya devam edip saniyeler içinde yanlarına vardığımda ne Aras’ın, ne Pusat’ın ne de Anıl’ın dikkatini çekebilmişim. Hepsi pürdikkat sandalyedeki, yüzü dayaktan mosmor olan ve beyaz gömleği yüzünden akan kanlarla kırmızıya dönen adama bakıyordu.

Beni arayan kişi, bu kızıl saçlı adam mıydı?

İyi de bu adam kimdi?

“Söyle lan!” dedi Aras yumruğunu adamın yüzüne geçirmedi henem önce. “Kimdi lan sana bunları emreden, niye rahatsız ettin lan karımı piç kurusu!” Yumruk, adamın kıpkırmızı suratına yerleşti ve kafası bunun etkisiyle sola eğildi.

“Abi, kurbanın olayım abi...” dedi adam ağlamaklı bir halde. “Abi elini ayağını öpeyim yapma abi, ben ettim sen etme abi...” Öksürdüğünde, bir yumruk daha yedi.

“Lan boş yapma bana, anlat yoksa çıkaracağım emaneti!”

“Abi tamam.” Adam bu sefer gerçekten ağlıyordu. “Abi tamam anlatıyorum yeter ki canımı bağışla.”

Aras, “Konuş lan!” derken adamın yüzüne sert bir tokat attı. “İt herif.”

Adam konuşmadan önce zannımca tokadın verdiği etkinin geçmesini bekledi hıçkırıklar içinde. Sonrasında nefeslendi. “Abi...” İç çekti. “Ben normalde masumum, yengeyi de tanımıyorum. Bir kadın benden yardım istedi, Eylül’ü...”

Kadın mı? Bana bunları yaşatmasını isteyen bir kadın mıydı sahiden? İyi de kim böyle bir şeyi isteyebilirdi ki? Hangi canı?

Ben söyledikleri üzerinde düşünürken Aras, adamın yüzüne bir yumruk daha attı. “Lan karımın adını ağzına alma!”

Adam ağlamaya devam etti. “Özür dilerim abi...” Sonra toparlandı. “Yüklü bir miktar karşılığında eşinizin profilini koydu ortaya, korkutmak amaçlı intikam almam gerekiyor dedi, ben de parayı görünce kabul ettim. Yemin ederim hepisini o kadın ayarladı, ben de ucunda ölüm olmayan bir iş olduğu için rahat gerçekleştirim diye kabul ettim...”

Adam konuştuğu olay iyice karışıyordu. Benim kiminle bir husumetim vardı da o kişi intikam amacıyla bu raddeye kadar gelebilmişti? Zihnimde tek bir isim bile yankılanmıyordu.

“Adı ne lan o kadının, ben beyninin pekmezini akıtmadan söyle.” Aras, ne zaman çıkardığını bilmediğim silahını adamın alına dayayıp emniyet kilidini açtı.

Adamın ağlayış sesi yükseldi. “Abi dur, abi dur annem baba beni bekliyor, abi, yaşlılar abi, tek çalışan benim abi...”

“Lan demagoji yapma, söyle!”

“Ha-Hazal,” dedi adam ve bu uzun zamandır duymadığım isimle birlikte gözlerim kocaman açıldı. “Halis Demirsoy’un kızı, Hazal Demirsoy.”

Bir anda neredeyse hepimizin dudaklarının arasında şaşkınca dökülen, “Ne?” kelimesiyle, yüzünün kana bulanma-

dığı tek yerinin kalmadığı adam kendini açıklama gereksinimi duydu. “Abi, yemin ederim hepsini o istedi, hepsini o ayarladı abi...”

“Vay kaşar...” dedi oluşan hayret sessizliğini ilk bozan Eda. “Ya kızın bize çektiirdiklerine bak, kendisi şimdi hiçbir şey olmamış gibi Limon Bar’da eğleniyor.”

Sinir tüm bedenimde teker teker dolaşmaya başlarken, doğru anladığımı teyit ettirmek amacıyla Eda’ya sordum. “Nerede dedin?”

“Limon Bar,” diye tekrar etti. Ve işte bu cevapla önüme çıkan engellere, bağırmalara ve peşimden gelenlere kulak asmadan hızla çıkışa doğru koştum. Kimse umurumda değildi ve kimseyi beklemek yahut beni durdurmalarına fırsat vermek istemiyordum. Bedenime dolan bunca siniri vücudumdan boş yollayamazdım kesinlikle. Bu, benim ilk kez bu kadar iyi hissettiğim patlama noktamdı.

Aras’ın adamlarının şaşkın bakışlarını umursamadan anahtarımı montumun cebinden çıkararak Eray’ın etrafında olmadığı aracımın kapısını açtım ve hemen çalıştırdım. Farlar yandığında kolumu koltuğa geçirerek arkamı kontrol edip geri geri çıktıktan sonra gaza bastım ve arabayı şirketin otoparkından çıkarıp ana yola soktum. Tek elimle direksiyonu tutarken boşta kalan elimle telefonumu açıp navigasyona barın ismini yazdım. Rota hızlı bir şekilde oluşturuldu ve yol tarifi anlatımına başlandı. Hız çubuğu doksandan yüze doğru çıkıyor, saatin etkisiyle yolun boş olması işimi daha kolay hale getiriyordu.

Hazal’la görülmemiş bir hesabımız vardı ve ben bu hesabı uzun zamandır içimde tutuyordum, artık olayın bir yerden patlaması gerekiyordu ki o gün, bugündü. Beni attan itip ölümle baş başa bıraktığı gün vermeliydim cezasını, bazen susmak işe yaramıyordu görüldüğü gibi. Ona hiçbir şey yapmamama rağmen kız kafayı benimle bozmuştu, güçsüz oldu-

ğumu düşündüğü için bu iğrenç oyunları oynarken en ufak bir tereddütte bulunmuyordu. Sanki bunlar olursa, ben ortadan kalkarsam Aras ona bakacakmış gibi! Bu kızın akıl hastanesine kapatılması gerekiyordu, bu kadar saplantı fazlaydı.

Bir süre sonra kavşaktan döneceğim sırada arkamdan gelen ve durmam için bana sinyal veren arabayı hemen tanıdım. Aras'tı. Ancak durmadım. Beni sakinleştirmesine ya da Hazal'ın cezasını kendisinin vermesine izin falan vermeyecektim.

Bu, benim meselemdi.

Yol ikiye ayrıldığında navigasyondan gelen, "Düz devam edin," sesine uyup devam ettim. Aras'ın arabası hâlâ peşimdeydi ve mesafe kısalmıştı. Fakat bu yolun sonunda Hazal'ın bulunduğu bar vardı ve durmaya hiç mi hiç niyetim yoktu, bu nedenle biraz daha gaza bastım.

Nihayet barın ön kapısına geldiğimde ani bir frenle arabayı durdurdum ve anahtarı çıkarmadan kapıyı açtım, kapatmakla uğraşmayıp kapı önündeki iki korumanın arasından şimşek hızıyla içeri girdim.

Burası loş ışığın hâkim olduğu, leş gibi içki kokan bir bar-
dı. Kulakları rahatsız eden yüksek sesli müzik tüm salonda yayılıyordu. Mor ve kırmızı spot ışıkları deli gibi dans eden insanların üzerine yansıyor ve bu nedenle yüzleri seçmek zor oluyordu. Daha iyi bir görüş alabilmek adına gözlerimi kısıtım ve önce barmenin önündeki insanlara baktım, hepsi birbirine benzeyen dekolteyi kadınlar, onların içine düşecek gibi konuşan, sarhoş olduğuna emin olduğum baygın bakışlı adamları gördüm. Ancak Hazal'ı göremedim ve bu sefer masalara göz atmaya başladım.

Çok geçmeden üçlü kız grubuyla oturup kahkaha ata ata muhabbet eden Hazal'ı gördüm.

Kaşlarım sinirle çatıldı, ellerim sıkı bir yumruk halini aldı. Öfkeli adımlarımla ona doğru yürümeden önce yanımdan geçen kısa boylu barmenin tepsisinden bir bardak içki

almayı ihmal etmedim. Elimdeki uzun, ince cam bardakla beraber derin bir nefes aldım ve cesaretimi kaybetmeden sert adımlarla Hazal'a doğru yürüdüm.

Masalarının başına geldiğimde Hazal'ın başı benden tarafa doğru çevrili değildi ve henüz dikkatlerini çekmemiştim, yüksek sesle konuşup gülüşmeye devam ediyorlardı. Derin bir nefes aldım ve en ufak korku barındırmayan cesaretimle elimdeki içki dolu bardağı sorgusuz sualsiz Hazal'ın başına döktüm.

Saçlarından yüzüne ve kıyafetine süzülen ıslaklıkla cırlayıp kafasını yukarı kaldırarak, "Ne oluyor be!" diyen Hazal beni görünce mavi gözleri canavar görmüş gibi büyüdü. "Sen..." dedi çatılan kaşlarıyla ayağa kalkıp bana doğru adımlarken. "Canına mı susadın kızım sen!"

Kafamı iki yana sallayıp dilimi üst dişlerime bastırıp çekerek cıkcık'ladım aynı dikbaşlılıkla. Ben de ona doğru birkaç adım attım. "Canına susayan bir sürtüğün, canını almaya geldim."

Dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleşirdi. "Bak sen..." dedi bir adım daha atıp, neredeyse kafa kafaya gelmemize neden oldu. "Bizim ağlayan bebek, taş bebek mi olmuş?" Sesli bir şekilde güldü. "Ne o tatlım, ne yapacaksın? Kocana mı şikâyet edeceksin beni?"

"Kıskanıyorsun değil mi?" dedim aynı şekilde gülerek. "Aras'ı sana yâr etmememi, onu elinden almamı..." dedikten sonra düzelttim. "Ah, bir dakika, elinden almam için onu elde etmen gerekiyordu. Ama sen bunu hiçbir zaman başaramadın, mükemmel sandığın bedeninin Aras'ın gözünde bir kemik torbasından farksızdı." Söylediklerimi onaylar gibi iyice gülümsedim. "Ama ne var biliyor musun, senin girdiğin çabaların bir tanesini bile denemediğim halde Aras benim için deliriyor. Benimle evlendi. Seninle nişan konusu gündemdayken, o, benimle evlenmeyi seçti. Seninse yanına kalan sadece kaltaklığın oldu, ebediyen yanında kalacak olan..."

Hazal söylediklerimi, “Seni gebertirim,” diyerek yarıda kesip bana karşı hamlede bulunacağı sırada önce davran-
dım ve ellerimle düzleştirdiği saçlarını çektim. Tiz çıgıkları
eşliğinde bedenini yere eğdim. Neyse ki müzik yoğundu,
insanlar sarhoştı da bu kavgaya pek dikkat çekmiyordu. Ya
da insanlar bu saçma mekânda böyle kavgalara alışkındı,
o yüzden umurlarında değildi... Bilmiyordum ve açıkçası
önemsemiyordum da.

Hazal’ın ellerime doladığım saçlarını çekip onu kendi
etrafında döndürerek başına inanılmaz bir acı gönderdiğimi
biliyordum ancak zerre önemsemiyordum. Arkadaşları şa-
şırmış bir vaziyette bizi izliyor, birkaç yatıştırıcı söz söyleyip
durdurmayı deniyorlardı fakat yaptığım işi durdurmadan
onlara öyle bir bakış attım ki bir anda hepsi sustu.

Biraz sonra anlık gafletimden yararlanarak dövüşçü
kimliğinin verdiği çeviklikle boşluğu değerlendirip karnıma
yumruk attığında nefesim kesildi ama bu beni yıldıramaz-
dı, onu bitirmek için çıktığım bu yolda yediğim bu küçük
yumruk beni yıldırmamalıydı.

Hem ben, *Aras Karahanlı’nın öğrencisiydim.*

Hızla toparlanıp aldığım tüm güçle hâlâ eğik duran Ha-
zal’a sert bir tekme attım. Tekmem rasgele olabilecek en acı
verici yeri, göğüslerini buldu ve acı içerisinde yere yığılma-
sına neden oldu.

*Daha önce hiç arka fonda Justin Bieber çalarken dövüş-
memiştim.*

Aslında daha önce hiç böyle bir kavgaya karışmamıştım,
bu tip şeylere oldukça karşı biriydim ancak Hazal, artık
bunu hak etmişti. Beni canımı umursamadan atın üzerinden
uçuruma düşürdüğü gün de hak etmişti.

Bu anı aklımda yer ettiğinde daha fazla öfkelen dim ve geç-
meyen sinirimle yere düşmesini fırsat bilerek karnının üzerine
çaktım. Yanağının üzerine sert bir tokat indirdim. “Bir daha

sakın bana bulaşma.” Elimi kaldırıp sol yanağının üzerine de bir tokat yerleştirdiğimde acıyla inledi. “Bir daha sakın Aras’a yaklaşayım deme!” Elimle çenesini kavrayarak kızaran yüzünü sabit tutup gözlerinin gözlerime odaklanmasını sağladım. “Bir daha sakın bizim hayatımıza musallat olma, yoksa seni gebertirim, anladın mı, gebertirim kızım seni!”

Gözlerini kırptırarak çaresizce beni onayladığında iyice halsizleştiğine inandım, yüzüne tükürmeyi düşündüm fakat tükürüğümün kirleneceği düşüncesiyle bunu yapmaktan vazgeçtim. Ardından onu mağlup ettiğim gerçeğinin verdiği gururla üzerinden kalktım.

Kavga etmeme rağmen kendimi oldukça rahat hissediyordum ve ilk defa insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum. Yüzüme yerleşen zafer gülümsemesiyle arkamı döndüğümde gözlerime odaklanan kara bakışlarla göz göze gelmeyi beklemiyordum. Soluk soluğa ona bakarken kalbim tekledi.

Tabii ya, peşimdeydi. Muhtemelen benden saniyeler sonra o da burada olmuştu.

Peki, kavgayı tamamen izleyebilmiş miydi?

Bakışlarındaki ifadeyi çözemiyordum, tedirgindim.

Hızlı atan yüreğimle tam karşısına geçtiğimde aramızda bir adım mesafe vardı. İyice koyulaşan simsiyah bakışları bu mesafeden daha çok germiştii beni. Başını biraz daha bana eğdiğinde tedirginlikle yutkundum ve “Ben...” dedim.

“Sen, tam bir Eylül Atahanlı’sın,” diye fısıldadı ve tüm tedirginliğim uçup gitti. Hafifçe gülümseyip dudaklarını alnıma bastırduğunda benim de suratımda rahat, bol hissiyatlı bir tebessüm canlandı.

Bölüm On Dört

Yemin

“Beni buraya çağırmanın bir anlamı olmalı.”

İşittiği bu cümleyi, kafasıyla onayladı kararlı adam. Kristal bir şişeden yarım kadeh viski doldurup karşısındaki deri koltukta keyifli bir şekilde uzanan bedene uzattı. “Elbette bir anlamı var.”

Misafiri viskisinden bir yudum alırken tek kaşı havalandı. “Nedir?”

Adamın yüzüne derin bir gülümseme yerleşti ve kapkara gözlerini odasının çıkış kapısına dikti, oldukça istikrarlıydı. Konuşmadan önce elinde tuttuğu purosundan derin bir nefes çekip dumanını halkalar halinde odanın içinde yaydı, kendisine koyduğu içkiden birkaç yudum içti. “Bir ölüm,” dedi. “Bir suikast. Bir yok ediş.”

“Azat Kılıç...” dedi koltuktaki misafir. “Benden birini öldürmemi istiyorsun, öyle mi? Kim bu şanslı?”

Azat, işittiği bu cümleyle birlikte kasvetli gözlerini kapıdan çekip kendisinden bir cevap bekleyen adama dikti, bu öyle sert ve öyle hırs dolu bir bakıştı ki söyleyeceği isimden ne kadar nefret ettiği, gözlerinden anlaşılıyordu. Aynı karar-

lılıkla bakışlarını çekmeden dudaklarını araladı ve bir zehir fışkırmış gibi öldürteceği o ismi tek nefeste söyledi.

“Aras Karahanlı.”

Koltukta oturan adamın yüzündeki tebessüm silinmiş, bakışlarına şaşkınlık bulutu eklenmişti. “Aras Karahanlı?” diye sordu sesindeki hayret silinmeden. Azat Kılıç hâlâ aynı ifadeyle kendisine bakarken, “Kendisiyle yakınım,” dedi misafiri. “Aras’ı severim,” diye ekledi. “Ona neden böyle bir şey yapayım?”

İşte o an Azat Kılıç’ın yüzüne büyük bir gülümseme yerleşti, düzenli dişleri gözler önüne serildi. Fakat bu gülümseme oldukça şeytaniydi. “Dünya, iki şey üzerine döner. Biri para, diğeri güç. Para olmadan gücün, güç olmadan paranın bir anlamı yoktur.”

“Felsefeler, felsefeler...” dedi siyah takım elbiseli adam, ardından yüzündeki rahat ifadeyi sildi ve gözlerine karanlık bir buğu yerleştirdikten sonra dirseğini masaya koydu. “Sadede gel, Azat Kılıç.”

“Eğer Aras Karahanlı’yı ortadan kaldırmayı başarabilirsen...” dedi Kılıç ve boşalan kadehini biraz daha viskiyle doldurarak eline alıp hızla kafaya dikti. Ardından kadehi gürültülü bir şekilde masasının üzerine koydu. “Seni tüm varyetimin ortağı yapacağım, bir anda bu âlemin en güçlü insanı olacaksın ve kimse sana karşı gelemeyecek. Para ve güç, bu dünyada hüküm süren iki temel kavram...”

Siyah takım elbiseli adam Azat Kılıç’ın dedikleriyle bir kez daha afalladı.

Azat Kılıç iki elini de masasına koydu ve karşısındaki adamın düşünen gözlerine odaklandı. “Şimdi, bana fikrini söyle. Benimle misin?”

“Yaz bakalım, a, b, c, pozitif tam sayılar ve $ab=12$ $bc=60$ $ac=80$ olduğuna göre, a kaçtır?”

“Hmm...” dedim Aras’ın sorduğu soruyu kalbimden daha beyaz olamayan çizgisiz dosya kâğıdına yazdığımda. Bahçedeki çardakta ders çalışıyorduk. Üniversite sınavına kaldığım yerden hazırlanmayı istediğimi Aras’a söylemiştim ve o da bu konuda bana yardım etmişti. Zeki bir adam olduğunu biliyordum fakat üniversiteye gitmeyip liseyi açıktan bitirmiş birisi olarak matematiğinin bu kadar gelişmiş olacağını hiç düşünmemiştim, benim kat kat üstümdeydi. İç çekerek kalemi yazdığım sorunun üzerinde gezdirirken bir mırıltı gibi tekrar ettim. “a ve b on iki, b ve c 60...” kalemlle çözemeyeceğimi anladığımda, kâğıdın üzerine bıraktım ve sesli bir şekilde fikir yürütmeye çalıştım. “Altı kere iki on iki; a altı olsa, b iki olsa, a ve b’yi bulmuş olurum. B iki dedik, otuz kere iki eşittir altmış, o zaman c otuz, a ve c seksen demiş. A altı idi, c otuz, altı kere otuz eşittir yüz seksen! Aras buldum, seksen değil yüz seksen, bu soru yanlış!”

Hevesle Aras’a döndüm, gurur dolu olmasını beklediğimin aksine boş gözlerle bana bakıyordu. “Eylül, bence sen bu üniversite işinden vazgeç güzelim.”

“Ya niye? Yanlış yanlış soruları çıkarıyorsun önüme. Bu soru eksik bir kere, bak,” diyerek kâğıdı önüne ittiğimde başını varla yok arası sallayıp zoraki bir tavırla önüne ittiğim kâğıda baktı.

Biraz sonra, “Haklısın,” dediğinde bilmiş bir edayla gülümsedim. “Bir şeyi yazdırmayı unuttuğum.”

Gülümsemem derinleşti. “Bak, dedim ben eksik diye. Çok zeki bir karın var Aras, gurur duymalısın.”

“Eksik olan şey...” dedi üzerine bir şeyler karaladığı kâğıdı bana doğru uzatarak. “Bu sorunun 1993 ÖSS’inde çıkmış olması, sadece ayrıntıyı yazdırmamışım.”

Hevesle aralanan dudaklarım hayal kırıklığıyla kapandı, hafiften bozulmuştum. Ne diyeceğimi bilemez bir tavırla kâğıda bakmaya devam ederken omuzlarım düştü. Utana sıkıla, “Ben... Şey...” dediğimde kolunu omzuma atarak beni kendine çekip huylanmama vesile olacak şekilde boynumu öptü.

“Sen... Ne?” diye sordu benim gibi.

“Dikkatimi veremediysem demek ki... Hadi bir soru daha sor, yapacağım söz.”

“Eylül...” dedi son heceyi uzatarak. “Olmuyor güzelim, zorlamayalım, herkes matematikte iyi olacak değil, herkes üniversiteye gidecek diye bir kaide de yok...”

Söylediğiyle birlikte iyice kaçan hevesimi belli etmeden kaşlarımı çatarak elimi başına koydum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Ben tembel bir öğrenci değildim, sadece uzun zamandır derslere bakamamıştım ve bu hamlamama neden olmuştu; üç saatçik bir zaman diliminde denklemlerden başka bir şeye geçememiş olmamız üniversiteyi kazanamayacağımı mı düşündürmeliydi yani? Bu muydu, bu kadar mıydı?

“Aras, ne demek olmuyor?” Kollarımı göğsümde birleştirdi önüme döndüm. “Ne demek herkes üniversiteye gidecek diye bir kaide yok? Şurada sadece üç saat ders çalıştırdın ve hemen pes etmemi söylüyorsun. Sağ ol, gerçekten çok destek oldun. Teşekkür ederim.” Tüm isteğim çekip alınmıştı şimdi, önümdeki test kitaplarını sertçe kapattım. Beni ne kadar kötü etkilediğinin farkında mıydı bilmiyordum ama sözleri beni çok etkiliyordu. Ben ondan gelecek övgülere âşıkken, onun beni böyle küçük görmesi oldukça zoruma gitmişti.

Asık suratımla kitaplarımı toplayıp kalemimi kalem kutusuna attıktan sonra hiçbir şey demeden ayağa kalkmaya hazırlandım.

“Eylül, bu çardaktan dışarı bir adım atmayı düşünme.”

Henüz kalkmamışken asılmış yüzümü sertçe ona çevirdim. “Bana emir yağdırmaktan vaz-geç.”

Gözlerini kırptı. “Eylül, bu çardaktan dışarı bir adım atmayı düşünmez misin, lütfen?”

“Düşünürüm,” dedim aksine gitmeyi isteyerek. “Kendime ders çalışacak bir alan bulmam gerekiyor. *Sensiz.*” Sonrasında, artık bu yolda bana tek arkadaş olacak test kitaplarımla beraber ayağa kalkmaya yeltendim. Aynı anda omuzlarımdan tutan iki elle birlikte elbette bunu başaramadım. Hâlâ oturduğum yerdeydim. “Ah Eylül ah,” dedi Aras iç çeker gibi. “Biz ne yapacağız senin bu alınganlığını?”

Kaşlarımı çattım. “Bence biz bu cümleyi, *Ah Aras ah, biz ne yapacağız senin bu odunluğunu?* diye değiştirelim. Halimize daha uygun.”

“Sen sadece yumrukta değil, laf sokmada da terfi atmışsın.” Hazal’ı dövdüğüm güne atıfta bulunup cümlesi biter bitmez beni anında kendine çekerek alnıma içimde çiçekler açtıran bir öpücük kondurmasına karşı koyamadım.

Ama hemen yelkenleri indirmek istemiyordum, bu nedenle onu hızla kendimden uzaklaştırmayı denedim. Öfkeli gözlerimle yüzüne bakıyordum. “Sırnaşma bana.”

“Dünyada her şeyi yaparım,” dediğinde kara gözleri bir ok gibi harelerime saplıydı. Birden beni tekrar kendine çekip bu sefer yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu, içimdeki hain tutku kıvılcımları yine beni dinlemeden canlandı. “Ama bundan vazgeçemem.” Geri çekilmeme imkân veremeyip dudaklarını sağ yanağıma bastırduğunda ekledi. “Bundan da vazgeçemem.” Burnunu burnuma değdirdikten sonra, “Hele bundan...” deyip beni öpeceği sırada ellerimi hızla kaldırdım ve dudaklarının üzerine bastırıp beni öpmesine mani oldum. Dudakları yine de avuç içime baskısını bıraktı.

“Bırak beni.” Ellerimi hızla dudaklarından çektim. “Ders çalışacağım ben, görürsün üniversitenin ilk günü arkadaşlarımla öçekim yapıp sana göndereceğim. Sonra göreceksin, *hirkis inivirsitiyi kızinicik diyi bir kiidi yık demeyi.*”

“Hayal kur tabii Eylül’üm, ben senin hayalperestliğini de sevdim.”

Burnumdan soluyarak ona bakmaya devam ederken dişlerimi sıktım. Pis gülüşüne karşı okkalı bir cevap vermek istiyordum lakin bir anda vazgeçip tekrar önümdeki kitaplarım döndüm. “Bak, şimdi kalkıp gideceğim, beni tutarsan yemin ederim kavga çıkar.”

“Hmm,” dedi enseme doğru. “Tokatlarını bu sefer benim üzerimde göstereceksin yani.”

Ilık nefesi bedenimi ürpertirken güçlükle nefes aldım. Ona kapılmama dirayeti göstererek iyice çatılan kaşlarımıla dirseklerimi masanın üzerine koyup benim aksime oldukça gevşek ve keyifli duran esmer suratına baktım. “Çok keyif alıyorsun değil mi?”

“Çok, az kalır.”

Gözlerimi kapayıp açtım. Kafasını masanın üzerine koyup alttan alttan şebek bir ifadeyle bana bakmaya başladığında gülererek, “Bayılıyorum güzelim seni sinir etmeye,” dedi. “Hani böyle kaşların çatılıyor da ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyorsun ya, o sırada dudakların kapanıp açılıyor, cümlelerini beğenmeyip söyleyemiyorsun, böyle iyice masum bir hal alıyorsun. İşte o zaman diyorum ki,” dedikten sonra başını masadan çekmeden elini yukarı kaldırdı ve yüzümün önüne düşen saç tutamlarından birkaçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “O zaman diyorum ki,” diye yineledi. “Âşığım lan ben bu kadının her zerresine. Zekiliğine, saflığına, gülüşüne, kızgınlığına, mutluluğuna...” Kalbimin içindeki kuş kafesinden çıkıp kanat çırpmaya başladı. Yüzümü büyük bir özenle inceledi bu defa. “Dudaklarına, gözlerine, yanaklarına, saçlarına... Attıkça beni rahatlatan kalbine. Âşığım ulan.” Başparmağı çenemi okşadı, keyifle gülümsemek için kendimi zor tutuyordum. “Eylül, her

haline âşığım, bugün kızgın haline bir kez daha sevdalanasım geldi be güzelim.”

“Kızgın halime sevdalanasın geldi, öyle mi?”

“Hı hı.”

Ellerimle hafifçe sırtına vurmaya başladım. “Be-ni de-li e-di-yor-sun!” Güldüğünde devam ettim. “Bir de bundan hoşlanıyorum diyorsun...” Sonrasında onu omzundan itip sarsmaya çalıştım. “Sen nasıl bir şeysin be adam, beni sinirlendirmeni sempatik bulmamı sağlıyorsun. Şu an bana hoş gelmemen gerekiyor!”

“Eh, sen de benim her yönüme âşıksın güzelim, ondandır.”

Haklıydı, asla inkâr edemezdim. Beni delirtmesine gerek yoktu keza ben zaten onun için deliriyordum. Her zerresine kapılıyordum ve bundan asla şikâyetçi değildim, yakındığım bir yönü bile yoktu sanki, her hareketi ona özgüydü ve ben her davranışına tutukluydum.

Aşk, nasıl bir histi böyle?

“Haklısın...” dedim ve başının altındaki ders kitabını çekip kafasının masaya değmesine neden oldum. “Yine de artık seninle ders çalışmayacağım.”

Ciddi ifadesini takınarak başını masadan kaldırıp, “Eylül,” dedi. “Sözlerimde ciddi değildim, elbette biraz geri kalmıştın ve bir anda konuyu sular seller gibi çözmeni beklemem haksızlık olurdu. Sadece üç saattir çalışıyoruz, bir ara vermemiz gerekliydi ve ben de böyle bir çözüm buldum.”

Uzun açıklamalardan kaçınan Aras, gerçekten kırılmış olabileceğimi düşünmüştü ki konuyu böyle detaylı detaylı açıklamıştı. Bir yanım gerçek düşüncesinin aslında bu olduğuna sevinmişti, diğer yanımsa bir diğer esas sebebi bana hatırlatmıştı. “Yine de bu işe bir son vermeliyiz. Aras, ders çalışmak böyle olmaz ki... Sen bana bir şey anlatınca benim seni incelemekten aklıma bir şey girmiyor, gülüyorsun aklım gidiyor, yanağında oluşan gamzeden derse odaklana-

mıyorum; konuşuyorsun, ses tonun büyümlü bir ezgi gibi geliyor, sanki matematik formülü değıl de dünyanın en harika şarkısını anlatıyorsun bana... Ciddileşıyorsun, resmiyetine hayran kalıyorum sonra." Başımı hayır dercesine salladım. "Yok olmaz bu böyle."

"Ne?" dedi yüzüne derin bir gülümseme yerleştirip bir kez daha aklımı başımdan alırken. "Sen cidden tüm konular boyunca böyle beni mi inceledin?"

"Evet. Ne yapayım, fırsatını bulmuşum kaçırmıyorum."

Sırıttı. "Ulan aynısını ben yapsam, hemen sapık etiketi yapıştırırsın üzerime."

"Ne alaka canım? Hem senin hiç mi ders anlatırken dikkatin bana yönelmedi mi sanki?"

"Yani..." dedikten sonra üzerimi süzdü. "Arada bir yakası açılan tişörtünün ortaya çıkardığı dekolteye gözüm kaymıyordu dersem yalan olur."

Cümlesiyle birlikte ne söylediğini anlamak için başımı önüme eğdim ve sahiden yakası aşağı doğru açılan V yaka bluzumun önünü düzelttim. Ardından kısık gözlerle ona baktım. "Seni pis sapık!"

"Yine ben sapık oldum iyi mi? Ders boyunca her zerremi inceleyen sen, sapık olan ben... Hem, niye sapık oluyorum lan ben? Karım değıl misin, ister dekolteye bakarım ister..."

"Aras..." dedim uyarır tonda, konu hiç iyi yerlere gitmiyordu ve biz bahçedeydik. Elliden fazla adamın korumalık yaptığı bahçede... "Sevgilim, tamam haklısın ama konuştuğumuz konuya bak, bahçede..."

Siyah gözleriyle etrafı taradıktan sonra ağız ucuyla bir şeyler geveledi ancak ne söylediğini tam duyamadım. Tekrar bana döndüğünde elleriyle siyah hırkamin iki yakasını kavrayıp alttan başlayarak düğmelerini iliklemeye başladı. "Seninle böyle vakit geçirmeye bayılıyorum ama..." dedikten sonra son düğmemi de ilikledi. "Benim çıkmam gerekiyor."

Omuzlarım düştü, yüzüme anlık hüznün çöktü. “Beraber olduğumuz zamanlar ışık hızıyla geçerken, ayrı olduğumuz zamanlarda vakit duruyor sanki.”

“Az kaldı güzelim,” derken elini yanağımın üzerine koydu ve başparmağıyla okşadı. “Olayların bitmesine az kaldı. Sadece seninle ilgileneceğim günlere az kaldı. Güneşimiz doğmayı bekliyor Eylül, ışığını hissediyorum, sen sadece inan ve hep yanımda ol, olur mu?”

Aynı şekilde uzattım elimi ve tıraş olmamış, diken diken sakallarının çıkmaya yüz tuttuğu sağ yanağına koydum. “O günü sabırsızlıkla bekliyorum Aras, güneşimizin doğacağı ve karanlığın bize elveda diyeceği günü iple çekiyorum.”

Beni kendine çekti, tüm hissiyatını vücuduma aktarmak istercesine dudaklarını alnıma bastırdı, ardından mırıltıyla konuştu. “Çıkarken seni de kafeye bırakmamı ister misin?”

Kollarının arasında hafifçe doğrularak ona baktım. “Olur... Ama giyinmemi bekler misin, yani acelen var mı?”

“Yok, önceliğim her zaman sensin.”

Bir kedi masumlüğünde, “Ya...” diyerek gülümsedim ve avucumu iki yanağına bastırarak onu öpüp hemen geri çekildim. “Seviyorum seni,” deyip ayağa kalktığımda yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. Hızla eve doğru yürüdüğüm sırada arkamdan, “Ben de seni,” diye seslendiğini duydum ve iyice sırtarak, ıslak yolu şapşal bir surat ifadesiyle bitirdim.

Pembe rengin hâkim olduğu, aynı renk gül motifleriyle birkaç köşesi canlandırılan kafenin dışarıdaki soğuk havanın aksine çok sıcak bir ortamı vardı. Yoğunluğu devam ediyor, kalabalığında bir gram azalma olmuyordu. Bugün yine oldukça dolu olan günlerinden biriydi ve çöken akşam karanlığı tüm ağırlığını omuzlarımda hissettirmişti. Kafeyi

kapatmamıza az bir süre kala iyice yorulduğumu hissetmeye başladım. Gücümün son demlerine gelmiştim, ayaklarımın biraz durmasını, sırtımı bir köşeye yaslayıp uzanmayı istiyordum artık. Elimdeki, üzerinde krokanlı yaş pasta ve çikolatalı kahvenin bulunduğu tepsiyi sarımsamaya özen göstererek sol bileğimde takılı olan saatime baktım. Ona çeyrek vardı, demek oluyordu ki bu servisini yaptığım son kişi olacaktı. Aralık kalan mutfak kapısını ayağımla açıp dışarı çıktım ve on sekiz numaralı masaya doğru yürüdüm. Kafede bunun haricinde dolu olan sadece iki masa kalmıştı ve onların servisleri çoktan yapılmış, masaları temizlenmişti, çok geçmeden kalkacakları belliydi. Servisini yapacağım masada başında kep şapkası olan bir erkek oturuyordu. Bana sırtı dönüktü fakat giyinişinden genç olduğu belli oluyordu.

Yanına ulaştığımda önce pastasını bıraktım, ardından kahvesini de koydum ve “Başka bir arzunuz var mı?” diye sordum.

“Çikolataların Belçika’dan özel getirilmiş olmasını istemiştin,” dedi tanıdık ses. “Öyle değil mi? Yoksa yiyemem.”

Ve başını kaldırıp bana baktı konuşan kişi. O an dudaklarına şaşkın, sevinçli bir tebessüm yerleşti. İfadesine mutlu bir hayretin yerleştiğine emin olduğum gözlerim büyüdü. “Çınar!” dedim büyük bir heyecanla. Onu görmeyi beklemiyordum ve yüzü kendisini ne kadar özlediğini belli etmişti.

“Yaa, Çınar,” dedi ayağa kalkarken. “Ben gelmezsem senin geleceğin yok, hayırsız yeğen.”

“Hep aklımdasınız,” dedim ve ona sıkı sıkı sarıldım hiç beklemeden. Kolları sahiplenici bir tavırla belime dolandı. “Ama senin gelmen gerekmez miydi? Hastane günlerimden sonra yüzünü hiç göremedim. Nerelerdeydin?”

“Şimdi buradayım ama birazdan morgda olacağım galiba...” dedi sesini boğuk çıkararak. Onu çok sıkı sarıldığımı ima etmeye çalışıyordu.

Gülerek kollarımı gevşettiğimde yuvarlak yüzüne, parıl-tının eksik olmadığı gözlerine baktım ve kendime engel ola-madan ellerimle yüzünü avuçladım. Şapkası yüzünden saç-larını göremiyordum ama uzatmadığına emindim, sınav için serbest bıraktıkları lisesi sayesinde hafiften sakalları çıkmıştı. İç güdülerime hâkim olamadan yanaklarını sıktım ve “Nasıl aklına geldim, he?” diye sordum mutluluk akan ses tonumla.

“Aslında aklıma gelmedin, canım tatlı çekti, burası da karşıma çıktı. Öyle yani...” deyip elini başıma bastırıp sa-çımı karıştırdı.

Yalan söylediğini biliyordum, Çınar böyle şeyleri şakaya vurmaya severdi, duygusal konuşmalar yapmak, özlemini dile getirmek pek onun tarzı değildi. Yukarı bakarak, “Ah,” dedim bu yüzden şikâyet eder gibi. “Benim hayatımdaki bütün erkekler odun olmak zorunda mı?”

“Sus da otur karşıma hadi. Belçika çikolatasız olsa da yiyeceğim şu pastanızı. Umarım güzeldir.”

“Güzel, güzel ama bizim kafe biraz pahalı, paran vardır umarım, veresiye geçmiyor.”

“Yok artık.” Gözlerini kocaman açtı. “Benden de mi para alacaksın kızım?”

“Eee,” derken onun oturmasını beklemeden karşısına denk gelen sandalyeyi çekip oturdum. “Bu işler böyle, iş başka arkadaşlık başka.”

O da oturdu. Pastaya baktı ve “Neyse,” dedi. “Kıl falan atar beleşe gelmesini sağlarım ben yine, sen merak etme.”

Kahkaha attım ve elimi uzatarak küçük bir çocuk misali yanağını sıktım. Öyleydi de, Çınar dayımdı fakat benden küçüktü ve ben ona hep ablalık yapmıştım. Dayı yeğenden çok abla kardeş gibiydik. “Ya ben seni çok özledim...”

“Ne yalan söyleyeyim ben de öyle,” diye itiraf etti. Bu itiraf beni şaşırtmıştı çünkü Çınar asla böyle şeyleri dile getirmezdi. Onu bir kere bile ağlarken görmemiştim mesela.

“Sensiz ev çok sessiz, babam bile seni özlüyor biliyor musun? Annemi söylememe gerek yok sanırım.”

Tüylerim diken diken oldu, kalbimin üzerine bir çizik atıldı sanki, ağlamaya hazır gözlerim hemen doldu. “Baban mı?” diye sordum titreyen sesimle şaşkınca. “Dedem mi yani? Beni mi özlüyor? Gerçekten mi?”

Gerçek olmasını deli gibi istiyordum. Ailemi seviyordum, aramızda her ne geçerse geçsin, kendi babam, babamın ailesi beni kabul etmezken anneannem ve dedem beni büyütmüşler, bana bir aile gibi sahip çıkmışlar ve yetimhanede büyümeme göz yummamışlardı. Kendi babam, şu yaşıma gelmiştim, başımdan bunca olay geçmişti de hâlâ ortaya çıkmamıştı. Belki onlar beni sahiplenmese hayatım daha değişik ilerleyecekti ve ben kimbilir şu an ne durumda olacaktım?

“Gerçekten,” dedi Çınar nihayet ciddi haline bürünerek. “Geçen gün hep birlikte eski videoları izledik. Daha küçüğüz böyle, hani bir yaz yazlığa gitmiştik, sen çeşmedeki kürüne düşmüştün ya, babam da kamerayı bırakıp seni kurtarmaya koşmuştu, onlara falan baktık.”

“Ya...” Sesim annesini kaybetmiş bir kedi mırıltısını aratmıyordu. Son derece duygusala bağlamıştım. “O küründe boğulacağımı düşünmüştüm ama dedem...” derken sesim fırtınalı bir havada ağaca asılı tek yaprak kadar titredi. “Beni nasıl kurtarmıştı...”

Çınar başını salladı. “İşte o videoyu izlerken babamın gözleri doldu, ayağa kalktı, kapatın yatın artık yeter bugünkü bu kadar, dedi. Ama ağlamamak için yaptı Eylül, biliyorsun o halini...”

Ürperdim. “Sen ciddi misin?” derken dolan gözlerimden bir yaş akmasını engelleyemedim. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sen ona senden nefret etmesini sağlayacak bir şey yapmadın ki, nasıl etsin? Esas o

seni kırdı, yıktı kaç kere. Hastane olayından sonra iyice anladı değerini. Sana bir sır daha vereyim mi?" Başını biraz bana doğru eğdi. "Her kapı çaldığında, gelen kim, diyor, senin olmanı beklediğine adım gibi eminim."

Aldığım bilgiler beni mutluluktan afallatırken, bir an ne diyeceğimi bilememiş, öylece kalmıştım. İki gözümde usul usul yaşlar süzüldü, gülümsemek isterken tuzlu su tadını aldım. Hafifçe burnumu çektim. Dünya küçüktü ve hayat biriyle küsmek için oldukça kısaydı. Ölümü tatmış biriydim ve ne kadar ansızın geldiğini biliyordum, yarına garantimiz yokken, bugünümüzü sevdiklerimizle sebepsiz yere dargın geçirmek saçmaydı, hem de çok.

"Eylül Abla..." İnce ses kulaklarımda yayılırken düşünmeyi bir an olsun bırakıp kafamı Masal'a doğru çevirdim. Çekingen bir tavırla gülümseyerek Çınar'la bana bakıyordu, bir şey söyleyeceğini anlamıştım. "Tüm masaları topladık. Sizin bir isteğiniz var mı?"

"Hayır canım," dedim yumuşak bir tavırla. "Sen hazırlan, bugün eve bizimle döneceksin, değil mi?"

"Hı hı," diyerek başını salladı.

O sırada Çınar'a dönüp, "Sen bir şey ister misin?" diye sordum. Ancak Çınar bana değil, büyülenmiş gibi Masal'a bakıyordu. Sorumla birlikte Masal da Çınar'a döndü ve hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

Çınar o an yutkundu. "Su..." dedi, dut yemiş bülbüle dönmüştü. "Sadece su," derken kekeleydi.

"Tabii," deyip tekrar gülümsedi Masal ve arkasını dönüp uzaklaştı.

O gözden kaybolurken Çınar'ın bu dalgın, mecnun ruh halini çözümlemeye çalıştım. Masal'ın arkasından bakakalmıştı, gözü ne beni ne de başkasını görüyordu. Elimi havaya kaldırıp bir araba sileceği gibi gözlerinin önünde sallamaya başladım. "Dünyadan Çınar'a, dünyadan Çınar'a... Bizimle misiniz?"

Şaşkın bir şekilde kafasını iki yanına doğru salladı. “Eylül...” dedikten sonra boğazındaki âdemelmesini harekete geçirecek şekilde yutkunup nihayet bana döndü. “Bu kız da kim? Öldüm de cennete mi düştüm, melek miydi kendisi? O nasıl bir gülümseme...”

“Ne?” Güldüm. “Masal’dan mı bahsediyorsun?”

“Masal...” dedi, hâlâ büyüünün etkisinden çıkamamıştı. “Masal gibi. Masallardaki periler gibi...”

“Yok artık...” dedim kafamı sağ omzuma doğru eğerken. “Çınar uçma, yavaş ol derim. Kızın abisi mafya bak, delik deşik eder seni, aklını başına devşir.”

Söylediklerim onu korkutmadı, suratındaki şaşkın ifade silinmeden omuz silkti. “Aşk için ölmeli be Eylül.”

“O nasıl söz,” diyerek kafasına vurdum hafifçe. “Ağzından yel alsın.”

“Biraz daha sevgilisiz duracaksam yel falan almasın,” dedi Çınar çekinmeden Masal’ın girdiği yere bakarken. Ardından bana döndü. “Doğduğumdan beri sapım kızım. Hayır çirkin de değilim neden yapamıyorum anlamadım ki! Aslında nedeni belli, hep iyi çocuk olduğum için bunlar. Kızlar hep kötülerini seçer.” Göz devirdi. “Neyse ne, bak yeni yıla gireli iki ay oldu, bir yılım daha sap başladı sap geçiyor.”

O kadar cümle kurmuştu fakat benim aklımda sadece bir ayrıntı yer etti. Telaş içinde oturduğum yerde doğruldum ve “İki ay mı?” dedim kaşlarımı havalandırarak, sahiden zaman o kadar çabuk mu geçmişti? Sonra bu yeni yıla girdiğimiz günü düşündüm, 1 Ocak tarihini... Muhtemelen sıradan bir şekilde geçirmiştik, umurumda bile olmamıştı, kâbuslarımla ilgileniyordum ve Aras da beni yatıştırıyordu. Aras o zaman yanımda mıydı? Hastaneden hangi tarihten çıkmıştım? Tam olarak bilmiyordum, kafam o kadar doluydu ki, günlerle, onları hesaplamakla uğraşamamıştım hiç.

Fakat yine de hüzünlendim. Yeni yılı kutlayacak kadar özel görmemiştim hiçbir zaman lakin o tarihin benim için bir önemi vardı artık, o da Aras'ın doğum gününe denk geliyor olmasıydı. Ama bırakın büyük bir kutlamayı, "İyi ki doğdun," bile diyememiştim. Başımın derdine düşmüş, kocamın doğduğu o güzel günü hatırlamamıştım. Üzerinden aylar geçmişti.

Çınar'ın anlattıklarına kulak asamıyordum çünkü aklımda sadece o tarih dönüp duruyordu. Yüreğim burkuldu, kendimi suçlu hissettim. Yine de üstünü kapatıp geçmeyecektim.

Zamanı geri alamazdım belki ama onarabilirdim...

"Eda..." dedim acıdan kıvranır bir vaziyette. "Hâlâ doğru düzgün bir şey bulamadık. Yok mu aklında bir plan? Ya bunca yıl berabersiniz, hiç mi kutlamadınız doğum gününü, fikir lazım bana..."

Eda oturduğu koltukta doğruldu. "Eylül, inan ki hiç kutlamadık. Aras'ın doğum gününü bile ben senden öğrendim."

"Ciddi olamazsın!" Ayağa kalkıp ellerimi saçlarımda gezdirerek evimizin büyük salonunda volta atmaya başladım. "Zavallı kocacığım... Daha önce hiç doğum günü kutlanmamış," diye mırıldandım kendi kendime. Bu gerçek beni hem üzüyor hem de daha fazla sıkıyordu. "Şimdi daha fazla özenmem gerektiğini anladım," dedikten sonra çatık kaşlarımla Eda'ya döndüm. "Çok güzel bir şey bulmamız gerekiyor."

"Hmm..." dedi Eda, işaretparmağını çenesinin altına koyarken. Bir anda gözleri irice açıldı ve "Bulдум!" dedi. Heyecanla ona baktım. "Aras'ın yata var ya, masanızı falan oraya hazırlayalım. Aras eve geldiğinde seni değil de bıraktığın notu görsün. Sonra yata gelsin. Nasıl fikir?"

Heyecanım anında söndü ve omuzlarım düştü. “Aras, deniz sevmez.” Evet, kendisi yüzebiliyordu ve bir yatı vardı ancak sevmiyordu işte. Bunu da Aras’la yatarken gelecek hayali kurduğumuzda, benim canlandırdığım denize bakan evi duyduktan sonra, “Ben deniz sevmem, arka tarafı ormana baksın,” demesinden hatırlıyordum.

Bir de Aras’a odun derdim... Adam, evlenme teklifi ederken Eyfel’e götürmüş, doğum günümde lunapark kapatmıştı.

Peki ya ben?

Doğum gününü günler sonra hatırlamış, bir gün boyunca ne yapsam diye düşünmüş ve hiçbir şey bulamamıştım. İşin sonu yine romantik bir yemeğe bağlanacaktı galiba keza elimden başka bir şey gelmiyordu.

Eda fikrini savunmaya devam etti. “Aras deniz sevmez, tamam. Ama Aras, içerisinde kendisini bekleyen yattaki Eylül’ü sever, tıpkı gecenin devamını seveceği gibi... Yani bu durumda Aras’ın deniz sevip sevmemesi pek önemli olmuyor.”

Odada bizden yaşça küçük Masal’ın da olmasına rağmen gece hakkında imalar yapan Eda’ya karşı gözlerimi kocaman açtım ve “Eda,” diye uyardım. Ardından kendi kendime kafamı salladım. “Çevresinde sevmediği bir şey olacak ama. Öyle bir sürpriz yapmak istemem. Her ayrıntı ona özgü olmalı, huzursuz olacağı hiçbir şey olmamalı...”

“O zaman, hediyeyle anlaştır doğum gününü.”

Sessizce bizi dinleyen Masal bu kelimeleri sarf ettiğinde hemen ona baktım. “Nasıl yani?”

“Şimdi kabul edelim, ne kadar sürpriz yapmaya çalışırsan çalış, içine hep bir klişelik olacak. Ama güzel bir hediye, bunların hepsinin üstüne çıkabilir.”

“Çok mantıklı,” dedi Eda müstakbel görümcesini başıyla onaylayarak.

“Gerçekten öyle,” diye destekledim. “Canım bu fikri biraz daha açar mısın?”

“Yemeği evinizde hazırlarsın, güzel bir masa, Aras Abi’nin sevdiği yemekler vesaire vesaire... Sonra o eve gelir, romantik bir şekilde doğum gününü kutlarsınız. Ama esas bomba senin ona vereceğin hediye olmalı. Kesinlikle maneviyatı yüksek olan, baktıkça Aras Abi’ye seni hatırlatan ve sürekli yanında taşıyabileceği bir hediye...”

“Evet evet!” diye araya giren Eda’ya başımı salladım ve düşünmeye başladım.

Maneviyatı yüksek olan, baktıkça beni hatırlayacağı, sürekli beni anımsatan bir şey... Aras saat haricinde takı takmazdı, ona sürekli yanında taşıyacağı ne verebilirdim ki? Silah mı?

Daha neler!

Elbette bu saçma fikri def ettim ve düşünmeye devam ettim... Ne olabilirdi?

Tıpkı boynumdaki kolye kadar anlamlı bir hediye düşünmeliydim... Ama ne?

Bir anda Aras’ın tüm halleri aklıma geldi, giyişi, parfümleri, kıyafetleri... Ve sonra zihnimde beliren o detayla, gözlerimi heyecanla büyütüp, “Buldum!” diyerek yerimde zıpladım. Odadaki iki çift göz merakla bana bakarken sevinçle tekrar ettim. “Buldum buldum, sonunda!”

“Neyi buldun?” Arkamdan duyduğum bu ses mutlu mutlu yerimde zıplayışımı durdururken, korkuyla başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim ve gördüğüm bedenle dudaklarımı aralamak zorunda kaldım.

“A-Aras?”

Siyah gözleri bir şeyleri çözmek için yüzümün her noktasında gezindi ve başını hafifçe omzuna doğru eğip tekrarladı. “Neyi buldun?”

“Neyi buldum...” derken bakışlarım arkasından içeri giren Pusat’ı seçti. Sonra Eda’ya baktım. “Şeyi buldum şeyi... Eda ben neyi buldum?” diyerek topu çok sevdiğim arkadaşıma attım.

“Şeyi buldun işte Eylül söylesene ne var bunda...” diyen Eda tekrar pası bana yönlendirdi.

“Evet şeyi...” dedikten sonra derin bir nefes aldım. “Eda, Pusat ve Masal’ın akşam yemeği için nereye gideceklerini. Ama adını aklıma getiremedim ya... Hani biz ilk defa dışarıda kahvaltı yapmıştık ya Aras, sen oranın yemeklerinin de çok güzel olduğunu söylemiştin...”

“Günüşiği mi?”

“Evet!” diye bağırdım.

O sırada arkasındaki Pusat, “Oha,” dedi. “Nasıl hatırladın lan?”

Gururlu bir tebessümle Aras’a yaklaştığımda yapacağımı anlamış gibi elini belime atıp beni kendine çekti. Avucumu göğsüne yaslayıp arkamı döndüm ve şaşkın bir ifadeyle durduğu yerden bize bakan Pusat’ı cevapladım. “Benim kocam benimle alakalı hiçbir şeyi unutmaz Pusatçığım.”

“Gördün mü Pusat?” dedi Eda, ayağa kalkıp yanına gittiği nişanlısının koluna dirsek atarak. “Aras’tan öğrenmen gereken daha çok şey var.”

Pusat hemen kaşlarını çatıp, “Ne alaka kızım,” dedi. “Sana da ağızımla kuş tutsam yaranamıyorum.”

Tartışmaları alev alacağı sırada ayağa kalkan Masal, tekrar bir kurtarıcı rolü aldı ve yalanımı devam ettirerek dikkatleri dağıtmaya çalıştı. “Abiciğim, yengeciğim ben kurt gibi açım. Artık gidebilir miyiz şu Günüşiği denilen yere?”

“Haklısın Masal,” dedi Pusat. “Yoksa burada saçma bir tartışma çıkacak.”

“Ne demek saçma?” diye konuşmaya yanıt veren Eda’yı dinlemeden kolunun altına aldı ve sevimli bir şekilde saçlarını karıştırdıktan sonra ciyaklamalarına kulak asmadan bize döndü. “İyi geceler, Eda bugün bize emanet!”

“İyi bak kızımıza!” dedim ona ve bir kolunun altında sevgilisi, bir kolunun altında kız kardeşi olan adamı güldürdüm.

Araları düzelmiş bir vaziyette evden çıktıklarında Aras'la hâlâ birbirimize sarılı haldeydik ve ikimizin de bundan şikâyetçi olmadığı aşikârdı. Ev tamamen sessizleşmişken başımı ona doğru çevirdim. "Neden geç geldin söyle bakalım kocacığım?"

Siyah gözleri gözlerime değdiğinde, "Bir bakalım..." dedi düşünür gibi. "Önce gruba yeni katılan adamlarla bir konuşma yaptım, sonra cemiyet liderliği seçimleri için yanımda olabilecek birkaç adamla görüştüm. En sonunda, kumarhaneye borçlanan birkaç şerefsizle irtibata geçtim."

O an yüzünü daha dikkatli süzdüğümde sol gözünün altında hafif bir morluk gördüm. Elim hızla oraya giderken dudaklarımdan korku dolu bir ses çıktı. "Ne oldu? Kavga mı ettin yine?!"

"Pek sayılmaz."

"Ya..." dedim işaretparmağım morluğun etrafında gezinirken. "Aras doğru söyle! İyisin değil mi? Bıçak falan çekmediler değil mi? Ya silah?"

"Sakin ol Eylöl, iyiyim görmüyor musun?"

"Of..." dedim gözlerim hâlâ yaranın üzerindeyken. "Elleri kırılısın pisliklerin!"

"Aslına bakarsan, ellerinden fazla yerleri kırılmış olabilir."

"Sana bir şey olmasın da..."

Söylediğim garibine gitmiş gibi gülümsedi. "Eylöl, senin şimdi bana nutuk çekmen gerekmiyor muydu, niye kavga ediyorsun şöyle böyle diye?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sen iyi birine zarar vermezsin Aras, birini benzettiysen vardır bir pislği. O yüzden bir şey diyemiyorum."

Cevabımla beraber başımın arkasındaki eliyle beni kendine çekip alnıma ufak bir öpücük bıraktı. Kalbim öpüşüyle kasılırken, "Aferin benim karıma," dedi. Onun eşi olduğum gerçeğini, ne zaman onun dudaklarından duysam içim şenlik alanına dönüyordu ve bu âdet yine değişmemişti.

“Gözüne pansuman yapayım mı?”

“Hmm...” derken tek elini yüzüme sürterek yavaşça saçlarımı geriye attı. “Şu meşhur pansumanlarından mı?”

Dudaklarım gülümsememek için direndi. “Aras.” Yumruk yaptığım elimi hafifçe sol göğsüne vurdum. “Ben sağlığın için diyorum.”

“Biliyorum ama...” derken iç çekti. “Pansuman değil de, bir masaj yaparsan tadından yenmez.”

“Masaj mı?”

Başını salladı. “Kaslarımda hal kalmadı. Kendim için değil de seni taşırken tökezlemek istemem. Yani bir masajını alırsın.”

Bu sefer ben “Hmm...” dedim. “Masaj yaparım ama karşılığını isterim!”

Kaşları havalanırken suratında çarpık bir gülümseme belirdi. “Bak sen... Neymiş o?”

İsteğimi hemen dile getirdim. “Bana bir tane ders hocası tutacaksın. Üniversite için.”

Gamzelerini belli eden gülümsemesi bir anda dondu. Suratı sert bir hal aldı, kötü bir şey söylemişim gibi ciddileşti. “Eylül, o konu kapandı. Benimle çalışacaksın.”

Söylediğiyle beraber aynı ciddiyet benim de yüzüme serpildi. İtiraz dolu kelimelerim dudaklarımdan çıkmaya hazır hale geldiğinde cevapladım. “Ya ama!” diye itiraz ettim. “Biz çalışmıyoruz ki, sen beni izliyorsun, ben seni izliyorum...”

En ufak bir taviz vermedi. “Sus, bu konu çoktan kapandı.”

“Ya hayır.” Çenemi yukarı kaldırdım. “O zaman masaj yapmam.”

“Yaparsın.”

“Yap-mam!”

“Yapacaksın.”

“Yapma...” diyemeden beni kucakladığında kelimelerim küçük, tiz bir çığlığa dönüştü.

Beni omzuna aldığı için başım beline doğru düştü, ben yeri izlerken o çırpınışlarıma aldırmadan yürüyerek söylendi. "Kocan işten geliyor, yorgun, seni görmüş rahatlamış, altı üstü bir masaj istiyor... Sense şart koşuyorsun. Çok ayıp Eylül."

Merdivenlerden çıkarken söylediği bu cümlelere karşı öfkeyle kapalı olan ağzımı açtım. "Belli çok yorgunsun. Hani beni taşıyacak halin yoktu yalancı!"

"Gücümün son demlerini kullanıyorum, sen masaj yapınca yenileneceğim."

"Sen istiyor masaj, verecek bana öğretmen."

Hafifçe kalçama vurduğunda gözlerim irileşti. "Senin öğretmenin benim."

"Ne öğretmen ama... Sapık öğretmen!"

Bir kapı gıcirtısı duyduğumda odamızın kapısını açtığını anlamam zor olmadı. İçeriye doğru yürürken cevabı gecikmedi. "Ve... Sapık öğrenci," diyerek beni yavaşça yatağa bıraktı. Sırtım yumuşak yatağa değer değmez yanağımı öpmesi beraberinde gelmişti. Ellerini yastığın iki yanına koyup yüzüstü bir şekilde üzerimde durduğunda gözlerime bakarak, "Ölürüm sana," dedi.

Kaşlarını çatarak ellerimi yukarı kaldırıp avuç içlerimi yanaklarına bastırdım. "Bana ölme," diye kesin bir dille konuştuktan sonra bakışlarını kara gözlerine odaklayarak ekledim. "Benimle yaşa."

Başını indirip aramızdaki mesafeyi kapatarak benden bir öpücük aldı. "Eylül," diye fısıldamasıyla, "Hmm..." dedim.

"Masaj yapsana."

"Ya..." diyerek güldüğümde o da gülmüştü. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Hadi..." Yanağımı öptü. "Lütfen." Çene-me ulaştı. "Rica ediyorum."

"Tamam, tamam," dedim hızla çünkü biraz daha bu hareketlerine devam ederse, şuracıkta kendimden geçecektim. "Çıkar ceketini, kalk üstümden, yapacağım."

“İşte bu,” diyerek beni bir kez daha öptüğünde, kıkırdama hâkim olamadım. Çevik bir şekilde yatağın yan tarafına geçtiğinde, ben de doğrulmakla meşguldüm. Arkamdaki siyah yastığı doğrultup belimin arkasına koyduğumda, sırtımı oraya yaslayıp Aras'ı izlemeye koyuldum. Çıkardığı siyah ceketini komodinin üzerine gelişigüzel bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı ve “Hadi,” dedi.

Yatağın üzerinde dizlerimi kullanarak ona doğru yürürken, “Gömleğini de çıkarsana,” diyerek ceketinin altında kalan kremlerimden birini elime aldım.

Başını çevirerek kara gözlerini üzerime diktiğinde, suratındaki muzip ifadeyi tanıdığıma yemin edebilirdim. “Yorgunum, sen yapar mısın?”

Kaşlarım havalandı. “Tabii Aras Bey, başka arzunuz?”

“Yavaş yavaş söyleyeceğim arzularımı güzelim, merak etme.”

Göz kırptığında açık kalan ağzımla beraber omzuna hafifçe vurdum. Dudaklarındaki gülümseyiş silinmeden yanına vardığımda bana doğru döndü ve üstten ikisi açılmış siyah gömleğinin düğmelerini çözmemi bekledi. Yüzümdeki âşık ifadeyi silmeye uğraşarak parmaklarımı gömleğinin düğmesinde birleştirdiğimde yakınlığımızın, yoğunluğu artmış bakışlarının ve tenimi okşayan nefesinin farklı anlamlar içerdiğine adım gibi emin olsam da, gereksiz bir sınır koymak amacıyla düğmelerden birini açtığımda, “Sadece masaj,” dedim.

Suratı ciddileşti, üzerime doğru eğildiğinde kendiliğinden geriledim, amacının çoktan rayından çıktığını anlamıştım. “Evet evet,” dedi nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde üzerime geldiğinde. “Sadece masaj.”

Koyu kırmızı ruju dudaklarıma düzgün bir şekilde yaydığım da makyajım tamamlanmıştı. Ayağımdaki gümüş renkli, önü açık, ince bantlı topuklu ayakkabıyla ayağa kalkmadan önce tepemde balerin topuzu yaptığım saçımdan fırrari bir tel çıkıp çıkmadığını kontrol ettim. Bir sorun görünmediğinde ayağa kalktım ve boy aynasından son kez kendimi süzdüm.

Aras'a yapacağım gecikmiş doğum günü kutlamasına özel aldığım, şu an üzerimde olan elbisenin tamamına lacivert saten astarın üzerine kristal taş işlemeli, gümüş renkli dantel geçirilmişti. Gece mavisinin üstündeki gümüş renkli taşlarla oldukça iddialı ve bir o kadar ihtişamlı bir görünümü vardı. Bel kısmı sadece dantelden oluşuyordu, transparandı ve ten rengini griye çalıyordu. Dizlerimin beş on santim yukarısında biten elbisenin, en göz alıcı noktalarından biriye tamamen damla şeklinden oluşan derin sırt dekoltesiydi.

Çok şık, dikkat çekici ve bir o kadar da alımlı bu kıyafetin, özel tasarım olduğu her halinden belli oluyordu. Eteğinin uçlarını çekiştirerek tekrar üzerime oturmasını sağladığımda biraz daha aynada kendime bakarsam Aras'ı kapıda karşılayamayacağımı düşünerek kendime büyülenmiş gibi bakmayı bırakıp, halimden memnun bir şekilde yatak odamızın kapısına doğru topuklularımdan çıkan tok seslerle yürümeye başladım.

Sonrası beklemeyle geçti. Hazırladığım masanın başında, saatlerce bekledim. Ancak ne gelen oldu ne giden... Pusat'ı aradığımda onun akşamüzerinden itibaren Aras'ı görmediğini ve nerede olduğunu bilmediğini öğrendim. İşte bu garipti.

Bu bilgiler içimi sıkıştı, midemin acı içerisinde burkulmasına, içimin zehirli bir sis bulutuyla dolmasına sebebiyet vermişti.

Kötü düşünmemeye çalışıyordum fakat içinde bulunduğ u ortam, çok değil daha evvelki gün eve kavga etmiş bir

şekilde gelmesi kafamı dolduruyor ve sabahtan beri iyi olan ruh halimi gözle görülür bir şekilde paramparça ediyordu.

Yemek masasının üzerinde duran telefonum önce titreyip ardından melodisini duyurduğunda parıltısı sönen gözlerim heyecanla telefonumun ekranına odaklandı.

Pusat Arıyor...

Aras'tan bir haber alacağım umuduyla titreyen parmaklarımla hızla telefonu alıp açarak beklemeden kulağıma tuttum. "Pusat?"

"Eylül, ne yapıyorsun?"

Sesinin normal gelmesi ruhumu biraz olsun rahatlatırken titrememi engelleyerek konuşmaya çalıştım. "Aras'ı bekliyorum..." Saat neredeyse gece yarısı olmuştu. "Hâlâ... Ondan bir haber alabildin mi?"

"Evet evet, sakın ol," dediğinde kat kat rimellediğim kırılganlığımın çevrelediği gözlerimi büyüttüm. "Aslında söylemeyecektim fakat bunu bilmek senin hakkın. Onun yanında olmak da."

"Ne diyorsun Pusat?" derken kekeledim. Elimi sol göğsümün üzerine koydum. "Neyi bilmek benim hakkım? Aras nerede?"

Pusat, "Sakin ol, Aras iyi..." deyince rahatlamaya çalışarak nefes alıp yutkundum. "Aslına bakarsan o hiç doğum gününü kutlamaz, bunu bilmediğini bilmiyordum ve Eda söyleyene kadar sürpriz hazırladığından haberim yoktu..."

Aras'ın doğum gününü neden kutlamadığını bilmiyordum, Pusat'ın konuyu nereye getireceğini de. Bu sebeple hızlıca, "Ee?" dedim.

"Aras için bugünün büyük bir anlamı var ve şu an sana çok ihtiyacının olduğu bir yerde Eylül. Yanına gidebilir misin?"

İşte bu kilit cümle olmuştu. Buna asla hayır demezdim ve telefonu kapatır kapatmaz ayağa kalkmış, üzerime bol

bir ceket alarak bir hışım dışarı çıkmıştım. Eray'ı kolaylıkla ikna etmiş ve Aras'ın bulunduğu yere ulaşmıştım.

Ve şimdi oradaydım.

Rüzgâr bedenimi sürüklemeye çalışır gibi esiyordu. Karşımdaki büyük, iki katlı, dış cephesi beyaz olan villanın kapı kolundan tutunarak olduğum yerde sabit durmaya çalıştım.

Üzerimdeki kısa elbise nedeniyle hafiften titremeye başlamışken elimdeki anahtarı kapının kilidine yerleştirdim ve sabırsızca çevirdim.

İlk çevirişimde açılan kapıyla beraber karanlık koridor gözüme çarptığında, orada Aras'ın olduğunu bildiğimden girmekte en ufak bir tereddüt yaşamadan içeri girdim ve arkamı dönmeden kapıyı yavaşça kapattım.

Mekân kapının kapanmasıyla iyice karanlık bir hal aldı. Elimde duran telefonumun ışığını açtım ve rutubetli evin karanlık koridorunun biraz olsun aydınlanmasını sağladım. Daha önce de gelmiş olduğum bu evin etrafındaki kırık dö-kük eski eşyalar hâlâ aynı yerlerinde duruyordu. Yerdeki taşla talaş parçaları temizlenmemişti ve attığım her adımda eziliyordu. Ayağımdaki topuklular sebebiyle attığım adımlar pek sağlam değildi bu yüzden solumdaki duvardan tutunarak yürümeye devam ettim.

Koridorun sonundaki odayı gördüğümde rahatladım, orada olduğuna emindim. Yine de "Aras?" diye sordum odanın kapısından girmeden önce. Bir cevap alamadığımda, telefonumun ışığını gireceğim odaya doğru tuttum ve içeri-deki eşyaların görünmesini sağladım.

Üzeri tozlanmasın diye beyaz çarşafarla örtülmüş kol-tuklar, kenardaki yere düşmüş ve hâlâ kaldırılmamış vitrin, küçük küçük karton kutular, terk edilmek üzere olan bu ev son gördüğümde bu yana hiç değişmemişti.

Burası Aras'ın ailesinin katledildiği evdi, onun acıyla ta-nıştığı güne sahiplik eden, çocukluğunu çalan evdi ve bu

gerçek içimi yakıp kavuruyordu. Doğum gününü kutlamak için çok yanlış bir tarih seçtiğimi Pusat söylemese bilmeyecektim. *Bugün Aras'ın annesinin doğduğu gündü.* Takvimler bu tarihi gösterdiğinde onu yâd etmek için hep bu eve gelir ve geceyi burada geçirirmiş. Sadece annesinin değil, ablasının ve kendi doğum günlerinde de geldiği yer sadece burası olurmuş. Şimdi olduğu gibi...

Odanın içindeki kapalı dolabı gördüm hemen, Aras'ın içine saklandığı dolap. O an Aras'ın küçüklüğü canlandı gözümde, çaresizce içine saklanması, korkuyla beklemesi... Tüm uzuvlarım sızladı. Ve sol yanıma yine sevdiğim adamın yaşadıklarıyla paramparça oldu, kanlı eller yüreğime taze bilenmiş bıçaklarını sapladı. Küçüklüğüm çıktı bedenimden, dolabın içinde saklanan çocuk Aras'a sarılmaya gitti koşarak...

Oradaydı, içine saklandığı dolabın karşısındaki üzerine çarşaf serilmiş koltuğa yaslanmıştı, bacaklarını önüne uzatarak öylece dolaba bakıyordu. Yüreğime keskin bir çizik atıldı. Gözlerimin sulanmasına destek olan tozla beraber salonun içine doğru bir adım atarken, "Aras..." dedim alçak çıkan ses tonumla.

Bana hiçbir cevap vermedi, başını çevirip bakmadı bile.

Yanına yaklaşırken, dudaklarından dökülen kelimelerle anlık bir şok yaşadım. "Git buradan." Sesi öyle ifadesizdi ki neredeyse içinde taşıdığı kırıklığı anlayamayacaktım. Gücsüz yanını görmemi istemediğini biliyordum, zayıf tarafını benden saklamaya çalıştığını biliyordum.

"Tüm gün seni bekledim," dedim söylediğini umursamadan.

"Eve gelmeyeceğim," diye yanıtladı hemen. "Halimi gördün. Git buradan."

"Ne demek git buradan?" dedim yanına ilerlemeye devam ederken. "Beraber gideceğiz."

"Eylül, yalvarırım git buradan," dedi çaresizliğini barındırdığı sesiyle. "Beni bu gece yalnız bırak güzelim."

Halini görmeye çalışıyordum, çökmüş bedeninde yüzünü bulmaya çalışıp ruh halini anlamaya çalışıyordum fakat o bunu bile isteye benden saklıyor gibiydi. Ama darmadağındı bugün ruhu, onu biliyordum, iliklerime kadar hissediyordum.

“Sen bırakır mıydın Aras?” dedim karşılık olarak. “Beni bu halde bırakıp gider miydin?”

Yanıt vermedi, cevabını ikimiz de biliyorduk. Gitmezdi. Beni almadan, ruhumdaki yaraları sarmadan hiçbir yere gitmezdi. Ben de gitmeyecektim.

Üzerimdeki işlemeli elbiseyi umursamadan yere çöküp yanına oturduğumda telefonumun ışığını çoktan kapatmıştım. Şimdi yüzlerimizi aydınlatan tek şey odanın büyük penceresinden içeri beyaz ışıklarını yayan aydı. Kafamı ona doğru çevirip Aras’ın yüzünü yandan gördüğüm an bakışlarının tam karşıya iliştiğini fark ettim.

Oraya bakıyordu, kapağı açık kalan, içine saklandığı eski dolaba...

“Tam, oradaydım.” Bu cümleyi kurduğunda tekrar sevdiğim adama baktım. Onun kara gözleriye halen dolaptaydı. “Ablam sayı sayıyordu, annem, doğum günüm için hazırlanan masadaki artan yemekleri topluyordu ve babam taşınmak amacıyla eşyaları koyduğu kutuları bantlıyordu...”

Burnum sızlarken, yanımda duran sağ elini ellerimin arasında tuttum ve “Biliyorum, anlatma,” dedim çatlak çıkan sesimle. “Hatırlamak zorunda değilsin.”

Başını sağına çevirip yine yüzünü görmeme engel oldu. “Git buradan,” dedi yine titreyen sesiyle. O an, ağladığını hissettim.

Bu boktan bir histi. Aras’ın kara gözlerinden akan damlayla beraber nihayetinde kanlı eller delik deşik ettikleri göğsümün içinden, kalbimi sertçe söküp almışlardı sanki. Boğazımdan geçmeye çalışan nefesin önüne bir bataklık engeli kurulmuş, çamura bulanana taze soluk kirlenmiş ve faydasız kalmıştı.

Bir kez daha güçsüz bir şekilde, "Aras..." dediğimde, "Git buradan, Eylül git başımdan!" diye bağırdı, ürkmедim. "Bu halimi görmeni istemiyorum. Acımı tek başıma yaşamama izin ver!"

Tüm cesaretimi toplayıp sert bir şekilde, "Gitmeyeceğim!" diye karşılık verdiğimde, düzgün bir konuşma yapmak amacıyla batan taşları umursamadan çıplak dizlerimin üzerinde ona doğru yürüdüm ve zoraki bir tavırla karşısına geçip yüzüne bakmaya çalıştım. "Gitmeyeceğim, anladın mı?!" Cevap vermediğinde, "Bana bak," dedim. Bakmadı. "Aras, bana bak," diye yineledim. Yine orali olmayınca ellerimle siyah takımının yakalarını kavradım. "Ben gökkuşağından dışlanmış bir renkken, sen benden siyahına karışmamı istedin Aras. Beni değerli kıldın, kendimi değerli hissettirdin. Şimdi benden, renklerimi bir yana itip siyahını tek başına karanlığa çevirişini izlememi istiyorsun. Yapamam, anladın mı? Yapmayacağım. Acı mı çekeceksin, benimle çek. Ağlamak mı istiyorsun, saklama gözyaşlarını, beraber ağlayalım..."

Başını nihayet ağır ağır bana çevirdi. Beyazı kızaran, hareketlerini şimdi hüznün doldurduğu simsiyah gözlerini benimkilerle değdirdi. "Ben senin üzerindeki tüm kederi kaldırmaya çalışırken, gözlerinden akan bir damla yaşla erirken, sen, kendi acılarımı sana yük etmemi istiyorsun. Bunu yapamam Eylül." Başıyla arkayı işaret etti. "Şimdi beni dinle ve git buradan güzelim. Yemin ederim, yarın tüm gün yanında kalacağım."

Gitmek bir yana, bir adım bile uzaklaşmadım. "Gidemem," dedi. Ellerimi yüzüne koydum ve alnımı alnına yasladım. Geri çekilmedi. "Aras, biz iki kimsesiz, birbirimizin ailesi olduk sevgilim. Geçmişimiz acılarla dolu, çok şey yaşadık, çok yıprandık ama onlara bağlı yaşayıp bugünü-müzü mahvedemeyiz çünkü biz daha fazla üzölmeyi hak etmiyoruz."

Birkaç saniye durdu. O an, nihayet çevirdi kara gözlerini bana ve içime işleyen bakışlarındaki okları teker teker sapladı yüreğime. Hayran hayran irislerime bakıp kalbimin içine akışkan lavlar akıttı. Yutkunduk, âdemelması hareketlendi. “Onları özlüyorum,” diye itiraf etti.

Sızlayan gözlerimle beraber burnumu çektim ve kuruyan dudaklarımı ıslatarak konuştum. “Biliyorum, ben de annemi özlüyorum.”

“Biz bunları hak etmedik.”

“Ama biz, birbirimizi bulduk,” diye karşılık verdim.

Bakışlarını benden ayırmadı, bu söylediğim onu sarsıp kendine getirmiş gibiydi. “Birbirimizi bulduk,” diye tekrarladı. Nefeslendi. “Ve kaybetmene izin vermeyeceğim. Yemin olsun ki vermeyeceğim.”

“Yemin olsun ki, seni terk etmeyeceğim. Bir ayrılık daha tatmana izin vermeyeceğim.”

Birbirimize bu yemini ettiğimizde, nihayetinde ellerini kaldırıp beni kendine sarmıştı. Biraz kaldık öylece, ne kadar olduğunu bilmiyordum ama uzun bir süre olduğuna eminim. Sardık bedenlerimizi birbirine, kaldık umursamazca o vaziyette. Dakikalarca bekledik, ona iyi geldiğim gibi, o da bana iyi gelmişti. Belli bir vakitten sonra omzumu öperek, “İyi ki geldin,” dediğinde, ona sımsıkı sarılarak tebessüm ettim. “Git buradan” cümlesinin altında yatan, “Gitme Eylül, beni burada bırakma” nidalarını çözebiliyordum artık ve onu tanıdığım gerçeğiyle gururlanmıştım.

“Geldim ve kaldım çünkü, *bedenin git buradan diyor ama ruhun dur Eylül’üm, kal yanımda, sar bütün yaralarımı* diye bağırıyordu.”

Nefes verir gibi güldüğünü duydum. Geri çekilip elleriyle yüzümü kavradığında gözleri ruhuma işlemek istercesine suratında gezindi; ardından beklemeden sesini duyurdu. “Sen benim yorgunluğum anında dindirilsin, kafam anında sakin-

leşsin diye mi varsın acaba? Ne var sende böyle de yüzünü görünce, sesini duyunca tüm sıkıntım gidiyor?”

İki elimi de göğsünün üzerine koydum ve nefesimin yüzünden bir yel gibi geçmesine izin vererek ona onun cümlesiyle karşılık verdim. “Boşuna çözmeye çalışma Aras, yapamazsın.”

Bölüm On Beş

Hediye

Sabaha doğru aldığım duştan sonra uyumak için tekrar Aras'ın kollarının arasına girdiğimden bu yana kaç saat geçmişti bilmiyordum ama gözlerimi açar açmaz karşımda gördüğüm donutlarla sevincimin ne kadar yükseldiğini biliyordum. Üzerleri rengârenk çikolatalara bulanmış çember şeklindeki hamurlu yiyeceğe bakarak, "Donut!" diye sevinçle bağırmam da tam olarak bundan kaynaklıydı. Bu şeyi hiç sevmeyip bu kadar canımın çekmesi, tamamen kafedeki o küçük kız yüzündendi ama başarmıştım işte, yiyecektim, tam karşımdaydı!

Heyecanla elimi masadaki kutuya atıp yiyeceği elime alacağım sıra kutu yavaşça geri çekildi. Başta bu gerileme beni şaşırtsa da pes etmedim ve kutuya doğru tekrar elimi uzattım. Ancak kutu yine geriye doğru çekildi ve yiyeceği almam tekrar mümkün olmadı.

Paketin altında görünmez bir ip falan mı vardı?

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. "Buraya gel donut," diye mırıldanarak kutuya doğru yürüdüm. Ancak ben gittikçe kutu da masadan çekiliyordu. "Hey, nereye gidiyorsun?"

diyerek masanın ucuna yürümeye devam ederken ekledim. "Bak, benden kaçışın yok tamam mı? Seni elde edeceğim."

Paketi tam tutacağım sırada büyüğü bir şekilde tavana doğru yükseldi ve mutfağın açık olan penceresine doğru uçtu. Evet, paket uçuyordu! Ve ben arkasından neredeyse ağlıyordum.

"Gitme donut, lütfen gitme."

"Seni yemek istiyorum, hayır gitme ne olur."

"Donut..."

"Davut kim lan!?" Bir anda kulaklarımın en derininde işittiğim bu cümleyle birlikte donut dolu paket *puf* diye yok olup gitti.

Gerçek dünyaya gözlerimi açtığımda avuçlarını başımın iki yanından yatağa yaslamış bir halde çatık kaşları, öfkeli suratıyla bana bakan bir Aras görmeyi beklemiyordum. Bundandır ki kuruyan dudaklarımı hayretle aralayıp, "Aras?" diye sordum. Bir yandan rüyamdaki leziz, yiyemediğim donutları aklımdan çıkarmaya çalışırken diğer yandan Aras'ın üzerimde olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Öfkeli ses tonuyla, "Davut kim?" diye tekrar etti.

Gözlerimi kıstım, suratım içinde olduğum şeyin anlamsızlığıyla buruştu. "Ne?"

"Rüyada, *Seni yemek istiyorum, seni istiyorum, gitme Davut*, diye sayıklıyordun. Kim lan bu Davut?"

Bir dakika... O, donutu Davut mu anlamıştı? Sahiden mi? Bundan mıydı tüm bu öfkeli halinin sebebi?

Gözlerimi bön bön açarak suratına baktığımda ifadesinde en ufak bir yumuşama görmedim, son derece ciddi bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Bir yandan gülmek istiyor, öte yandan sabah sabah beni bu şekilde uyandırdığı için ona kızmak istiyordum ki ilk olarak kızmayı seçtim.

"Aras, sen iyi misin?" dedim iğneler gibi. "Ne Davut'u ya Davut kim!? Donut diyorum ben!"

Bu sefer şaşkın bir şekilde bakma sırası ona geçmişti. “Ne?”

“Nö?” diye taklit ettim ve ekledim. “Kaç gündür canım donut çekiyor, hep o kafeye gelen küçük kız yüzünden. Aras, çocuk öyle iştahlı yedi ki... Bir tane bile vermedi. İnsan bir teklif eder, değil mi? Ama yok. Yiyemeden döndüm eve, sonra da almak için fırsatım olmadı. Şimdi de rüyamda gördüm, rüyamda bile yiyemedim Aras ya, donut uçuyordu. Kuş gibi.” Ses tonum ağlamaklı bir hal aldı, gözlerim elimde olmadan doldu.

O an beni büyük bir ciddiyetle dinleyen Aras kendini tutamayıp büyük bir kahkaha patlattı. “Donut uçuyor muydu?” diye sordu gülerken.

Rüyamı ciddiye almayıp kahkaha atması zoruma gitti ve sinirle omzuna vurdum. “Ne gülüyorsun, komik mi?”

Kalın, keskin kıvrımlara sahip dudaklarını birbirine bastırdı ama gülümsemesini durdurmadı. “Sen cidden rüyanda uçan donut mu gördün?”

İçten kahkahaları devam ederken alaylı ses tonuyla bu cümleyi kurduğunda, ellerimi göğsüne koyarak onu üzerimden itmeye çalıştım. “Ne gülüyorsun ya! Çekil üstümden!” Fakat üzerimden değil kalkmak, gram kıpırdamadı bile. “Ya, komik mi?!” Tekrar itmeye çalıştım. “Çekilsene üstümden!”

Çekilmedi, aksine yanağımı öptü. “Seni donut diye yerim,” diyerek huylanmama vesile oldu.

Etkilendiğimi belli etmemeye gayret göstererek ellerimi göğsüne bastırdım. “Ya git dedim! Bir de dalga geçiyor.”

Başını iki yana salladı. “Çok tatlısın kızım sen, kopamıyorum.”

“Ben şimdi koparacağım seni!” diyerek ne yapacağımı anlamasına fırsat vermeden hafifçe doğruldum ve koluna dişlerimi geçirdim. Dudaklarından dökülen boğuk “Ah!”

sesiyle canını acıttığımı düşündüm. Üzerimden yana kayan bedeniyle bu düşüncem desteklendi. Ta ki Aras, “Benim işe gitmem gerekiyor, sen ikimizi de tüm gün buradan çıkarmayacak hamleler yapıyorsun Eylül,” diyene kadar.

Canı acımamıştı, aksine bundan haz almıştı. Yanaklarım ısırırken dudaklarım hayretle aralanıp kapandı, şaşkın bir balık görünümü aldım. “Ne? Sen...” diyerek ayaklarımla onu yataktan itmeye çalıştığım da, gülererek, “Bak bu hamlelere hâlâ devam ediyorsun, sevgili karıcığım,” diye karşılık verdi.

Aras’ı hiçbir zaman hiçbir konuda alt edemeyeceğimi düşünerek başımı geriye yasladım ve sinirle ofladım. Ayaklarımı sitemli bir şekilde üzerinden çektiğimde yanağımdan bir makas olarak ayağa kalktı. Pes ederek gülümsedim, ona direnmeye çalışmak da bu kadardı işte.

Aras sırtını bana dönüp banyoya doğru yürüyeceği sırada komodinin üzerindeki telefonun bilindik melodisini duyduk. Onun yaklaşmasına fırsat vermeden telefonunu aldım ve ekranda yazan isme baktım, numara kayıtlı değildi. Şüpheyle kısılan gözlerimi Aras’a diktim. “Kim bu kayıtlı olmayan numara?”

“Ver bakayım,” diyerek elini uzattığında telefonu geri çektim.

“Yanımda konuşacaksın.”

“Tamam güzelim,” diye kabul etti hemen. “Ver şu telefonu kapanmadan.”

“Söz mü?”

“Eylül,” diye ikaz etti. “Şu an sabrım zorlanıyor. Şu telefonu verecek misin, kendi yöntemlerimle mi alayım?”

“Al al,” diyerek telefonunu uzattım. “Şimdi sen o yöntemleri denettirmek için vermediğimi falan düşünürsün.”

Dudakları iki yana kıvrılıp esmer suratında kusursuz bir gülümsemeye yol açarken telefonunu elimden alıp kulağına götürdü. “Alo?” dedikten sonra odadaki siyah dolaba

doğru yürüdü ve kapağını açıp kendi bölümünü inceledi. "Geliyorum, bir saate orada olurum." Askılıktan bir takım elbise çıkaracakken hemen atladım ve sessiz bir şekilde, "En son aldığımız siyahı giyer misin?" dedim. Gözleri *neden* diye sorarcasına harelerime değdiğinde omuzlarımı kaldırıp indirdim. Nedenini ona söylemeyecektim, kendisinin fark etmesini istiyordum.

Dediğimi yapıp siyah takım elbiseyi eline alarak bana doğru yürüdü ve yatağın üzerine bıraktı. Konuştuğu kişiye, "Eyvallah," dedikten sonra telefonu kapattı.

Beklemeden sordum. "Kimdi o?"

"Yadigar'ın adamlarından biri."

"Yadigar?" Bu ismi hatırlamakta pek yabancılık çekmedim. "Hani şu, dolaylı yoldan bizim tanışmamıza vesile olan adam mı? İlk gün elinde silahınla arabama binmeni sağlayan yani?" Gerçi bu Başkan'ın bize kurduğu bir plandı ama yine de haberi olmadan da olsa Yadigar da büyük bir role sahipti.

"Evet," dedi takım elbisesinin ceketini askıdan çıkarırken.

Sırtımı yatak başlığına yasladığımda tek kaşım havalandı. "Onunla düşmansınız sanıyordum, ne için görüşeceksin?"

"Onunla düşman değildim, Başkan onun düşmanıydı," derken dar kesim siyah gömleğinin üzerinden kollarını geçirdi. "Aramızda bir ittifak kurmuştuk. Bugün Azat Kılıç'a karşı cemiyet liderliği seçiminde benim tarafımda olmasını teklif edeceğim."

Endişeliyle dudaklarımı büktüm. "Kötü bir şey olma riski yok, değil mi?"

Son olarak ceketini üzerine geçirdiğinde, "Yok güzelim," dedi. Ardından dizlerinin üzerinde yatağa eğilip çenemi tek eliyle tuttuktan sonra dudaklarını alnıma bastırdı. "Merak etme sen. Retro'yla ilgilen ve benim eve dönüşümü bekle, olur mu?"

Öpüşü her zamanki gibi beni biraz olsun sakinleştirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım, ardından ellerimle gömleğinin yakalarını düzelttim. “Seni bekliyorum Aras, hiçbir zaman bunu unutarak davranma.”

“Unutursak kalbimiz kurusun,” dediğinde gözlerimi devirerek nefes verir gibi güldüm. Tekrar alnımı öptü. “Ha şöyle, gül. Sen hep gül,” dedi ve yataktan doğruldu. Birkaç santim uzağımda olması bile kötü hissettiriyordu. Aynadaki yansımasına gözü çarptı ve eliyle saçının önünü düzelttikten sonra tekrar bana döndü. “Eylül, neden özellikle bu takım elbiseyi giymemi istedin?”

Omuz silkтім ve hızla geçıştirdim. “Hiç, sadece sana çok yakışıyor.” Evet, yakışiyordu, ona ne giyse yakışiyordu fakat esas neden bu değildi. Ona aldığım doğum günü hediyesi o takımda gizliydi ve bunu o bulsun istiyordum. Hiç beklemediği bir anda gözüne çarpsın ve benim yanında olduğumu daha güçlü fark etsin...

“Pek inandığımı söyleyemem, altında başka bir neden var gibi.”

Sorgulayıcı siyah bakışları amacımı çözmek ister gibi yüzümde gezindi. Biraz daha bu konu hakkında konuşsak gerçeğı hemen anlardı ve buna izin vermemek nedeniyle hemen konuyu değıştirdim. “Ya benimle uğraşmak yerine gitsene görüşmene sen. Tamam çekici bir kadın olduğum doğru ama kocamın işlerini engellemek istemiyorum.”

Gülümseyerek, “Bak sen...” dediğinde ayağı kalktım ve paytak paytak ona yürüdüm. İçime kötü bir kasvet bulutu doğmuştu fakat asla bunu kötüye yormak niyetinde değildim.

Karşısına geçtiğimde ellerimi ensesinde birleştirdim. Yüzlerimizin arasında bir karış mesafe vardı, benim boyum onun en fazla omuzlarına geliyordu, bu yüzden ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldim ve birbirimizi okumak istercesine bakışırken onu öptüm. Bu öyle bir öpüştü ki

içimdeki kasvete su serpti, onun yanımda olduğunu hissettirdi ve zihnime “Kendine gel Eylül, ona bir şey olmayacak” komutunu verdirdi. Tabii Aras’ın verdiği hoyrat, bir o kadar da naif karşılığın bu düşüncelerimde etkisi olduğu kesindi.

İstmeden geri çekildiğimizde alınlarımız birbirine değdi. Aras dudaklarını kapatıp yutkundu, bense bakışlarımdaki hüznü silerek ona destek olduğumu belli eden, büyük bir özgüven takındım. “Retro’yla ilgileneceğim ve eve gelirken bir kutu donut almış olman için dua edeceğim.”

Çapkın gülümsemesi canlandı. “Sana donuttan daha lezzetli şeyler sunuyorum ama canın yine de o yağlı şeyi istiyor, çok garip.”

Sırıttım. “Kıskanmadığın bir yiyeceklerim kalmıştı.”

Burnumun üzerine küçük bir öpücük kondurdu. “Yiyeceğini, kıyafetini, köpeğini, onunu bununu bilmem ben Eylül. Arzu ettiğin ilk şey her zaman ben olacağım.” Ve benden bir öpücük daha çaldı. “Anlaşıldı mı?”

Gözlerine bakarken, “Hı hı,” dedim ve ekledim. “Eve dönerken elinde bir kutu donutla gelersen neden anlaşılmayalım?”

Kaşlarını kaldırarak, “Bak...” demişti fakat çalan telefonu cümlesini bir testere misali kesti. İç çekip, “Gitmem gerekiyor,” dediğinde gözlerimi kırpıttım ve geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldım, o ferah okyanus kokusunu içime çektim. Kollarını belime dolayarak bana aynı şekilde karşılık verdi.

“Seni seviyorum Aras,” dedim tüm samimiyetimle. Onu hiç bırakmak istemiyordum.

Dudaklarını saçlarıma üzerine bastırdı. “Ben de seni seviyorum yemek canavarı.”

Başımı göğsünden çekmeden tebessüm ettim. Kalbim sızladı, gitme vakti gelmişti.

Aras Karahanlı, uzun adımlarıyla Yadigar'ın mekânından içeri girdiğinde yürüyüşü, koridordaki tüm adamlara korku salacak derecede kendinden emindi. Attığı her adımda yer titriyordu âdeta ve bu da kendisine bir bakana ikinci kez bakma cesareti vermiyordu.

Özgüveninden bir şey kaybetmeden karanlık koridoru bitirdiğinde, Yadigar'ın kapısının önünde bekleyen iki adamı ona başlarını eğerek selam verdiler. Karahanlı'nın yüzünde de bir mimik dahi oynamadı.

Adamlardan biri eliyle bordo çelik kapının kolunu tutarak çevirip açtı. Karahanlı ifadesini bozmadan açılan kapıdan içeri girdi. Adım sesleri odada yankılandığında Yadigar kaldırdı kafasını ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalktı. "Karahanlı, hoş geldin, mekânımı şereflendirdin," diyerek elini uzattı.

Yaşlı adama şöyle bir baktı Aras, sonrasında elini sıkarak, "Hoş bulacağımı..." dedi ve ekledi. "Umuyorum."

"Otursana," dedi Yadigar.

Karahanlı, onun sözünü ikiletmeden oturdu, sağ ayağını bacağının üzerine attı, oldukça rahat görünüyordu.

Yadigar da kendi koltuğuna oturur oturmaz çekmece-sinden bir puro çıkardı ve Karahanlı'ya uzattı. İkramı geri çevirmeyen Aras uzun, ince parmaklarının arasına aldı kah-verengi puroyu ve dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra kendi çakmağıyla yaktı. Karşısındaki yaşlı adam da aynı şekilde purosunu yakıyordu. Karahanlı, ciğerlerine doğru bir nefes çekip dumanını halkalar halinde yaydı. "Lafı uzatmayacağım, Yadigar Karaslan," dedi oldukça rahat bir şekilde. "Buraya, seçimlerde benim yanımda yer alıp almayacağını sormaya geldim."

Karaslan, yaşlı boğazından içeri çektiği dumanı Karahanlı kadar rahat bir şekilde çıkaramamış, öksürüklerle dışarı salmıştı. Ardından masadaki küllüğün üzerine koydu

artık kendine zevkten fazla eziyet veren purosunu. “Güzel soru, Karahanlı. Bunun için geldiğini biliyordum.” Kenarda duran su bardağını kırışık elleriyle kavradı. Birkaç yudum su içip tahriş olan boğazını temizledi. “Ne derler bilirsin, gücü herkes sever ve kaynağının yanında olmak ister... O kaynağa sahip olmak ister...” Boş bardağı yavaşça masaya bıraktı. “Senin yanında olmayı çok isterim ama...” dediğinde Karahanlı’nın tek kaşı havalandı.

“Ama ölü bir adamın yanında olmam pek akıllıca bir tercih olmaz.”

Aras’ın başı hafifçe sol omzuna doğru eğildiğinde kıvrımlı dudaklarından bir kelime çıkmasına fırsat kalmadan Yadigar Karaslan’ın odasının kapısı açıldı ve içeri elleri silahlı bir araba dolusu adam doluştu.

Aras yerinden kıpırdamadan ve ciddi ifadesini bozmadan adamları izlediğinde, “Gücü ben de severim Karahanlı,” dedi Yadigar. Odaya giren adamları Aras’ın çevresini sardı, ondan fazla silah Aras’ın başına doğrultuldu. Yadigar’ın yüzünde sinsi, sarı dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme canlandı. Zafer kendisininindi, cemiyetin en güçlü adamlarından birini, Aras Karahanlı’yı mekânına kendi ayaklarıyla getirmişti ve şimdi Karahanlı’nın sonunu getirecekti.

“Ve güç için, yapamayacağım şey yoktur,” diye tamamladı cümlesini. Kurnaz gülümsemesi silinmeden belinden tabancasını çıkardı ve namluyu Aras’ın alnına nişan aldı. “Son duanı et Karahanlı,” dedi. “Belki kabul olur.”

Yadigar Karaslan’ın tiz kahkahası kulak tırmalayıcı bir şekilde odada yankılandığında, Aras’ın kara gözleri başına dayanan onca silahın ardından oraya takıldı: Siyah gömleğinin bilek kısmındaki, takarken dikkat etmediği, üzerinde “ea” yazan yapboz şeklindeki gümüş kol düğmesine...

Ve sonra, belki de silahlar patlamadan önce son kez karısının güzel yüzü gözlerinin önünde canlandı...

Bölüm On Altı

İhanetin Bedeli

“Son duanı et Karahanlı. Belki kabul olur.”

Karahanlı içerisinde en ufak korku taşımayan kara bakışlarını “ca” baskılı gümüş kol düğmesinden ayırıp alnına dikilen silaha baktı.

Odada, kendisine doğrultulan ondan fazla tabanca vardı ancak o bunu pek umursamış gibi durmuyordu. Bu durum, Yadigar’ın içten içe garibine gitmişti, şaşırdığını düşündü, korkunun verdiği afallamaya uğradığını. Bu genç adam, zamanında kendi tarafını seçseydi, ona kesinlikle böyle bir son hazırlamazdı.

Yazık oldu, diye geçirdi içinden, tetiğe basmadan önce. Ama bu sonu kendi hazırlamıştı. Azat Kılıç gibi bir adama tek başına meydan okumamalıydı, bunun üstesinden kalkamayacağı ortadaydı. Kalkamamıştı da işte, biraz sonra silahından çıkan kurşunla Aras ölecekti. Gülmek istedi, Aras Karahanlı’nın sonunu getirme şerefine kendisine sunulması büyük bir gururdu.

Sırıttı. “Korkuyorsun, değil mi? İçten içe *böyle olmamalıydı* diyorsun. Kendinden büyüklere kafa tutmamalıydın... Belki de mafyalığa hiç bulaşmamalıydın.”

Aras'tan en ufak bir yanıt çıkmadı, koyu irisleriyle Yadigar'a bakmaya devam ediyordu.

Yadigar, elinde silah olan güçlü taraf olmasına rağmen içten içe genç adamın bakışlarından ürküyordu. Elindeki tabancasını korkusunu gidermek, zihnine hatırlatmak amacıyla salladı. "Öyle, değil mi Karahanlı?" Cevap gelmedi. "Pekâlâ, sen konuşmak istemiyorsun. Bense gücü bir an önce ellerimin arasına almak istiyorum. Yani... Veda vakti geldi çatı." "

Silahın ucunu Karahanlı'nın esmer alnına değdirdi. Kara gözlere bakarken ifadesine sarı dişlerini gösteren bir gülümseme ekledi. "Cehennem ateşinin çatırtılarını duyuyorum..." dedi ve kirli bir kahkaha attıktan sonra...

Tetiği çekti.

Etraf siyah bir sessizliğe büründü. Yadigar'ın iri gözleri elindeki silaha kaydı, tetiği çekmişti fakat silah patlamamıştı.

Aras Karahanlı'nın ifadesiz duran çekici suratında meydana okuyan bir gülümseme canlandı. Yadigar'ın gri, gür kaşları çatıldı, elindeki silaha bakarak, "Lan..." dedi, ardından bir kez daha ateş etmeyi denedi. Bir kez daha. Ve bir kez daha.

Ancak sonuç hep aynıydı, silah boştu.

"Ne oldu Karaslan?" derken iki kaşı da havalandı Karahanlı'nın. "Birileri silahını mı boşaltmış yoksa?"

Yadigar'ın kalbi tekledi, anlık bir afallama yaşadı ve az önceki cesareti hafiften kırılmaya başladı. Ama güç, hâlâ ondaydı. Korkmamalıydı, ona yakın adamı odanın içindeydi. Bu kara bakışlı adamın kendisini korkutmasına izin vermemeliydi, kendi silahı kurşunsuz olabilirdi ama adamlarıninki doluydu. Bu düşüncelerle daha fazla Aras'a bakmadan adamlarına döndü ve "Yeter bu kadar şamata!" diye bağırды. "Öldürün şunu."

"Ölüm emrini bu kadar çabuk vermemeliydin." Karahanlı bu cümleyi kurduğunda Yadigar ne söylediğini anla-

mak için Aras'a bakacağı sırada bir anda kendine çevrilen silahlarla gözleri büyüdü, bedenine bir şok dalgası hücum etti. Başından aşağı kaynar sular döküldü sanki. Yutkunmaya çalıştı fakat boğazına dizilen taş buna izin vermedi. Karşısında gördüğü manzara, gerçek miydi?

Yaşlı adamın elleri titredi, boğazındaki kravat kendini sıkıyordu şimdi. Adamları kendisine karşı tutulmuştu. Kapanı kısılmıştı, bu nasıl olurdu?

Vehmin esir aldığı bakışları oturduğu sandalyede iyice rahat bir pozisyon alan Aras Karahanlı'ya kaydıığında, "Sen..." derken kekeleydi.

Aras, adamın kekeleyişine kulak asmadan oturduğu koltuktan kalkmayıp elini havaya kaldırdı. Kendisinden korkan yaşlı adamın elindeki silahı hafifçe aşağı indirirken, "Yanlışın vardı Karaslan," dedi Yedigâr'ın pis elleriyle silahını başına dayadığı zaman söylediği, *gücü herkes sever* sözünü hatırlayarak. Yedigâr'ın silahı kırışık ellerinden tıkrıdayarak kahverengi masasının üzerine düştüğünde Aras, gözlerine bakarak konuşmasına devam etti. "Ben gücü sevmem..." Elini belindeki silahına attı ve bakışlarını yaşlı adamın buruşuk yüzünden ayırmadan tabancasının sürgüsünü çekti. "Ama güç, bana âşık."

Başını çevirip boynunu kıtlatarak ayağa kalktığı anda Yedigâr Karaslan kaçacak yeri varmış gibi korkuyla birkaç adım geriledi. Ecel terleri döküyordu, dili tutulmuştu âdeta. Ölümün sessiz uğultusu çınılıyordu kulaklarında, ne yapacağını, ne düşüneceğini, nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmiyordu... Şu an bildiği tek şey vardı o da, Aras Karahanlı'ya hiç bulaşmaması gerektiği idi. Bu adam tahmin ettiğinden daha güçlüydü. O an anlamıştı Azat Kılıç'ın kendisine Aras'ı öldürmesi için neden bu kadar yüklü bir meblağ sunduğunu; bu gözü kara genç adamı öldürmek, imkânsız gibi bir şeydi!

Ancak, geç anlamıştı.

Aras Karahanlı, gözlerinin siyahlığıyla örtüşen tabanca-sını Yadigar'ın alnına değdirdiğinde, Yadigar titreyen elini kaldırıp kravatını gevşetmek istedi fakat onu bile yapamadı.

“Seni öldüreceğimi düşünüyorsun, değil mi?” dedi Aras ağır ağır, ifadesiz bir ses tonuyla. “Beyninin pekmezini akıtacağımı, kendi odanda, kendi masanın üzerine cesedini paramparça bırakacağımı...” Yaşlı adamdan ses çıkmadığında, tıpkı onun az önce kendisine yaptığı gibi silahı alnında oynattı. “Ama ben ihtiyarlara saygılı bir adamım, korkma. Seni öldürmeyeceğim. O pis kanını akıtmak benim kanlı ellerime bile fazla kirli bir olay.” Yadigar, bunu duyduğuna sevinmişti. Ölmeyeceğine sevinmişti. İçi rahatlamaya yüz tutarken silahını alnından indiren Aras, “Bu yüzden...” dedi ve arkasındaki, tabancalarını Yadigar’a nişan almış ondan fazla adama döndü. “Öldürün şunu.”

Yadigar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, beklemediği bu cümleyle birlikte âdeta dumura uğramıştı. Aras, “Seni ben öldürmeyeceğim,” derken, “Seni adamların öldürecek,” cümlesini mi kastetmişti?

Hayır, hayır. Bu olamazdı, ölmek istemiyordu yaşlı adam, ölmek için ihtiyar bedeni ona göre fazla genç ve fazla günahkârdı. Böyle bir ölümü kabul edemezdi. Şu zamana kadar getirdiği namını böyle sonlandıramazdı, ölmek istemiyordu. Hayır.

“Hayır!” diye bağırdı bu yüzden, odasının kapısından çıkmakta olan Aras'ın arkasından onu durdurmak için. “Öldürmeyin beni! Ne isterseniz yaparım. Azat'a karşı sizin tarafınızda olurum, tüm hisselerim sizin olur, neyim varsa sizin sayılır. Ama öldürme beni, Karahanlı, ölüm emrini çek üzerimden.”

Aras Karahanlı, elini kapı koluna attığı an duyduğu bu aciz cümlelerle arkasından namertçe haykıran şerefsize dömeden yüzüne zafer dolu, buz gibi bir gülümseme yerleştirdi.

İşte şimdi, her şey istediği gibi ilerlemeye başlamıştı.

Eylül Karahanlı

“Adana’dan Gaziantep’e yola çıkmak için...” Önümde duran matematik sorusunun altını çizdim ve bir şey anlayamadığımda soruyu yeniden aldım. “Adana’dan Gaziantep’e...” Bu iki şehir neredeydi? Karadeniz mi yoksa Marmara mı?

Sakin olun, elbette Güney’de olduklarını biliyorum. Sadece kafam allak bullak olmuştu ve sorular beynimde dönmeye başlamıştı. Şu an ne testi çözüyordum ben?

“Eylül...” dedim kendi kendime uyarır bir tonla ve tekrar önümdeki teste dönüp yazılanları bir kez daha okumaya çalıştım. “Adana’dan Gazian...”

“Adana’dan Gazi...”

“Adana’dan, Adana...”

“Adana Adana Adana merkez... OF!” diyerek ağlamaklı bir halde başımı test kitabına gömdüm ve...

Ağlamaya başladım.

Yapamıyordum işte, yapamayacaktım, anlamıyordum şu matematik deneni illeti. Herkes harıl harıl çalışırken ben matematikte daha ilk konularda tökezlemiştim, üstelik yıllardır çalışıyordum bu sınava ve en ufak ilerlemem olmamıştı. Sınava şunun şurasında sayılı bir zaman kalmıştı ve ben hâlâ matematikten bir halt anlamamıştım. “Of...” dedim tekrar gözyaşlarım önümdeki sayfaları ıslatırken. “Sınavlar neden var ki? İnsanları strese sokmaktan başka bir şeye yaramıyorlar. Bir de matematiği herkes yapmak zorunda mı? En güzel bölümleri sayısal koymuşlar. Ben sözel...” Hıçkırdım. “Sözelim işte!”

“Hain sistem...” diyerek burnumu çektim ve salondaki geniş, beyaz masanın üzerinden bir peçete alıp gözlerimi silmeye başladım.

Ne yapıyordum ben? Sınav için ağlıyordum. Deli miydim neydim! Üzüldüğüm her şey bitmiş, bir sınav kalmıştı ağla-

mam gereken zaten. Başımı sandalyenin başlığına yasladım ve beyaz tavanı izlerken sakinleşmeye çalıştım.

O sırada minik bir havlama sesiyle birlikte şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımda hissettiğim ıslaklıkla başımı yere eğdim. Retro, sanki üzüldüğümü anlamış gibi beni sakinleştirmek için yanımda bitmişti hemen.

“O küçük ağzını derhal karımın bacaklarından çek seni tüy yumağı.” Tam beni teselli etmek için yanıma kadar gelen Retro’yu seveceğim sırada, arkamda duyduğum bu sesle ilgim hızla yön değiştirdi ve bakışlarım salonun ortasında, beş altı adım arkamda bulunan Aras’a kaydı. Nihayet gelmişti, içimdeki kasvet onu görür görmez yok oldu, yerini ılık bir yaz esintisine bıraktı. Eh, gerginliğimin onunla da alakası olabilirdi. Gittiğinden beri kendisini düşünüp aklımı şu önümdeki testlerle dağıtmayı denemiştim fakat görüldüğü üzere pek işe yaramamış, hatta beni daha kötü etmişti. Şimdi delicesine bir aşkla bağlı olduğum kocam tüm ihtişamıyla karşımdaydı ve içim tekrar bahar havasına dönmüştü. Bu bahar esintisinin etkisini daha yakından almak amacıyla, “Aras!” diyerek hızla ayağa kalktım ve peşimden koşan yavru köpekle beraber ona doğru ilerledim. “Sonunda geldin.” Hemen sıkıca sarıldım.

“Yıllardır görmüyor gibisin,” dedi, ses tonundan gülümseğini anlıyordum.

“Evde çıldırmak üzereydim,” diye karşılık verdim saklama gereği duymadan.

Kolları belime dolandı. “Yokluğumun etkilerinin bu kadar yüksek olduğunu düşünmemiştim.”

İçten içe gülümsemem de ona taviz vermemek adına başımı kaldırarak çatık kaşlarımla yakışıklı suratına baktım. “Ne alaka canım? Ben matematik testi yüzünden böyleyim.”

Dudağının sol kenarı hafifçe yukarı kalktı. “O zaman neden...” dedikten sonra kara gözleri yüzümde bir ayrıntı

görmüş gibi dondu ve suratı anında ciddi bir hal aldı. “Ağladın mı sen?”

Öylece kaldım. Paytak paytak Aras’a koşarken bu ayrıntıyı unutmuştum. *İşin yoksa şimdi neden ağladığının hesabını ver.* Matematik kadar sıradan bir şey için ağladığımı, göz yaşlarımı buna heba ettiğimi düşünmesini istemediğimden hızlı bir yalan geveledim. “Göz nezlesi olacağım galiba...”

Büyük bir resmiyet barındıran kara bakışlarına *yeme beni* dercesine bir tehdit unsuru eklendi. “Neden ağladın?” dedi bu sefer.

Pekâlâ, bu sorudan kaçışım yoktu. Bu nedenle derin bir nefes aldım ve bir solukta cevapladım. “Adana’dan Gaziantep’e giden arabanın sorununu bulamadım.”

Gözleri kısıldı. “Ne?”

“Matematik, sınav, gerginlik...” Dudaklarımdan hüznü bir nefes çıktı. “Aras yapamıyorum, sınava kaç ay kaldı, ben daha bir soruyu yapamıyorum. Kazanamamaktan korkuyorum.”

Bir kez daha beni dinlemeden dolan gözlerimle başımı her anımda sığınağım bildiğim göğsüne yasladığımda elleri hâlâ belimdeydi. Hareketlenen parmakları sırtımı okşarken dudaklarını saçlarımdan üzerinde hissettim. Hemen sonrasında geri çekildi ve yüzümü kavradı, başparmağı yanaklarıma sürttü, bir ok görevi taşıyan siyah gözlerini gözlerime sapladı. “Sen Karahanlı kadınısın, kendine gel. Ne demek korkuyorum?”

“Karahanlı kadınısın” cümlesi kulaklarımda sakinleştirici bir melodi gibi yayılırken kalbim neşayle keyiflendi. Fakat içimdeki sıkıntının tamamen yok olduğunu söyleyemezdim. Bu nedenle tedirginliğimi tekrar dile getirmek istedim. “Ama, ya kazana...” İşaretparmağını yukarı kaldırdı ve dudaklarımdan üzerine bastırıp konuşmamı engelledi.

“Kazanamazsam diye bir şey yok. Sen elinden geleni yapacaksın, gerisi kismet. Bizim lügatımızda korkuya yer yok, anladın mı, Eylül *Karahanlı*?” Bakışları, dudaklarından çıkan cümleleri destekler gibi beni izledi.

Suratıma rahat bir ifade katmayı denedim, hafiften gülümseyerek gözlerimi kırptırdım. “Anlaşıldı.”

“Güzel,” dedi ve alnımı öptü. “Şimdi, ders çalışma işine ara veriyorum. Seni biraz sakinleştirmek gerekiyor.”

“Hm...” dedim kollarını ensesinde birleştirirken. “Buna ihtiyacım olabilir.”

Aras, yüzüne yerleştirdiği çarpık gülümsemenin ardından aradaki boy mesafesi nedeniyle başını eğip beni öpeceği sırada ilgim, havlayarak koşan Retro’ya yöneldi. Küçük köpeğimin salonun parkesinin üzerine bırakılmış, üzerinde donut resmi olan karton poşete hızlıca koştuğunu görünce ellerimi hızla Aras’ın göğsüne koydum ve bakışımı oradan ayırmadan, “Donut!” diye bağırdım. Son derece güçlü ve hırslı bir şekilde Aras’ın kollarının arasından çıkıp Retro’nun parçalamaya çalıştığı poşete doğru koştum.

Nasıl bir kuvvet harcamıştım bilemiyordum ama saniyeler içinde bir kaplan gibi içinin donut dolu olduğunu bildiğim poşetin içindeki paketi kaptım ve Retro’dan uzaklaştırdım. Yavru köpek buna pek takılmış gibi değildi, ağzındaki kâğıt parçasıyla odadan uzaklaştı, onun ilgisi sadece ondaydı.

Sakince parkenin üzerine oturup paketin bantlarını açarken kafamı kaldırmadan, mücadelemi izleyen Aras’a heyecanla sordum. “Sen donut mu aldın? Unutmamışsın...”

“Şu an *keşke almasaydım* dedirttin.” Az önceki yaklaşmamızı bu yiyecek yüzünden kesmem sinirine dokunmuş gibiydi, bunu anlamak zor değildi. Ama Aras her zaman vardı, birazdan gönlünü alırdım; şu şişko tatlıyı ise günlerdir canım çekiyordu, heba olmasına izin veremezdim.

“İyi akşamlar ahali!” Eda içeri girdiğinde ben paketi açıp

gözlerimle üzeri rengârenk çikolatalarla kaplı tatlılardan ilk olarak hangisini yemenin daha iyi olacağını düşünüyordum. “Hazırlıklar yapıldı mı?”

Cevap vermeden önce zihnimi toparlamak amacıyla herhangi birini yememin faydalı olacağını düşündüm ve bitter çikolatalı olanını elime alıp, büyük bir ısırik aldım. Lokmamı bitirmeden kafamı kaldırıp Eda’nın ela rengi gözlerine baktım. “Ne hazırlığı?”

“Sana motivasyon amacıyla yarın kısa bir kış tatiline çıkıyormuşuz ya...”

Kaşlarım çatıldı, kafam iyice allak bullak olmuştu. Sanırım *Adana* sorusundan sonra henüz kendime gelememişim ki Eda’nın söylediğinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikir yürütemiyordum. Gözbebeklerimde oluştuğuna emin olduğum soru işaretleriyle Aras’a döndüm ve donuttan bir ısırik daha alarak sordum. “Ne tatili?”

“Ah. Sürpriz miydi?” Eda gaf yapmış gibi işaretparmağını dudağının kenarına koyduğunda, “Pek sayılmaz,” dedi Aras, ardından ekledi. “Eylül donutla olan ilişkisini sonlandırdığında söyleyecektim.”

“Donut mu!”

Eda gözlerini açarak önümdeki kutuya doğru koşmaya başladığında benim bakışlarım hâlâ Aras’taydı. Benim için bir tatil mi ayarlamıştı sahiden, bu kadar işin gücün arasında? Mutlu bir şekilde altdudağımı dişlerimin arasına aldım, donut paketinin ellerimin arasından çekilmesine engel olmadım. “Sen benim için tatil mi ayarladın?”

“Şu yağlı yiyecekten daha fazla dikkatini çekmeyi başarsam, evet.”

“Ya...” diye gülererek ayağa kalktım. “Yiyeceklerle kıyaslama yaptığına inanamıyorum Aras, önceliğim tabii ki her zaman...” diyerek ona yaklaştım. Dilimle dudağımın kenarına bulaşan çikolatayı temizledim, Aras’ın bakışlarının bir

anlığına oraya değdiğini fark ettim. Tek kaşını kaldırarak cümlemin devamını beklediğini belli ettiğinde tam karşısına geçtim ve omuz silktim. “Yiyecekler olur.”

Gözlerini kısıtı. “Seni yiyeceksiz bırakmamı gerektirecek cümleler kuruyorsun.”

Söylediğine karşı gülümsememi tutamadan, “Şaka şaka,” diyerek ona sarıldım ve özlediğim kokusunu içime çektim. “Nereye gidiyoruz?”

“Gidince gör...”

“Uludağ'a!”

Aras'ın her zamanki beni merakta bırakan *gidince görürsün* lafını, Eda'nın cevabı yarıda kesmiş ve tüm büyüğü bozmuştu. Sevgili kocacığım arkamızdan donutlara yumulmuş bir şekilde cümlesini kesen Eda'ya sert bir bakış attığında kıkırdadım. İçim şimdiden tatilin heyecanına kapılmıştı bile.

Yani, Aras'la geçecek bir Uludağ tatili beni nasıl heyecanlandırmazdı ki?

Gri gökyüzü, aylardır ilk defa beni rahatsız etmemişti. Zaman galiba gerçekten en iyi ilaçtı ki her geçen saniyede ruh halimin biraz daha iyi olduğunu hissediyordum. Elbette bunda Aras'ın payı büyüktü, onun yanımda olması, varlığını her hareketiyle bana hissettirmesi, en büyük ilacımdı.

“Sabah sabah aç karnına yeme şunları. Hasta olacaksın, aldığımı alacağuma pişman ettin Eylül.”

Kurulan bu cümleyle düşüncelerimden arınarak başımı arabanın camından çekip, kırmızı ışıktaki durduğundan bakışlarının merceğini ben yapan Aras'a döndüm. Çilekli donut hamuruyla şişen yanağıma aldırmadan, “Ama çok güzel,” dedim, ardından bir kez daha ısırarak yerine ona

uzattım. “Sen de baksana bir tadına. Immm,” diye ekledim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. “Gerçekten çok leziz.”

Siyah gözleri, ona uzattığım donut yerine dudaklarıma ilişti. Âdemelmasında bir hareketlilik oluştu, yutkundu. “Ben donut sevmem,” diye karşılık verdi boğuk sesiyle.

“Bazen beni nasıl sevdiğini anlamıyorum Aras,” dedim yanan yeşil ışıkla beraber elimdeki tatlıdan bir ısırik daha alarak. “Bir insan hiçbir şeyi sevmez mi?” Bulaşan çikolata nedeniyle başparmağımı dudaklarımin arasına götürüp emdim. Aras’ın bakışları trafikten ayrılıp yine benim üzerine değdi, gergin duruyordu. Eh, ağzım yüzüm çikolata olmuştu, bundan rahatsız olmuş olabilirdi. Hızla parmağımı dudaklarımin arasından çektiğimde gergin bir nefes alıp tekrar yola döndü.

Canı donut çekmişti de başta istemiyorum dediği için istemekten mi çekiniyordu acaba? Bu düşünceyle kutudan beyaz çikolatalı olanı çıkardım ve araba sürüyor olmasını umursamadan tekrar uzattım. “Benim için bak bir kere tadına. Hem gerçekten çok leziz bak, bir kere denesen müdavimi olursun. Ben de başta sevmezdim. Böyle çikolatasını damağında hissediyorsun, ardından hamuru ona eşlik...” Araba bir anda çalan kornalara aldırış etmeden yönünü değiştirerek hızlı bir şekilde sağa çekilip yolun kenarında durduğunda, kelimelerimin devamını getiremedim ve büyüyen gözlerimle Aras’a bakmak zorunda kaldım. Neden durduğumuzu çözmek amacıyla, “Ne oldu?” dediğimde derin bir nefes aldı.

“Sen istedin.”

Kaşlarımin gözlerimin üzerine indi. “Neyi?”

“Tadına bakmamı.”

“He...” dedim gülerek. “Güzel görünüyor, değil mi?”

Bakışlarında arsız bir yoğunluk belirdi. “Hem de çok güzel görünüyor, bu şekilde daha fazla yola devam edemezdin.”

“Tamam, ye o zaman. Ne bekliyorsun?”

“Nereden başlasam diye düşünüyorum.”

“Hepsi aynı tadı veriyor Aras, başla işte bir yerden.” Esmer suratında çarpık gülümsemelerinden birini canlandırdığında, yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi düşündüm. Neye gülmüştü şimdi?

“Haklısın, bir yerden başlamak gerekiyor.”

“Al,” diyerek elimdeki donutu ona uzattığımda gözleri kısa bir süreliğine oraya kaydı, ardından tekrar suratımı buldu. Elini uzattığında elimdekini almak yerine çeneme dokunduğunda, dokunuşunun vücuduma yaydığı elektrik akıntısını hissetmemem imkânsız olurdu. Oturduğu koltuktan bana doğru eğildiğinde okyanusvari kokusuyla sarhoş olmama ramak kalmıştı, amacının donut olmadığını çoktan anladığım halde, heyecandan, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Dudaklarını ağzımın kenarında hissetmek, kalbimin içindeki baterist grubunun slow bir müzik çalmasını sağladı. Etkileyici ses tonuyla, “Tadına bakıyorum,” diye yanıtladı. “Dediğin kadar varmış,” diye ekledi. “Daha önce bu kadar lezzetlisini tatmamıştım. Bundan sonra en...” Küçük bir öpücük bıraktı. “Sevdiğim...” İçimi mest eden bir öpücük daha geldi. “Tatlı da...” Elini ensemeye koyup dudağımın sol kenarındaki yeri de kendi dudaklarıyla *temizledi*. “Donut. Eylül aromalı.”

Utançla gülümseyerek yumruk yaptığım elimi göğsüne vurdum. “Ben de sapık Aras nerede kaldı diyordum.”

“Karnım aç ve sen kendini bana bu kadar lezzetli bir yiyecek olarak sundun. Suç hangimizin?”

Yanaklarım ısındı. “Ben kendimi sunmadım,” dedim ve hızla elimdeki donutu havaya kaldırdım. “Bunu sundum.”

“Ama benim canım seni çekti.” Ensemeye doğru fısıldadığı bu cümleyle eriyecek kıvama gelmişken yan taraftan geçen üç arabanın art arda kornaya basmasıyla yerimde sıçradım ve

ne oluyor dercesine ön camdan dışarı baktım. Pusat'ın ve korumaların arabaları peş peşe önümüzden geçti, Aras'ın telefonuna gelen mesaj sesi dikkatimi tekrar kendisinde topladı.

Aras dikkatlice telefonuna gelen mesajları okurken ben, "Ne oldu?" diye sordum.

"İleride bir tesis varmış, orada durup yemek yiyelim diyorlar."

Hemen bir sorun olduğunu düşünen zihnim işittiğim bu yanıtla sakinleşti. "Güzel, gidelim o zaman."

Oyuncağı elinden alınmış küçük bir çocuk gibi yüzü düştü. "Ama ben daha doymadım."

Surat ifadesine karşı gülümsememi bastırmakta zorlanarak ellerimi omzuna koydum ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Yolculuğumuzu arkadaşlarımıza uyarak, güzel bir şekilde geçirelim. Otel odasında zaten ikimiz olacağız."

Gözleri güzel bir haber almış gibi parladı, dudakları çapkinca yukarı kıvrıldı. "Otel odası... Bunu hatırlatacağım Eylül," dedi ve başka bir şey söylememe fırsat vermedi gülümsemesini suratından silmeden tekrar yola döndü. Arabayı çalıştırdığında ister istemez Bursa'daki anılarımız aklımda canlanmış ve içim heyecanla kıpırdamıştı.

Yaklaşık on dakikalık yolun ardından girdiğimiz tesis restoranı, krem renginin hâkim olduğu ferah bir mekândı. Koltukları deri ve çift kişilikti, duvarlar kütük motifleriyle süslenmişti, kenarda yanan bir şömine vardı ve dışarıda lapa lapa yağan kar eşliğinde muazzam bir sıcaklık sağlıyordu. Erkekler sigara içmek, arabaların benzinini kontrol etmek amacıyla dışarı çıkmışlardı, Eda'yla bense içeride durup Türk kahvesi eşliğinde sohbet ediyorduk.

"Yapma Eda..." dedim Eda'nın fincanımı kapatmasına karşı. "Ben fala inanmam."

"Öyle deme Eylül!" Ela gözleriyle bana kızgın bir bakış fırlattı. "Buradaki kadın çok iyiymiş ve ne dese çıkıyormuş.

Ne var yani, gelmişken falımıza baktırmayalım mı? Hem ne demişler, fala inanma, falsız da kalma.”

Başımı iki yana salladım. “Bu yaptığın...”

“Hoş geldiniz efendim,” Cümlemleri tamamlamama fırsat vermeyen bu ince ses tonuyla bakışlarım, masanın başında duran, kavruk tenli, balıketli kadına kaydı. Cırtlak pembe bir elbise giyinmişti, başında dipleri gelmiş sarı saçını topladığı fıstık yeşili bandana takılıydı, tombul bir yüzü, kavruk tenini dengeleyen kahverengi gözleri vardı. Bol, karışık desenli elbisesinin üzerinde çeşitli taşlardan oluşan boncuk kolyeler bulunuyordu.

“Falcımız da geldi,” dedi Eda heyecan dolu bakışlarla kadının oturması için yanındaki sandalyeyi geriye çekerken. Kadın kocaman gülümseyip Eda’nın kendisi için açtığı yere oturdu. Parmaklarının hepsi kınalıydı. Kahverengi gözleri beni bulduğunda gülümseye çalıştım fakat oldukça rahatsızdım, bunu başardığımdan emin değildim.

Kadın bakışlarını benden ayırıp ağzındaki sakızı çiğneyerek fincanlara baktı, “Başlayalım bakalım,” deyip elini benim fincanıma koyduğunda bunu yapmamasını söylemek amacıyla atıldım, lakin Eda’nın dizime attığı küçük tekme acı içinde inleyip susmamı sağladı.

“Yüksek...” dedi falcı kadın fincan tabağını okşayarak. Hemen sonrasında başını bana doğru kaldırdı, ardından gözlerini kocaman açtı. “Enerjisi çok yüksek ablam!”

Ağzım kapanıp açılırken korkuyla bir şey söylemeye çalıştım. Enerjinin yüksek olması ne demekti? Bir cevap vermem gerekiyor muydu? Orta yaşlardaki kadın hâlâ bana bakıyordu, galiba cevap vermem gerekiyordu. Bununla beraber kendinden emin olmayan bir ses tonuyla, “Bu, iyi bir şey mi?” dedim.

Kadın gözlerini kapatıp açtıktan sonra, bu sefer masanın tam karşısına, camdan duvara yani dışarıya baktı. “Şu,

ortadaki..." diyerek çenesini uzattı. Biz de başımızı çevirip kadının işaret ettiği yere baktığımızda ellerinde sigaralarıyla muhabbet eden Aras, Pusat ve Eray'ı gördük. "Senin kocandır, değil mi?"

Falcı tekrar bana baktığında Eda hevesle araya girdi. "İnanamıyorum, bildiniz!"

"Eda, bilecek tabii. Buraya beraber geldik," dediğimde Eda, kaşlarını çatarak bakışlarıyla beni uyardı.

"Hayır, sizi görmedim Eylül Hanım," dedi falcı, "h" harfini söylemiyordu.

Afalladım. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

Cevap vermek yerine gözlerini kapattı ve omuz silkti. Fincanın üzerindeki tabağı kaldırdı, içindekileri fincana akıttı, tabağı biraz inceledikten sonra fincanı eline aldı. "Hmmm... Kara bir kalp görünüyor... Kapkara, siyah bir hayat... Ama... Bu kara kalp aydınlanmış, bunu başaran biri vardır." Bana baktı. "Sensindir bu. O kalbe ışık saçmayı başarmışsındır..." dedikten sonra fincanı bana doğru tuttu. "Bakasin buraya..." İşaretparmağıyla telvelerin oluşturduğu şekilleri gösterdi. "Gördün mü?"

Gerçekten de kalbe benzer bir şekil vardı, yarısı siyah, yarısı beyazdı ve siyahlığı yok olmaya yüz tutmuş gibiydi. Şaşırmamı engelleyemedim. "E-evet, görüyorum."

"İnanamıyorum, çok haklısınız. Aras'ın kalbi Eylül'le beraber aydınlandı, çok değişti."

Eda bunları söylerken falcı kadının yüzünde kibirli bir gülümseme oluştu, sakızıyla biraz daha geniş getirdi ve tekrar fincanı inceledi. Birden fincana bakan gözleri karardı körü bir şey görmüş gibi, yüzü değişik bir hal aldı. "A be kızım, sizi ayırmak isteyenler var..." Altdudağını ısırdı. "Riskli düşmanlar..."

"Ne?" dediğimde Eda tekrar araya girdi. "Hazal aşüftesidir o."

"Bu insan tehlikelidir..." dedi kadın. "Ben diyeyim üç, sen de beş vakte kadar karşınıza çıkacak. Önceden birinizin hayatında bulunmuş olabilir, ikinizin tanıdığı olabilir. Ama kötüdür... Sizin için bir risk. Sizi ayırabilir ablam demedi demeyesin." Ardından, "Ah!" diye inledi ve elindeki fincanı masaya düşürdü.

Fincanın çıkardığı tıkırtı beni yerimde sıçrattı fakat esas korkum o değildi, kadının söyledikleriydi. İçime koyu bir kasvet doldu, söylediklerine inanmak istemiyordum ancak beni rahatsız etmeyi başarmıştı.

"Ee?" dedi Eda fincanı masadan kaldırıp tekrar kadına uzatırken. "Baş harfi falan yazmıyor mu? Kim bu kadın?"

Evet, kimdi bu? Daha yeni yeni rahata ermişken, yine bizi ayırmak isteyen birileri mi olacaktı? Bu falların doğru çıkma olasılığı var mıydı sahiden?

"Yok kızım, uzak tut onu benden daha bakamam, fincan kendini attı. Seninkine bakalım..."

"Çok saçma," dedim yüzüme yapay bir gulumseme katarak. "Buraya geldiğimizde bızı gözlemlediniz, ona göre yorum yaptınız. Aras'ın karanlık olduğunu bilmek için falo olmaya gerek yok ki. Bir de entrika kattınız mı tamam, değil mi?" Kafamı sallayarak ayağa kalktığımda yüzümdeki dalgacı ifade devam ediyordu. Bir kere Aras bana âşıktı, ben ona âşıktım, aramıza kim girip bizim aşkımızı sondurmaye yeltenebilirdi ki? Benim kocam buna asla izin vermezdi. Tatile katamı rahatlatmak için gidiyordum ve bu gereksiz ayrıntılarla beynimi şişirmeyecektim.

"A canım inanıp inanmamak sana kalmış tabii... Ama kocanın aklına bırı gırdı diye ayrıldıktan sonra tekrar bana gelersen bir daha talına bakmam bilesin."

Kadının söyledikleri aklımdaki tüm sınırı beynime çıkardı-
gında, "Ne ayrılması be!" diye bağırdım, işaretparmağımı ka-
dına doğru tuttum. "Ağzınızı hayra açın. Biz kocamla bur-
yumuzu seviyoruz ve ben bu saçmalıklara zerre inanmıyorum."

Kadın zümrüt yeşili taşlı kolyesini tutarak bana bir şey söylemek yerine kendi kendine korkakça gözlerime bakarak bir şeyler mırıldandı.

Eda, “Eylül, sakın ol,” dediğinde ona kınayan bakışlar attım.

“Sen de batıl şeylere inanıp bunun gibilere para kazandırıyorsun ya, pes!” Siyah şişme montumu ve masanın üzerindeki telefonumu elime alıp onlara bakarak başımı iki yana salladım ve mekânın çıkışına doğru hızla yürüdüm.

“Ayrılırsak bir daha falımıza bakmazmıs,” dedim kendi kendime. “Ayrılacaktıyız. Biz ne badireler atlattık, bu saatten sonra ne ayırabilir ki bizi? Pislik kadın. Kaçık! Deli manyak!” Falcı kadının zihnime yerleştirmeye çalıştığı kasveti dağıtmak amacıyla derin bir nefes alarak tesisin karlı bahçesinden benzinliğe doğru ilerlemeye devam ettim. Aras hâlâ yanındakilerle içeriden onları izlediğimiz yerde duruyor, sigarasını içiyordu.

Kadının söylediklerini zihnimden yok etmenin en kolay yolu Aras’la konuşup aklımı dağıtmam olacağı ve bu yüzden ona doğru koşarak seslendim. “Aras!”

Kelimem ağzımdan çıkar çıkmaz üçü de bana döndü lakin benim gözlerim sadece siyah bakışlara dikildi.

Tek kaşını kaldırarak, “Güzelim?” diye sorduğunda, karşısına geçerek durdum ve “Beni seviyorsun değil mi?” dedim. Dudaklarımdan çıkan bu cümle karşısında Aras’ın gözleri kısıldı, başı hafifçe eğildi. Pusat ve Eray’ın kıkırdıklarını duydum ancak umursamadım.

“Bu nereden çıktı şimdi?”

“Bu konu detaya iner Eray, iyisi mi biz bu genç çifti yalnız bırakalım.”

O ikisi yanımdan uzaklaşırlarken Aras soyleneceği umursamadan hâlâ sorar gözlerle bana bakıyordu.

Omuz silktim. “Çıktı işte. Cevap ver, beni seviyorsun değil mi?”

“Şüpheni mi var?” dedi bıçaktan daha keskin sesiyle. Bu soruyu sormam sinirine gitmiş gibiydi. Elbette şüphem yoktu, sadece falcı kadının aklıma soktuğu kurtları öldürmek istemiştin.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Hayır,” dedim. “Sadece, duymaya ihtiyacım var. Senden bunu duyunca yenileniyorum sanki.”

Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve üşüyen yüzümü büyük ellerinin arasına aldı. “Sadece seni seviyorum güzelim,” dedikten sonra eğildi ve alnımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Sadece seni...”

Yüreğimin içindeki serçe uçmak için kanatlarını çırpıp, rahatladım. Kollarının arasına sığınırken, “Burayı sevmedim,” dedim başımı göğsüne yaslayarak. “Gidelim artık şu tatil yeri nereyse.”

Başını geri çekip gözlerime bakmayı denerken sordu. “İçeride bir problem mi oldu?”

Bir an ağzımı açıp falcı kadının söylediklerini aktarmayı düşündüm. Hemen sonrasında Aras’ın öğrendikleriyle beraber benimle dalga geçeceğini düşünerek sustum ve daha farklı bir şekilde yanıtlamayı seçtim. “Sadece sıkıldım. Vakit neredeyse öğlen oldu, kısa tatilin bir gününü bu şekilde geçirmek istemiyorum.”

“Pekâlâ,” dedikten sonra çenesini kaldırıp arkayı işaret etti. “Zaten Eda da çıkıyor.”

Gösterdiği yere baktığımda restorandan çıkan Eda’yı görerek rahatladım. O kaçık falcıyla daha fazla aynı alanda durmak istemiyordum, bu yüzden hızla Aras’ın kollarının altından çıkıp benzinliğin içinde park edilmiş siyah Range Rover’a doğru koşar adımlarla yürüdüm.

Yolun geri kalanı oturduğum koltukta uyuklamakla geçmişti, ara sıra sarsılan araçla ürperiyordum fakat bu uyanmam için yeterli olmuyordu. Hava soğuktu, etraf karla

çevriliydi ve dışarıdaki soğukluğun aksine sıcacık arabaya kıvrılıp uyumak yapılacak en iyi tercih gibi görünüyordu. Arabaların ön koltukları mıydı bu kadar rahat olan, yoksa Aras'ın denizimsi kokusunu solumak mıydı esas cevap, bilemiyordum.

Klimaların kapandığını tenime vuran sıcak buharın keşildiğinde anlamış ve bu nedenle oturduğum yerde gözlerimi açmadan huzursuzca kıpırdanmıştım. Arabanın içi soğuma-ya başladığında ellerimle kollarımı ovuşturdum ve gözlerimi açtım. Görüşüm netleşirken esnedim ve yanımda olduğunu bildiğim Aras'a baktım. "Geldik mi?"

Beni başıyla onayladı. "Uyumaya devam et, valizleri al-
dırıp seni taşıyım."

"Çok tatlısın," dedim uykulu bir şekilde gülümseyerek. "Ama ilk günden oteldeki tüm insanların beni tanımasını istemiyorum."

"Sen de haklısın," dedi yüzünü benden çevirip anahtarı çıkarırken. "Bu kadar yakışıklı bir adamın seni taşıdığını gören tüm kadınlar sana düşman olacaktır. Bunu istememen doğal." Hain gülüşü suratına yayıldığında cümlesini noktalar noktalamaz arabadan indi. Benim cevabımı duymamayı tercih etmişti.

Arkasından, "Egoist!" diye bağırdım ve ön kapının kolunu tutup araladım. Yerler bembeyazdı fakat araba yolundaki karlar herhangi bir kaza gerçekleşmemesi amacıyla kürenmişti. Başımdaki yün beremin uçlarından tutup kullaklarımın üzerine çektikten sonra siyah botlarımın sardığı ayaklarımı arabanın ön kapısından dışarı attım ve erimiş kar sularının üzerinden doğrulmaya çalıştım. Gözlerim, duvarları camlarla kaplı lüks otelin dış görünüşüne takıldı, kapımı oraya bakarak kapattım. Ancak o sırada tam kafamın arkasına yediğim bir kartopuyla tüm dikkatim dağıldı, dengem bozuldu. Dudaklarımdan dökülen tiz çığlıkla yeri

boylayacağım sırada bir el belimden kavradı ve telaşlı bir şekilde, “İyi misiniz?” diye sordu.

“Teşekkür ederi...” diyerek başımı kaldırdığımda mas-mavi gözleriyle bana yardım eden genç sarışın adamın beyaz tenli pürüzsüz suratıyla anlık bir afallama yaşadım. Yabancı bir suratı, daha önce görmediğime emindim ve hiçbir yerden de çağrışım yapmamıştı.

Suratında nedenini anlayamadığım, rahatsız edici arsız bir gülümseme vardı. Ellerini belimden çektiğinde ondan rahatsız olmuş gibi birkaç adım geriledim. Geri çekilmenin nedenini anlamış gibi suratındaki gülümseme genişledi. “Böyle havalarda sizin gibi genç, güzel ve narin hanımların biraz daha dikkatli olması gerekir. Keza, incinip tüm tatilinizi mahvedebilirsiniz.”

O sırada tam yan tarafımda, sağ omzumun üzerinde hissettiğim kara bakışlar kalbimi tekletti. Oraya döneceğim an Aras’la yüz yüze geleceğimi biliyordum ve içten içe karşımdaki bu adamın sarkıntılık dolu cümlesini yahut beni belimden kavrayıp düşmemi engelleyişini görmemesi için dua ettim.

Bu nedenle hızlı adımlarıyla bize doğru yaklaşan Aras’ın karşımdaki sarışın herifle bir diyalog kurmasına fırsat vermeden, “Teşekkürler, dikkat edeceğim,” dedim ve sarışının gülümseyerek otelin içine yürümesiyle rahat bir nefes verdim. Neyse ki uzatmayarak Aras yaklaşıp yüzünü görmeden uzaklaşmayı başarmıştı ve ben tatilin ilk günü çıkabilecek gereksiz tartışmayı mükemmel bir şutla engellemiştim.

“Kimdi o?” Ama yine de bir anda ensemde beliren ılık nefes ve bu keskin cümleyle korkuyla sıçramama mani olmamıştı. Başımı sağa çevirdiğim an, bir vampir edasıyla yanımda biten Aras’ın koyu bakışlarıyla bu kadar yakından karşılaşmayı beklemediğim kesindi.

“Bilmiyorum ki, ayağım takılınca düşmemi engelledi, ben de teşekkür ettim.”

Açıklamamla beraber gözlerinde bir yumuşama beklemiştim fakat o aynı ifadesiyle, aynı yakınlıktan gözlerime bakmaya devam ediyordu. Kafasını biraz aşağı eğdiğinde esmer yüzüyle burun buruna geldim. Alev saçan gözleri gözlerime sabitlenirken uyarıcı bir ses tonuyla konuştu. “Şu tatilin sorunsuz geçmesini istiyorsan Eylül, bastığın yere ve konuştuğun kişilere dikkat et.”

Öyle sert bakıyordu ki, ister istemez gerildim. Dudaklarımı birbirine bastırıp nefes almayı denedim. “Aras, doğrular musun üzerimden,” dedim ardından. Arabayla kendisi arasında sıkışıp kalmıştım. “Kötü bir şey yapmışım gibi davranıyorsun, rahatsız oluyorum.”

“Rahatsız olman gereken kişi ben değilim.”

Ağzımı açıp bu anlamsız sinirine karşın bir cevap vereceğim sırada bir başka ses beni durdurdu. “Hey, siz ikiniz. Orada ne yapıyorsunuz bu işe odanızda devam edin. Biz burada donacağız.”

Gözlerim sesin geldiği yöne doğru kaydığında otelin döner kapısının önünde içeriye girmek için bizim gelmemizi bekleyen Eda ve Pusat’ı gördüm. Eda başını hafiften sallayıp bana, *ne oluyor* işareti yaptığında ona bir cevap vermeden tekrar Aras’a baktım ve gevşeyen kolunu yasladığı arabadan indirerek kapanını bozdu. Öfkeli bir şekilde kafamı sallayarak kapıya doğru yürüdüm.

Çok güzel, daha ilk dakikasından saçma sapan bir konu nedeniyle tartışmıştık. Bir tatil daha ne kadar mükemmel başlayabilirdi ki?

Eda yanına geldiğimde dudaklarını açıp konuşacağı sırada, “Yok bir şey Eda,” dedim ve arkamdan gelen Aras’a son kez bakmadan hepsinden önce otelin döner kapısından içeri girdim.

Lobinin lüks ferah dizaynını aklımı dağıtmak amacıyla inceledim. Zemin gri ve fayanslar tertemizdi, öyle ki başımı

eğdiğim an yansımamı görebiliyordum. Tavandaki spot ışıkları havanın kasvetini çok güzel gölgeliyordu ve içerisinin aydınlık olmasına katkı sağlıyordu. Kenarda, tavana uygun gümüş rengi deri koltuklarla bekleme yerleri bulunuyordu. Kısacası otel en az dışı kadar lükstü.

“Beğendin mi?” Arkamdan duyduğum bu sesle kalp ritimlerim hızlanırken, omzumun üzerinden gövdesi sırtıma değen Aras’a baktım. Kızgınlığımı ve kırgınlığımı, yaptığı yersiz tartışmayı, daha doğrusu hatasını fark etmiş olacaktı ki sempatik tavrını koymuştu şimdi de ortaya. Ancak o kadar çabuk yumuşamayı düşünmüyordum.

“Beğenmedim,” diye yalan söyledim ve ellerimi göğsümde birleştirerek Edaların arkasından resepsiyona doğru yürümeye devam ettim. Aras da bir gölge gibi peşimdeydi.

“In-Hell Otel’e hoş geldiniz efendim. Daha önceden yer ayırmış mıydınız?”

“Evet,” diye yanıtladı Pusat. “Bir çift iki tek kişilik oda ayırmıştık.”

Amerikan tıraşı yapılmış kumral saçlara sahip, yüzünde çilleri olan genç görevli, anahtarları vermeden önce, “İsimlerinizi öğrenebilir miyim?” diye sordu. Aras, ciddi tavrından ödün vermeden, “Aras Karahanlı,” dedikten sonra resepsiyonun diğer tarafındaki, o an fark ettiğim şık giyimli sarışın genç kadının bakışları sanki şaşırmış gibi bize ilişti. Görevli kimliklerimizi alıp önündeki bilgisayara birkaç işlem yaptıktan sonra arkasındaki kutucuklardan bir kart çıkarıp Aras’a uzattığında gözüm tekrar oraya kaydı.

Aras, anahtarı aldığı anda dikkatimi çeken sarışın kadın ayağındaki sivri topukluların çıkardığı seslerle bize doğru ilerlerken, “Aras Karahanlı,” dedi. O an, diğerlerinin de bakışları bu yabancı kadınla buluştu. Uzun ve sık kirpiklerin çevrelediği iri, yeşil gözleri vardı. Düz bir şekilde omuzlarından aşağı saldıgı sarıya çalan saçları yüzünü muazzam

bir şekilde gölgeliyor ve görünüşüne bir kusursuzluk daha ekliyordu. Dudakları dolgun, burnu ise küçük ve kalkıktı. Kısacası, kusursuzdu. Bir kadın olarak, benim bile anlık bir afallama yaşamama sebep olacak kadar kusursuz.

“Sizi burada gördüğüme şaşırdım,” dedi kadın tok, kendinden emin sesiyle bakışlarını Aras’tan ayırmadan. Olayları kavramaya çalışıyordum. Neden Aras’ı gördüğüne şaşırmıştı ve nereden tanıyorlardı? Kimdi bu kadın? Aras karşısında duran, Victoria’s Secrets mankenlerini aratmayan uzun boylu, güzel fizikli kadına baktığında kadın dudaklarını aralayıp nefeslendi. “Benim, Helin Eğilmez, Mithat Eğilmez’in kızı. Sizinle daha önce babamın şirketinde karşılaşmıştık, hatırladınız mı?”

Sorgulayıcı bakışlarımla Aras’a baktığımda Aras bana bakmadan kadını başını eğerek onayladı. “Evet, hatırladım.”

İçimde öldürücü bir kıskançlık hissi belirdi, karşımdaki adı Helin olan ve pek hazzetmediğim kadına ve kocama baktım. O an ister istemez falcı kadının söyledikleri beynimde fınk attı.

“Bu insan tehlikelidir... Ben diyeyim üç, sen de beş vakte kadar karşınıza çıkacak. Önceden birinizin hayatında bulunmuş olabilir, ikinizin tanıdığı olabilir. Ama kötüdür... Sizin için bir risk. Sizi ayırabilir, ablam demedi demeyesin.”

Bölüm On Yedi

Anlaşma

Falcı kadının söyledikleri zihnimde gezinirken kalbime bir hançer saplanmış gibi olduğum yere mihlandım. Sonrasında soluyup kendi kendime başımı salladım. Hayır, Aras'ın beni ne kadar sevdiğini biliyordum, çok değil, daha biraz önce bir adamla sadece konuştum diye neredeyse olay çıkaracaktı...

Sakin ol Eylül, diye uyardım kendimi. Gayet tabii daha önce karşılaştığı bir tanıdık olabilir. Falcı kadının zihnini ele geçirmesine izin verme.

Kendimi ne kadar sakın tutmaya çalışırsam çalışayım, içimdeki rahatsızlığı tamamen yok edemiyordum. Benim kocama gülen gözlerle bakan bu taş bebek kılıklı kadına kesinlikle içim ısınmamıştı. Ve içimin ısınmadığı bu kadın, buranın sahibi olduğunu söylemişti. Bu da demek oluyordu ki daha sık karşılaşacaktık. O an hiç odalarımıza gitmeden buradan ayrılmayı istedim.

Kadın kendisine bir yanıt almak ister gibi bakarken Aras, "Garip bir tesadüf oldu," dedi sadece.

Helin'in gülümsemesi derinleşti. "Gerçekten öyle. Babam sizinle..."

“Bu konuları sonra konuşalım mı, şimdi hepimiz yorgunuz ve odalarımıza çekilmemiz iyi olacak.” Aras’ın bu sözüyle kadının cümlesi iri ayakların altında kalan minik bir böcek gibi ezilmişti. Bir yanım, kadını böyle umursamazcasına susturmasına sevinirken, diğer yanım kadının Aras’a attığı yeşil bakışlarından rahatsız olarak gerildi. “Daha sonra konuşalım” da ne demekti? Elbette böyle bir şeye taviz göstermeyecektim.

“Haklısınız,” dedi Helin ve bakışlarını gelişigüzel bizim üzerimizde gezdirdi. “Bayağı kalabalık gelmişsiniz.” Bir an, onları daha fazla izlememek adına arkamı dönüp resepsiyondaki adamdaki anahtarımızı alarak odaya çıkmayı düşündüm, hatta tam bu hareketi gerçekleştirecektim ki yine Helin’den çıkan cümleyle duraksadım. “Ee, yanınızdaki güzel hanımefendilerle beni tanıştırmayacak mısınız?”

Yeşil gözleri, Eda’nın üzerinde gezinmiş olsa da daha çok bana değişiyor, sanki öncelikli olarak beni tanımak istiyor gibiydi. Bir sıra Pusat’a döndüğünde, “Sizi de hatırlıyorum,” dedi. Pusat, Helin’i başıyla selamladı. Eda’nın yüzündeki ifadeden onun da bu kadından pek hazzetmediği çıkarmıştım.

“Ah, ben de o hatırladığınız adamın nişanlısıyım, Eda.” Tam da düşüncelerimin üzerine bunları söyleyen Eda, ıstık hızıyla tek taşının olduğu elini –güya– saçını düzeltmek amacıyla havaya kaldırdı.

“Memnun oldum Eda,” diyerek elini uzatan Helin’e karşı yüzünü buruşturdu sevgili en yakın arkadaşım ve gayet yapay bir tebessüm eşliğinde tokalaştı.

Helin’in çimen yeşili, parlak gözlerini tekrar bana iliştiğinde, “Ve siz...” dedi. Bakışları sorarcasına Aras ve benim aramda gidip geldi. “Aras Bey’le bir alakanız olmalı.”

Aras’ın siyah bakışlarını üzerimde hissettiğimden içimden gözlerimi ona çevirmeyeceğim konusunda yemin etmiştim.

Bu kadınla arasında geçen diyalog neden bilmiyorum ama moralimi bozmuştu ve kendisine bir anda sinirle dolmamı sağlamıştı. Pekâlâ, nedeni kıskançlıktı. Helin'in bakışları üzerimde durmaya devam ederken, zihnimi dağıtmak istercesine derin bir nefes aldım ve sadece, "Eylül," dedim. Aras'ın karısıym falan diyerek yanımdaki Karahanlı Bey'in egosunu tatmin etmeyecektim.

"Eylül, benim eşim." Aras'ın söylediğiyle birlikte benim de gözlerim dıştan olmasa bile içten, tıpkı şu an durumumu öğrendiğinde gözleri hafifçe açılan Helin'inki kadar büyümüştü.

Ancak Helin ifadesini toplayarak boğazını temizledi ve düz sesine sahte bir heyecan katarak, "Öyle mi?" dedi. Bakışlarını tekrar ikimizin üzerinde gezdirdi. "Memnun oldum." Sonrasında derin bir nefes alıp dudaklarına samimi bulmadığım bir tebessüm yerleştirdi.

Hafifçe başımı eğdim. "Ben de memnun oldum." Çok da değil.

"Sizi fazla tuttum, yorgunsunuzdur, iyi dinlenmeler." Konu daha fazla uzatılmadı, kimseden sesli bir yanıt çıkmadı. Tam arkasını dönüp uzaklaştığında birden tekrar bize doğru döndü. "Akşam yemeğine katılmayı unutmayın."

"Karnının açlığını dahi unutan aptal bir sarışın gibi mi duruyoruz oradan?"

Yanımda duran Eda, kulağıma doğru bu cümleyi mırıldandığında, gülmek istedim. Ancak bedenimde öyle bir sinir istilası vardı ki bunu başarıp başaramadığımdan emin değildim.

Helin denen yeşil gözlü kadın, gelişigüzel el sallayıp otelin döner kapısına doğru tekrar ilerlemeye başladığında, "Hiç sevmedim bu kızı," diyen Eda'ya karşı ben hâlâ sessizliğimi koruyordum.

Falci kadınının kara yüzü, kötü Türkçesiyle söylediği cümleleri aklımda korku filmi efekti gibi yayıldıkça yayılı-

yor, içimdeki kasvet bulutunu şişirdikçe şişiriyordu. Üç vakte kadar karşınıza bir insan çıkacak dediği, bu kadın olabilir miydi? Rahatsız olmam gereken bir durum var mıydı yoksa sırf kahve falı yüzünden gereksiz kuruntu mu yapıyordum? Aras'ın hayatındaki kadınlar niye hep kusursuz olmak zorundaydı peki, daha yeni Hazal'dan kurtulmuşken şimdi bu Helin nereden çıkmıştı?

“Şş, Polyanna.”

Ben Helin'in arkasından otelin döner kapısına doğru dalıp gitmişken başımın hizasına inen bir kafa, tam gözlerime odaklanan gözler ve o siyah gözlerin sahibinden çıkan bu cümleyle birkaç kez kirpiklerimi kırptıştırarak görüş alanımı kapatan karşımdaki surete şaşkınca baktım. “Hı, ne?”

“Odamıza diyorum, çıkalım mı artık? Daldın gittin güzelim.”

Aras gözlerimin merceğine beni kendime getirmek istercesine dikkatle bakmaya devam ederken, görünmez bir şekilde başımı salladım ve kendimi toparlamayı seçtim. Çenemi hafiften yukarı kaldırıp sessizce boğazımı temizledikten sonra falcı kadının söylediklerini beynimden atmaya çalıştım. Aras, şimdi ne suç işlemişti de ben ona trip atma isteğiyle dolup taşmıştım? Sadece bir tanıdığıyla karşılaşmış ve ayaküstü oldukça resmi bir tavırla muhabbet etmişti. Üstelik ben söylemediğim halde evli olduğumuzu, eşi olduğumu büyük bir yüreklilikle dile getirmişti.

Kadının ona olan bakışları beni ilgilendirmezdi, Aras ona pas vermiş miydi?

Hayır.

Peki niye yine de Aras'a öfkeliydim?

Bilmiyordum.

Çatışmalarımı şimdilik bir kenara atıp ifadesiz bir ses tonuyla, “Çıkalım,” dediğimde, valizleri taşıyan hizmetliye aldırış etmeden elini omzuma attı ve asansöre doğru ilerle-

memizi sağladı. Eda ve Pusat asansör sırasında duruyordu. Yanlarına gittiğimizde kapı bir, *ding!* sesiyle iki yana açıldı.

Oldukça geniş asansöre hep beraber girdik. Görevli çocuklardan biri eliyle kapama düğmesine bastığında Eda kollarını göğsünde birleştirip topuğunu ritmik hareketlerle yere vuruyordu. Birkaç dakika sonra asansörün kapısı tekrar açıldı, başında otelin şapkası olan görevli genç çocuk hepimizden önce çıkarak elini öne doğru uzattı ve nazik bir şekilde asansörden inmemizi bekledi.

Otelin en üst kat koridoru da lobisi kadar beyaz, parlak, ihtişamlı ve lüks görünüyordu. Belli aralıklarla sıra sıra dizilen kapılar kahverengiydi ve kenarlarındaki altın renkli işlemler ağır bir görünüm sergiliyordu.

Kapılardan birinin önüne geldiğimizde, bizim valizleri taşıyan görevli genç durunca biz de durduk. Ela gözleriyle kapılara bakarken, sağ elini havalandırıp solumda, yan yana sıralanmış üç kapıyı işaret ederek konuştu. "Sırasıyla 511, 512, 513 numaralı odalarımız efendim."

Odalarımıza dağılacığımız sıra Eda omuzlarını düşürdü ve ofladı. "Tek kalmaktan nefret ediyorum.

"Beraber kalabilirdik," dedi Pusat.

"Evlenene kadar hayır," diye yanıtladı Eda ve Pusat'ın asılan suratına aldırmadan bana döndü. "Eylül, istersen sen benimle..."

"Hayır." Aras'ın bu kesin ve net cevabı Eda'nın cümlesinin ince bir kâğıt gibi kesilmesine, ardından sevgili arkadaşının yüzünün buruşmasına neden oldu ama Eda uzatmadı ve kabullendi.

"Bana sordu Aras," diyerek kafamı kaldırıp sevgili kocacığımın güzel yüzüne baktım.

"Sen de hayır diyecektin, arkadaşını kırmış olma diye araya girdim."

Bavullarımızı taşıyan görevliye çenesiyle arkayı işaret

ettiğinde, öfkeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdım. “Nereden biliyorsun? Belki evet diyecektim.”

“Evet deme şansın olduğunu düşünabiliyor musun?”

“Neden yokmuş?”

Söylediğimi umursamazcasına kolumdan tuttuğu gibi bedenimi kalacağımız odaya doğru çevirdi. İtiraz edercesine bir, “Ya!” sesi çıkardığımda, uyarı tonuyla mırıldandı.

“Yürü, senin yerin benim yanımda. Hem bana arabada verdiğin bir söz vardı, unutma.”

Bir anda ona söylediğim, “Otel odasında sadece ikimiz olacağız,” sözü aklıma gelirken içimdeki kıpırtılara aldırış etmeden, “Pis,” dedim kınar gibi. “İşine gelen hiçbir şeyi unutmaz mısın sen?”

“Yanlış,” dedi cıkıladıktan hemen sonra ve ekledi. “Ben seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam Eylül.”

“Hmm,” dedim ve dudaklarımı büzüstürdüm. “İşine gelen şeyleri unutuyorsun yani?”

“Unutmuyorum,” dedi ve boynumdaki koluyla beni iyice kendine çekti. “Sen işime gelen en güzel şeysin.”

Kalbimdeki tüm kelekler kozalarından çıkıp uçuşa geçtiler. Bir şey söyleyemedim ve sadece gülümsemekle yetindim. Aras sözleriyle bile benim tüm kelime haznemi yerle bir ediyordu.

Otel odasının kapısının önünde durduğumuzda görevli çocuk odanın kapısını açıp içeri girdi, altın renginin ağırlıkta olduğu odanın lambaları kart yerine takılır takılmaz yandı. Oda geniş ve ferahtı, çift kişilik bordo yatak örtüsünün serildiği bir yatak, kenarda klasik, tekli oturma koltukları bulunuyordu. Avize kristal taşıyordu ve oldukça büyüktü. Burası bir kraliyet odasını andırıyordu.

Hizmetli bavulları kenara koyduktan sonra, “İyi dinlemeler efendim,” dedi ve başıyla selam vererek bize bakmadan odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Odayı gözlerimle süzerken, “Ne kadar lüks,” dedim ister istemez.

“Bu çevredeki hemen her otel böyle. Beğenmedin mi?”

Omuz silkтім. “Küçük ve şirin ortamları daha çok seviyorum. Böyle yerlerde insan diken üstünde gibi oluyor.”

Aras ceketini çıkarıp yatağın üzerine gelişigüzel bıraktığında ben de montumun fermuarını açıyordum.

“Ulaşım imkânları ve merkezde oluşu nedeniyle burayı seçtim, zaten otelde pek durmayız. Bozma moralini.”

Kafamı salladım. “Aras...” dedim ona doğru ilerleyip yanına gittikten sonra yatağın üzerine oturarak. İçimi kemiren şeyleri dile getirmek istiyordum. “Sana bir şey soracağım ama doğruyu şöyle.”

Biçimli kaşları hafiften çatılırken, uzun kirpiklerin çevrelediği siyah gözleri kısıldı. “Sor güzelim.”

Dilimle dudaklarımı ıslattım. “Burayı seçmenin özel bir nedeni var mıydı?”

Esmer suratı hâlâ ifadesizdi. “Nasıl bir neden?”

Derin bir nefes aldım, sorumu sorarak aklına Helin’i getirmek doğru olur muydu karar veremiyordum. “Yani...” dedikten sonra seslice yutkundum. “Ne bileyim, belki arkadaşını görmek istemiştir falan...”

“Ne?” dedi bakışları tahmin etmeye çalışırcasına kısılırken. “Helin’i mi kastediyorsun?”

Tek kaşımı şüpheyle kaldırdım. “Hayır ama niye ilk aklına o geldi? Onunla arkadaş olacak kadar çok mu görüştünüz?”

“Eylül, hayır,” dedi hemen. “Gerçekten ne sormaya çalıştığını anlayamıyorum. Net ol.”

Bir kez daha başımı salladım ve “Her neyse,” dedim. Kıyafetimi çıkarmakla uğraşmadan oturduğum yatakta uzanıp ona sırtımı döndüm. “Yorgun hissediyorum biraz, uyuyacağım.”

“Çıkar şu üstünü. Rahat bir şey giy, öyle uyu.”

“Böyle uyumak istiyorum. Rahatım.”

“Ya sabır,” dedi bezgin bir ses tonuyla. “Âdet mi olacaksın?”

“Ne?” dedim yattığım yatakta, kurduğu cümlelerin etkisiyle gözlerimi açarak. Ve hızla ona döndüm ama elbette döner dönmez onunla burun buruna gelmeyi beklemiyordum. Ne ara yanıma gelmişti? Sahiden bazen Cullen ailesinden olup olmadığı konusunda şüphe ediyordum.

“Çıkar üstünü dedim.”

Eli kazağımın uçlarından kavrayıp parmakları göbeğime değdiğinde huylanarak geri çekildim. “Aras, bırak, böyle uyumak istiyorum.”

“Ben de böyle uyumayı istemiyorum. Sence kim kazanır?”

Öfkeyle ona baktım. “Ben senin isteklerinle yaşayacak değilim! Böyle uyumak istiyorum, rahatım, neden anlamak istemiyorsun?”

“Evet evet,” dedi kazağımı uçlarından kavrayıp itirazlarımı önemsemeden gövdemden çıkarırken, ardından beklemeden ekledi. “Sen kesin âdet olacaksın.”

“Ya olmayacağım, versene kazağımı! Onu giyeceğim.”

Elimi uzattığım gibi, kazağımı havaya kaldırdı ve beni kendine çekip hareket etmemi engelledi. “Niye huysuzlandın sen? Söyle bakalım.”

Gözlerimi ondan kaçırarak, “Huysuzlanmadım,” dedim.

Kirpikleri birbirine yaklaştırdı, başını hafifçe sağ omzuna doğru eğdi. “Helin’e mi takıldın?”

Dudaklarından sürekli o ismin çıkması asabımı bozdu. “Alma şu kadının adını ağzına.”

“Neden?” dedi elinde olan kazağımı arkasına koyup kurnaz bir şekilde yüzümü incelerken.

“Alma işte. Nedeni mi olması gerekiyor? Senin girişteki adamla konuşmama öfkelenmenin bir nedeni mi vardı?”

“Evet vardı.” Hızla yanıtlayarak bana doğru eğildiğinde surat ifadesi ciddileşti, kaşları çatıldı. Yaklaşmaya devam ettiğinde etkisinden kaçınmak için geri çekilmek istedim fakat beni sıkı sıkı tutması buna izin vermiyordu. “Benim sebebim, kıskançlık, sahiplenmek.”

Söylediğiyle midemde bir kasılma hissettim. “Benim sebebim...” dedim sessiz bir şekilde yakınlığımızın getirdiği kıvılcımların ısıltısının ardından. “Benim de sebebim kıskançlık, sahiplenmek. Aras, sen benim erkeğimsin ve ben benden başka kimseyle yakın olmanı istemiyorum.”

Gözleri suratımın her zerresini keşfe çıktıktan sonra bir elini sırtımdan çekti. Başta benden ayrılacağını düşünmüştüm lakin bu gerçekleşmedi. Kaldırdığı kolunu bana doğru tuttu ve bilek kısmını gösterdi. Ona hediye ettiğim “ea” yazılı gümüş kol düğmesi parlaklığıyla kendini belli ediyordu. “Seni yetimhanede gördüğüm ilk günden beri, Eylül Karahanlı...” Kolunu indirdi ve tekrar başımın yanından elini yatağın üzerine koyup içimi titretircesine dudaklarını alnıma bastırdı. “Zihnim, gönlüm, ruhum, sağım solum, her zerrem sadece seninle dolu.” O an aklımdan bir sürü şey geçti, bedenim ruhuma, ruhum bedenime bir yığın duygu armağan etti. Kış ayında içilen sıcak bir çay etkisi gördü bu cümle bedenimde, ısındı tüm uzuvlarım. Yaz ayında içilen bir bardak limonata etkisi gördü ruhum, ferahladı tüm duygularım.

“Benim aşkımsensin.”

Dilinden dökülen güzel sözlere ihtiyacım olduğunu anladım, sabahtan beri sıkışan kalbim, şimdi tekrar rahatça aşk pompalamaya başlamıştı. Yetimhanede gördüğünden beri... Yıllar öncesinden beri... Tüm kızgınlığım, kıskançlığım eriyip giderken başımı göğsüne yasladım ve “Aras...” dedim.

“Hmm...” diyerek cevabımı bekledi.

“Arabama bindiğin gün, beni gördüğünde ne hissettin?”

Siyah gömleğinin birkaç düğmesi açılmış, kaslı kavruk tenini gözler önüne sermişti. Keskin hatlara sahip, benim gözümde pürüzsüz olan suratı tavana dönüktü ve oraya bakıyordu. “Arabana bindiğim ilk gün, seni indirip silahımla tehdit ettiğim an göz göze geldiğimizde kalbim tekledi. Tabancam ellerimin arasından kayıp düşecek diye korktum. Öyle ürkek, öyle masum, öyle duru ve öyle güzeldin ki...”

Kalbim söyledikleriyle hızlanırken, “Yalancı...” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. “Çok korkak, bir o kadar da şaşkındım. O halimden etkilenmiş olman imkânsız.”

“Hımm,” derken burnunu yanağıma sürtüp beni huylandırdı. “Peki sana, şaşkınen ne kadar etkileyici olduğundan bahsetmemiş miydin?”

Gülümsemem genişledi. “Peki ben sana, dilini ne kadar iyi kullandığından bahsetmiş miydin?”

Dudağının sol tarafı yukarı doğru kalktı. “Çok kez.”

Kullandığım cümleyi farklı yerlere çektiğini anlamak zor değildi, onunla geçirdiğim tüm anlar aklıma gelirken yanaklarım ısındı ve bakışlarımı ondan kaçırdım. “Utanıyorsun.”

Saçlarımı kenara çekti. “Utanırken çok güzel oluyorsun.”

“Aras...” diye sızlandım ve nazlı bir edayla ondan ayrılmak için geriledim. Hiç de ayrılmak istemiyordum. “Bırak beni, uyuyacağım.”

Kollarını gövdemden çekmedi, aksine beni daha sıkı bir şekilde kendine sardı. “Uyumaktan farklı planlarım vardı aslında...” dedi, başını açıktaki kalan boynuma gömerek. Nefes alışını duyduğumda tenimi kokladığını anlamıştım. Bu durumda saçları yüzüme bakıyordu ve bir okyanus ferahlığını aratmayan kokusunun kaynağı buraymış gibi buram buram çalınıyordu burnuma. “Ama şimdi, şu kokuyla uyuyabilmenin bile bana verilmiş nasıl eşsiz bir hazine olduğunu anladım bir kez daha...”

Uykulu gibi, sessiz bir mırıltı şeklinde çıkmıştı bu güzel kelimeler dudaklarının arasından. Ama o kadar içtendi, cümlelerine uyguladığı baskı o kadar doğaldı ki kalbine yakmış olduğu aşk ateşine bir odun daha eklemişti, bedenim onun aleviyle yanıyordu cayır cayır. Ama bu yangın, bu yakılış, zerre acıtmıyordu canımı, bilakis büyümek istiyordu, en kırmızı şekliyle büyümek, Aras'la yanmak...

Zihnimi karıştırmaya çalışan düşünceleri bir kenara bıraktım ve onun bedenine iyice sindim.

Allah'ım lütfen, diye geçirdim içimden. Rüyaysa bu bitmesin, hayalse sonu gelmesin, düşse uyandırmasın kirli eller, ayırmasın onu benden. Değmesin ayrılık bıçağı bir daha tenimize, lütfen...

Uludağ'daki ertesi sabahımızda kahvaltı yemeğinde buluşmuştuk hep beraber. Son zamanlarda daha fazla açılan iştahım burada bayram etmişti çünkü her yiyecek birbirinden lezzetliydi. "Reçel çok lezzetliymiş, değil mi?" dedim Eda'ya bakarak lokmamı yuttuğumda. "Birkaç meyvenin karışımından oluşuyor sanırım." Ardından çıtır ekmeğin üzerine biraz daha sürüp ağzıma attım.

"Az ye biraz."

Aras elimdeki ekmeği keyifle ağzıma atacağım sırada bana bunu söylediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. "Benim yemek yemem niye seni rahatsız ediyor? Yoksa kilo alırım diye mi korkuyorsun?"

Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekken Eda araya girdi. "Kilo alacaksın diye senin korkman lazım Eylül, adamın etrafında bin tane fit kadın var maazallah."

Eda kahkaha atarken benim yüzüm düşmüştü. Pusat sevgilisine hafifçe dirsek attığında Eda, "Ne?" dedi gülümseme-

sini durdurarak. “Şaka yaptım yahu, Aras’ın gözü Eylül’den başkasını görmez ki!”

“Günaydın.”

Masanın ucundan gelen bu tok kadın sesine karşı kafamızı çevirdiğimizde, hepimiz onu görmüştük. Helin’i. Üzerine dar, siyah boğazlı bir kazak, altına çıkık kalçasını ve uzun bacaklarını gözler önüne seren bir pantolon giyinmişti. Fizikini görünce Eda’nın söylediklerini hatırladım ve elimdeki ekmeği ağzıma götüremeden tabağımın kenarına bıraktım.

“Nasılsınız?”

“Sen gelmeden önce daha iyiydik,” diye geveledim sessizce.

Helin bana doğru eğilerek, “Efendim?” dediğinde kafamı kaldırdım.

“Yok bir şey, kahvaltılıklar diyorum, çok güzelmış.” Aradından küçük bir parça ekmeğe reçel sürüp Aras’ın ağzına uzattım, suratıma sempatik bir gülüş yerleştirdikten sonra Helin’i umursamadan Aras’la ilgilenmemin daha iyi olacağı kanaatine vardım ve “Yesene, eminim sen de çok beğeneceksin,” dedim.

Aras gülümsedi, başını eğip ağzını açarak ona uzattığım lokmayı yiyeceği sırada Helin, “Dur,” dedi telaşla, Aras’ın kaşları çatıldığında ekledi. “Onda üzüm var Aras, hoşlanmadığını söylemiştin.”

Ben Helin’in bu ayrıntıyı nereden bildiğini düşünürken Aras, “Öyle mi?” dedi ve direkt hızla geri çekilip elimin boş bir şekilde havada kalmasını sağladı. Üzümden hoşlanmıyor değildi, üzüme alerjisi vardı, yememesi gayet doğaldı. Benim şaşırdığım nokta Helin’in bunu nereden bildiğiydi.

Elimdeki lokmayı bırakmadan sert ifademle Helin’e baktım. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

Aras’ın bakışları benim üstümdeydi lakin ona dönmedim.

"Ah," dedi Helin gülümsemesini genişleterek. "Babam görüşmesinin olduğu bir gün babam henüz gelmediğinde baş başa bir yarım saat sohbet etme fırsatı bulmuştuk. Rap ikram etmek istemiştin, üzüm ve üzüm içeren şeyleri sevmediğini orada söylemişti."

Masadaki herkes pürdikkat onu dinledi. Bedenim aşırı kuskançlıkta dolarken Helin, "Doğru hatırlıyorum, değil mi?" diye sordu.

Aras'la çıktığımız çakma balayı aklıma geldiğinde, şarabı üzüm yüzünden içmeyişi anımsadım ve meydan okurcasına konuştum. "Evet, devam ediyor. Fransa'da balayındayken öğrendim ben de." Ardından sinirimi göz ardı edip gülümseyerek, elimdeki lokmayı kendi ağzıma atıp çiğnemedim yuttum. "Oysaki üzüm ne güzel şey, bundan mahrum olmak çok kötü."

Aras, sanki ağzını açıp bir kelam edeceği sırada söyleyeceğini duymak istemeyerek başımı başka tarafa çevirdim. O sırada Pusat sessizliği böldü.

"Ee, herkes doyduysa artık kayak yapmaya gidelim, ne dersiniz?"

Sadece Eda onu onaylar cinsten bir şeyler söylerken ben suskunluğumu korumuştum, zihnimde canlanan Aras-Helin diyalogu dün gece unuttuğum falcı kadının silüetini tekrar aklıma yaydı, iştahım kaçtı, hevesim söndü.

Masadan apar topar kalkıp kayak alanına gittiğimizde huzursuzluğumda zerre azalma olmamıştı. Etrafta delicesine eğlenip kahkaha atarak kayan insanları izliyordum lakin gördüğüm şey onlar değildi. Aklımda bir sürü konuşan ses vardı.

"Ay, nerede kaldı bu kayak eğitmenleri? Her an vazgeçebilirim söyleyeyim." Eda, sadece ve sadece beş dakika beklememiz yüzünden oldukça sinirlenmişti ya da öyle gözüküyordu, çaktırmamaya çalışsa da kayak yapmaktan korktuğunu anlıyordum.

“Gelirler birazdan,” dedi Pusat, Eda’ya arkadan sanır-
ken. “Uşudün mü sen?”

“Evet Pusat, içeri girsek olmaz mı? Uludağ’a geldik diye
kayak yapmak zorunda mıyız?”

“Caymak yok Eda!” diye aralarına girdim Pusat’ı bu fik-
rinden vazgeçirmesine izin vermemek amacıyla. “Mızıkçılık
yapma!”

Eda’nın elaya çalan gözleri bana döndü. “Eylül, karnıma
amansız bir ağrı girdi,” derken ellerini karnının üzerinde bir-
leştirdi. “Yok, ben vazgeçiyorum. Pusat, hadi içeri girelim.”

“Eda...” dediğimde başını salladı ve hemen arkasını dön-
dü. Pusat omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra peşinden
ilerlediğinde arkasından bağırarak için ağzımı açtım.

Fakat tam da o an boğuk sesli bir adamın “Merhaba-
lar,” demesiyle durmak zorunda kaldım. Başımı sesin geldiği
yöne çevirdiğimde kar gözlüğü nedeniyle suratını seçeme-
diğim adamın beklediğimiz kayak eğitmeni olduğunu an-
ladım. Şu anlık yüzünde seçebildiğim tek şey, sarıya çalan
kirli sakalıydı. “Beklettiğim için üzgünüm.” Sanki yüzünü
görmeyi merak ettiğimi anlamış gibi kar gözlüğünü alnına
doğru kaldırdı ve mavi gözlerini bizimle buluşturdu. “Ben
Eymen Ertuğrul, kayak öğretmeniniz Dilan Hanım az önce
sakatlandığı için size ben eğitmenlik yapacağım.” Gözlerim
şok içinde büyüdü. Bu adamı tanıyordum, otele geldiğimiz
ilk gün beni düşmekten kurtaran adamın ta kendisiydi.

Şaşkınlığımı fazla içimde tutamadan hayretle, “Aa, siz...”
dediğimde, sarışın adam yüzüne çarpık bir gülümseme yer-
leştirdi.

“Evet, nerede biri kayacak olursa refleks olarak müda-
hale ediyorum.”

Adamın kurduğu cümle beni sesli bir şekilde güldürdü-
ğünde Aras yüzünde mimik oynatmadan ciddiyetini koru-
yarak araya girdi. “İstediğimiz eğitmenin rahatsızlandığını
neden bize bildirmediniz?”

Eymen Bey, Aras'ın sorusuyla birlikte gülümsemesini siller gibi oldu. "Dediğim gibi Aras Bey, Dilan Hanım talihsiz bir kaza geçirdi, anlık gelişen bir olay, sizin de mağdur olmanızı istemediğimiz için ben geldim. Fakat endişelenmeyin, ben de en az onun kadar iyi bir eğitmenimdir."

Aras sert ifadesi, çatık kaşlarıyla adama bakarken dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermeden araya girdim. "Bundan şüphemiz yok Eymen Bey, sorun değil." Adam dudaklarını birbirine bastırarak gülümsediğinde kara bakışlarını üzerime yönelten Aras'a döndüm, parmak uçlarımda kulağına doğru yükseldim. "Buraya rahatlamak için geldik, nasıl ben kadın eğitmene bir şey demediysem sen de öyle yap ve sorun çıkarma," dedim belli belirsiz bir şekilde.

Çenesini kilitledi, sakın kalmaya çalıştığını anlıyordum. Umursamadım ve Eymen Bey'e döndüm. Helin meselesi yüzünden ister istemez hâlâ Aras'a kızgındım.

Eymen Bey, başta kayak takımıyla ilgili birkaç ön bilgi verdikten sonra hareketleri göstermek amacıyla konuştu. Gösterdiği her hareketi ben de aynı şekilde onu izleyerek yapmaya çalışıyordum. Aras'sa sadece koyu bakışlarıyla adama bakmakla yetiniyordu. En ufak yanlış hareketinde Eymen'in üzerine atlayacak gibi bir hali vardı ve bu da beni korkutuyordu. Geride bıraktığımız on beş dakikayı sorunsuz geçirmiş olmak mucize gibiydi.

"Bu, karsapanı hareketi," dedi Eymen bacaklarını açıp ayaklarını içe dönük bir şekilde çevirirken. "Tehlikeli anlarda, hayat kurtarır. Düşeceğinizi hissettiğinizde bunu yapmanız en kolay seçimdir."

Hareketi yapmaya çalışırken bile kayıp düşeceğimden korkuyordum. Cümlesini sonlandırıp anlayıp anlamadığımızı çözmek amacıyla bize baktığında, buzlaşan karla cembelleşen beni gördü, duraksadı.

Küçük bir kahkaha attı. "Öyle değil Eylül." Kayarak

yanıma gelip hızla arkama geçti. “Bacaklarını biraz aç.” Kolları omzumdan tutarken, rahat olmaya çalışıyordum ancak Aras’ın öyle bir bakışı vardı ki bu imkânsız kalıyordu. Rüzgârla birlikte yüzüme çarpan saçlarını tek eliyle nazikçe geriye attı. “Gerginsin, gevşemelisin.” Elleri bel oyuğuma yerleştirdi, gövdesi sırtıma değiyordu. “Bacakların...”

“Yeter bu kadar,” diyen Aras, içinde lazer olduğunu düşündüğüm bakışlarını Eymen’in belimde duran ellerine değdirdi. “Hareketi doğru yapıyor. Ellerini çekebilir...”

“Aras!” diye araya girdim bitirmesine imkân vermeden.

Ancak o bana bakmadan tıpkı Eymen gibi kayarak yanıma geldi. Kolumdan tutarak beni kendine çektiğinde Eymen’in elleri çoktan belimden inmişti. “Bu kadar öğrettiğiniz yeterli, gerisini ben hallederim.”

“Halledebileceğinizden emin misiniz?” dedi kafa tutar gibi. “Bunun için fazla agresif görünüyorsunuz.”

“Agresif?” diye sordu Aras, dudakları buz gibi bir gülümsemeyle iki yana kıvrılırken. “İstersen Eylül’e kayak yapmayı öğretmeden önce, sana agresif halim nasıl oluyor onu göstereyim?”

Eymen anlamlandıramadığım, içinde değişik bir ifade bulunduğunu düşündüğüm gülümsemesiyle onu cevaplayacakken tekrar, “Aras!” dedim ve o bana bakmazken kayak eğitmenime döndüm. “Özür dilerim. Ama devamını onunla çalışsam iyi olacak.”

Elbette Aras’la kayak falan çalışmayacaktım. Sadece kayak eğitmeni olan bu adamın kendisini birazdan gereksiz bir tartışmanın ortasında bulmasını istemiyordum. Artık birilerinin benim yüzümden gereksiz yere hırpalanmasını istemiyordum.

Eymen Bey, derin bir nefes aldı ve başını öylesine salladı. “Pekâlâ, siz bilirsiniz. İyi eğlenceler.”

Kafamı eğerek onu onayladım ve adam kayarak yanımız-

dan uzaklaşırken öfkeli gözlerimle hemen Aras'a döndüm.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Aras?"

"Belli değil mi?"

"Değil!" dedim itiraz dolu sesim ve soğuk nedeniyle ağzından çıkan buharlarla. "Hem de hiç değil! Buraya rahatlamaya getirdin beni güya ama diken üstündeyim. Ne yaptın da adamı kovdun şimdi?"

"Ne mi yaptın?" diye sordu sertçe. "Elini beline koydu, dokundu, yaklaştı. O beş dakika boyunca iyi bile dayandım, uzatma."

"Uzatma," diye tekrar ettim onu. "Ne güzel ya. Kıskaçlık sadece sana hak, değil mi? Benim her hareketime kanş ama kendin istediğini yap!"

"Ne yaptım kızım ben şimdi?" diye bağırdı. "Seninle ilgilenmekten başka ne yaptım?"

"Ne mi yaptın?" dedim gülerek ama bu öyle soğuk bir gülüştü ki gözlerime asla ulaşmadı. Önce bir sürü şey saymak istedim, Helin'le aralarında geçen diyalogu yüzüne vurmak, bağırıp çağırmak istedim. Sonrasında susup buradan gitmek girdi zihnime ve bu hareketin daha doğru olacağını düşündüm. "Hiçbir şey yapmadın." Sesim öyle sahte bir tonda çıkmıştı ki, esas cümlemin bunun tam tersi olduğu kuvvetlice aşikârdı. Arkamı dönüp soğuk kayak alanından çıkmaya çalışırken ayağımdaki gereksiz kayak aletiyle bunun ne kadar zor ve imkânsız olduğunu biliyordum.

Ben karda yürümeye çalışırken, daha doğrusu debeleinirken çok fazla gidememiştim ki bir el kolumdan kavradı. "Bunu yapmayacaksın."

Aras sert bir ses tonuyla bana âdeta emir verdiğinde omzumun üzerinden ona döndüm. "Bırak kolumu."

Gözlerini bir saniyelikine başka bir yere odaklayıp başını salladıktan sonra, "Yine başladık," dedi bezmiş bir tavırla, ardından tekrar bana baktı. "Eylül, ben kolunu bırakma-

yacağım, sen derdini anlatmadan şuradan şuraya gitmeyeceksin ve biz aramızdaki şu anlayamadığım sorunu çözüp tatilimize güzel bir şekilde devam edeceğiz. Anladın mı?”

“Benim sorunum falan yok,” dedim kolumu çekmeye çalışırken. “Konuşmak da istemiyorum haliyle. Bıraksana kolumu!”

“Neye bozulduğunu söylemeden bırakmayacağımı biliyorsun.”

Öfkeyle derin bir nefes alıp verdim. “Yakışıklı kayak öğretmenimi kovmana bozuldum. Oldu mu? Bırakacak mısın kolumu?”

Kurduğum cümle anında kaşlarının çatılmasına sebebiyet verirken, sertleşen yüz hatları, koyulaşan gözleriyle, “Eylül,” dedi, sesi oldukça öldüresiydi. “Asabımı bozma.”

Ellerimi göğsünün üzerine koyup gövdesini uzaklaştırmaya çalışırken kalp atışlarımı susturmaya çalıştım. “Bırak beni.”

“Neye bozulduğunu söyleyeceksin.”

“Hiçbir şeye bozulmadım.” Ona kafa tutmaya devam ediyordum, söylemeyecektim. Kendisinin fark etmesini bekleyecektim.

“Eylül, sinirleniyorum.”

Omuz silktim ve en azından kara bakışlarından kurtulmak amacıyla gözlerimi başka yöne çevirdim.

“Bana bak.”

“Bırak beni.”

“Eylül...”

“Aras!” Pusat’ın sesi Aras’ın bana söyleyeceği kelimelere balta sapladı fakat ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden çekmedik.

“Aras, bir işimiz çıktı.”

Pusat, soluk soluğa yanımıza geldiğinde, Aras’ın gözleri bir anlığına ona döndü. “Ne işi?”

“Önemli.” Bu kelimeyle, tekrar bana baktı Aras ve

“Böyle bitmedi,” dedi oldukça sert ifadesiyle. Bakışlarını umursamazcasına ondan çekip gri gökyüzüne yönelttiğinde ellerini kolumdan çekti.

Aras’ın peşinden Pusat’ın yanına doğru ilerledim.

Otelin lobisinin önüne geldiğimizde kıyafetlerimizin bulunduğu bölüme doğru gideceğim sırada tekrar tutulan kolumla duraksamak zorunda kaldım. Pusat, bizi yalnız bırakmıştı. Baş başa kaldığım Aras önce gözlerime, ardından dudaklarıma baktı. Dudaklarında hafif bir kıpırdanma ol- duysa da kendini toparladı. “Odaya çık ve ben gelene kadar bir yere ayrılma.”

İkimiz de sinirliydik.

“Tamam,” dedim dümdüz bir ses tonuyla konuşmayı uzatmamak amacıyla, aslında sormam gereken bir sürü şey vardı, “nereye gidiyorsun, neden gidiyorsun, kimle gidiyor- sun, ne zaman geleceksin?” tarzında fakat soramadım.

Kolumdaki elini indirip belimi sardığında beni kendine çekti ve tüm öfkesini bir kenara atarak dudaklarını alnıma bastırdı. “Seni seviyorum.”

Kurduğu cümle, öpüşü, midemde rengârenk havai fişkle- ri patlatırken irademi sakın tutmaya çalıştım, içten içe “Sana âşığım!” diye haykırsam da bunu dışavurmadım ve sadece “Üstümü değiştirmek istiyorum,” dedim.

Derin bir nefes alarak başını *ne yapacağım ben seninle* der gibi salladı ve kolunu belimden çekti. Hızla arkamı dö- nüp giyinme odasının kapı kolunu kavradığımda, “Dedikle- rim dışında bir şey yapma,” diye uyardı. “Gözüm üzerinde.”

Cevap vermeden içeri girdim.

Aras’ın dediğini yaptım ve otel odasına girdiğim andan sonra dışarı çıkmadım. Bir ara yanıma gelen Eda’yla mu- habbet etmişim lakin keyfim pek yerinde olmadığı için Eda bu muhabbetten pek fazla keyif almamış ve televizyon iz-lemek için odasına gitmişti. Bense okurum diye getirdiğim

Gurur ve Önyargı'nın sayfalarını karıştırıyordum fakat pek de okuyabildiğim söylenemezdi. Aklımda olan tek şey Aras'tı. Baktığım ancak içinde yazılanları göremediğim kitabı pes ederek kapattım. Sıkıntıyla ofladım ve kitabı yatağın yanındaki ahşap komodinin üzerine bıraktım. Bu sırada komodinin üzerinde duran telefonumun güç tuşuna basıp ekrana baktım.

Saat tam olarak on iki buçuktu, Aras'tan hâlâ bir ses seda yoktu. Sabah yaşadıklarımızı düşünüyordum durmadan, kahvaltıda gelen ve densiz cümleler kuran Helin sebebiyle Aras'a hak ettiğinden fazla sitem etmiş, surat asmıştım belki de. Bilmiyordum, kafam karıştı. İçimi huzursuz eden bir şeyler vardı, rahat değildim. Tüm gün boyunca Aras ve Helin'in hiç baş başa kalıp kalmadıklarını düşündüm ve daha da gerildim.

Neyden şüphe ediyordum? Aras'ın bana karşı olan duygularından mı? Hayır, bundan kesinlikle kuşku yoktu. Densiz olan Helin değildi, bendim. Elbette Aras'a sulanan birileri olabilirdi ve ben böyle durumlarda kendimi uzaklaştırmak yerine ona daha çok sığınmalıyım, sahiplenmeliydim. Ben ne yapmıştım? Bana son söylediği "seni seviyorum"una bile cevap vermemiştim. İçimdeki kasvet büyüdü.

Elimdeki telefonun tuş kilidini açtım. Aras'ın sesini duymak istiyordum, bu nedenle numarasını tuşladım. Tam arayağım sırada otel odasının kapısından gelen kart okutma sesiyle duraksadım ve hemen telefonu kapatıp doğruldum. Aras gelmiş olmalıydı.

Ellerimle saçlarımı gelişigüzel düzelttim, ayağa kalktım, kapıya doğru yürüdüm.

"Aras." Bu tok ses bana ait değildi. Bu, Helin'in sesiydi ve Aras'ı durdurmuş olacaktı ki kapı açılmadı. Kalbim delicesine atarken konuşmalarını daha iyi duyabilmek adına kapıya doğru sessizce yaklaştım. "Ben bugün için gerçekten çok teşekkür ederim." Ne için teşekkür ediyordu o? Bugün tüm gün Aras'la birlikte miydi? Kalbim ağrıdı.

“Teşekkür etmenizi gerektirecek bir durum yok, bu yapılanların karşılıklı olacağını biliyorsunuz.”

“Ah, evet,” dedi Helin, sesi gülümsüyor gibiydi. “Babamı sizden yardım almaya ikna ettim ve benim yüzümü kara çıkarmadınız. Size güvenmekle çok doğru bir karar verdiğimiz biliyordum. Otel sayenizde kurtuldu. Biz sayenizde kurtulduk.” Helin’in söylediklerinden çıkardığım anlamla yüreğimin üzerindeki baskı büyüdü. Helin ve babası Aras’tan yardım istemişti, otellerindeki bir sorun hakkında. Muhtemelen bu sorun otele musallat olan birkaç mafya adamı yüzünden kaynaklanıyordu. Ve Aras’ın buraya gelme amacı esasında o sorunu halletmek, Helin ve babasını refaha ulaştırmaktı.

Bana bu tatili benim kafamı dinlememi istediği için ayarladığını söylemişti ancak işin gerçeği o değildi. Buraya benim kafamı rahatlatmak için değil de bu Helin denen kadını ve boğucu otelini korumak için gelmişti, gelmiştik. Yani, Helin’le burada karşılaşması da tesadüf değildi.

İnanmak istemediğim gerçekler yüzüme vurulmaya çalışırken boğazıma barikat kuran kasvetin yutkunmamı engellemeye çaba gösterdiğini fark ettim. Bırakın yutkunmayı, nefes dahi alamıyordum doğru düzgün.

Aras, “Ben üstüme düşeni yaptım, sıra sizde,” dedi.

Helin hemen, “Hiç şüphelen olmasın,” diye yanıtladı. Sesindeki cilveli ton hiç silinmiyordu. “Bundan sonra yönümüz sadece sensin.”

Aras resmiyetini koruyarak, “İyi geceler,” dediğinde aynı karşılığı aldı ve Helin’in uzaklaştığını topuk seslerinden anladım ve hemen birkaç adım geriledim.

Aras kapıyı açıp içeriye doğru ilk adımını attığında gözlerimiz buluştu. Bakışları karşısında olmamı beklemiyormuş gibi anlık bir hayrete uğradı ve “Eylül,” dedi şaşkınlığını gizlemeyen sesiyle. “Neden uyumadın?”

Karşısında öylece dururken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Konuşmadan önce ellerimi yumruk yaptım, derin derin solumaya çalıştım fakat pek de başarılı olamadım. Dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra, “Beni kandırdın,” dedim hayal kırıklığı dolu sesimle.

“Güzelim,” dedi beni sakinleştirmek ister gibi iki elini havaya kaldırdığında. “Sandığın gibi değ...”

“Aramızda gizli saklı bir şey olmayacağını konuşmuştuk ama sen beni kandırdın!” dedim cümlesinin devamını beklemeden, saate aldırmadan sesimi yükselterek. “Bana, buraya beni motive etmek için geldiğimizi söyledin. Meğerse gizli Helin isimli prensesi korumak için gelmişiz!”

Benim aksime gayet sakin bir tavırla, “Dinle,” dediğinde başımı iki yanıma doğru salladım.

“Duymak istemiyorum!” dedim. Üzerimdeki pijama takımına, ayağımda ayakkabı olmamasına aldırmadan yanından geçip gitmek adına hızla yürüdüm.

“Dur dedim!” diyerek tam onu geçeceğim sırada bileğimden kavrayıp beni kendine çevirdi. Ondan kurtulmak için debelendim ve “Dokunma bana!” diye bağırdım.

“Bağırma, her şeyi anlatacağım.”

“Duymak isteyen kim!” dedikten sonra kolunu savurmak için bir hareket yaptım.

Ancak tam da o an beni hızla kendine çekmesiyle gövdem sert bir şekilde ona çarptı. Bedenim kolları ve bedeni arasında sıkışırken sinirle solumamdan dolayı hızla inip kalkan göğsüm gövdesine çarpıyordu. Aynı sertlik onun yüzünde de vardı, kara bakışları milimlik bir mesafeden gözlerime odaklandı. “Dinle dediysem, dinleyeceksin,” dedi son derece itaat edilmesini isteyen bir ses tonuyla.

Omuzlarımı hareket ettirerek kıpırdanıp kolları arasından çıkmaya çalışıyordum ancak bu hareketim kollarını daha fazla sıkmasından, ona daha fazla sarılı kalmamdan

başka bir işe yaramıyordu. En sonunda bu çırpınışlarımın bir faydası olmayacağını anladım ve “Neyi dinleyeceğim neyi!” diye bağırdım. “Beni nasıl kandırdığını mı!”

“Seni kandırdığım falan yok!”

Yüzüme yerleşmeye çalışan isterik gülümsemeyi engellemeye çalıştım ve başka bir yöne baktım. Ardından tekrar ona döndüğümde sinirden altdudağımı dişledim. “Sana. O kadının. Burada. Olup. Olmadığını. Biliyor muydun. Diye. Sordum.”

“Biliyordum!” diye yanıtladığında, gerçeği dudaklarından duymak bende daha ölümcül bir etki oluşturdu. Öfkemi daha fazla içimde tutamadan göğsüne dayalı yumruk yaptığım ellerimle ona sertçe vurdum. Bu onda zerre tepki oluşturmadı. “Biliyordum fakat elbette sana buraya gelişimin bir de bu sebebini söylemeyecektim! Seni gergin olaylardan uzak tutmam gerekiyordu, bununla birlikte ne kadar kalaçağımın belli olmadığı bu yere sensiz gelemezdim.”

Şaka yapmış gibi gülümsedim. Dudaklarımdan “Hah!” kelimesi döküldü. “Bana sıkılacağım, gerileceğim olaylardan bahsetmiyorsun ama tüm gün ortalıkta görünmeyip nerede olduğun hakkında hiçbir haber vermememin beni nasıl sıktığını bilmiyorsun!”

“Eylül...” dediğinde göğsündeki ellerimi geriye çekip havaya kaldırdım. “Bu kadar yeter Aras, iyi hissetmiyorum. Bugün daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ne yaptıysam seni üzmem istemediğimden...”

Bakışlarımı ondan kaçırıp dolan gözlerimi görmesini engellemeye çalıştım. “Bu saçma yerden gitmek istiyorum, hemen.”

İkiletirse eğer kavganın daha da büyüyeceğini hissettiğinden üstelemedi, kollarını benden ayırdı ve beni serbest bıraktı. Dakikalar içinde hazırlanarak geldiğim andan itibaren içimin hiç ısınmadığı bu otelden çıktığımızda arkama bir kez bile bakmadım.

Bölüm On Sekiz

Körpe Cesaret

Eda'yla alışverişe çıkmamak için daha önce neredeyse yemin edecek raddeye gelmiştim fakat hayat şartları beni yine bu yorucu maceranın içinde atıyordu. Otuzdan fazla mağazaya girmiş, yüzden fazla kıyafeti incelemiştik ancak sonuç sıfıra sıfır elde var sıfırdı. Vakit akşam olmuştu, girdiğimiz her butiğin içindeki dinlenme koltukları bana sıcak, rahat ve yumuşak yatağım gibi görünüyor, çölde susuz kalan bir bedevinin göl serabı görmesi gibi seviniyordum. Tabii bu sevincim Eda'nın kolumu dürtmesiyle yarıda kalıyor ve yatak hayalim bir *puf* diye yok oluveriyordu. Şimdiyse tek istediğim içinde olduğum arabanın koltuğunda kıvrılarak uyumaktı, takatim yoktu.

“Bak Eylül, bu son yemin ederim. Bu butiğe de harika diyorlar, daha doğru düzgün hiçbir şeyimi tamamlamadık. Şurada düğünüme ne kaldı?”

Kapattığım gözlerimi aralayarak arabadan inen sevgili arkadaşşıma bezgin bir ifadeyle baktım. “Son on beş mağaza için de aynısını söylemiştin.” Başımı salladım, bütün eklemelerim ağrıyordu. “Tüm eksiklerini bugün halledeceksin diye bir şey yok.”

Sempatik bir şekilde gülümsedi. Elini bana doğru uzattıktan sonra, "Hadi Eylül..." dedi. "Yemin ederim son bu. Bak en yakın arkadaşın evleniyor, aa niye böyle yapıyorsun?"

"Eda, gerçekten bütün eklemelerim ağrıyor. Yarın devam etsek..."

"Ağrıyan eklemelerin değil, beni kandırma. Aras'la aranız bozuk diye modun düşük günlerdir, yarın da farklı olmayacaksınız." Evet, o Helin denen kadının otelindeki son günümüzden beri -ki bu yaklaşık üç güne tekabül ediyordu- Aras'la doğru düzgün konuşmuyordum, mesafeliydim. Sebebi her ne olursa olsun böyle bir konuda kandırılmak zoruma gitmişti. Ne zaman atlatacağımı ise bilmiyordum.

Eda düşüncelerimi baltalamak ister gibi, "Hadi... Son dedim, yoksa küseceğim," diyerek kolumdan tutup beni dışarı çekiştirdiğinde şoförü Akın, bize bıyık altından kısı kısı gülüyordu. Bir kez daha el mahkûm Eda'nın beni tekrar dışarı çıkarmasına izin verdim ve yağmurun ıslattığı yollardan bilmem kaçınıcı butiğe doğru yürümeye başladım. Eğer Masal bir arkadaşıyla buluşmaya gitmeseydi benim bu ölümcül zahmeti çekmem gerekmeyecekti. İçten içe, *Alacağım olsun Masal...* dedikten sonra adımlarıma devam ettim ve Eda'yla beraber Rose Poudre isimli butiğin içine girdim.

Burası dışarıdaki karanlığın aksine apaydınlık bir mekândı, yerden tavana kadar her şey pembeyle süslenmişti ve insanın içine ferahlık yaydığı yadsınamaz bir gerçektir.

İçeri adım attığımız an kendisinden önce topuk seslerinin geldiği, uzun, kahverengi dalgalı saçlara sahip balıketli bir kadın karşımıza geçti ve gülümsedi. "Hoş geldiniz hanımlar." R harfini yumuşak g gibi söylüyordu, aksanından belliydi Türk olmadığı.

"Hoş bulduk Mary," diye karşılık veren Eda düşüncemi doğruladı. Girdiğimiz tüm mağazaların sahiplerini tanıyor-du ve hepsiyle de şaşırılacak derecede yakındı.

Mary, Eda'nın koluna girdi ve onu kendisiyle beraber yürüterek konuşmaya başladı. "Eda, güzelim senin için en güzel kataloğu hazırladım."

"Merhaba Eda Hanım."

"Bugün çok şıksınız Eda Hanım."

Yanından geçtiğimiz her çalışan gülümseyerek Eda'ya bir şeyler söylüyorlar, bana ise sadece tebessüm etmekle yetiniyorlardı, tabii ben başımı kaldırıp onlara bakarsam...

Uzun bir müddet Mary, Eda'ya katalogdan modelleri gösterdi, özelliklerini saydı. Eda ise içlerinden buz mavisi, kabarık eteğe sahip, üzeri boncuk işlemeli ve oldukça kabarık bir elbiseyi seçti ve denemek amacıyla kabine girdi, kınası için seçtiği yirminci elbise olabilirdi bu!

Eda üzerini değiştirirken ben müşterilerinin hepsinin sosyetik ve bakımlı kadınlardan oluştuğu butiğin rahat, pembe koltuğuna oturup kahvemi yudumluyor, bir yandan da uyuma hayali kuruyordum.

Aklımdaki fikre uyarak kafamı koltuğun başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım. Birkaç saniye öyle durmamın ardından duyduğum tiz çığlıkla uyuma düşüncem yerle bir oldu, gözlerim bu sesin kimden ve neden çıktığını görmek amacıyla anında açıldı.

Biraz sonra, Eda'nın bulunduğu kabin tarafından bir kadın topluluğu korkuyla çıkışa doğru koşmaya başladı. Hemen sonrasında, "Ön kapıyı kapatın lan!" diye bağırды bir adam. Eda ortalıkta görünmüyordu. Neler olduğunu anlamak amacıyla endişeyle atan kalbimi umursamadan kabine doğru bir iki adım attım. O sırada oradan benim tarafıma doğru gelen iki kişi duraksamama neden oldu. Bir erkek, yanındaki kadının boynuna kolunu geçirmişti ve kafasına silah dayayarak onu rehin almıştı.

O erkek, Eda'nın nikâh masasında, "Hayır," diyerek terk ettiği eski nişanlısı Baran'dı ve Baran'ın alnına silah dayayarak rehin aldığı kadın Eda'ydı!

Yüreğim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atarken birden, “Eda!” diye bağırdım ve onlara doğru koştum. O anda beni fark eden Baran elindeki namluyu bana doğru tuttu ve ani bir fren yapmamı sağlayarak, “Yaklaşma!” diye bağırdı. “Yaklaşma yoksa yemin ederim vururum seni!”

Endişeyle titreyen vücudumun beni sersemleştirmesine izin vermeden, “Bırak Eda’yı!” diye bağırdım.

Eda en ufak bir tedirginliğin olmadığı gözleriyle bana baktı ve “Sen karışma Eylül,” dedi güçlü bir ses tonuyla.

O sırada Baran silahını Mary’ye çevirerek, “Açtın mı lan arka kapıyı!” diye sordu. Beti benzi atan kadın, korkuyla titreyerek ellerini yukarı kaldırdı. “E-e-eyet,” diye kekeledi. Baran, çatık kaşlarıyla geri geri giderken Eda’yı da kendiyile sürüklüyordu. Silahını odadaki herkese doğru nişan aldığından kimse ona yaklaşmaya cesaret edemedi ve saniyeler içinde arka kapıya vardı.

Kapıdan çıktıkları an vurulmak falan umurumda olmadı ve “Eda!” diye bağırarak peşlerinden koşmaya başladım. Diğer yandan cebimden telefonumu çıkardım ve koşarken Aras’ın numarasını tuşlamayı düşündüm. Arkalarından dışarı çıktığımda eski model bir arabanın çalışır vaziyette olduğunu gördüm ve oraya doğru koşmaya devam ettim. Ancak ben arabaya yaklaştığım an Baran ucunda susturucu takılı silahıyla benim tarafıma doğru bir el ateş etti, başımı tutarak telaş içinde yere çöktüm. O ise arabasının tekerlerine tiz bir çığlık attırarak hızla yola çıktı.

Gök, yeri oynatırcasına gürledi, tehlikeli ışığa sahip yıldırım karanlık sokağı birkaç saniyeliğine aydınlattı. Bir araba hızla uzaklaşırken, diğer bir arabanın farı yüzümü hedef aldı.

Karar vermek için, sadece üç saniyem vardı...

“Eylül, neredesin?”

Kulağıma tuttuğum telefonumdan çıkan ses, benden bir yanıt beklerken sonunda kararımı verdim ve yol kenarında-

ki arabaya doğru koşarak benden bir yanıt bekleyen Aras'a cevap verdim. "Baran, Eda'yı kaçırdı!"

Suluk soluğa bir şekilde durumu izah etmeye çalıştığımda, "Ne?" diye kükredi Aras. "Sen neredesin!?"

Yağmur damlaları oldukça sert ve yoğun bir şekilde bedenime çarparken Eda'nın şoförü Akın'ın içinde bulunduğu arabanın ön yolcu koltuğuna bindim ve çenemle yolun ucunda hâlâ görünen arabayı işaret ederek bağurdım. "Öndeki arabayı takip et, çabuk!"

"Yenge, ne oluyor?"

Akın'a da hızlı bir şekilde olayı açıkladım. Gazı köklemeden hemen önce, "Ama..." dediğinde, "Akın, aması maması yok, izini kaybediyoruz hadi!" diye bağurdım.

"Eylül, ne yapmaya çalışıyorsan hemen vazgeç." Aras konuşmaya başladığında Akın söylediklerini duymasın diye telefonun sesini kısıtım. Yoksa bu cümlelerle bu adam kesinlikle takip etmezdi. "İn o arabadan, eve dön hemen!"

"Evet, evet Aras, dediğin gibi onu takip ediyoruz."

"Ne takip etmesi?" diye kükredi telefonun diğer ucundan. Öyle ki az kalsın sanki karşımdaymış gibi korkuyla yerimde sıçrayacaktım. "İn dedim, biz halledeceğiz, seni almaya adam gönderiyorum. Eylül!"

"Ben de seni seviyorum..." diyerek telefonu kapattığımda Aras'ın daha fazla arayacağını bildiğimden hızla sesini kısıtım. Aynı zamanda ona konum göndermeyi ihmal etmedim.

Yaptığımdan pişman falan değildim çünkü biliyordum ki Eda benim yerimde olsa aynı çılgınlığı yapardı. Ve ben, kaçırılmışımdım. O hissin ne kadar berbat bir şey olduğunu iyi biliyordum. Sevmediğin bir insan seni zorla alıkoyuyordu, etrafında sevdiğin kimse yoktu, kaçışın yoktu, yolun yoktu, gün bir türlü aymıyordu. Hep bir umut bekliyardın kirli ellerin açtığı o kapıdan istediğin kişinin girmesini. Ama olmuyordu.

Yaşadıklarım perde perde gözlerimin önüne gelirken sert bir şekilde yutkundum ve boğazımdaki yumrunun dağılma-

sunu bekledim. Hayır, kesinlikle Eda'nın benim yaşadıklarımı deneyimlemesine fırsat vermeyecektim. Buna bugün engel olacaktım, her ne pahasına olursa olsun.

Akın'ın kolçağın üzerine bıraktığı telefonu titrediğinde ondan önce atıldım ve telefonu Aras'ın yüzüne kapattım.

Akın göz ucuyla bana baktı. "Kimdi arayan yenge?"

Elimle yolu işaret ettim. "Kimse kim, şimdi konuşamazsın. Eda'yı yakalamamız gerekiyor, duymadın mı Aras'ı?"

Başını eğerek onayladı beni ve tekrar yola baktı. Arabanın silecekleri ıslanan camı aralıksız siliyor, böylece görüş açımız bozulmuyordu. Aradaki mesafenin hâlâ azalmadığını görünce yanımdaki korumaya telaşlı bir şekilde bağıştım. "Hızlan biraz, onları kaybedeceğiz."

"Hava yağmurlu. Biraz daha hızlanırsam kaza yapabiliriz."

"Olmaz bir şey."

Cümleme sığınmış olacak ki, araba biraz daha hızlandı. Ardından gözleri bir kez daha bana değdi. "Emniyet kemeri."

Dediğini ikiletmeden emniyet kemerini omzumdan geçirdiğimde telefonumun yanıp sönen ışığı tekrar gözümü aldı; Aras arıyordu.

Yine açmadım.

Ekran kapandığında bu sefer Akın'ın telefonu çalmıştı. Sağ elini direksiyondan çekerek telefonunu almak için bana uzattı. "Olmaz!" diye bağıştım. Sorarcasına bana baktığında ekledim. "İzi kaybediyoruz, görmüyor musun?"

"Önemli bir şey olabilir."

Söylediğini önemsemeden telefonunu kapattım.

"Yenge, ne yapıyorsun?"

"Bak, o bizim geri dönmemizi söyleyecek tamam mı?" dedim ve derin bir nefes alıp ekledim. "Seni buna ikna etmeye çalışacak ve biz geri dönünce ne olacak biliyor musun Akın? Eda'nın izini kaybedeceğiz. Ondan sonrası hep karanlık, günlerce arayacağız, bir iz bulmaya çalışacağız ama

olmayacak... Yapamayız, anladın mı? Ona bu kadar yakinken gözümüzün önünde kayıp gitmesine izin veremeyiz.”

Kahverengi gözlerini bana değdirdikten sonra tekrar yola döndü. “Abi beni gebertir.”

“Merak etme,” dedim teselli verircesine. “Hiçbir şey yapamaz; biz doğru olanı yapıyoruz. Hem Başkan, Eda’yı sana emanet etmemiş miydi?” Başkan’ın adını söylerken sesimin tiksinti dolu çıkmamasına özen göstermiştim, keza o adamdan hâlâ iğreniyordum.

Akın’ın yutkunduğunu çıkıntılı âdemelmasındaki hareketlenmeden anladım. “Haklısın yenge. Onu bu şekilde bırakamayız.” Nihayetinde duyduğum bu cümle beni rahatlatırken sakın bir nefes verdim, ardından hızlanan arabanın içinde koltuğun kenarına tutundum.

Aradaki mesafe gözle görülür bir şekilde azaldığında, patlama sesleri boş yolu doldurmuştu. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Akın sesli bir küfür savurup, “Ateş ediyor şerefsiz, bizi fark etti,” diyerek sol elini direksiyondan çekip beline attı ve tabancasını çıkardı. “Yenge, eğil sen.”

Dediğini ikiletmeden ellerimi başıma koyup aşağı eğildim. Akın ve Baran’ın silahlarından çıkan kurşunlar etrafa, arabaların çeşitli yerlerine isabet ediyor, gözlere aksiyon filmlerini aratmayacak bir sahne bahşediyordu. Önceki Eylül bu sahne karşısında donup kalır, korkudan konuşamayacak hale gelirdi. Ama şimdi, dünyanın en doğal olayını izliyormuş gibi hissediyordum ve en ufak bir endişem yoktu.

Korktuğum tek konu vardı, o da Eda’yı o adamın kaçırmasına izin vermektir, tedirgin olduğum tek şey, arkadaşımın sevmediği bir adam tarafından zorla alıkoyulması düşüncesi idi ve bende buna izin verecek göz yoktu. Eda’yı o arabadan indirecektim, ne pahasına olursa olsun.

“Ah!” Akın acı dolu iniltisinin hemen ardından direksiyon hâkimiyetini anlık bir şekilde kaybetti ve araba kontROLSÜZCE oynadı.

Kafamı telaşla ona çevirdim. “Neyin var?”

Ateş etmeyi bırakıp elini içeri aldı, parmaklarından kol-
larına doğru yayılan kanı gördüm ve “Vurulmuşsun!” diye
bağırdım.

Dişlerini sıkarak acı içinde, “Elim uyuşuyor...” dediğinde
kaşlarımı çattım. Sağlam eli hâlâ direksiyondaydı, kan ren-
gine boyanan elindeki tabanca dizlerinin üzerine düşmüştü,
bunun yanı sıra Baran arabaya doğru çokça ateş etmeye
devam ediyordu.

Birden arabanın ön camına isabet eden kurşun, kurşun-
geçirmez camın çatlamasına aynı zamanda direksiyon hâ-
kimiyetinin bir kez daha kaybolmasına neden oldu. Akın’ın
sıktığı dişlerinin arasından bir küfür daha yayıldı. Bunun
üzerine ben daha fazla düşünmeden sağ dizinin üzerindeki
silahı elime aldım. Kahverengi gözleri ne yapmak istediği-
mi anlamış gibi üzerime değdiğinde, “Hayır!” dedi acısını
gizlemeye çalışarak, hemencecik. “Yenge, sakın. Birazdan
mermisi biter, sakın o elini dışarı çıkarmayı düşünme. Bu
çok tehlikeli!”

Onu dinlemeden sürgüsünü çektiğim silahı avucuma yerleş-
tirdim, işaretparmağımı tetiğin üzerine koyup ateş etmeye ha-
zır hale getirdim. “Ne kadar erken durdurursak, o kadar iyi.”

Akın tekrar, “Yenge!” diye bağırdı.

Cesaretimi kaybetmemek adına beklemeden kolumu
camdan çıkardım ve hedef aldığım arabaya doğru ateş etme-
ye başladım. Aras’la yaptığım atış çalışmaları az çok aklıma
geliyordu fakat tekniğim daha çok doğaçlamaydı. Sadece
kendime güvenmeyi seçmiştim, yapacak başka hiçbir şeyim
yoktu. Eğer *Titanik*’te, gemi batarken Rose daha önce hiç-
bir deneyimi olmamasına rağmen elindeki baltayla Jack’in
kelepçesini isabetleyip onu kurtarmayı başardıysa, ben de
önde giden eski model siyah arabanın tekerleklerinden bi-
rine isabet ettirip aracı durdurabilirdim.

İmkânsız diye bir şey yoktu, tüm olay kendine güvenmekteydi.

“*Sen güçlüsün Eylül.*” Aras’ın kurduğu bu cümle kulaklarımda yankılandı. “*Güçlüyüm,*” diye fısıldadım ve bir el daha ateş ettim. “*Ben güçlüyüm.*”

Bir kez daha ve bir kez daha...

İlk baştaki acemi atışlarımın daha usta bir hal aldığını, kurşunlarımın nihayet arabaya isabet ettiğini belli eden yansıma sesleriyle anlamıştım. Baran’ın ters tarafına geldiğimden atışları bana pek ulaşamıyordu ve bu lehime işliyordu.

Baran kullandığı arabayı sol virajdan döndüreceği sırada bir el daha ateş ettim.

Ve işte tam da o an araba tiz bir çığlık attı, Akın, “Yenge tutun!” diye bağırdı ve öyle sert bir fren yaptı ki; ön cama âdeta kafa attım. Alnım acı içerisinde sızladı, bir an nefes alamadım, zaman ağır çekime girdi, gözlerim birkaç saniyelikliğine karardı, kulaklarım cınladı. Nefessizlik beni rahatsız edince yaşadığımı anımsadım ve ağzımdan sık soluk alıp vermeye başladım.

Hissettiğim ince sızının eşliğinde avucumun içini başıma bastırdım ve ilk olarak yan tarafımdaki Akın’a baktım. Telaşla, “Kaza yaptılar,” diyen Akın kanayan elini –acısına alışmış olacak ki– umursamadan hızla kapısını açtı, hemen dışarı çıktı. Kazanın nerede olduğunu anlamak amacıyla gittiği yöne baktım.

Baran’ın kullandığı araba tekerine isabet ettirdiğim kurşunun etkisiyle yoldan çıkmış ve kenardaki ağaçlardan birine çarparak durmuştu. Gördüğüm bu manzara karşısında gözlerim irileşti, Akın’ın arkasından kapıyı aceleyle açtım ve beklemeden dışarı çıktım. Sağanaktan çiselemeye dönen yağmurun altında kaportasından duman çıkan arabaya doğru koşarken, “Eda!” diye bağırdım. Kalbim, göğsümü delercesine atıyor ve nefesim ciğerlerimi yakar gibi yayılıyordu soluk

borumdan içeri. Çamurlu yolda sapasağlam yürüyebilmek imkânsız gibiydi, düşmemek için yerle cebelleşiyordum.

Akın, Eda'nın bulunduğu arabaya çoktan varmış, ön yolcu kapısını açmıştı. Aramızdaki mesafe gözle görülür bir şekilde azaldığında, Eda'nın sesini duydum. "Kemer!" diye bağırdı. "Kemer sıkışmış, çıkaramıyorum!"

"Tamam, tamam hallettim." Akın doğrulup cebinden bir çakı çıkardıktan sonra tekrar Eda'ya doğru eğildi ve tahminimce emniyet kemerini kesmeye başladı.

Akın kapının önünden çekilip çıkması için ona yol bıraktı. Eda seri bir hareketle arabadan indi, bense sevinç ve heyecan karışımı bir sesle adını söyledim. "Eda!"

Bana baktı fakat gülümsemedi, suratında korku dolu bir ifade, bakışlarında belirgin bir boşluk vardı. Yanına ulaştığım an ona sarıldım, eli sırtıma birkaç saniye sonra kapatabildi ancak. Bedeni bir yaprak gibi titriyor, kalbi büyük ayaklar tarafından ezilmek üzere olan bir kuşunki kadar hızlı atıyordu. Kesik kesik, sık sık soluyordu.

Ayrıldığımızda hemen yüzüne baktım ve "Bir şeyin yok, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı sadece. Cevap veremedi. Şoka girdiğini anlamak pek zor değildi.

Eda'nın bakışları arabaya yöneldiğinde ben de aynı yere baktım. Akın bu sefer aracın şoför kapısını açmış ve içinden eli yüzü kanla kaplı Baran'ı çıkarmıştı. Gördüğüm bu manzara hafiften midemi bulandırdı.

"Yaşıyor mu?"

"Böylelerinin kolay öldüğü nerede görülmüş?" diye yanıt verdi Akın, ardından soluk soluğa, elindeki kurşun yarasını umursamadan halsiz bedeni yerde sürükledi.

Eda'yı arabaya görürdüm, su verdim, sakinleşmesini bekledim. Dakikalar boyunca bir şey söyleyemedi, ağzını bıçak açmadı. Onu ilk defa bu kadar korkmuş görüyordum ve bu

ister istemez garibime gitmişti. Ben Eda'nın bu durumlarda benden daha güçlü olacağını sanırdım ancak esas durum hiç öyle görünmüyordu. İnsan başına gelmeyen hiçbir acıyı alçak göremezdi, neye nasıl dayanacağını bilemezdi.

“Eda!”

Anı bir fren yapan arabanın tekerleklerinin çıkardığı tiz çığlığın etrafta yankılanışının ardından Pusat'ın haykırışı duyulduğunda, içinde olduğumuz aracın açık kapılarından dışarı baktım. Pusat korumaları geride bırakarak koşar adımlarla bize doğru geliyordu. Mesafe azaldığında gözleri Eda'yı buldu, hemen “İyisin,” dedi, “İyisin, değil mi?” diye ekledi. Aracın içine girebilmesi ve nişanlısıyla ilgilenebilmesi adına dışarı çıktım ve ona yer bıraktım.

Onlar birbiriyle ilgilenirken ben kafamı soluma çevirdim ve Akın'a yardım edip Baran'ı taşıyan birkaç korumayı daha gördüm. Üçten fazla araba gelmişti.

Sonrasında üzerimde hissettiğim bakışların etkisiyle önüm döndüm ve tüm heybetiyle bana doğru yürüyen Aras'ı görünce rahatladım, dakikalardır birden fazla macera atlatan yüreğim hafiften sakinleşti. Tam karşıma geçtiğinde, “Aras,” dedim ve kollarım günlerdir yaklaşmadığım kocama sarılmak için hareketlendi.

Ancak ben ondan yumuşak bir tavır beklerken Aras'ın, “Sana ben ne dedim!?” diye kükremesiyle olduğum yere mihlandım, havalanan kollarım durdu.

Kavisli kaşları çatılmış, uzun kirpiklerin çevrelediği gözleri her zamankinden daha koyu bir hal alıp gecenin siyahlığını gölgede bırakmıştı. Sinirliydi ancak bu siniri korkunun etkisiyle oluşmuş bir sinirdi. Onu korkutmuştum, anlayabiliyordum ancak bu şekilde bağırmasını kesinlikle beklemiyordum. Etraftaki her şey susmuş, yağmur bile onun korkusundan dinmiş gibiydi.

Afallayarak yutkundum. Bana sinirlenmemeliydi, yaptı-

ğım yanlış bir şey değildi. Benim sayemde Eda şimdi sapa-sağlamdı ve Baran etkisiz haldeydi. “Seni dinleyemezdim.”

“Neden?” dedi kollarımı sert bir şekilde tutup yüzlerimi zi daha yakın bir konuma getirerek. “Neden lan? Neden?” diye haykırdı. “Neden dinlemiyorsun, neden her defasında, *Acaba başıma bir şey geldi mi?* diye düşünmek zorunda bırakıyorsun beni? Neden her defasında beni seni kaybetmekle sınıyorsun? Neden!”

“Ben, düşündüm ki...”

“Düşünme!” diye kükredi. “Sen hiçbir şey düşünme. O küçük beyninle bir şeylere karar vermeye çalışma. Bir kere de dinle ulan beni, bir kere de çıkma sözünden! Ama yok, Aras kim ki? Başına buyruk bir Eylül’ümüz var, cüssesine bakmadan her şeyi halletmeye çalışan, asla kendini düşünmeyen!”

“Abi, sakin...”

“Sen karışma,” diye bağırdı aramıza girmeye çalışan Akın’a bakmadan. Ardından ekledi. “Kimse karışmasın!”

Tüm insanların gözü önünde bana bağıırıp küçük düşürmesi sinirime dokundu, kalbimde büyük bir burukluk belirdi. Bunların hiçbirini duymak istemiyordum, son zamanlardaki tüm sorunlarımızı elimin tersiyle itip ona sarılmayı düşünmüştüm ben sadece... Oysa o acımasız cümlelerle beni vurmaya devam ediyordu. Sinirle soludum, yanaklarımın içini kemirdim ve kaşlarımı çattım. “Bırak kolumu.”

“Bir daha benim işlerime karışmayacaksın!”

“Neye karışıp karışmayacağıma ben karar veririm!”

“Eylül!”

Kolumu saran elleri iyice sıkılaştığında, “Bırak kolumu dedim!” diye karşılık verdim. “Ne Eylül ya ne? Ben senin karınım, çocuğun değil! Sürekli senin istediğin gibi yaşayamam anladın mı? Zor durumda kendi kararlarımı verebilecek bir kapasiteye sahibim çok şükür!”

“Aman ne kapasite...” dedi çatık kaşlarını, öfkeli bakış-

larını en ufak bir şekilde bozmayarak. “O küçük kapasiten kendinde kalsın. Bir daha sakın,” dedi ve bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi daha da kapattı. “Ama sakın, benim işlerime burnunu sokma. Yoksa sana yapacaklarımı tahmin bile edemezsin; kimse tahmin edemez!”

Kararan gözleri alev saçarak bir şekilde gözlerime odaklıydı, kolumda hafif bir sızı vardı lakin zerre umursamıyordum. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra kaşlarımı çattım, gözlerimden aciz bir damlanın süzülmesine izin vermeden dişlerimi sıktım ve kollarımı sertçe çekerek Aras’ın hâkimiyeti altından çıktım. Nihayet kan dolaşımının devam ettiği dirseklerim rahata kavuştu, içimi feci bir öfke sisi doldurmayla başladı. İnsanların gözü önünde beni azarlamış, güçsüzlüğümü ağzına alarak ezdikçe ezmişti. Birbirimize karşı delicesine bir hırsla dolmuştuk ve şu saatten sonra Aras’la bir kelime daha konuşamazdım. Haksız yere beni azarlamıştı, insanların gözleri önünde küçük düşürüp kırılğan ruhumu paramparça etmişti.

Burkulan yüreğim ve büyük bir yumrunun yerleştiği boğazım eşliğinde ona arkamı dönüp arabaya doğru yürüdüm. Eda’nın güçlü tutmaya çalıştığı adımları da bana eşlik ediyordu fakat Aras peşimden gelmedi.

Siyah Range Rover’in önüne geldiğimde Eray arka kol tuğun kapısını açtı ve içeri girmemi bekledi. O an son bir öfkeyle sol tarafıma baktığımda Aras’ın Baran’ı taşıdıkları arabaya bindiğini gördüm, büyük ihtimalle o şeref yoksunun cezasını vereceklerdi.

Gözlerimiz son kez birbiriyle buluşmadı.

Bölüm On Dokuz

Gerçek Aşk

Aras'la tartıştığım günlerin, geceleri daha uzun oluyordu. Uyku bedenime uzun müddet uğramıyordu, onun eve geldiğini anlayana kadar uyumuyordum. Evvelsi gece ve dün de onlardan biriydi, Aras eve sabah altıya doğru gelmişti, kapıyı açış sesini duymuştum, tıkırtılarını, odaya girişini. Beni odada görmeyince şaşırmıştı muhtemelen, ardından dakikalar sonra Eda'nın odasına gelmiş, kapıyı tıklatmıştı. Açmamış, ses de vermemiştim. Gözlerimi kapatıp uyumayı denemiştım bir kez daha.

Ve sadece iki saat uyuyup kafeye gitmek için tekrar uyanmıştım.

Hava karanlıktı, gece boyu dinmeyen yağmur ıslaklığını yere bırakmaya devam ediyordu, arada gök tüm heybetiyle gürliyordu. Giydiğim pembe, bol yakalı pelüş kazağın altına açık renk yırtık kot pantolonumu geçirdim. Bu pantolonu ne ara aldığımı hatırlamıyordum lakin dolabımda giyebileceğim tek temiz kıyafet bu kalmıştı. Yırtıkları küçük değil, göze çarpacak kadar büyük ve geniştı, üstelik bacağıın üst kısımlarından başlıyordu. Pek benim tarzım ve

giyeceğim türden bir şey değildi ama üstüme uzun kabanımı geçireceğimden ve kafede de yine önlüğüm olacağından pek dert etmedim. Beyaz spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra yatakta hâlâ uyuyan Eda'ya baktım. Uykusu derindi, uyanmak ister gibi bir hali yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak onu son kez süzdüm ve açılan yorganını yavaşça üzerine örttüm.

Tekrar doğrulduğumda bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı gelişigüzel topladım, perçemlerimden birkaçı yüzüme düştü lakin aldırış etmedim.

Ağzımda biriktirdiğim nefesimi sakın bir şekilde bırakıp odanın kapısını açtığımda aynı anda Aras'ın, daha doğrusu bizim odamızın kapısı da açıldı. Gözlerim, rotasını bulmuş gibi anında siyah gözlerine takıldı ve bunu ölesiye isteyen bakışlarımız anında buluştu. Üzerine baştan ayağa siyah olan takınlarından birini giymişti, alnına düşen saç tellerini hafiften yukarı kaldırmıştı. Gayet özenli görünüyordu.

Ne bekliyordun Eylül, adamın iki gece boyunca seni düşünüp derbeder olmasını mı?

Beni kınayan iç sesime hak verdim ve aptal düşüncelerime karşılık başımı öylesine sallayıp onunla bakışmayı sona erdirerek mutfığa doğru yürüdüm. Aynı anda o da yürümeye başladı. Fakat ikimiz de konuşmamaya yeminli gibiydik. Bu durumun beni rahatsız edip içimi acıttığını yalanlayamazdım.

Merdivenden indiğimizde onun dış kapıya doğru gideceğini düşündüm ancak beni takip etti, ben mutfığa girdiğimde o da arkamdan geldi.

Yanımda olmasının elimi ayağımı birbirine dolaştırmaması için dua ederek buzdolabını açıp bir kutu süt çıkardığımda Aras kendine kahve yapmakla meşguldü. Göz ucuyla onu kontrol ettikten sonra elimdeki süt kutusunu tezgâhın üzerine koydum. Ferah okyanus kokusu mutfığı burcu bur-

cu sarmıştı. İki gece yanında yatmadım diye onu bu kadar özlemem akıl kârı değildi.

Elimden gelse şimdi utanmadan onu izleyecektim ama o bana bakmıyordu bile. *Suçlu olan benmişim gibi!*

Sinirle önümdeki raflardan birini açtım ve kakaolu mısır gevreğini içine koymak için temiz bir kâse aradım. Fakat alt raf tamamen boşalmıştı ve kullanabileceğim kâseler üstte görünüyordu. Bezgin bir nefes verip elimi üst rafa uzattım, ilk deneyimim başarısız oldu.

Bunları buraya dizerken aklım neredeydi benim!?

Nefesimi tazeleyip parmak uçlarımda tekrar yükseldim ve kâseyi almaya çalıştım ama bırakın almayı, dokunamıyordum bile.

Kendimi topladım ve bir kez daha uzanmayı denedim lakin tam da o an arkamda hissettiğim bedenle soluğum ke-silmiş gibi duraksayıp kaldım. Aras'ın kaslı gövdesi sırtıma değiyordu, çenesiyse başımın üzerindeydi. Kokusu, şimdi daha yakından varlığını ortaya koyarken etkisine kapılıp gitmemek oldukça zordu.

Elini uzattı, benim yetişemediğim yerdeki kâseyi kolaylıkla alıp kenara koydu. Bununla beraber bedeni arkamdan geri çekilirken koyduğu kâseyi elime aldım ve arkamda olduğunu bildiğim Aras'a döndüm. "Zahmet etmeseydin," dedim gayet umursamaz bir tavırla. "Zaten alıyordum."

"Gayet tabii..." diye karşılık verdi sırtını duvara yaslamış bir şekilde gözlerini üzerimden ayırmadan kahvesini yudumlarken. Birden siyah bakışları bacaklarıma takıldığında gerildim. Öyle değişik bir bakış atmıştı ki sanki hiçbir şey yoktu üzerimde.

"Pantolonunu değiştirsene."

Gözlerimi kısarak başımı hafifçe yana eğdim. "Neden?"

"Görmüyor musun, yırtılmış."

Suratına ceset görmüş gibi bir bakış attım. "Bu pantolonun şekli bu."

Ciddi ifadesini dağıtmadan, “Bacakların görünüyor,” dediğinde omuz silktim ve “Seni ilgilendirmez,” diyerek ona arkamı dönüp benim için indirdiği kâseye çikolatalı gevreği dökmeye başladım.

“O bacaklar, sadece beni ilgilendirir.”

Sert sesi, kulaklarıma tekrar istila ettiğinde tekrar omuz silktim ve gevreğin üzerine kâseyi dolduracak kadar süt koydum.

“Eylül!” diye bağırdığında, “Değiştirmeyeceğim,” diye karşılık verdim ve kâseyi masanın üzerine koyduktan sonra dik dik ona baktım. “Her şeye karışamazsın. Beni istediğin gibi yönlendiremezsin, ben senin kuklan değilim!”

Aynı şekilde elindeki bardağı masanın üzerine koydu. “Evet kuklam değilsin, sen benim karımsın ve ben karısının bacaklarını kendisinden başka kimsenin görmesini istemeyen bir adamım.”

Başımı iki yana salladım. “Sen, dünyayı sadece kendi istekleri doğrultusunda yönetmeye çalışan bir adamsın.”

“Dünyayı sadece kendi isteklerimle yönetmeye çalışsaydım, bir isteği için dünyayı yakmayı göze alacağım birine âşık olmazdım.”

Kurduğu cümleleri mavi bir kelebeğe dönüşerek kalbinden kalbime uçtu, dokundu yüreğimin en üst köşesine; kalkmaya niyeti yoktu, kovmaya takatim yoktu.

Bana doğru bir adım daha attı. “Şimdi, yaptıklarının ardından beni kendine karşı daha fazla sinirlendirme de çıkar şu hippy pantolonunu. *Lütfen*.”

“Lütfen” kelimesi dudaklarında çok eğreti duruyordu. Zoraki kullandığı belliydi. Evet beni yine afallatmayı başarmıştı ancak bu kısır döngünün devam etmesini istemiyordum. Her kavgamızdan sonra güzel kelimeleriyle beni yola getirip kendi isteklerini hipnoz gibi gerçekleştirebilmesinden bıkmıştım artık. Bu yüzden o bana bir adım attığı gibi ben

ondan bir adım uzaklaştım. "Sinirlenmesi gereken senmişsin gibi!" Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ardından, "Çıkarmayacağım," dedim gayet inatçı bir tavırla.

Sonrasında ona arkamı dönüp kapıya doğru bir adım attım. O sırada mutfığa girecek olan Eda'yla çarpışmaktan son anda kurtuldum. "Günaydın," dedi şüpheli bakışlarla bizi izlerken. Ona yanıt vermeden yanından geçip gittiğimde, "Ne oluyor ya?" diye sordu. "Sizin neyiniz var?"

"Bitmek bilmeyen sorunlarımız," dedim ve Aras'a son bir kez bakmadan hızla montumu alıp dış kapıdan çıktım.

"Çınar, pastanın üzerindeki kremayı parmaklamayı keser misin artık!"

Büyük bir öfkeyle, hazırladığım pastayı her fırsatta tırıklayan Çınar'a bağırduğımda, artık kafede yarı zamanlı olarak çalışmaya başlayan küçük dayım irkilerek parmağını pastanın üzerinden çekip dudağına bastırdı ve büyüyen gözleriyle bana baktı. "Ne? Şekil bozukluğu vardı..."

"Ne zaman pasta yapsam aynı bahane. Çık mutfaktan hadi, götür şu servisleri, böyle gidersen seni kovmak zorunda kalacağım!"

Gözleri kısıldı ve kenardaki kuru pastalardan bir tanesini alıp ağzına atarak yutmadan konuştu. "Dayınım ben senin, vıcansız."

Ağzından fırlayan kurabiye parçaları tüylerimi diken diken ederken, "İy," dedim. "Yemin ederim iğrençsin, mahvediyorsun her yeri. Çık dedim ya, çık!"

Ona doğru koşar adımlarla ilerlediğimi fark edip onu kovalayacağımı anladığında tepsiyi tezgâhın üzerinden aldı ve hızla kafenin salonuna açılan kapıya doğru koştu. "Ta-

mam, tamam gidiyorum işte. Ne gerek var sinire, hayat güzel, pozitif ol...”

Tam o sırada Çınar kapıdan çıkacakken açılan kapıyla cümlesi yarıda kesildi. Yere düştü ve ortalığı kırılma sesleri inletti.

“Bu da neydi?” Eda birbirine yaklaşan takma kirpikleri ve bükülen dudağıyla yerde yatan Çınar’a değişik bir bakış attıktan sonra bir cevap bekler gibi bana döndü.

“ETRAFI BERBAT ETTİNİZ!” diye kükredim, Çınar elini kalçasına koyarak ayaklandı.

“Kıza bak, muhteşem yakışıklı genç dayısı yere düşüyor, onun derdi hâlâ kafenin kirlenmesinde!” Kaşlarını çatı. “Bir yerim kesilebilirdi.”

Gözlerimi büyüterek, “Çınar!” dedim, “Tamam tamam, hallediyorum ben şimdi,” diye karşılık verdi ve ardından Eda’ya dönüp fısıltıyla konuştu. “Buna ne yaptınız? Menopoza girmiş kadın siniri taşıyor şu an. Benim tanıdığım Eylül bu değil!”

Eda işaretparmağını dudağının üzerine koyup sus işareti yaptıktan sonra elini sallayarak dışarı çıkmasını ima etti. Çınar onu başıyla onaylayıp seri adımlarla mutfaktan çıktı ve Eda’yla beni baş başa bıraktı.

Sevgili arkadaşım bir süre beni süzdü. “Anlaşılan o ki, birileri fazla sinirli ve sinirini başka şeylerden çıkarıyor.”

Omuz silkip önümdeki kek kalıbına geri döndüm ve hamuru karıştırmaya devam ettim. Sabahtan beri öyle sert karıştırıyordum ki kollarımda hatırı sayılır bir kas görünüşü oluşmuş olsa şaşırırmazdım. “Ben sinirli falan değilim,” dedim vanilyayı eklerken. “Bu sadece iş disiplini.”

“Aras’sızlıktan doğan iş disiplini demek istedin, anlıyorum, haklısın.”

Kalıptaki çırpma telini tuttuğum elimi havaya kaldırıp Eda’ya doğru tuttum ve salladım. “Bana Aras deme. Umu-

rumda bile değil!" Telin içinde kalan kek hamuru Eda'nın yüzüne sıçradığında ekşiyen yüzüne bakıp gözlerimi kıstım ve derin bir nefes vererek toparlanmaya çalıştım. "Özür dilerim."

Tek parmağıyla yanağındaki minik hamuru temizledi. "Sorun değil..."

Tekrar kek hamuruna döndüm ve karıştırırken sordum. "Neden geldin?"

"Harika bir motivasyon gezisi haberini vermek için."

Kaşlarım hafiften çatılırken, omzumun üzerinden ona doğru baktım. "Harika bir motivasyon gezisi?"

"Şöyle ki..." dedi yanındaki fuşya renkli kabın üzerine dizilmiş kapkeklerden birini eline alırken. "Evde otur otur canım sıkıldı, işte biliyorsun daha yeni bir kaçırılma krizi atlattım, yoruldum bunaldım falan filan... Düşüne de az kaldı. Hazır esas yoğunluğa girmeden önce küçük, gerçek bir tatil yapalım dedim. Hem hatırlarsan kar tatilimiz pek iyi geçmemişti."

Pek değil, hiç iyi geçmemişti. Zaten durduğumuz bir gündü o da olaylıydı, o gün bu gündür Aras'la doğru düzgün konuşmuyorduk, her şey üst üste gelmişti. Ayrıyeten o Helin denen içimin zerre ısınmadığı kadın vardı ki onu hatırlamak iyice sinirimi bozmuştu. "Unutmak ne mümkün," diye hayıflandım bu sebeple ve dinlemeye devam ettim.

"Ezel ve Aykut da bize katılacak bu sefer. Tamamen sorunsuz, olaylardan uzak birkaç gün geçireceğiz. Masal da gelecek, yazık kız hayatında hiç tatile çıkmamış, onun için de iyi olur hem."

"Ben de geliyorum!" Nereden çıktığını anlamadığım Çınar'ın sesiyle başım otomatik olarak ona döndü. "Ne? Buraları temizlerken konuşmanıza dahil oldum. Kulaklarım da benim gibi muhteşem, ne yapabilirim?"

Eda ona karşı gülümsedi. "Elbette geliyorsun Çınar, Eylül'ümüzün küçük dayısını almaz olur muyuz?"

Kafamı sallayıp önüme döndüm. “Ben gelmeyeceğim, size iyi eğlenceler.”

Başını önüne eğip *ciddi misin* der gibi bana baktı. “Eylül! Bu ben bekârken yapacağımız son tatil! Benim için özel bir anlamı var. Ben seni böyle bir günde yalnız bırakır mıydım?”

“Eda, gerçekten halim yok. O tatil bana yetti.”

“O tatil bile değildi!” diye bağırdı ve arkamdan bana sarıldı. “Lütfen,” dedi art arda üç kere. “Hevesimi kırma benim. Çok eğleneceğiz, söz veriyorum.”

“Gelmezsem başımın etini yiyeceksin, değil mi?”

Masumca gülümseyip gözlerini kırıştırdı.

İçime çektiğim nefesi bezgin bir tavırla dışarı bıraktım, “Pekâlâ,” dedim. “Senin dediğin olsun.”

Yanağımı öptü. Geri çekilirken küçük bir çocuk tavrıyla, “Süper!” derken ellerini birbirine çarptı.

Gerçekten gülümsedim ve kek hamurunu kalıba döküp fırına yerleştirdim. Fırının saatini ayarlamamın ardından kolumdaki saate baktım. Akşamın altısı olmuştu, bu demek oluyordu ki benim işim bitmişti. Ben erken gelip açılışı yapıyor, erken çıkıyordum, Ezel ve Aykut geç gelip kapanışı yapıyorlardı ve kendimize böyle muhteşem bir düzen kurmuştuk.

Tuttuğum nefesimi serbest bırakarak sakinleşmeyi denerken, beyaz önlüğü yakamdan özgürlüğüme kavuşurcasına çıkardım ve askılığa doğru yürüdüm.

“Eylül ya, ben burada iki gün çalışsam yüz kilo olurum herhalde. Ne lezzetli yemekleriniz var!”

Kalçamın altına kadar uzanan koyu mor şişme montumu kazağımın üzerine geçirip çantamı omzuma astım. “Ben aynı şeyi başkası yapınca bayıla bayıla yiyorum ama kendi yaptıklarımı denerken aynı hissi alamıyorum.”

“Sen yap, bana ver. Bayıla bayıla yerim.”

Tebessüm ettim ve ceketimin içindeki omuzlarımın altına kadar uzayan saçlarımı dışarı çıkardım. “Eve geliyorsun, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Kamp alışverişi yapmaya gideceğim, benimle gelmek ister misin?”

Eda’yla alışverişe çıkmak bir doğal afete yakalanmakla aynı etkiyi veriyordu, bu nedenle, “Ah hayır...” dedim bana dünyanın en berbat işini yapmayı teklif etmiş gibi. “Tek istediğim eve gidip yatmak.”

“Yine benim odamda mı kalacaksın?”

Mutfağın kapısından çıkarken, “Evet,” dedim. “Seninle kalmamdan rahatsız mı oluyorsun?”

“Elbette hayır!” diye itiraz etti hemen. “Ben değil ama Aras’ın rahatsız olduğu ortada, vallahi bir gün gelip beni silah zoruyla evden atacak diye korkuyorum.”

“Daha neler!”

Güldü. “Olur mu olur. Evlenip gitmem için gün sayıyor. Eh, o zaman kaçıp sığınacağın bir Eda olmayacak.” Dil çıkardı.

“O zaman da evinize gelir, yanınızda kalırım. Daha kötü.”

Eda kahkaha attı. “Eylül, sen çok kötü bir eşsin.”

Omuz silktim ama böyle bir şeyi yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk. Ayrı odalarda kaldığımızda içim kasvete boğuluyordu, ondan ayrı bir evde kalamazdım ki. Bu bana da büyük bir ceza olurdu. İçim yine hasretiyle dolup taşı, gözlerim sızladı. Onunla kavga etmekten nefret ediyordum.

İçimdeki büyüyen huzursuzlukla dışarı çıkmadan önce Ezel, Aykut ve Masal’a “Görüşürüz!” dedim. Ardından derin bir nefes aldım ve kafeden ayrıldım.

Eve geldiğimde dinlenmek adına kendime bir kahve yapıp birkaç saat uzanmıştım. Kendimi daha iyi hissettiğimde dikkatimi dağıtmak için ders çalışmayı denedim. Fakat zihnim-

deki Aras profili bir türlü silinmiyordu, moralim bozuktı ve soruları defalarca okumak zorunda kalıyordum. En nihayetinde bunun da boşa bir çaba olduğunu anladım ve odama çıkmaya karar verdim. Dünden beri içine girmediğim ve özlediğim, Aras'la kaldığım odaya, odamıza.

İçimde tüten hasretle odamın kapısını açtıktan sonra içeri girmeden hemen önce ışığı yaktım ve ardından beklemeden girdim. Kenardaki küçük yatağında uyku moduna geçiş halinde olan Retro'ya doğru yürüdüm ve boş kabına minderinin yanındaki sürahidene su koymak için eğildim. Varlığımı hissetmiş gibi kapanmakta olan gözlerini açarak bana baktı ve kısık sesle havladı. O an, yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle altın rengi tüylerini okşadım. "Nasıl Retrocuk?" Kısık bir havlama daha çıkardığında gülümsedim. "Bu, iyiyim mi demek oluyor?" Art arda üç kere havladığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimle başını sevdim.

Ardından üzerimdeki kapüşonlu bluzun cebindeki telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtım. Saat ikiye geliyordu ve ne bir mesaj ne de bir arama vardı. Evet, Aras'tan bahsediyordum. Sabah mutfaktaki ufak tartışmamızdan sonra beni hiç aramamıştı, mesaj dahi atmamıştı, çıkışıma gelmesini beklemiştim içten içe ama o da olmamıştı ve yüz yüze de görüşememiştik.

Beni feci bir halde aşağılamasından sonra hatalı olduğunu anlamasını bekliyordum ancak anlaşılan o ki o da kendini haklı görüyordu.

Ama haklı falan değildi!

"Ah, Retro, ah..." dedim ve iç çekerek minderinin yanına oturdum. "Aras kadar dengesiz bir insan görmedim ben. Sen gördün mü?" Hayvancağız hiçbir ses çıkarmadığında ona baktım. "Sen de mi korkuyorsun ondan, nasıl da kesildi havlamaların..." Boğazından küçük, cılız bir hırıltı çıktığında kahkaha attım ve başını bir kez daha okşadım. "Korkma, sevdiklerine zarar vermez. Sadece fazla korumacı."

Retro'yu biraz daha sevdim. Saniyeler sonra içten gelen bir esnemeyle uykumun geldiğini fark ettim ve bacaklarımı öne uzatarak ayağa kalktım. Burada uyuyakalmak, verdiğim haklı mücadelenin feshine sebep olabilirdi, o yüzden hızla Eda'nın odasına gitmem iyi olacaktı.

Son bir kez, üzerinde uyumayı özlediğim rahat yatağıma baktım, ardından tekrar kapıya döndüm. Düzeltiyorum, kapıya döndüm ve yüreğimin teklemesine sebep oldum.

"Demek, yokluğumda fırsatını bulduğun her canlıya ben-den bahsediyorsun."

Omzunu kapının pervazına yaslamış, beni seyreden Aras gayet durgun bir şekilde bu cümleyi kurduğunda nefesim kesildi, kalbim kilometrelerce yolu hiç dinlenmeden koşmuş gibi atmaya başladı. Onu görmemenin heyecanı tüm bedenimi sardı. Titreyen ellerimi yumruk yaptım ve kurduğu bu cümleye karşılık kendimi toparlayacak bir şeyler söylemeyi denedim.

"Retro'nun karnı acıkmıştı."

Kaşlarını kaldırdı. Her ne kadar gitmek istemesem de en azından aramız tam olarak düzeline kadar burada kalmalıydım, bu nedenle çıkmak en doğrusu olacaktı. Biraz daha karşısında durursam çok kolay eriyip tüm sorunlarımızı unutabilirdim. Bu nedenle başka bir şey söylemeden ona, daha doğrusu kapıya doğru yürüdüm.

Yanından geçip gideceğim sırada kaldırdığı kolu önüme bir barikat gibi engel oldu. "Nereye?"

Soludum ve irademi güçlü tutmak amacıyla çenemi yukarı kaldırdım. "Eda'nın odasına."

Derin bir nefes aldı, aldığı bu nefesten sabrını zorladığını anlayabiliyordum. "Hiçbir yere gidemezsin," dedi dudakları açılır açılmaz. "Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, senin yerin burası."

"Burada durmak istemiyorum," diye diklendim her ne kadar özleşem de. "Ne kadar küçük görürsen gör, bir aklım

var ve diyor ki: *Burada durmamalısın.* Ben de seni dinlemek yerine, onu tercih ediyorum.”

“Anlamıyorsun değil mi?” diye çıkıştığında suratına bakmaya devam ediyordum. “Beni nasıl korkuttuğunu. Korkumun nasıl senden oluştuğunu...”

“Anlayamıyorum Aras,” dedim. “Şaşırman garip, beynimi, fikirlerimi ne kadar küçük gördüğünü söyleyen sen değil miydin? Şimdi niye anlamamama şaşırsın ki?”

Gözleri, birkaç saniye gözlerime odaklı kalıp ardından yön değiştirdi ve kısa süre sonra tekrar bana çevrildi. “Konuyu çevirmekte üstüne yok.”

“Kalbimi kırmakta üstüne yok,” dedim birden.

Kurduğum bu cümleyle kavisli kaşları hafiften çatıldı, dudakları sadece kıpırdandı. Kelimelerimle ağzımda demirden, peykani sivri keskin bir ok yapıp yüreğine saplamıştım sanki. Ve o bir kez daha yüreğinden kanamıştı. Acısını, bir kez daha kendi yüreğimde hissetmiştim.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sorduğunda sustum. Aras’a değer veriyordum, Aras’a hayatımdaki herkesten, her şeyden fazla değer veriyordum, başkası söylese umursamayacağım sözler, onun dudaklarından çıkınca zehirliyordu beni. Kalbimi yıktığı gibi, ondan iyi toparlayan da yoktu ya...

Gözlerine bakarak hiç çekinmeden, “Evet,” diyebilirdim bu yüzden. Bunu derken ben de kırıldım, nefeslenmeye çalıştım fakat başarılı olamadım. Gözlerimi ondan kaçırdım. “Şimdi izin verirsen gitmek istiyorum.”

“Gitme,” dedi fısıltıdan farksız sesiyle. “Benden uzak durma olayından nefret ediyorum ama gitme, sen kal burada. Ben giderim.”

Ertesi gün Aras ve Pusat'ın yoğunluğundan dolayı kısa tatilimiz için saat akşamın altısında yola çıkmıştık. Çınar arka koltukta uyuyor, Aras ve bense konuşmadan yolu izliyorduk. Zorlu bir seyahatti, tüm bu zaman boyunca Aras'a bakma- ma çabalarım beni güç duruma düşürüyordu. Bir ara radyo- da çalan şarkıyı değiştirmek için elimi uzattığımda aynı anda o da uzatmıştı ve parmaklarımız birbirine değmişti, sanki ilk kez ellerimiz birbirine değmiş gibi heyecanlanmıştım. Bede- nim ona dokunmayı istiyordu, başka açıklaması olamazdı. Ama yine de istemeden de olsa elimi ateşe değmiş gibi hızla çekmiştim ve o andan itibaren sadece yolu izlemiştim. Ara- mızdaysa doğru düzgün bir diyalog geçmemişti.

Nihayetinde sıcak bir ortamı olduğu daha girişindeki ah- şap tabelasındaki *HOŞ GELDİNİZ* yazısından belli olan ormanlık alandaki otelin önüne geldiğimizde Aras arabayı durdurdu.

"Geldik mi?" dedi araçtaki hareketsizliği anlar anlamaz gözlerini açarak bize bakan Çınar.

"Evet," diye yanıtladım ve başka bir şey söylemeden ara- badan indim.

Pusat'ın aracı da alana girdiğinde herkes otomobillerden indi ve otele girip resepsiyonda yerimizi aldık. Burası, geçen- lerde gittiğimiz In-Hell isimli otele oranla çok daha sami- mi bir dizayna sahipti. Yerler parke, tavan ahşap lambriyle döşenmişti. Kenarda, önünde odunları bulunan küçük bir şömine vardı ve çıtırdayan odun sesleriyle huzur dağıtarak mekânı ısıtıyordu.

"Yedi numara..." Görevli genç adam anahtarı uzattığın- da, "Eda, Ezel, Masal," dedi Pusat. "Bu sizin."

Eda, kenarında otelin adının yazdığı anahtarlığı hızla aldı. "Tamamdır!"

"Sekiz numara."

"Çınar, Aykut ve benim," diyerek önüne koyulan anah- tarlığı aldı Pusat ve görevli genç adam son anahtarı uzattı.

“Dokuz numara.”

“Bu da Aras ve Eylül için.”

Kaşlarım anında çatılırken, “Biz beraber mi kalacağız?” diye sordum. Tüm arkadaşlarım saçma sapan bir itirafta bulunmuşum gibi suratıma boş boş bakarlarken devam ettim. “Hani sizinle kalacaktım Eda? Öyle konuşmuştuk.”

“Şey...” derken dudaklarını birbirine bastırıp mahcup bir tavır takındı Eda. “Dört kişilik oda yokmuş. Siz evlisiniz, en uygun bu şekilde oluyordu, bu yüzden biz de seni Aras’la aynı odaya aldık.”

“Bravo...” dedim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Yılın satışını yaptınız.” Ardından resepsiyondaki genç adama döndüm. “Tek kişilik boş odanız yok mu peki?”

Adam gözlerini kıstı, önündeki bilgisayarın ekranını inceledi. “Var efendim...”

Adam daha cümlesini bitiremeden ensemde hissettiğim nefesle tüm dikkatim dağıldı. “Şansını fazla zorlama.”

Sakin bir şekilde yutkunduktan sonra arkamdaki Aras’a döndüm ve yakınlığımızı umursamadan gözlerimi gözlerine sabitledim. “Seninle aynı odada kalmayacağım.”

“Peki ben senin, bir otel odasında tek başına kalmana izin verecek miyim?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Peki ben senden izin isteyecek miyim?”

“Sence ben onay vermeden, benden ayrı bir odaya geçirirler mi seni?”

“Hah!” diye güldüm. “Geçirirler tabii. Duymadın mı boş oda varmış. Karahanlı kuralları her yerde işlemiyor demek ki, üzgünüm.”

Bu sefer kaşlarını kaldıran o oldu. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Güzel,” dedi ellerini siyah montunun cebine sokarak. Ardından çenesiyle resepsiyonu işaret etti. “O zaman dene.”

Bozuntuya vermemeye çalışarak, “Tamam...” dedim ve özgüvenimi yitirmeden genç adama döndüm. “Boş odalarınızdan birini tutmak istiyorum.”

Adamın mavi gözleri önce bana, ardından arkamda olduğunu bildiğim Aras’a, sonra tekrar bana çevrildi. Aralanan ince dudaklarını kapattıktan sonra önündeki bilgisayara döndü. “Üzgünüm efendim, yanlış görmüşüm; şu an herhangi bir odamız boş görünmüyor.”

Ağzım bir açıldı, bir kapandı. Bir kez daha açıldı. Balık gibi, sadece dudaklarımı hareket ettiriyor ancak bir ses çıkaramıyordum. Galiba üç saniyelik bir inme inmişti bedenime, bir süre kilitlenip kalmıştım. “Emin misiniz?” diyebildim sonunda, afallayan sesimle. “Az önce boş odamız var demiştiniz, buna eminim.”

“Eminim efendim, hiç odamız yok, dediğim gibi yanlış anlaşılma olmuş.”

Elbette inanmadım. “Bakın bu yaptığınız bir suç. Ben de boş odanızın olduğuna eminim. Siz şimdi düpedüz sahtekârlık yapıyorsunuz.”

“Üzgünüm efendim ama sizin için zaten iki kişilik bir odamız rezerv edilmiştir. Dilerseniz orada kalabilirsiniz.”

“Nerede kalmıştık.”

Aras, tekrar sesini duyurduğunda öfkeyle ona döndüm. “Bu yaptığın hiç adil değil!”

Omuz silkti. “Adil olduğumu hiçbir zaman söylemedim.”

“Hayatımda gördüğüm en zorba insansın.”

“Odamı seninle paylaşıyorum, bence bana karşı biraz daha nazik olmalısın.”

Uğradığım bu yenilgi karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum, sakinleşmek adına soludum ve ona arkamı döndüm. Hayır, Aras’tan uzak durmak, ona kapılmamak o yanımda değilken bile zordu, aynı odadayken, kokusunu yakından soluyup sıcaklığını hissederken nasıl sürdürecektim bu haklı mücadelemi?

Sık dışını Eylül, bu kadar zor olmamalı... diye teselli ettim kendimi. Ardından derin derin nefes alıp vererek valizimizi taşıyan görevli adamın peşinden ilerledim.

Odanın kapısına geldiğimizde adam valizleri kenarda bıraktı, bize, “İyi dinlenmeler,” dileyerek yanımızdan ayrıldı. O gider gitmez Aras kapıyı araladı ve bana baktı. İlk benim girmemi beklediğini anladım ve uzatmadan içeri yürüdüm.

Odanın içinde loş bir ışık hâkimdi. Geniş bir salonda, kenarda yine oldukça küçük, yanan bir şömine bulunuyordu. Üzerimdeki şişme montun fermuarını girer girmez indirip montu kollarımdan sıyırdım, ortam sıcacıktı. Arkamda işittiğim fermuar sesiyle, Aras’ın da aynı işlemi yaptığını anladım. Dıştan ne kadar isteksiz durmaya çalışırsam çalışayım, içim onunla aynı yerde olduğum için ılık bir yaz esintisindeki yapraklar misali kıpırdandıkça kıpırdanıyordu.

Montumu çıkarıp yatağın kenarına koyduktan sonra valizimden birkaç parça kıyafet almak için yönümü değiştirdiğimde tişörtünü çıkaran Aras’ın bel gamzesine sahip geniş sırtı görüş alanıma girdi ve anlık bir duraksama yaşadım. Elini saçına atıp saçlarını silkelediğinde yutkundum.

Her şey ağır çekime mi girmişti yoksa ben mi öyle hissediyordum?

Elini koyu renk kot pantolonunun kemerine attığında gözüm hâlâ üzerindeydi. Bir an, onu izlediğimi anlamış gibi başını eğip bana baktığında, ani tutan öksürük furyasıyla önüme döndüm ve elim ayağıma dolaşmış bir vaziyette valizle uğraşmaya çalıştım.

Aras’ın o güzel suratında canlanan arsız gülümsemeyi görmesem bile hissediyordum.

Kıyafet değiştirme işlemimi banyoda sorunsuz bir şekilde gerçekleştirdikten sonra yatağa girmiş, başımda durması gereken yastığı aramıza bir duvar gibi koymuştum. Aras’ın kara gözleri anında bordo rengi yastığa kaydıığında, belli belirsiz bir şekilde, “Bu ne?” diye sordu.

Yatağın sol tarafının ağırlığıyla eğildiğini hissedince, ister istemez tatlı bir gerginlik yaşadım. Kalbim atış hızını artırıırken benden bir cevap bekleyen gözlerine bakarak cevapladım. “O bizim sınır yastığımız.”

Siyah gözleri kısıldı. “Ne sınırı?”

“Yaklaşmama sınırı.”

Suratına hafif, buruk bir tebessüm yerleştirdi konuşmadan önce. “Eylül, şu tek hareketimle paramparça olacak yastık mı sana yaklaşmamı engelleyecek?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim ve ona daha fazla bakarsam yastığı aradan çekenin ben olabileceğimi düşünerek sırtımı döndüm ve uyumaya çalıştım. Bu gece, ancak böyle sona ererdi.

Ama itiraf etmeliydim ki...

Aramızda ne olursa olsun, onunla uyumak dünyanın rahatlatıcı hissiydi.

“Evet arkadaşlar, uyuklamak yok! Akşam fırınlayacağımız güzel mantarlar için orman bizi bekler!” Eda heyecanla bu cümleyi kurduğunda uykumdan hâlâ ayrılamamıştım. Güya motivasyon tatiline gelmiştik ama sabahın köründe ayağa kalkmıştık, yaptığımız kahvaltıdan bile bir şey anlamamıştım ve ben uyumak istiyordum. Yani, uzun zaman sonra Aras’la beraberken uykunun tadını çıkarmalıydim ama buna asla imkân vermemişlerdi.

“Şimdi, herkes çiftiyle ormana dağılacak. En çok mantarı toplayana büyük ödül!”

Ödülü duyan Aykut, Ezel’i kendine çekerek omzunu sıvazladı, Çınar ve Masal çak yaptılar. Eda ve Pusat birbirlerine gülümsedi ve benim Aras’la sadece gözlerim buluştu. Hâlâ bir özür girişiminde bulunmadığı gibi kendini hâlâ haklı görüyordu demek ki ve bu benim moralimi iyice bozuyordu.

“Hadi arkadaşlar, hepinize iyi şanslar!”

Eda el salladıktan sonra herkes beklemeden bir tarafa dağıldı. Geriye bir tek ikimiz kaldığımızda Aras, “Ne taraftan gidelim?” diye sordu.

Yapay bir şekilde güldüm. “Bana niye soruyorsun ki? Zaten aklıma güvenmiyorsun. Sağdan gidelim desem, gidecek misin sanki?”

Gözlerini kapatıp açmasının ardından sağa doğru yürüdüğünde afalladım. Arkasından ağzı açık ayran budalası gibi baktım.

“Orada öylece dikilmeye devam edecek misin?” dediğinde anca kendime geldim ve ona doğru ilerledim.

Mantar toplama işi, zor ve güçlü keşif yeteneği gerektiren bir işti bana göre. Toprağın üzerindeki hafif kabarıklığı fark etmek için gözünüzü dört açmanız gerekiyordu. Nadir bulunuyordu ve bulunduğu insana inanılmaz bir keyif veriyordu. Bir çeşit terapi yöntemi gibiydi.

“İşte burada...” diyerek toprağı kazıyıp altından çıkan, tepesi çamurlu, yanında iki küçük yavrusu bulunan mantarları elime aldım ve tepelerini temizleyerek poşete koydum. Ardından göz alışkanlığıyla Aras’a baktım, bir ağacın gövdesine sırtını vererek uzanmış, beni izliyordu. “Hiç toplamadığının farkında mısın?” dedim tamamı dolan mantar poşetini havaya kaldırarak. “Hiç toplamamak, hiç yiyemeyecek olmak demektir.”

“İnan bana, yemeyi hayal ettiğim şeylerde mantar son sıralarda.”

“Yemeyi hayal ettiğin şeyler mi var?”

Çarpık gülümsemesi suratında belirdi. “Bazen oluyor,” dedi ve omuzlarını kaldırıp indirdi. “Mesela şu an.”

Gözleri bedenimde gezinip tekrar gözlerimi bulduğunda, sıcak bir gerginlik hissine kapıldım ve yutkunarak ona arkamı döndüm. “Seninle konuşmadığımı unutmuşum.”

Ve tekrar yapay bir şekilde gözlerimle mantar aramaya çalıştım ama biliyordum ki bu alanda başka mantar yoktu, hepsini toplamıştım.

Birden göğün ortadan ikiye bölünmüş gibi acıyla, sertçe gürlmesiyle yerimde sıçradım, neredeyse elimdeki mantar poşetini düşürecektim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, hava aniden kararmış, orman kasvetli bir görünüm almıştı.

“Yağmur başlayacak.” Aras’ın sesini duyduğum gibi tekrar ona döndüm. O yanımdaysa, korkulacak bir şey yoktu. “Dönsek iyi olur.”

Başımla onayladım ve ona doğru ilerledim, yanına vardığımda yürümeye başladı. Güya tepkimi ortaya koymak için birkaç adım gerisinden gidiyordum ama bu yolu ona sokularak yürümek isterdim.

Hayır, istemezdim.

İstemezdim, istemezdim, istemezdim.

Yumuşamak yok Eylül.

Ansızın bir gök gürültüsü daha işittiğimde, telaşla bağırarak düşüncelerimden ayrılıp tekrar yerimde sıçradım. Bağırışımla duraksayan Aras omzunun üzerinden bana baktı ve elini uzattı. “Tut.”

Toparlanarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Neden tutacakmışım?”

“Korktuğunu üç yaşındaki bebek bile anlar Eylül.”

Ağzımı “o” şeklinde açtım ve hemen bakışlarımı kaçırdım. “Korkmuyorum ki ben.”

“Öyle mi?”

Kafamı salladım. “Öyle.”

Başını eğip kaldırdıktan sonra, ellerini siyah montunun cebine koyarak, “Güzel,” dedi ve önüne döndü. Biraz daha ısrar etse tutacaktım ve bu kadar çabuk pes etmesi moralimi bozmuştu. Asık suratımla peşinden ilerlemeye devam ettim.

Birkaç saniye sonra gök bir kez daha gürlledi ve bu sefer...

Yağmur başladı.

Ama bu sıradan bir yağmur değildi. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve tüm bedenim dakikasında sıırsıklam olmuştu. Toprak anında çamurlaşmıştı ve adım attığım an botlarım işlevini yitiriyor, ayağım kayıyordu. Dengemi sağlamaya çalışarak bir adım daha atacağım sırada, “Ah!” diye inledim ve düşmeye hazırlandım. Ancak tam da o an kolumdan kavrayan Aras bunu engelledi.

“Buraya gel, küçük inatçı,” diyerek kolunu omzuma atarak beni kendine çektiğinde itiraz etmek için dudaklarımı araladım. Ne diyeceğimi anlamış gibi beni bedenine daha sıkı sardı ve “İtiraz istemiyorum,” diyerek kolu omzumda yürümeye devam etti.

Bense, elimi beline koymak zorunda kaldım. Ve yolun kalan kısmını bu şekilde yürüdük.

Kalan kısmı demek yanlış bir tabir olurdu çünkü hem yağmur yürümemizi engelliyor hem de yollar hep aynı yere çıkıyordu. Sanki dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk ve bir türlü otel yolunu bulamıyorduk.

İçimdeki şüpheleri daha fazla taşıyamadan, “Kaybolmuş olabilir miyiz?” diye sordum.

“Olabiliriz.”

Yüzümün renginin attığına emindim. “Gerçekten mi?”

“Neden yalan söyleyeyim?”

“Çünkü...” dedikten sonra soluklandım ve mantıklı bir açıklama bulamadım. “Ah, bilmiyorum. Edaları falan arayalım, burada böylece bu şekilde dolanacak mıyız?”

“Ara,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Ben telefonumu almadım. Sen ara.”

“Ben de almadım.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, “Ne demek almadın?” diye sordum. “İnsan dışarı çıkınca telefonunu yanına almaz mı?”

Güldü. “Sen niye almadın?”

“Şarjım yoktu.”

“Benim şarjım vardı,” dediğinde ona bakmaya devam ettim.

“O zaman niye almadın?”

Omuz silkti. “Almak istemedim.”

Dudaklarımdan hayret dolu bir nefes döküldü. “Çok zor adamsın Aras,” dedim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ne yapacağız?”

“Yağmurun dinmesini beklesek iyi olur. Bu şekilde yürüyemeyiz.”

Tedirginleştim. “Sel falan olmaz, değil mi?”

“Olabilir.”

Boş bir ifadeyle suratına bakarak, “Sağ ol ya,” dedim. “Çok rahatlattın.”

Gülümsemesi genişledi. “Sana bir şey olmasına izin vermem, merak etme.”

Ardından kollarını benden çekerek çenesinin ucuyla yan tarafımızdaki oldukça büyük ağacı gösterdi. “Yağmur dine ne kadar şurada oturalım.”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra karşı çıkmadan dediğini yaptım ve onunla birlikte diğer yerler kadar çok ıslanmayan zeminde yanına oturup ayaklarımı uzattım. İki-miz de sırtımızı ağaca yasladık, öylece karşıya bakıyorduk. Ağacın dalları öyle geniş ve gürdü ki yağmur damlalarının bize ulaşmasını güzel bir biçimde engelliyor, âdeta şemsiye görevi görüyordu.

Saniyelerce sustuk, ormanın sesini dinledik. Sığınaklarına gizlenmiş eşitli kuşlar cıvıldıyor, gökyüzü kasvetli parıltısını üzerimizden eksik etmiyordu.

“Etraf ne güzel koktu,” dediğimde bana baktığını hissettim. Çenem titremiş, konuşurken dişlerim birbirine çarpmıştı.

“Üşüyor musun?” diye sorduğunda ona bakıp evet ya da hayır demek arasında kaldım. Bir süre onu süzdüm, siyah saç-

ları ıslanıp alnına yapışmıştı, uçlarından damlayan sular esmer suratında narin narin süzülüyordu. Bir an parmağımı kaldırıp o damlalardan birinin üzerine koymak ve gezinmek istedim.

Bu isteğimi zor zaptettim, ardından bir cevap veremeyerek önüme bakmaya devam ettim.

Bir anda kolunu omzuma atıp başımı zoraki bir tavırla omzuna yaslamasını beklemiyordum. Pek de zoraki sayılmazdı, bunu istediğimi inkâr edemezdim. Biraz o şekilde durduk, yağmurun sesini, rüzgârın uğultusunu, gök gürültülerini dinledik. Birbirimize olan hasretimizi sessizce giderdik. Ardından eli havalandı, yüzüme dokundu; kalbim etkisiyle sızladı. Yanaklarıma yapışan bir tutam saç narin bir tavırla geriye attığında sessizliği bölen o oldu. “Mavi gül masalını biliyor musun?”

Kaşlarıım hafiften çatılırken, “Hayır...” dedim. “Bu da nereden çıktı?”

“Bilmem, aklıma geldi birden.”

“Mavi gül var mı ki hikâyesi olsun?”

Güldüğünü duydum. “Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde...”

Hızla araya girdim. “Hikâye mi anlatacaksın?”

“Şş...” dedi sakince. “Sus ve dinle. Her zaman yapmam.”

“Ya dinlemek istemiyorsam?”

“Dinlemek için can attığına adım gibi eminsem?”

Bezgin bir nefes bıraktım, dudaklarım gülmek ister gibi kıpırdandı. “Beni bu kadar iyi tanımanı sevmiyorum.”

Kolları beni biraz daha sıkı sardı, başımın tepesini öptü.

“Bense seni, tanıdıkça daha çok seviyorum.”

“İçindeki Don Juan nerede kaldı diyordum.”

Gülümsediğini görmeme gerek yoktu, hissediyordum.

“Hikâyeye başlıyorum.”

Başımınla onayladım. “Dinliyorum...”

O konuşmaya başlamadan önce gök gürledi fakat onun kolları arasında olmak bu sesi korkutucu yapmıyordu. Der-

ken kadife kadar yumuşak sesi duyuldu. "Geçmiş zamanlar da kendi halinde, başına buyruk, serseri bir oğlan varmış... İşsiz güçsüzmüş, hafiften de karanlık bir gençmiş. Aşkla meşkle işi yokmuş, duyguları sonuna dek kapalıymış."

Gözlerim kısıldı. "Bu genç bana birini anımsattı."

"Şş, akışı bozuyorsun," dediğinde sustum ve dinlemeye devam ettim. "Bir gün bu genç serseri çocuk, sokakta gezinirken bir kız görmüş. İlk başta kızın sıcacık bakışlara sahip kahverengi hareleri dikkatini çekmiş, sonra aynı sıcaklığa sahip gülüşü... Ve göz göze gelmişler, genç çocuk kalbinin atışını ilk kez o zaman hissetmiş."

İster istemez Aras'la ilk karşılaşmamız zihnimde canlandı ve gözlerim sızladı. Aras elini parmağımdaki siyah alyansa dokundurarak alyansın çalışmasını sağladığında kalp ritmini hissettim ve yüreğimde ılık bir akıntı gezindi.

"Aynı şekilde kız da bu yağız delikanlıya ilk görüşte âşık olmuş." İç çekti. "Derken bu iki sevdalı gizli gizli görüşmeye başlamışlar. Gizli saklıymış çünkü kız şehri yöneten kötü kralın kızıymış... Gel zaman git zaman, bu iki âşığın durumu kralın kulağına gitmiş. Kötü kral, kızına musallat olan gence kavuşmaları için bir yol sunmuş, ölümcül yolun ardındaki tepede yetişen mavi gülü bulup getirmesini istemiş. Çünkü mavi gül, ölümsüzlük demekmiş. Mavi gül, sonsuz aşk demekmiş."

Heyecanla, "Eee?" dediğimde beni biraz daha sardı. "Genç çocuk, sevgilisine kavuşmak için kendini dağlara atmış, bir gidenin bir daha dönemediği mavi gülün yetiştiği tepeye çıkmak için gecesini gündüzüne katmış, yememiş içmemiş, günlerini buna adanmış, türlü zorluklardan geçip türlü engelleri aşmış."

Başımı kaldırıp heyecan ve merak içinde ona baktım. "Bulmuş mu?"

"Bulmuş. Ancak tam kopardığı sırada, sırtından bir ok yemiş..."

“Ne?” dedim, sesim burkulan yüreğimin acısını dışarı yansıtmıştı. “Kim vurmuş?”

“Kötü kralın kızını ona vermek gibi bir düşüncesi yokmuş, gülü bulamayacağını, yolda öleceğini düşünmüş, o yüzden böyle bir görev sunmuş. Bulduğundaysa kızını vermemek için onu vurmuş.”

“Kandırmış yani...”

Kafasını salladı ve devam etti. “Gül yere, çocuk da yanına düşmüş. Akan kanı yerlere süzölmüş. Mavi gül, genç çocuğun kanıyla kırmızıya boyanmış... Gülün değiştiğini görenler almaktan vazgeçip onu öylece bırakmışlar. Nasıl genç çocuk günlerce mavi gülü aradıysa prenses de günlerce sevdiği adamı aramış. En sonunda, sırtındaki okla yerde yatan ölü bedenine rastlamış... Yanında ise, kanıyla boyanan bir gül yatıyormuş. Prensesin kalbi dayanamamış, oracıkta canı çıkmış. Mavi gül yere düşmüş, genç çocuk yere düşmüş, mavi gül yere düşmüş, prenses yere düşmüş. İşte o günden sonra, yeryüzünde bir tane bile mavi gül görülmemiş... Onların aşkı gibi bir tane bile aşk gelmemiş.”

“Aras,” derken hikâyenin etkisiyle dolan gözlerimden bir damla yaş süzöldü. Yavaşça yutkunup burnumu çektim. “Doğru mu bu?”

Yanağımdaki elinin başparmağıyla gözaltımı sildi. “Değil,” demesiyle kaşlarım havalandı. “Doğru değil çünkü, ben mavi gülümü buldum Eylül.” Alnını alnıma yasladığında soğuk havanın aksine içim bahar yerine dönüştü. Elini montunun içine attığında gözlerim oraya kaydı ve çıkardığında hayrete uğradım.

Tuttuğu şey bir adet mavi gül müydü yoksa gözlerim benimle alay mı ediyordu?

“Bu... Senin,” dediğinde hafiften büzüşen gülü avuç içime alıp parmaklarımla narince kavradım.

“Nasıl buldun?”

“Bunu bulmak ne ki? Ben seni bulmuştum.” Saçlarını geriye atarak yüzümü avuçlayıp başparmağıyla yanaklarımı okşadı. “Sen benim hayatımdaki imkânsızımsın, sonumsun, sonsuzumsun. İki dudağımın arasında çıkmayı bekleyen solugumsun, bana soluk verenimsin. Tek korkumsun, Eylül. Ne olur...” dedi etkileyici ses tonunu hafiften kısarak. “Beni, seninle sına. Seninle sınıandığım zaman dudaklarımdan çıkan sözlerle alınma, aldırış etme.”

“Yapamıyorum,” dedim kırılğan bir sesle. “Senden kötü bir kelime işitmeye dayanamıyorum. Kırılıyorum.”

“O an aklımdan neler geçtiğini, nasıl senaryoların beynimde fınk attığını biliyor musun?” dediğinde sustum. “Seni bir kez daha kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım güzelim. Sence ben o zaman kendimde miydim?”

Dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım. Sonrasında kendimi savunmak adına gayet yumuşak bir sesle konuştum. “Eda’yı kurtarmak istedim. Benim yaşadıklarımı o yaşamasın istedim. Ama seni nasıl bir duruma soktuğumu düşünmedim, bu yüzden...”

“Açıklama yapma...” dedi sert bir şekilde. “Sen doğru olanı, yapman gerekeni yaptın. Ama...”

“Ama?” diye sordum sakince.

“Ama her zaman doğru olanı yapmamayı bil Eylül. Kendin için değilse bile, bazen beni düşünerek davran.”

“Haklısın,” dedim başımı hafifçe sallayarak. “Yapacağım. Söz veriyorum.” Ardından ekledim. “Ama sen de bazen beni düşünerek davran.”

“Seni düşünmediğim zaman, daha icat edilmedi.”

Kalbimin üzerinde onlarca çiçek açtı. Fakat konuşmamız gereken konular henüz bitmiş değildi, Aras’a olan kırgınlığım Baran olayıyla birlikte başlamamıştı, In-Hell Otel’deki yaşadığımız olaylar hâlâ içimdeydi. “Aslında sana olan kır-

gınlığım bu olayla sınırlı değil,” dedim bu yüzden sessizce.
“Bursa’daki olay da beni etkiledi.”

“Haklısın,” dediğinde yere indirdiğim gözlerimi hızla ona çevirdim. Bunu da beklemiyordum. “Kendini kandırılmış hissediyorsun, sana doğru düzgün bir açıklamada bulunmadım ve sen kendini hiç beklemediğin bir anda, bir kaosun içinde buldun.”

“Tam olarak öyle oldu.”

“Güzelim benim,” derken bir kez daha alınımın üzerine düşen birkaç saç tutamını geriye attı. “Helin’in babası Mithat Yenilmez büyük mafya adamlarından biri. Azat’la araları sallantıda, benim tarafımda olması an meselesiydi. Bu konuda onunla bir görüşme gerçekleştirdim. O ise bana yanında olmam için bir şart sundu; bu şart da...”

“Sevgili kızcağızını korumandı,” diye gözlerimi devirecek bir biçimde tamamladım cümlesini.

“Öyle değildi,” dediğinde kaşlarımı hafiften çattım. “Bana, kendisine ait In-Hell Otel’in, bir başka mafya grubu tarafından sürekli baskına uğradığını, tehdit aldıklarını söyledi. Bu adamları susturmayı başarabilirsem, benim tarafımda olacaktı.”

“Ve başardın,” dedim. Hatta Helin bu sebepten dolayı ona teşekkür etmişti. “Aras, bunları anlayabiliyorum, nasıl bir işin içinde olduğunu biliyorum. Benim kırıldığım nokta, bu otele giderken bana bunların hiçbirinden bahsetmeyişin. Sen o gün yanımdan ayrıldığında böyle bir olayla uğraştığını bilmiyordum. Ya işler kötü gitseydi, ya sen o gece yanıma gelmeseydin? Ya kötü haberini alsaydım?” Düşüncesi bile beni boğmaya yetiyordu ki sesim titremiş, gözlerim dolmuştu.

Bunu fark etmiş olacaktı ki, “Şşş,” dedi. Alnımın üzerini öptü. “Öyle bir ihtimal olsa, seni son kez öpmeden ayırmazdım yanından. Son bakışının öyle öfke dolu olmasına izin vermezdim.” Öyle bir şey olsa, ben bu vicdan azabından

ölürdüm. Sırf bir falcı kadının etkisine kapılıp gaybı yalnızca Allah'ın bildiğini unutarak davranmış, saçma sapan hareketler yapmıştım. "Sana oraya gidişimin bu sebebini söylemedim çünkü en ufak olayda evhama kapılan ruhunu telaşla doldurmak istemedim. Yine de seni yanımda götürdüm çünkü ne kadar kalacağımı bilmediğim o yerde sensiz durmak istemedim. Gerçekten olaylardan habersiz mutlu birkaç gün geçirmeni istedim fakat..." Nefeslendi. "Başaramadım."

Son kelimesi içime büyük bir ağırlık gibi çöktü. "Başaramayan sen değilsin," diye itiraz ettim. "Sen çok ince düşünen bir adamsın Aras... Dışarıdan ne kadar sert görünürsen görün." Bakışlarımı yere eğdim, ellerimi birbirine geçirip parmaklarımla oynamaya başladım. "Ben de düşüncesiz davranıp haddinden fazla tepki verdim."

Lafımı bitirdiği an ellerimi tuttu, dudaklarına götürüp parmak boğumlarımı tek tek öptü, kelimelerim boğazımda asılı kaldı. Havanın ayazı bedenlerimize çarpıyordu ama elinden vücudumun tümüne yayılan sıcaklık, üşümemi engelliyordu. Onun tek dokunuşu, bende ateşler çıkmasına neden oluyordu.

Anlayamıyordum.

Aşk, yakar mıydı? Isıtır mıydı insanı bu denli? Bir alev, bir zaman ısıtırken başka bir zaman yakar mıydı?

"Seninle beni bu kadar ayrı düşüreceğini bilseydim, anlaşmayı falan umursamaz, o adamın oteline ayak basmazdım."

Yüzüne baktım ve suratımı çekingен bir gülümseme ele geçirdi.

"Gülüştünden öpeceğim."

Başımı hızla yana çevirdim. "Yaklaşmama kuralını devirdiğimizi söylemedim Aras."

"Küfür edeceğim," dediğinde tekrar güldüm ve ona döndüm. "Ceza payın iki katına çıkar söyleyeyim."

Şule Avlamaz

“Başlarım cezasına,” deyip çenemi tutarak, geri çekilme-
me fırsat tanımadan beni öptüğünde ona karşı koyacak tek
hücrem kalmamıştı...

Bölüm Yirmi

Bir'lik

Sevgi, anlamak değildi.

Aras'ı sadece onunla anlaştığım zamanlarda sevemedim. Aşk, onunla güzel olduğu gibi nefret de onunla güzeldi. Onunla olan kavgalarım da güzeldi ve o tartışmalardan sonra aramıza bir bahar yeli gibi eklenen barış daha güzeldi. Yaz onunla güzel olduğu gibi, kış da onunla güzeldi. Güneş onunla güzelse, çiğ onunla güzeldi. Deniz onunla güzelse, dev dalgalar onunla güzeldi ve...

Onsuz hiçbir şey güzel değildi.

"Mavi gül olduğuna emin misin?" Ezel, Eda'nın elinde tuttuğu güle bakarken ben otele bahçesinde yapılan barbekü partisi için ekmek kesmekle meşguldüm. "Boya falan olmasın?"

"Yağmur suları güle de damladı, boya olsaydı akardı. Hem, Aras öyle şeylerle uğraşmaz."

"Çok garip ya, rengi mavi resmen."

Ezel irileşen yeşil gözleriyle güle daha dikkatli bakarken ben tüm ekmekleri sepete doldurdum. O sırada Eda araya girdi. "Kırk yılın üzerine bir kırk yıl daha düşünsem,

Aras'ın böyle bir adam olacağına ihtimal vermezdim. Eylül'den önce, karanlık âlemdeki kızların sadece hayallerini süsleyen buzdan prensti..."

"Eee, her şeyin bir miladı vardır," dedi Ezel. "Aras'ın miladı da Eylül olmuş, Eylül'den önce ve Eylül'den sonra..."

Ezel bu cümleyi kurduğunda Eda kıkırdadı ve ben yüzümde açan çekimser tebessümle önüme döndüm. "Artık şu konuyu kapatsak? Utanıyorum..."

"Aman da aman... Utanmış da." Eda, arkamdan bana sarıldığında yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Sen her şeyin en iyisine layıksın kızım. Utanma," dedi ve masadaki salata tabağından bir salatalık alıp ağzına attı, sonra da arkamdan çekildi.

"Masa hazır mı?" dedi Masal, kokusunun etrafı burcu burcu sardığı mantar tepsisini büyük eldivenlerle tutarak yanımıza gelirken.

Başımı salladım ve büyük masanın ortasını açtım. "Mantarlar çok güzel koktu," dedim içimdeki iştaha engel olmadan. Gözlerim Masal'ın elindeki tepsiyi takip etti, guruldayan karnımla beraber yutkundum. Geniş tepsinin üzerine dizilen dağ mantarları, altındaki fokurdayan tuzlu suyuyla beraber âdeta, "Beni ye!" diye bağıırıyordu. Dilimi iştahla dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra Masal'ın tepsiyi masaya bırakmasıyla elimi oraya uzattım.

"Eylül, herkesi bekle!" Ezel'in sesiyle birlikte elim havada kaldı, küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büzerek çok sevdiğim çocukluk arkadaşıma döndüm. Pekâlâ, yine bir muzırlık yapamayacak ve yemek için herkesi bekleyecektim.

"Hop," dedi Aykut yolu açmalarını ister gibi. İçi pişmiş etle dolu kabı masaya getiriyordu. "Açılın, açılın, sıcak köfteler geldi..." Yemek kabını yaralı bir kişiyi taşıyan sedye edasıyla dikkatlice taşıyıp masanın ortasına koyduğunda tüm bakışlar oraya yöneldi. En azından benimki...

“Avına bakan bir avcı gibisin.” Ensemde hissettiğim nefes ve bu mırıltı şeklinde çıkan cümleyle irkilip bakışlarımı arkamdaki adama çevirdim. Bu hareketimle ister istemez onunla yüz yüze geldim. Şimdi yemeği ya da başka her ayrıntıyı unutmuştum işte, sadece o vardı.

Gözlerim, sola doğru güzel bir gülümseme için açılan dudaklarından, kıvrımlı kirpiklerin sahiplik ettiği siyah gözlerine çıktı. “Soyadım Avcı,” dedim alaylı bir edayla. “Oradan gelme.”

Yüzündeki muhteşem gülümsemesi silindi, alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafe kısaldı. Ellerini yanaklarımın üzerine koyup başını biraz daha eğerek tane tane konuştu. “Senin soyadın Karahanlı.”

“Hak ver...” dedim elleriyle çevrelediği yüzümde bir balık gibi öne çıkan dudaklarımla. “Birden fazla soyadına sahibim, hangisini diyeceğimi şaşırmam normal.”

“Ben hangisini kullanıyorsam, senin soyadın da olur, sevgili karıcığım,” demesinin ardından başparmağıyla yanaklarımı okşadı. Gözleri biraz daha karardı. “Soğuksun.”

Gözlerimi kırıştırdıktan sonra, “Vücudumdaki yağ oranı azaldı...” dedim. “Isınamıyorum, acilen yemek yemem lazım.”

“Sadece karnını doyurman ısınmana yetmeyecektir,” demesinin ardından elleriyle görüşümü bozan saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli çaktırmadan omzumdan bel kıvrımına doğru kaydı, uzun parmakları bluzumun üzerinden sırtıma değdi. “Ben seni ısıtmaya gönüllüyüm.”

Göğsünün üzerinde bulunan elimle ona yavaşça vurduğumda gülümsedi. Öyle bir gülümsemesi vardı ki, insanın gönlündeki karın kışın içine bir kardelen gibi doğuyordu.

“Aras, Eylül... Birbirinizden ayrılabilirseniz yemeğe başlayacağız.” Eda’dan çıkan bu cümleyle irkilerek başımı Aras’tan yemek masasının etrafına oturan, burada olduklarını unuttu-

ğum insan topluluğuna çevirdim ve büyüyen gözlerim, ısınan yanaklarımla ellerimi Aras'ın gövdesinden çektim.

Masadaki kız arkadaşlarım halime kıkırdadı lakin benim aksime Aras hiç tavrını bozmadı ve bir sandalye çekerek kollarıyla oturmamı işaret etti. Sonrasında kendisi de yanıma oturdu ve diğerine göre gerçekten huzurlu geçen tatilimizde hep birlikte yemek yemeye başladık.

Huzur, onu tatmaktan hiç pişman olmayacağım bir duyguydu. Sonsuz huzuru istiyordum, dertsiz tasasız geçirdiğim günleri istiyordum. Sevdığım adamla beraber geçireceğim mutlu günleri istiyordum, silahtan, intikamdan, kötülüklerden uzak günlerdi dileğim. Tıpkı burada yaşadığımız gibi. Her şeyden, herkesten uzaktık. Sorun yoktu, hava soğuktu fakat tatlı muhabbetler ısıtıyordu insanın içini, bu ateşten daha kuvvetliydi çünkü insanın gönlünü ısıtıyordu.

“Söyle bakalım Çınar,” dedi Ezel gözlerini kısarak küçük dayıma bakarken. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Akşam vaktiydi, hava çoktan kararmıştı. Eğlenecek bir şeyler arıyorduk ve sonunda Masal'dan çıkan *Doğruluk mu Cesaret mi?* önerisini kabul etmiştik. Elbette Aras ve Pusat bize katılmayıp sadece izlemekle yetinmeyi seçmişlerdi.

“Doğruluk,” dedi kendinden emin bir şekilde Çınar, Ezel'e bakarak.

Ezel, aldığı yanıt karşısında başını sol omzuna doğru eğdi, işaretparmağını çenesinin altına koyup düşündü. Ardından ne soracağını bulmuş gibi sinsi bir gülümseme yerleştirdi suratına. “Hmm...” dedi, birkaç saniye sonra gözleri büyüdü. “Âşık olduğun kızın ismi ne?”

Çınar'ın gözleri irileşti, kapalı dudakları aralandı, çıkık âdemelması hareketlendi. Sessiz bir şekilde, “Ne?” dediğinde Ezel ısrar etti.

“Hadi hadi, birine âşık olduğunu anlamamak için salak olmak gerekir. Kafede hülyalı hülyalı dalıp gitmeler falan... Derdini söylemeyen, derman bulamazmış Çınarcığım.”

Çınar, gözlerini kısa bir an gülümseyerek kendisine bakan Masal'a çevirdikten hemen sonra aynı hızla geri çekti. Benden başka kimsenin bunu fark etmediğine emindim.

Sevgili küçük dayıcığım, gerçekten kendini bu denli kap-tırmış mıydı Masal'a? Ağzından hiç düşürmüyordu adını fakat hislerinin bu kadar yoğun olup olmadığına emin de-ğildim. Çınar hep şıpsevdi birisiydi.

"Ben..." dedi Çınar, ardından derin bir nefes alıp elini ensesine attı. "Sevdiğim kızı sizinle paylaşmayacağım. Mah-remiyete önem gösteriyorum yani." Sırıttı. "Cevap vermeme hakkımı kullanıyorum."

Bu yanıtla beraber Aykut, Ezel, Masal ve Eda homur-dandı. Aras, Pusat ve benim yüzlerimizde en ufak bir mimik oynamamıştı.

"O zaman ceza alacaksın."

Çınar yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu. "Tüm ceza-lara razıyım."

"Vay, işte aradığım yüreklilik." Eda'nın cümlesiyle bir kakhaha tufanı daha koptu.

"Sıkıldın mı?" Başımı omzuna yasladığım Aras'ın sesini duyduğumda bakışlarımı Çınar'dan ayırdım.

"Hı?"

Elleriyle saçlarını geriye attı. "Durgunlaştın."

Derin bir nefes aldım ve toparladım. "Gözüm dalmış. Eğleniyorum."

"Aman ne eğlence," diye gevelediğinde, kıkırdayarak önüme döndüm ve gülüşümün kaybolmasına izin vermeden Çınar'ın aldığı cezayı izlemeye koyuldum.

"Altmış... Yetmiş..."

"Aaa, belini de kıvr bu nasıl göbek atmak!" Aykut, Çı-nar'ın cezasına biraz daha coşku katmaya çalışırken Çınar başını iki yana salladı ve ellerini beline atarak kıvrıma işle-mine devam etti.

“Seksen... Oh... Tüm kurtlarımı döktüm...” Göbek atmak-
tan zevk aldığını belli eden Çınar, bu sefer benim de kahkaha
atmamı sağladı. Hep böyle enerjikti ve etrafındaki insanlara
neşe dağıtmak gibi bir özelliği vardı. Hiçbir şeye alınmaz,
gücenmezdi, hüznünü, kırgınlığını asla belli etmezdi.

“Yüz...” dedi nefes nefese. “Devam edeyim mi?”

Aras’ın telefon melodisini işittiğimde onları seyretmeyi
bıraktım ve tekrar kocama döndüm. Çatılan kaşlarıyla eli-
ni montunun iç cebine attı ve telefonunu çıkardı. Ekranda
yazan, kayıtsız numaraya şöyle bir baktıktan sonra bana
döndü ve “Geliyorum,” dedi, ardından ekledi. “Bir yere
ayrılma.”

Ona ters ters bakıp, *Nereye ayrılabilirim Aras?* demek
istesem de şu an söylemem gerekenin bu olmadığına karar
verdim ve “Arayan kim?” diye sordum.

“Kim olduğunu söylesem, tanıyacak mısın?”

Aldığım cevap başta ağzımın açık kalmasına sebep oldu,
hemen sonrasında ona dik dik baktım ve gözlerimi devirerek
önüme döndüm. Söylese ceza yazarlardı sanki.

Yanımdan kalktığını artık belimde varlığını hissetmedi-
ğim koluyla anladım. Adım seslerini duyduğumda başımı
çevirip gidişine baktım. O sırada telefonu açıp kulağına
götürdü ve hiç beklemediğim bir anda başını çevirip bana
bakarak ukala bir şekilde gülümseyip göz kırptı. Gözlerimi
kısıp sinirli bir bakışla karşılık verdim ve ona omuz silkerek
önüme döndüm.

“Çeviriyorum...” Çınar, elindeki şişeyle etrafındaki in-
sanlara bakarak bu soruyu sorduğunda, herkesten onay-
larcasına bir ses çıktı. Daha fazla beklemedi ve şişeyi saat
yönünde çevirdi. Cam şişe birkaç saniye öylece döndü, en
sonunda yavaşlayarak durdu.

Şişenin dibi bana dönük durduğunda soruyu soracak ki-
şinin kim olduğunu anlamak amacıyla uç tarafına baktım.

"Söyle bakalım baldız... Doğruluk mu cesaret mi?"

Sinsi bir sırıtmayla bu soruyu soran Aykut'a gayet durgun bir şekilde, "Doğruluk," dedim.

"Aa, Eylül, iki kere doğruluk dedin," diye araya girdi Eda. "Şimdi sıra cesarette."

"Yapmayın ya..." diye mızımızlandım.

"Öyle şebeklikler yok Eylül," dedi Çınar. "Ben nasıl göbek attıysam sen de cesaret diyeceksin."

"İyi peki," dedim bıkkın bir nefes vererek. "Cesaret."

"Tam senin için bir cesaret örneği var elimde..."

"Kötü bir şey isteme arkadaşımдан." Ezel, nişanlısı Aykut'un omzuna vurdu fakat Aykut oralı olmadı.

"Oyun başka, arkadaşlık başka..."

"Artık cezamı bilmek istiyorum." İkisinin arasına girdiğimde Aykut gülümseyerek çenesiyle ileriye işaret etti, anında tüm bakışlar oraya yönelmişti. O taraf, otelin arka çıkış tarafıydı, çitlerle çevriliydi ve ahşap küçük bir kapısı vardı. Çitlerin altındaki çimlerde rengârenk kış çiçekleri yetişmişti. "Bana oradan bir çiçek getirmeni istiyorum."

Hemen Aykut'a baktım. "Önünde tabela var," diye uyardım onu. "Çiçek koparmak yasaktır yazıyor, görmüyor musun?"

"E yasak olduğu için koparmak cesaret örneği olacak ya işte."

Tamam, haklıydı fakat ben böyle bir şeyi yapabileceğimden emin değildim, anında her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Yakalanırdım ki. Kendimi bildim bileli bu tür şeylerde iyi olamamıştım.

"Yapabilecek misin?"

Korkunun ecele faydası yoktu. Aykut tekrar bu soruyu sorduğunda sıkıntıyla nefeslendim ve tekrar arkadaşlarıma döndüm. İşaret parmağımı onlara doğru kaldırıp salladım. "Yakalanırsam bedelini hep beraber ödeyeceğiz. Bilginize."

"Hadi hadi," dediler hep beraber ve ben nihayet ayağa

kalktım. Uzun süredir oturduğumdan ayaklandığımda bacaklarımda ince bir sızı hissettim fakat pek de orali olmadım. Pantolonumun kalça tarafını silkeledikten sonra onlara arkamı döndüm.

Nemli çimenlerin üzerine düşen yapraklara basıp çıkan hışırtılarla birlikte ilerliyordum. Çiçeklerin bulunduğu alanda sadece bir lamba bulunuyordu, arka tarafa göre daha karanlıktı ve ormanın içi çok ürkütücü duruyordu. Yaşadığım onca şeyden sonra karanlık fobim oluşmuştu ve şimdi de ilerideki bu karanlık beni ürkütüyordu. Yutkundum, arkama, arkadaşlarımın bulunduğu alana bakmamak için irademi zorladım. Kötü bir şey yoktu, her şey normaldi. Önümdeki rengârenk çiçeklerden birini dalından koparıp geri dönecektim.

Derince soludum ve çitin ardındaki ormanın içine bakmamaya özen göstererek pembe renkli açelyayı nazıkçe, diğerlerine zarar vermeden kopardım. Ne bir uyarı ne de bir sesleniş geldi, başarmıştım. Şimdi arkama dönüp arkadaşlarımın yanına gitmem gerekiyordu.

Bu fikirle tam arkamı döneceğim sırada ormanın içinden bir çıtırtı duyunca duraksadım. Korkuyla soluklanmayı unutmuş bir şekilde tekrar ormana baktım, çalıların hareketlendiğini gördüm ve sıkışan kalbimle oraya doğru bir adım attım. Gözlerim ormanın içini tararken, bir iki adım daha attım ve o an, siyah bir silüet gördüm. Soluğum kesilmeye yüz tutarken, "Kim var orada?" dedim.

Oyuna gelme, diye sayıklıyordum içimden. Oyuna gelme Eylül. Bir şey gördüğün yok. Zihnindeki korkunun seni yönetmesine, hasta etmesine izin verme.

Terleyen avuç içlerimi pantolonuma sürdüm ve cesur tutmaya özen gösterdiğim adımlarımla telaşımı bir kenara atmaya çalışıp biraz daha ilerledim. Çiti açtım, arkamdaki topluluğa güvenerek ormanın içine girdim. Zihnindeki zonklamalar, bir simülasyonun içine dalmışım hissi veriyordu.

Korkuyordum, terliyordum, titriyordum.

Ama biliyordum ki bu ormanda benim düşündüğüm bir şey yoktu. Karanlık, benim zannettiğim kadar korkunç değildi.

Onu yenmem lazımdı.

Yeniden nüksetmeye çalışan bu hastalıklı hallerimi durdurmam lazımdı. Ruh sağlığımı, düşünce gücümü kaybetmek istemiyordum.

Bir çıtırtı daha işittiğimde yerimde sıçradım ve "Orada yoksun!" diye bağırdım.

Bir anda tam önüme çıkan siyah silüet adımlarımı durdurdu, kalbimin üzerine yakıcı, soyut bir kuvvet uyguladı. Nefesim kesildi, elimdeki çiçek yere düştü. Tam önümde bana sırtı dönük olan siyah kıyafetli, dalgalı kahverengi saçlara sahip bir erkek bedeni duruyordu. Gözlerim korkuyla dolarken, *Hayır*, dedim içimden. *Hayır, sakın yüzünü bana gösterme. Sen yoksun. Hayır. Hayır.*

O bana dönmeden bir adım geriledim. *Yoksun sen!* diye haykırmak istedim ama var gibiydi. Buradaydı. Karşımda, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Koşmam gerekiyordu, arkamı dönmem, koşarak Aras'a ulaşmam gerekiyordu.

Bu düşünceyle bir adım daha geriledim.

O sırada yüzünü bana doğru döndü, dudaklarımdan tiz bir çığlık yükseldi. Bronz ten rengine sahip suratı, cesedini gördüğüm günkü gibi beyazdı ve çeşitli yerlerinde morluklar vardı, dudakları solgun ve şişti. Kahverengi gözlerinin altında halka şeklinde karartılar oluşmuş, ağzı yarayla kaplanmıştı. Bana doğru bir adım attığında, "Eylül," dediğini duydum. Sesi kulaklarımda çınlıyordu. "Meleğim."

Bu kelime zihnimde defalarca yankılandı.

Ellerimle kulaklarımı kapatıp arkamı döndüm ve koşmak istedim. Fakat az önce arkamda olan beden, şimdi tam karşımdaydı.

Bir çığlık daha attım.

Soluma döndüm, aynı yüz tam solumdaydı.

Bir çığlık daha attım.

Sağıma döndüm, aynı yüz, tam sağımdaydı.

Bir çığlık daha attım.

Buradaydı. Beni bulmuştu. Beni, yine bulmuştu.

Kendimi kaybediyordum. Başım, beynimin üzerine büyük bir çekiçe sivri çiviler çakılıyormuş gibi acıyordu. Nereye dönsem benimleydi, yüzü silinmiyor, değişmiyor ve bedeni yok olmuyordu.

“Eylül!”

“Eylül!”

“Eylül!”

Birbirinden farklı ağızlardan ismimi duyuyor ama kimlerin bana seslendiğini kavrayamıyordum. Vücudumdaki tüm güç çekildiğinde kendimi bırakır gibi oldum fakat bedenimi saran güçlü kollar buna mani oldu. Beni kendine saran bu kokuyu biliyordum. Güvendeydim.

“Aras...” dedim varlığını kanıtlamak amacıyla, nefes nefese. “Barlas...” diye ekledim sonrasında. “Buradaydı...”

Ve kendimi, manevi bir boşluğa bıraktım.

“Hayır, uyanmadı. Biliyorum, sürekli kontrol ediyorum.” Bu tanıdık ses kulaklarımı doldururken ağrıyan başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim ve gözlerimi açmaya çalıştım. Üzerimden tır geçmiş gibiydi, tüm uzuvlarım sızlıyordu. “Merak etme, doktorun dediklerini en az senin kadar iyi biliyorum.” Nihayet gözlerimi açtığımda ilk karşılaştığım bembeyaz tavan oldu, hemen etrafıma bakındım, tüm eşyalar tanıdıktı, otel odasında değil evimdeydim, nedense rahatladım. Sonra yanımdaki kişiye baktım, en sonunda görüşüm net bir hal aldı ve Eda’yı seçebildim. Kulağına tuttuğu

telefonu aşağı indirdikten sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözleri anında büyüdü ve şaşkın bir şekilde, "Eylül" diyerek hızla yanıma geldi. "Ne zaman uyandın?" Eli, alnıma gittiğinde ateşimi kontrol ettiğini anlamıştım. "İyi misin?"

Bir cevap vermek istedim ancak acıyan boğazım buna imkân vermedi. "Su," dedim, yahut demeye çalıştım. Gözlerini kırparak beni onayladı ve komodinin üzerindeki cam sürahidен bardağa su doldurdu. Elini enseme atıp başımı kaldırarak bardağı dudaklarıma değdirdi ve suyu içmeye yardımcı oldu. Birkaç yudum aldım, midemin daha fazlasını kaldıramayacağını düşünerek geri çekildim.

Eda bardağı tekrar komodinin üzerine bıraktı. "Daha iyi misin?"

Hafifçe yutkundum.

İyi olmak böyle bir şey miydi? Ben ne zamandır tam olarak iyi olamıyordum? Bu duyguyu unutmuş muydum?

Dolan gözlerimden bir yaş akmasını engellemek amacıyla nefes alıp verdim ve bakışlarımı tavana diktim. "Geçti sanıyordum," diye sayıklandım. "Kurtuldum sanıyordum."

Bakışları şefkatle doldu. "Geçti Eylül," dedi saçlarını okşayarak. "Kurtuldun. Sadece küçük bir kriz geçirdin, o kadar."

"Kötüydü Eda." Sesim yara doluydu, aldığım tüm darbelerin izini barındırıyordu. Birine derdimi anlatıp içimdeki bu öldürücü histen kurtulmak istiyordum. "Çok kötüydü, beynimin yarılacağını hissettim. Çıkmazdaydım... Her... Her yerde o vardı. Yüzü..."

Boğazım düğümlendi, sustum, ağlamamak için dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım. Kelimelerime devam edemeyeceğimi anlayan Eda saçımı okşamaya devam etti ve "Şş..." dedi. "Anlatma. Gördüğün hiçbir şey gerçek değildi. Eylül, en ufak bir korku filmi izlediğimizde etkisinden çıkamıyoruz, günlerce kâbus görüyoruz. Karanlık yerlere

girmekten çekiniyoruz. Bir filmin etkisini atmak bu kadar zorken, yaşadıklarının etkisinden bu kadar çabuk kurtulman beklenemez. Kimse beklemez.”

Dedikleri doğrudu fakat bu tarz cümleleri o kadar çok duymuştum ki artık sakinleştirmiyordu. Halimi daha fazla anlatıp onu üzmemek istemedim, bunun yerine konuyu dağıtmayı denedim. “Ne zamandır evdeyiz?”

Kolundaki saatine baktıktan sonra, “Sen bayıldığında tedavinin ardından apar topar otelden ayrıldık. Yaklaşık üç gün oluyor...” dedi.

“Üç gündür uyuyor muyum?”

“Ara sıra uyandın, yani en azından gözlerini açtın ama konuşmadın. Doktor zihninin fazla yorulduğunu ve ne zaman hazır hissedersen o zaman uyanacağını söyledi.”

“Anladım...” dedim ve bana uzattığı hapları su eşliğinde yuttum. Gözlerim tekrar uyku ister gibi yanmaya başladığında, “Ara...” dedim nihayet. En çok merak ettiğim oydu işte. “O nerede?”

“İşler güçler...” diye yanıtladı ve ilaç kutularını tekrar komodinin ilk çekmecesine koydu. “Senin yanından ayrılmak istediği son şey bile değildi ancak yine önemli bir şeylerin peşindeler sanırım.” Başını salladı. “Her neyse, senin gözler yine gitmeye başladı. Uyuyacak mısın?”

Aklımda daha başka bir sürü soru olsa da şimdilik bu kadarıyla yetindim ve detayları düşünmeden gözlerimi kapatıp beni kendine esir eden uykunun kollarına atıldım.

Ne kadar o esaretin altında kaldım bilmiyordum fakat şimdi neyin beni ondan ayırdığını biliyordum. Burnuma çalan okyanusumsu koku, beni kendine çeken özlediğim sıcaklık insana, “Rüyada mıyım?” dedirtiyor ve olmadığımı tescillemek için gözlerini açmak zorunda hissettiriyordu.

Öyle de yaptım. Derin bir uykunun ardından tekrar gözlerimi açtım. Soluma bakıp o kokunun ve sıcaklığın sahibi-

nin, Aras'ın gerçekten yanımda olup olmadığını anlayacağım sırada beni kendine çekmesiyle rahatladım. Buradaydı ve beni tüm korumacılığıyla sarmıştı. Onun yanımda olduğunu bilmek içimde bahar yelleri estiriyordu. Yakıcı bir yaz akşamında esen ılık bir esintiydi benimle olması. Etkisiyle kapanan gözlerimi tekrar açıp esmer yüzüne baktığımda, "Aras..." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Siyah hareleri anında beni buldu ve yüzümü hiçbir ayrımıtı kaçırarak istemezcesine süzdü. "Güzelim."

Elimi çıplak omzuna attım ve ona biraz daha sokuldum. Burnum, boyun girintisine değerken ağlamamak için kendimi zorladım. "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi. Başını eğdi ve dudakları omzuma dokundu. "Özür dilemesi gereken benim. Yanında olamadığım her saniye için senden özür dilerim." Sesi kırık, yıkılmış gibiydi, ruhsuzdu. Sadece konuşuyordu ama en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Senin suçun değildi."

"Eğer telefon için yanından kalkmasaydım, gecenin bir vakti aptal bir oyun yüzünden karanlık bir ormana girmene izin vermezdim."

Biraz bekledikten sonra nefesimi tazeledim ve yüzümü boynundan çekmeme kararı aldım. "Aslında, benden istenen ormana girmem değildi. Oraya tamamen kendi irademle girdim." Kıpırdandığını hissettim. Bu vesileyle suratımı, gizlediğim boynundan kaldırdım ve tekrar ona baktım. Pürdikkat beni inceliyordu. "Aras..." dedim çaresizce. "Bu..." Nefeslendim. "Gerçek gibiydi. Sana yemin ederim. Duyduğum çığırıtlar, o karanlık silüet yalan olamazdı."

Yüzünde en ufak bir mimik oynamadan, "Yani?" diye sordu.

Bir kez daha soludum. "Yani, Barlas..." Adını anmak bana dünyanın en acı verici işkencesi gibi geliyordu, kalbim göğsümü delercesine atmaya başladı. "O... Oradaydı."

Dişlerini sıkıtiğini fark ettim, çenesi kasıldı. “Eylül,” dedi son derece ciddi bir tavrıla. “Sana cesedini gösterdim. Sana, o şerefsiz piç kurusunun leşini gösterdim. Sırf daha iyi olacaksın diye.”

Gözlerimi ondan kaçırdım, dolan gözlerimin yaşlarını serbest bırakmaması için kendimi zorladım. “Biliyorum.” Sesimden çaresizlik akıyordu. Ellerimi başıma koydum ve saçlarımı geri iteledim. “Biliyorum. Ben sadece...” Başımı salladım. “Bilmiyorum, belki de daha güçlü bir psikolojik destek almam gerekiyor. Hastanede yatma...”

“Hayır!” diye bağırıldı cümlemini tamamlamama izin vermeden, aptalca bir şey söylemişim gibi. “Bunu sakın aklından geçirme. Doktorun, yaşadığın bu krizin normal olduğunu söyledi.” Sonrasında bana daha sıkı sarıldı, başım göğsüne yaslandı. “Seni bırakmam güzelim.” Sesi acı doluydu. “Seni kendi ellerimden başka kimseye teslim etmem.”

Sulanan gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü üryan göğsüne. İç çekişlerim titreyen göğsümün bedenine çarpmasına neden oluyordu. Daha sıkı sardı. *Beni, içine sokmak ister gibi sardı.*

Biz Aras’la bir çift değildik, onunla hiçbir zaman çift olamamıştık. Biz, Aras’la tektik. Bir bedende iki yürektik. Acılarımız ortaktı, kalbimizin üzerine yerleşen oyuk birdi. Başka açıklaması olamazdı ben kırıldığımda onun da acıdığını tüm ruhumla hissetmemin.

Bir kez daha geceme güneş gibi doğduğunda, ıslanan kırılganlığımle bağrında kusursuz bir uykuya daldım.

nin, Aras'ın gerçekten yanımda olup olmadığını anlayacağım sırada beni kendine çekmesiyle rahatladım. Buradaydı ve beni tüm korumacılığıyla sarmıştı. Onun yanımda olduğunu bilmek içimde bahar yelleri estiriyordu. Yakıcı bir yaz akşamında esen ılık bir esintiydi benimle olması. Etkisiyle kapanan gözlerimi tekrar açıp esmer yüzüne baktığımda, "Aras..." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Siyah hareleri anında beni buldu ve yüzümü hiçbir ayrımıtı kaçırarak istemezcesine süzdü. "Güzelim."

Elimi çıplak omzuna attım ve ona biraz daha sokuldum. Burnum, boyun girintisine değerken ağlamamak için kendimi zorladım. "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi. Başını eğdi ve dudakları omzuma dokundu. "Özür dilemesi gereken benim. Yanında olamadığım her saniye için senden özür dilerim." Sesi kırık, yıkılmış gibiydi, ruhsuzdu. Sadece konuşuyordu ama en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Senin suçun değildi."

"Eğer telefon için yanından kalkmasaydım, gecenin bir vakti aptal bir oyun yüzünden karanlık bir ormana girmene izin vermezdim."

Biraz bekledikten sonra nefesimi tazeledim ve yüzümü boynundan çekmeme kararı aldım. "Aslında, benden istenen ormana girmem değildi. Oraya tamamen kendi irademle girdim." Kıpırdandığını hissettim. Bu vesileyle suratımı, gizlediğim boynundan kaldırdım ve tekrar ona baktım. Pürdikkat beni inceliyordu. "Aras..." dedim çaresizce. "Bu..." Nefeslendim. "Gerçek gibiydi. Sana yemin ederim. Duyduğum çıtırtılar, o karanlık silüet yalan olamazdı."

Yüzünde en ufak bir mimik oynamadan, "Yani?" diye sordu.

Bir kez daha soludum. "Yani, Barlas..." Adını anmak bana dünyanın en acı verici işkencesi gibi geliyordu, kalbim göğsümü delercesine atmaya başladı. "O... Oradaydı."

Dişlerini sıkıtiğini fark ettim, çenesi kasıldı. “Eylül,” dedi son derece ciddi bir tavırla. “Sana cesedini gösterdim. Sana, o şerefsiz piç kurusunun leşini gösterdim. Sırf daha iyi olacaksın diye.”

Gözlerimi ondan kaçırdım, dolan gözlerimin yaşlarını serbest bırakmaması için kendimi zorladım. “Biliyorum.” Sesimden çaresizlik akıyordu. Ellerimi başıma koydum ve saçlarımı geri iteledim. “Biliyorum. Ben sadece...” Başımı salladım. “Bilmiyorum, belki de daha güçlü bir psikolojik destek almam gerekiyor. Hastanede yatma...”

“Hayır!” diye bağırdı cümlemleri tamamlamama izin vermeden, aptalca bir şey söylemişim gibi. “Bunu sakın aklından geçirme. Doktorun, yaşadığın bu krizin normal olduğunu söyledi.” Sonrasında bana daha sıkı sarıldı, başımı göğsüne yaslandı. “Seni bırakmam güzelim.” Sesi acı doluydu. “Seni kendi ellerimden başka kimseye teslim etmem.”

Sulanan gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü üryan göğsüne. İç çekişlerim titreyen göğsümün bedenine çarpmasına neden oluyordu. Daha sıkı sardı. *Beni, içine sokmak ister gibi sardı.*

Biz Aras’la bir çift değildik, onunla hiçbir zaman çift olamamıştık. Biz, Aras’la tektik. Bir bedende iki yürektik. Acılarımız ortaktı, kalbimizin üzerine yerleşen oyuk birdi. Başka açıklaması olamazdı ben kırıldığımda onun da acıdığını tüm ruhumla hissetmemin.

Bir kez daha geceme güneş gibi doğduğunda, ıslanan kırılganlığımle bağrında kusursuz bir uykuya daldım.

Bölüm Yirmi Bir

Davet

Mart, kendi görevini hakkıyla yerine getirip sırasını nisana devretmişti. Günler birbirini kovalıyor, zaman hiç olmadığı kadar hızlı geçiyordu. Bahara girmiş olmamız gerekiyordu fakat kasvetli hava ve yağmur, izlerini İstanbul'dan çekecek gibi değildi. Uzun zamandır böyle sert ve uzun bir kış yaşadığımızı hatırlamıyordum.

Ne zaman uyuduğumu bilmiyordum. En son sınav için test çözüyordum, Aras'la mesajlaşmış, iyi olduğunu anlayınca başımı masaya koyup biraz kestirmek için gözlerimi kapatmıştım. Zannımca o halde uyuyakalmışım. Şimdiyse sıcak bir göğse başımı yaslamış, rahatça uyuyordum. Gözlerimi açıp *rüyada mıyım* dercesine üzerinde yattığım bedene baktığımda tüm gerçekliğiyle onu gördüm ve içimin şenlik yerine dönüşmesine izin verdim.

Kollarından biri beni sarmak için yatağın yan tarafına uzanmış, diğeryse başıyla yastığın arasına saklanmıştı. Uzun kirpiklerin sardığı gözleri kusursuzca kapanmış, kavisli kaşları hafiften çatılmıştı. Dolgun, keskin kıvrımlara sahip dudakları birbiriyle örtülüydü, bir şey düşünüyormuş gibi hafifçe büzüşmüştü.

Aras uyuyordu ve ben onu uzun zaman sonra ilk kez uyurken görüyordum. Saçlarından birkaç siyah tutam kavisli kaşlarının üzerine düşmüştü, henüz uyanmadığından tıraşlayamadığı yanağında nokta nokta sakal izleri duruyordu.

Kusursuz görünüyordu, kalbim tekledi.

Ona hayrandım, yüzünü ömrüm boyunca bu şekilde izleyebilecek kadar hayrandım.

Daha fazla dayanamadım ve sağ elimi kaldırıp parmaklarımı sakallarının üzerine değdirdim, ardından nazikçe yanağını okşadım. Hafifçe kıpırdandığında kıkırdadım ve elimi çektim. Hâlâ uykunun derinliklerindeyken içimden gelen dürtülere karşı koyamadım ve az önce parmağımı gezdirdiğim yanağına dudaklarımı dokundurdum. Bu sayede burnum da tenine değmişti ve buram buram okyanus kokusunu içime çektim.

Bu şevkle diğer yanağını da öptüm ve sonra tekrar kokladım. Bu sefer de kıpırdandığında ateşe değmiş gibi geri çekildim. Çok güzel uyuyordu ve onu uyandırmak istemiyordum. Bu sebeple üzerinden kalkmak için hareketlendim.

Fakat bir anda belime dolanan eller ayağa kalkmamı başarılı bir şekilde engelledi, bedenim tekrar Aras'ın bedenine hapsedi. Aralık kalan dudaklarımla şaşkınca ona bakarken tek gözünü açtı ve "Nereye?" diye sordu uykulu ses tonuyla. Elllerinden biri belimin biraz aşağısındaydı.

Heyecanla, "Ben, şey..." dedim, sonra ne diyeceğimi unuttum çünkü çok yakındık ve Aras bana hiç tekin bakmıyordu.

Şapşal ifademe gülümsedi ve ben gülüşüne bir kez daha aşık olurken o, "Sen, ne?" diye sordu.

Dilimle dudaklarımı nemlendirdim. "Seni uyandırmak istemediğim için kalkmayı düşünüyordum," dedim ve bir kez daha üzerinden kalkmaya yeltendim.

O ise bir kez daha bana engel oldu, kafasını biraz kaldırıp

yüzlerimizin daha yakın olmasını sağladı. "Ama uyandırdın, ne yapacağız?"

"Benim suçum değil," dedim, yakınlığı sesimi titretti. Yutkundum. "Çok güzel uyuyordun." Bir kez daha gülümsedi, kalbim eridi. "Ve şöyle gülümseme," diye ekledim istemsizce.

"Neden? Çok güzel gülüyorum ve beni öpesin mi geliyor?"

"Ne?" Gözlerimi kısarak cümlesini tarttım. Sonrasında gözlerim kendiliğinden açılmıştı. "Ha-hayır." Bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Benim yalan söyleyemeyen küçük Polyanna'm." Dudakları yanağıma değdiğinde içim ısındı. "Kaçırma gözlerini. Bak bana da dinsin biraz yorgunluğum."

Gülümsememi silmeye çalıştım ama başarılı olamadım, çok zordu içimdeki neşeyi dışa yansıtmamak. Sonrasında tekrar ona döndüm ve gözlerimi simsiyah gözlerine diktim. "Gece seni bekledim," diye mırıldandım.

Kaşları havalandı ve devamını duymak ister gibi, "Hmm..." dedi.

Ellerimi göğsünün üzerinden yüzüne çıkardım ve parmaklarımı yanaklarına değdirdim. "Dörde kadar falan bekledim. Ama gelmemiştin."

İç çekti. "İşim uzun sürdü."

"Bir çatışmaya mı girdin?"

"Senin saçların mı uzadı?"

Ondan soruma cevap vermesini beklerken kurduğu bu alakasız cümleyle afalladım ve "Ne?" dedim.

Parmaklarından birini saç ucuma doladı. "Omuzlarımı geçmiş."

Gözlerim bir an saç uçlarıma değdi fakat hemen bunun kafamı dağıtmak için seçtiği bir yol olduğunu anladım, saçlarım omuzlarımı geçeli çok olmuştu. Umursamadan tekrar ona döndüm. "Sorumu geçiştirme."

"Hangi sorunu?"

Anlamazlıktan gelmeye devam edince, "Arası" diyerek omzuna vurdum.

Derin bir nefes alıp ciddileşti. "Sorunun cevabını biliyorsun güzelim."

Dudaklarımı büzdüm. "Yani birileriyle çatıştın?"

"Eh, bu benim için artık günlük aktivite gibi bir şey." Sonra suratımı süzdüğünü hissettim. Eli yüzüme çıktı ve yanağıma naifçe okşadı. "Şş, asma suratını."

"Demesi kolay," dedim ve bozulan moralimle ayağa kalkmak için hareketlendim.

Fakat beni bir kez daha tuttu. "Üzerimden kalkmana izin vermediğimi anlayan için ne yapmam gerekiyor?"

Hızlanan kalbim göğsünü döverken, "Üzerinden kalkmam gerektiğini anlayan için ne yapmam gerekiyor?" dedim.

Güldü. "Altıma geçmen gerekiyor. Ancak o zaman izin verebilirim."

Dudaklarımı kendi kendine yuvarlak oluştururken yanaklarımın üzerine iki adet, içi kömürle dolu, yanan kış sobası kurulduğunu hissettim. "Sen... Sen..."

Bir anda beni çevirip yer değiştirmemizi sağladığında bu sefer ona aşağıdan bakıyordum ve yüreğim daha da hızlanmıştı, içerideki baterist işini gerçekten iyi yapıyordu. Ellerini başımın iki yanından yastığın üzerine koyup üzerime meşhur Aras kapanını kurduğunda, "Ne ben?" diye sordu. "Yoksa henüz beni anlatacak kelime bulamadın mı?"

Kaşlarımı çatarak, "Hiç de bile," dedim. "Buldum ama hangisini desem diye karar vermeye çalışıyordum, çok var da: Sahtekâr Kabadayı, fırsatçı, laf cambazı, Don Juan..."

Dudaklarını boynuma bastırıp beni huylandırdıktan sonra mırıldandı. "Ne güzel kelimeler bunlar..."

Bu sefer gülen taraf ben oldum. Gülüşümle beraber siyah gözleri dudaklarıma yöneldi ve başı da onu takip etti. Ancak tam da o an, koridordan gelen bir havlama sesiyle

tüm dikkatim oraya çekildi ve dudaklarımdan telaşlı bir, “Retro!” nidası döküldü.

Aras’ın gözleri kısılırken telaşımın nedenini merak ettiğini anladım ve devam ettim. “Onu doyurmam lazım. Karnı aç olmalı.” Başımı kaldırıp ellerimi omzuna koyarak çıkmaya çalıştım lakin bana müsaade vermedi. “Aras, köpek aç...” diye tekrar ettim.

Yine izin vermedi ve yoğunluğu artan siyah hareleriyle bana bakmaya devam etti. “Ben de açım.”

Yanaklarımdaki ısı tüm vücudumu sardı, sessizce boğazımı temizledim. “Tamam,” dedim, tüm vücudum heyecanla ürpermişti. “Önce Retro’yu doyurmama izin ver.”

Geri çekilmedi, yoğunlaşan bakışları düşünceli bir hal aldı. “Neden seni kendimden başka her şeyden kıskanıyorum?”

Usul usul bu soruyu sorduğunda, dudaklarımı birbirine bastırarak ortaya çıkmaya çalışan tebessümümü dindirmeye çalıştım. “Sana bir şey itiraf edeyim mi?” dedim gülerек.

Söylediğimle birlikte kaşları çok az çatıldı. Ciddi tavrı ifadesini ele geçirirken, “İtiraf?” dedi çözmeye çalışır gibi.

“Hı hı,” diyerek başımı salladım ve ağzımdaki baklayı hemen çıkardım. “Beni kıskanman hoşuma gidiyor.”

Gözleri büyüdü, tek kaşı *bak sen* dercesine havalandı. Sonrasında ellerinden biri bel çizgime doğru indi, uzun parmakları bluzumun üzerinden sırtıma değiyordu. “Sana bir şey itiraf edeyim mi?” diye o sordu bu sefer.

Kararsız bir tavırla, “Hmm...” dedim.

Burnunun ucu yanağımdan beni aleve vermek ister gibi sürterek kulağıma geldiğinde, eşsiz nefesiyle mırıldandı. “Şu an seni bırakmaktan daha başka planlarım var.” Bluzumu kavradığında ürperdim fakat bu, tatlı bir ürperti idi. Ona engel olmadan kollarımı boynuna doladım.

Tık tık.

Odanın kapısı tıklatıldığında kollarımı kapı açılmış gibi hızla geri çektim, o sırada Eda'nın sesi duyuldu. "Kahvaltı hazır. Sizi bekliyorum!"

Ben altdudağımı dişlediğimde Aras kafasını geriye atarak, "Si..." diyecekken işaretparmağımı dudağına koydum ve onu susturdum. "Şş, küfür yok."

Parmağımı yavaşça dudaklarından çektiğimde gözlerini kapatıp açtı, kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Birden üzerimden kalktığına, "Rövanşı olacak," dedi.

Sırtımı yatak başlığına yasladım ve "O ne demek?" diye sordum göbeğimin yukarısına kadar çıkardığı beyaz, salaş bluzumu düzeltirken.

Gözleriyle tekrar beni süzdü ve dudaklarının bir kenarını kıvrarak çapkın çapkın sırıttı. "Başladığım işi yarım bırakmam demek."

Aras banyoya girdiğinde ben üzerimdeki sersemleştiren etkisini atmak için birkaç saniye olduğum yerde öylece durdum. Kapının ardındaki Retro'nun bir kez daha havladığını işittiğimde gülümsememi silemeden kafamı salladım ve ayaklandım.

Eda, kahvaltı için mutfaktan çaydanlığı almaya gittiğinde ben Retro'nun yemek kabına mamasını koymakla meşguldüm. Önündeki kap yiyeceğiyle dolan hayvancağızın havlayışları kesildi ve direkt yemeğine odaklandı. Gülümseyerek dizlerimi büküp topuklarımın üzerine oturduğum yerde öylece onu izliyordum.

"Eylül, bunu gördün mü?" Cümlesiyle ayağa kalkmadan Eda'ya döndüm. Elinde tuttuğu büyük, altın renkli zarfı salladı.

"O ne?"

"Davetiye," diye yanıtladığında nihayet ayağa kalktım.

"Kiminmiş?" diye sordum. Ardından anlamak için söylemesini beklemek yerine elindeki davetiyeyi çekip aldım.

Altın yaldızlı, son derece şık görünen bir zarftı, dışında Aras - Eylül Karahanlı yazıyordu. Aras'la ismimizi böyle birleşik halde görmek bir aile olduğumuzu yüzüme vurup içime nedensiz bir sevinç bahsetti, çok güzeldi. Birkaç saniye gülümseyerek başparmağımla yazıyı okşadım.

"Yazıyla oynasman bittiyse zarfı açar mısın artık?"

Eda'nın haklı isyanıyla birlikte toparlandım, daha fazla bu ayrıntıyla oyalanmadan davetiyenin iç kâğıdını açtım. Yine altın rengindeki kalın kâğıdın üzerinde, "Sayiner Holding 70. Yıldönümü" yazıyordu. Gözlerim kâğıdın sağ alt köşesine takıldı. "Mirza Sayiner Anısına..."

"Sayiner" soyadı hemen, "Sayın Sayiner"i daha doğrusu, "Bilge Sayiner"i aklıma getirmişti.

"Mirza Sayiner kim?" diye sordum ve başımı davetiye-den kaldırıp Eda'ya baktım. "Şirketin kurucusu falan mı?"

"Ah... Mirza Bey..." Eda iç geçirdikten sonra devam etti. "Hayır, kurucusu değil, Sayiner ailesinin veliahdı. Genç ve yakışıklı bir adamdı, geçen yıllarda öldü..." Bir an duraksadı. "Ya da öldürüldü."

"Ölüm" kelimesi hiç tanımadığım bir adam için bile olsa içimi titretirken Bilge Sayiner'in Mirza Sayiner'le olan bağlantısını çözmeye çalışıyordum. Kardeşi falan mıydı? "Vay canına, sizi Sayiner Holding yıldönümüne mi çağırılmışlar? İnanamıyorum."

"İnanmadığın şey ne?" Ben tam Eda'ya Bilge Sayiner'in Mirza denen adamla ve bu davetle alakasının olup olmadığını soracakken, arkadan duyulan Aras'ın sesiyle susup ona dönmek zorunda kaldım.

Hemen elimdeki zarfı havaya kaldırdım. "Bir davete çağırılmışız."

Üzerine her zamanki simsiyah takımlarından birini giyen Aras yanıma geldi, kokusu da anında varlığını hissettirdi. Zarfı elimden aldı, benim okuduğum şeyleri kendisi de okuduktan sonra, "Gelecek misin?" diye sordu.

“Sen gidersen elbette gideceğim.”

“Yarın akşama hazır ol o zaman,” diyerek yanıma oturduğunda, gözlerimi fal taşı gibi açtım.

“Gelmemi istemediğini söylemeyecek misin?”

“Gelmeni istemediğimi söylesem, gelmeyecek misin?”

“Tabii ki geleceğim.”

Hafifçe güldü. “O zaman uzatmaya gerek yok,” diyerek çatalına bir dilim salatalık takarak ağzına attı.

Aras, ilk defa içerisinde karanlık işler yapan adamların olduğu bir davete gitmiyordu fakat ilk defa böyle bir davete benim de gelecek olmama itiraz etmemiştii. İşte bu, şaşırtılacak bir olaydı.

“Şunları da takmalısın.” Eda, elindeki ince dikdörtgen şeklindeki siyah küpeleri bana uzattığında ben saçıma yapılan sık topuzun son tel tokasını takıyordum. İşlemimi sonlandırdığımda küpelerin sahiden elbisemi tamamlayacağını düşündüm ve Eda’nın elinden alıp önce sağ kulağıma, sonra sol kulağıma taktım. Mat bordo rujumu son kez kontrol ettikten sonra ayağa kalktığım an Eda ısıklı çaldı. “Dikkat et, bugün Aras katil olabilir.” Ardından ellerimi tutup kaldırarak elbisemi parlayan gözleriyle tekrar inceledi.

Kıyafetim, iki parçadan oluşan bir elbiseydi. Eteği siyah tülден oluşuyor ve yerlere kadar uzanıyordu, hafiften kabarıktı. Kısa kolluydu ve kolları transparandı. Üst parçası tamamen siyah dantelin üzerine yine aynı renk kristal taş işlemlerle süslenmişti, göbek deliğimin biraz üzerinde bitiyordu ve bu elbisede bir göbek / bel dekoltesinin oluşmasına neden olmuştu. İşte sıkıntı tam da bu noktadaydı, benim bildiğim Aras bu görüntüyü pek hoş karşılamazdı ancak yapacak bir şeyim yoktu. Bir gün içinde bulabildiğim –Eda’nın dolabından– en iyi davet kıyafeti buydu.

Masanın üzerindeki telefonum titremeye başladığında Eda'ya bir yanıt vermeyi es geçerek kimin aradığına baktım. Ekrandaki *Subtekâr Kabadayı* yazısını görünce gözlerimi büyüterek, "Aras geldi," dedim.

Eda telaşla, "Hii! Ne duruyorsun in hadi, çabuk!" diyerek ellerini ellerimden çekti. Onu başımla onaylayarak masanın üzerindeki telefonumu siyah, küçük el çantamın içine attım. Arkanı dönerek ineceğim sırada, "Dur, dur," dedi, neden durdurduğunu anlamak amacıyla tekrar ona döndüğümde elindeki suni, ince siyah kürk görünümlü ceketi uzattı.

"Al, bunu da giy. Üşürsün."

"Tamam..." Ceket kollarımdan geçirdikten sonra başımı eğerek üzerime baktım ve "Bari bu göbek üstü olmasaydı. En azından içeri girene kadar Aras'ı oyalamış olurduk," dedim.

"Beni moda katili etmeye çalışma Eylül!"

"Tamam, tamam..." dedim çaresizce ve giydiğim ince topuklularla, eteğimi toplayarak evin merdivenlerinden indim. Salonu geçtiğimde dış kapıyı açtım ve arkamı dönüp Eda'ya el salladım.

"Hadi iyi eğlenceler. Arada gizlice ortamın resmini çekip bana at. Merak ediyorum."

"Çatlak," diyerek güldüm ve çıkan korna sesiyle âdeta yerimde sıçradım. "Hadi gidiyorum ben."

"Tamam tamam, git hadi."

Tekrar el salladım ve topladığım eteğimi indirmeden yürümeye başladım.

Arabanın önüne geldiğimde kapıyı açtım, dikkatli bir şekilde binip kapattım. Aras, tek kolunu açık bıraktığı camın üzerine koymuştu, diğer eliyleyse telefonunu tutuyordu. Ben içeri girer girmez camdaki kolunu içeri aldı ve arabayı çalıştırdı.

"Tamam, bilgileri benimle paylaşsın. Para konusunda sıkıntın olmayacağını biliyorsun." Kiminle konuştuğunu

bilmiyordum fakat bu cümlesinin ardından ona yanıt veren ses tonunun bir erkeğe ait olduğu çok net belliydi. Telefonu kapattığında, başını yoldan çevirmeden gözleriyle beni ciddi bir ifadeyle süzdü. Hemen arkasından, "Belin açılmış," dedi

Kalbim ağzımda atarken, elimi çeneme koyup dışarı bakarak "Buelbiseninmodelibu," diye mırıldandım.

"Anlamadım?" dediğinde araba son anda yeşil ışıktan geçmişti.

"Elbisenin..." diyerek soluklandım ve başımı camdan çevirmeden devam ettim. "Modeli bu..."

Bir daha, "Anlamadım?" dediğinde, ona döndüm ve gözlerimi gözlerine odakladım. "ELBİSENİN MODELİ..."

"ORASINI ANLADIM," diye lafımı kestiğinde yavru bir kedi gibi koltuğa sindim. "Anlamadığım, davete giderken neden bu elbiseyi seçtiğin."

"Başka giyecek doğru düzgün bir şeyim yoktu, biz de Eda'nın dolabından bunu seçtik. Hem, sadece göbeği açık. O da açık bile sayılmaz."

"Sadece göbek, öyle mi?" diye sorduğunda hiç beklemeden, "Evet," dedim.

"Sadece göbek..." diye tekrar ettikten sonra, "Peki," dedi. Sonrasında nefeslendi, arabayı sürmeye devam ediyordu. "Eğer yanımdan bir adım uzaklaşırsan..."

Ters ters ona baktım. "Tehdit mi edeceksin?"

Duymazlıktan geldi. "Eğer yanımdan bir adım uzaklaşırsan ve ben sana, güzel suratına yahut açıkta kalan göbeğine başka bir erkeğin baktığını yakalarsam, iştirsem, sezersem... Çıkacak olaylardan sorumlu değilim, bilesin."

Tane tane, oldukça sakın bir tavırla konuştuğunda, söylediklerinde noktasına kadar ciddi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu ve bu yüzden itiraz dolu bir, "Aras!" nidası çıktı dudaklarımdan. "İnsanların gözü yanlışlıkla birilerine değebilir. Şu an üzerime nasıl bir yük attığının farkında mısın?"

Omuz silkti ve yola baktı. "Bu elbiseyi giyerek büyük oynadın güzelim. Büyük oyunların büyük bedelleri vardır. Hem..." dedikten sonra gözleri beni buldu ve bir kez daha beni baştan ayağa süzdü. "Kimse Aras Karahanlı'nın karısına yanlışlıkla falan bakamaz."

Suratına bön bön baktım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çok değil, biraz medeni olmayı deneyebilir misin?"

"Bu, benim medeniyetim ve ben kendi kurallarına göre gayet medeniyim."

O sırada yüzüme gelen dumanla beraber sigara yaktığını anladım. Elimle dumanı dağıtmaya çalışırken, "Ya!" dedim. "Dışarı üflesene şunu."

Güldü. "Hoşuma gidiyorsun."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ellerimle omzunu ittim. Bu onda sinek ısırtığı kadar bir etki oluşturmadı, belki de bu yüzden sigarası dudaklarının arasındayken güldü ve "Şş," dedi. "Kaza yapacağız."

"Niye?" dedim kolunu bir kez daha iteklerken, madem o beni sigara dumanıyla rahatsız ediyordu, ben de onu bu şekilde rahatsız edecektim. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır, tahrik ediyorsun."

Şaşkınlıktan ağızım açıldı ve "Ah..." diyerek koluna birkaç kez üst üste vurdum. "Beni delirtiyorsun!"

Gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Bana deli olduğumu biliyorum, sürekli tekrar etmene gerek yok."

Gözlerimi kapatıp açarak sakın olmaya çalışırken yanımdan bir makas almasıyla tuttuğum gülümsememi serbest bıraktım.

Biz böyleydik işte, birkaç saniye tartışan, sonra alakasız konulara dalarak bir anda iyi olan ve bu döngüyü böyle devam ettiren çift. Evet, etrafımızda anormal insanların çok olduğu söylenebilirdi ancak... Biz de pek normal sayılmazdık.

Sayın Sayın'ın, daha doğrusu Bilge Sayın'ın davetinin bulunduğu otele yaklaşık yarım saatlik bir yolculuğun ardın-

dan ulaşmıştık. İçeri girmeden önce Aras kolunu uzatmıştı ve ben de itiraz etmeyerek elimi kolundan geçirmiştim, bu hareketinde elbisenin payının büyük olduğunu biliyordum.

Otelin kristal avizelerinin altından, kırmızı halısının üstünden geçerken yüksek voltajlı ışıklar gözümü alıyor ve kirpiklerimi birbirine yaklaştırarak görüş açımı daraltmama neden oluyordu. Çok ortama girmiştim lakin ilk defa bu kadar aydınlıkla karşılaşıyordum. Üstelik vestiyere kürkümü vermiştim ve bu yüzden bu parlak mekânda şimdi kendimi çok daha göze çarpıyor gibi hissediyordum.

Ya da bu, Aras'ın zihnime bir şekilde yerleştirebildiği subliminal mesajların bir etkisiydi.

Mekânın yüksek merdivenlerinin önüne geldiğimiz an, alt tarafta lüks giyimli birçok insan başını bize çevirdiğinde, çekinerek Aras'ın koluna biraz daha sindim. Rahatsızlığımı sezdiğinden mi bilmiyorum merdivenleri inerken bir anda başını bana çevirdi ve suratımı süzmeye başladı. Birkaç saniye sonra tuttuğum kolunu kaldırdı ve elini bel kıvrımına koydu. Soğuk eli, elbisemin açıkta bıraktığı çıplak belimin tam üzerindeydi, başparmağıyla tenimi hafifçe okşarken, kulağıma eğildi ve "Sen, Aras Karahanlı'nın karısısın. Çekinmen gereken hiç kimse yok güzelim," diye büyülu bir ezgi söyler gibi fısıldadı ılık nefesi, yumuşak sesiyle.

Dudaklarımı birbirine bastırarak hafifçe tebessüm ettikten sonra başımı dikleştirdim. Haklıydı ve bana inanılmaz derecede güç vermişti. Birkaç saniyede yaşadığım bu değişim, hoşuna gitmiş gibi esmer suratında çarpık gülümsemesi canlandığında yaşadığım bu anlık değişimden memnun olduğunu anladım.

Lüks otelin balo salonunda, beyazın ve gümüş renginin hâkim olduğu şık bir konsept vardı. Herkesin ayrı masasının bulunduğu yuvarlak kokteyl masaların saten örtüsü, beyazdı ve gümüş varaklarla süslenmişti.

Herkes kendi halindeydi ve Aras benim yanımdaydı, sorun yoktu. *Şimdilik.*

Dev bir ekranda esmer, yirmili yaşların sonlarında, yapılı vücutlu bir adamın fotoğrafları sırasıyla dönüyordu. Adam bir model gibi oldukça yakışıklı, yakışıklı olduğu kadar da karizmatik duruyordu. Fotoğraflardan gözümü alamadan, "Bu kim?" diye sordum Aras'a. Ve sonra aklıma gelen ayrıntıyla gözlerimi büyüttüm. "Yoksa Mirza Sayiner bu adam mıydı?"

Aras, ne demek istediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çatı ve sonra omzunun üzerinden benim baktığım yere, arka taraftaki ekrana baktı. Çok geçmeden tekrar bana döndü. "Evet."

"Vay be," dedim hayran bir ifadeyle. "Ne kadar genç, ne kadar yakışıklıymış. Yazık olmuş," dememin ardından adamın nadir bulunduğu gülümser fotoğraflarından birini görünce gözlerimi açtım. "Best Model gibi!" O sırada Aras bir adım yana kaydı ve ekranı görüş açımı kapattı. "Hey!" dedim uyarırcasına. "Göremiyorum. Eski yerine geçer misin?"

"Orada rahat edemiyorum. Işık vuruyor," demesiyle tuttuğum nefesimi bıraktım ve ben bir adım yana kaymayı denedim. Ancak eliyle kolumu tutarak bunu engelledi. "Dur durduğun yerde."

Neye sinirlendiğini anlamadan, "Ama ekran..." dediğimde ciddiyetini kaybetmeden, "Ben şimdi göstereceğim sana ekranı," dedi.

Hey, ölü bir adamı yakışıklı bulmamı kıskanmış olamazdı değil mi?

Hadi canım!

Aras bu işte gün geçtikçe uzmanlaşıyordu...

İçimden kendi kendime kıkırdadığımda, bir kadın sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp yanıma gelenin kim olduğunu anlamak istedim. "Hoş geldiniz."

Omuzlarının üzerine bıraktığı dalgalı sarı saçları gözlerime çarptı ilk önce, ardından bordo rujuyla patlattığı pro-

fesyonel makyajın sarmaladığı kusursuz yüzünü gördüm, kadın sert yüz hatlarındaki bebeksi masumiyeti ve kusursuz fiziğiyle her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Giydiği kıyafet, yine usta bir tasarımcının elinden çıktığını belli ediyordu. Elbisesi bej renginde, straplez yakaydı; ayak bileğine kadar uzanan kalem eteğinin üzerine gri renkli şifon bir tül geçirilmişti, omuzlarından karnına doğru üç işleme iniyordu. Ortada gümüş renkli, taşlı bir kemeri vardı ve bikini bölgesinin biraz altına kadar yine devam ediyordu o yan yana dizilmiş üç işlemeli çizgi. Aynı tül kollarında da vardı ve boldu, yine dirsek kısımları halka şeklinde o gümüş işlemeli süsle çevriliydi ve kadına ayrı ayrı bakınca bir, bütün olarak bakınca ayrı bir hayran kalıyordunuz.

Aras, Bilge'yi başıyla onayladıktan sonra Bilge yumuşak bir tebessümle bana doğru döndü. "Seninle doğru düzgün tanışmayı çok istiyordum," dedi, itiraf etmeliydim ki ses tonu da bir o kadar kusursuzdu. Elini uzattı ve "Bilge Sayınır," dedi.

Bir an kocamı kendisinden deli gibi kıskandığım bu kadının elini tutmamayı düşünmüştüm fakat bu Eylül yasalarına aykırı bir davranıştı, bu yüzden hızla elini kavradım. "Eylül," dedikten sonra gülümsedim. "Eylül Karahanlı."

"Memnun oldum Eylül. Bu âlemde oldukça popülersin."

Yanımızdaki Aras, masamıza gelen bir başka adamla muhabbet ediyordu. Bu sırada benim gözüüm Bilge'nin elini tuttuğu üç dört yaşlarındaki çocuğa takıldı. Siyah saçları Bilge'yle uyuşmasa da kocaman gözleri kesinlikle onu çağırıyordu. Samimi bir tebessümle, "Kardeşin mi?" diye sordum.

Ancak onun, "Oğlum," diye yanıtlamasını beklemiyordum. Ben afallarken o iç çekti ve başını soluna çevirip Aras'ın görüş alanını engellediği alana baktı. "Eşimin bana son hatırası."

Birden, kalbime sivri bir ok yemiş gibi duraksadım ve başta ne diyeceğimi bilemedim. Sonrasında derin bir nefes aldım ve “Mirza Sayınır... Sizin eşiniz miydi?” diye sordum.

Bilge dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini ekrandan ayırdı. “Öyleydi.” İç çekti, buruk bir tebessüm takındı. “Kader, onu benden alana dek.”

Ne diyeceğimi bilemeden, “Ben... Üzgünüm,” diye mırıldandım. Gözlerinde duygusal bir parıltı hissettim ancak görünüşüne bir perde çekmeyi çok kolay başardı. Anlaşılan o ki Bilge de hislerini o güzel maskelerle saklayan, hayran olduğum ve benim asla öyle olamayacağımı bildiğim insanlardandı.

Bilge’yle konuşmamız bir şekilde sonlanmıştı ve o bizden sonra başka masaları da gezerek teker teker insanlarla muhabbet etmişti. En nihayetinde kürsüye çıkıp konuşmaya başladığında, “Mirza Bey, Bilge’nin kocasıymış,” dedim hâlâ şaşkın olduğum bu bilgiyi Aras’la paylaşıırken.

“Öyleydi,” diyen Aras, onun konuşmasını izlemek yerine bana bakıyordu.

“Nasıl öldü?” dediğimde, omuz silktili.

“O kısım biraz karışık.”

“Cinayet mi?”

“İntihar olduğu söyleniyor.”

“Sence intihar mı?” diye sorduğumda Aras’ın bana değil de arkama baktığını fark ettim. Bir cevap vermedi çünkü tüm dikkati oradaydı. Bir şey olup olmadığını denetlemek için omzumun üzerinden arkama baktım, enteresan bir şey görmedim ve tekrar ona doğru döndüm. “Nereye bakıyorsun?”

Aras ellerinden birini ceketinin iç cebine, yani silahının olduğu bölmeye attığında işlerin karıştığını anladım ve tedirgin bir halde, “Aras?” diye sordum.

Ancak silahlar patlamadan ve ben ellerimle kulaklarımı tıkamadan önce Aras’tan son duyduğum şey, soruma bir yanıt vermek yerine, “Eğil!” diye haykırması olmuştu.

Bölüm Yirmi İki

Kriz

“Eğil!” Aras’tan çıkan bu kelimenin ardından onu dinleyerek masanın altına saklanan tek ben değildim. Davetlilerin birçoğu –genellikle kadınlar– işittikleri silah sesleriyle beraber kokteyl masasının altına sığınmışlardı. Çığlıklar salonda yankı yapıyor, silah seslerini gölgeliyordu. Bir süre boyunca olduğum yerde korkuyla durdum.

Masanın sağladığı açıyla etrafı incelerken gördüğüm bir başka manzara karşısında endişeyle kalakaldım. Bilge’nin oğlu, salonun ortasında neler olduğunu anlayamadan etrafı inceleyerek ağlıyordu. Çevresinde kurşunlar sekiyordu ve çocuğa isabet etmesi kaçınılmaz bir sondu.

Onu nasıl böyle tek ve savunmasız bırakabilmişlerdi?

O an “Mirza!” diye bağırان bir kadın sesi duydum ve kafamı refleks olarak sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Bilge Sayiner, salonun bir ucunda saklandığı masanın altından oraya doğru bağırıyordu. Küçük çocuğa doğru seslendiğini anladığımda kısa bir an, *Oğlunun adını da Mirza mı koymuş?* diye düşündüm. Kimbilir, belki de kocası henüz hamileyken öldürülmüştü... Bu düşünce içimi sızlattı ve

elim istemsizce karnıma gitti. Ben hamile olsaydım ve Aras ölmüş olsaydı...

Kulağımın dibinde hissettiğim kurşun sesiyle irkildim, zihnimdeki karamsar düşüncelere karşı başımı salladım ve dikkatimi tekrar Bilge'nin, kocasından tek yadigarı olan küçük oğluna verdim. Ağlamaya devam ediyordu ve ona en yakın kişi bendim. Bir yandan, Aras'ın beni yerimden ayrılmamam konusunda tembihlemesi zihnimde dolaşıyor, öte yandan çaresiz bir çocuğun gözlerimin önünde vurulma düşüncesi beynimi allak bullak ediyordu.

Kalbim ağzımda atıyordu, bir şeyler yapmam gerekliydi. Böyle duramazdım, o çocuğun kurşunlardan sakınmasını sağlamalıydım.

Aklıma gelen fikirle el sallayarak küçük çocuğun dikkatini çekmeye çalıştım. Böyle ilgisini toplayamadığımda sesi mi kullanmaya çalıştım ve "Mirza!" diye bağırdım hafifçe. Gözyaşlarının gözlerinden akarak sevimli yüzünü sırlıslıkla ettiği Mirza, ismini söylememle birlikte bana baktı ve o an bakışlarımız birleşti. "Buraya gel," dediğimde, ağlayışı duraksadı. Bana kim olduğumu anlamaya çalışır gibi bakıyordu ve ufak suratında bir kararsızlık vardı. "Buraya gel, hadi," dediğimde başını çevirdi ve arkasına, kendisinden metrelerce uzaklıkta duran annesine baktı. Sonra beni umursamadan salonun en ucundaki Bilge'ye doğru ilerlemeye başladı. Bu, onun için oldukça tehlikeliydi. Bir kurşun, çocuğun önündeki masaya isabet ettiğinde masa sallandı, neredeyse üzerine düşecekti

Nasıl yaptığımı anlamadan anlık bir cesaret patlamasıyla çıktım sığındığım masanın altından ve eğilerek cam parçalarını umursamadan hızla yere düşen Mirza'nın yanına koştum. Aynı serilikle çocuğu kucağıma aldım, hemen arkamı döndüm. Ve tam karşımda, başımda dikilen siyah takım elbiseli bir adamın tabancasının ucuyla neredeyse burun buruna geldim.

Bir patlama sesi daha duyuldu. Korkuyla sarıldığım çocuğu biraz daha sıktım, elimle gözlerini kapattım, kendi gözlerimi de sıkı sıkıya yumdum. Kulağımda tiz bir çınlama dönüp duruyordu, kalbimin durduğunu hissettim, ötesi yoktu.

Vurulmuş muydum?

Bir acı hissetmiyordum. Bir el ateş sesi daha duyulduğunda gözlerimi açtım, ben vurulmamıştım fakat beni vurmak için karşımda dikilen adam sola doğru bir gökdelenin yıkılışı gibi devrildi.

Ben daha olayın farkına varamadan adamın arkasındaki Aras koşarak yanıma geldi, benim gibi eğildi ve yüzümü avuçlarken, “İyi misin?” diye sordu.

Aras’ın simsiyah gözlerine bakıyordum lakin heyecan ve adrenalinden dolayı konuşamayacağımı fark ettim. Sadece kafamı sallamakla yetindim. Etraf ölü ve yaralı bedenlerle doluydu, masalar yerle bir olmuş, kristal taşlı avizeler yerlere düşmüştü. Tıpkı bir savaş alanı gibiydi.

“Mirza!” Bilge bize doğru koşarak küçük oğlunu bir hışımla kucığımdan çektiğinde öyle bir sarıldı ki rahatlamasını kendim hissettim. Oğluna sarılıyor, öpüyor, kokluyordu.

“Salonu boşaltın!” Aras bu uyarıyı yaptığında can havliyle saklanan insanlar ayaklanmış, koşarak çıkmaya başlamışlardı. Mekânı dışarıdan gelen ambulans sirenlerinin sesleri doldurmuş, biraz sonra sağlık görevlileri içeriye girmeye başlamışlardı. Aras gibi birkaç takım elbiseli mafya adamı daha duruyordu içeride ve hepsi bir çember oluşturmuşlardı. Sanırım bunlar, iyi taraftan olanlardı.

Ne kadar iyi olabilirlerse...

Omzuma dokunan büyük ellerin sahibine yerde yatan bedenleri umursamamaya çalışarak döndüğümde Aras’la burun buruna geldiğimizi fark ettim. Endişesini saklamaya çalıştığı bakışlarıyla bana bakarken, “Eve git,” dedi itiraz istemez bir tonla.

“Sen?”

Buruk sesime karşılık gözlerini kıstı. “Birazdan polisler gelecek.”

İçimdeki telaş büyüdü. “Nasıl yani? Seni içeri mi alacaklar?”

“Eylül,” dedi gayet sakin bir tavırla, başparmağıyla omzuma dokunurken. “Ben halledeceğim, sen çabuk eve dön.”

“A-ama...”

“Hadi yavrum, dil döktürme bana. Ortalık daha da karışmadan git buradan.”

“Geleceksin, değil mi? Aras...”

Gözlerimin dolduğunu anladığında elleriyle yüzümü çevreledi, ardından suratında küçük bir tebessüm canlandı. Bu tebessümün beni sakinleştirmek için yerleştiği barizdi. “Bana sormadan hayatını tehlikeye attın, daha bunun hesabını soracağım.”

Bunun üstüne kollarımı boynuna doladım ve ona sıkı bir şekilde sarıldım. “Beni bekletme Aras, lütfen.”

Elleri sıkıca belimi sardı ve dudaklarını omzuma bastırdı. “Sabah yanında olacağım.”

Fısıltısı beni rahatlatırken, bu sefer mekânın içini dolduran şey, polis sirenleri olmuştu. “Abi.” Arkamdan gelen Eray’ın sesiyle beraber Aras beni hafifçe bıraktı ve “Git hadi,” dedi gayet düz bir sesle.

Boğazımda bilmediğim bir cisim varmış gibi yutkundum ve başımı arkama çevirdim. Eray, yeşil gözleriyle bana bakarak, “Hadi yenge,” dedi. Islak gözlerimle başımı salladım ve tekrar Aras’a döndüm. Uzun kirpiklerin çevrelediği gözlerini kırparak gitmemi işaret ettiğinde son kez yerdeki bedenlere baktım. Ardından yaklaşan polis seslerinin beni kamçılmasına izin verdim ve Eray’la beraber bulunduğumuz mekânın gizli çıkışına doğru koşmaya başladım.

Güneş ışınları beni ne zaman ele geçirdiğini bilmediğim uy-
kumdan uyandırdığında yaptığım ilk şey gözlerimi çıplak
ayakla ateşe basmış gibi açmak oldu. İlk birkaç saniye ne-
rede olduğumu kavrayamasam da hemen ardından odamın
tavanını tanıdım ve sakın bir nefes aldım. Ancak o an, ak-
lmda bir soru yer etti:

Ben yatağa nasıl geçmiştim?

En son, büyük bir telaş ve endişeyle Aras'ın eve gelişini
bekliyordum. Gözlerimin uykusuzluktan sızladığını fakat
yine de o eve gelene kadar uyumamaya direndiğimi hayal
meyal hatırlıyordum, ne ara uyumuştum ve yatağıma gele-
bilmişim?

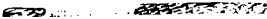
Bir anda aklıma gelen bu detayla başımı yatağın soluna,
yani Aras'ın tarafına çevirdim heyecanla ve onu görmeyi
bekledim.

Fakat bu hevesli bakışım hayal kırıklığıyla söndü, yerini
hüzne bıraktı, yanım boştu.

Eve gelmemiş miydi? E gelmediyse ben yatağa nasıl gir-
mişim?

Yattığı taraftaki buruşukluğu ve eğimi fark ettim ve
kontrol amacıyla elimi uzattığımda sıcaklığı hissettim. Evet
gelmişti! Nihayetinde banyodan gelen su sesini işittiğimde
kalp ritmim hızlandı ve üzerimdeki siyah nevrresimi iterek
bacaklarımı hevesle yataktan sarkıttım. Ardından bekleme-
den doğrulup beyaz renkli banyo kapısını bir hışımla açtım.

Gürültülü kapı açışımla, yanaklarının tıraş köpüğüyle
sıvandığı Aras, elindeki jileti durdurup şaşkınca açılan siyah
gözlerini bana çevirdi, biçimli kaşları hafiften gözlerinin üze-
rine indi. "Eylül?" demesine kalmadan, "Gelmişsin!" diye
bağırıp kucağına atlamam ise beklemediği ikinci hamlem
olacaktı ki ağırlığımı ilk seferde kontrol altına alamadı, bir-

kaç adım geriye doğru sendeledi. Neredeyse yere düşecektik lakin son anda sırtını duvara sabitleyip, elleriyle belimi kavrayarak bunu engellemeyi başardı.

Göğsüm gövdesine değiyor, kalp atışlarımız şu iki saniyelik adrenalinin bizi ne kadar yordüğünü gösteriyordu. Aras'ın koyu gözleri gözlerime odaklanırken, ben gece boyu, *Ya tutuklanırsa?* diye düşünmekten neredeyse kafayı yiyeceğim kocamı karşımda görmenin verdiği heyecanla şapşalca gülümsüyordum. Üstelik yarısı köpüklü, diğer yarısı köpüksüz olan yanağı şu an onu çok sevimli gösteriyordu.

Hayretle, "Eylül," dediğinde onun da suratına küçük bir gülümseme yerleşti. "Geleceğimi söylemiştim güzelim."

"Söylemiştin," diye onayladım ve bakışlarımı ondan çekerek başımı üstsüz göğsüne yasladım. "Ama içimi bir karamsarlık kapladı, tüm gece rahatsızdım ve şimdi seni karşımda görünce... Sevinçten ne yapacağımı bilemedim."

Belimdeki elleri beni kendisine sabitlemeyi sürdürüyordu. "Hm..." dedi. Sonrasında başını hafifçe bana doğru eğdi, bu hareketine karşılık bir şey söyleyeceğini anlayarak ben de kafamı kaldırıp ona baktım. Çarpık gülümsemesi yüzüne hâkim olduğunda, "Ya da üzerime atlamak için bahane arıyordun ve bu sebep oldu?" diye oldukça çekici bir şekilde mırıldandı.

İnsanı utandırmaya birebir zeki cümleleri bilmem kaçuncu kez yanaklarımı ısıttığında, bunu kullanmasına bu sefer izin vermemekte kararlıyım. O nedenle kendimi toplayarak başımı dikleştirdim ve "Üzerine atlamam için bir nedenimin olmasına gerek yok," dedim kendimden gayet emin bir halde. "Sen benim kocamsın, benimsin."

Kurduğum bu cümle yeterince hoşuna gitmiş olmalıydı ki suratındaki tebessüm genişleyerek bir sırtmaya döndü ve inci gibi bembeyaz dişleri gözler önüne serildi.

Gülüşünün başımı döndürdüğünü söylemiş miydim?

“Kendini aştın,” dediğinde gözlerimi kırtıptım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp ılık nefesi tenimde bir titreşim oluştururken, “Karıcığım,” diye ekledi. Eğilerek yanağımlı öptüğünde ona biraz daha sokuldum ve dokunuşuyla kendimden geçmemeye çalışarak, “Dünkü çatışmayı çıkaran kimdi?” diye sordum.

“Şu an bu konuları konuşmak yerine daha ilgi çekici şeyler yapabiliriz.”

Gülümsedim ve başımı geriye doğru eğerek öpüşünden kaçındım. “Aras, yüzünün yarısı tıraş köpüğü.”

“Farklı bir deneyim olur.”

Yanıtıyla istemsizce kıkırdadım. “Delirme.”

“Delirdiğim yok,” dedi hemen, beni bırakmadan. “Hem, sana vermem gereken cezalar vardı, almam gereken bir rövanş vardı.”

Rövanşı hatırlıyordum fakat ceza konusunda zihnimde bir şey canlanmadı. Bu nedenle, “Ceza almamı gerektiren bir şey yapmadım ki,” dedim bir çocuk masumluluğuyla.

Kötü bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatı. “Elbisenin bel kısmı yoktu.”

Ben de tıpkı onun gibi kaşlarımı çatarak, “Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun,” dedim. “Ben dünkü olayların sebebini merak ediyorum.”

Kısa bir iç çekti ve “Bilge buraya gelecek,” dedi. “Sebebi sonucu beraber öğreniriz.”

“Ne?” dedim şaşkınca. “Ne zaman gelecek?”

“Ben sana cezayı verdikten belki birkaç saat sonra.”

Kurduğu cümleyi anlamadan kısılan gözlerimin ardından, “Ne?” diyecektim ki Aras’ın beni hızla kucaklayıp odamıza götürmesi tüm kelimelerimi ağızma tıktı. Bahsettiği rövanşı alacaktı ve benim buna zerre itirazım yoktu.

Aras'la geçen birkaç saatin sonunda aldığım düşün ardından kurulanıp giyindim ve odamızdaki boy aynasından kendime baktım. Bacaklarımdaki siyah, dar kot pantolonun üzerine giydiğim, içinde gömlek olan krem renkli, kolları siyah salaş kazağım kalçamın üzerine kadar iniyordu. Kazağın kollarını geriye doğru sıyırıp komodinin üzerinde bulunan siyah saatimi sol bileğime taktım ve omzumun üzerinden kol düğmelerini iliklemeyle meşgul olan Aras'a baktım.

"Sana uygun bir şeyler mi giyinseydim?"

Sağ düğmesini de iliklediğinde bana doğru döndü ve ben yine siyahların arasında asilliğiyle göz kamaştıran kocama bir kez daha hayran oldum. "Neden?"

Omuz silktim. "Ne bileyim..."

Ağır adımlarla yanıma geldi, belimden tutarak beni kendine çevirdi, aldığı duş ferah kokusunu daha da coşkulu bir halde yansıtıyordu, hemen derin bir nefes aldım. Tek eliyle saçlarımın sağ tarafını kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Gerek yok," dedi. Eğilip alnımı öptü. "Sen her halinle bana uygunsun."

Gözlerimi kapatarak gülümsedim; bu adama âşıktım, her hareketine, her dokunuşuna, her sözüne deli gibi âşıktım ve her geçen gün bu duygum daha da çoğalıyordu. Geri çekildiğinde aklıma gelen bir başka soruyla dudaklarımı araladım. "Acaba Mirza da Bilge'yle gelir mi?"

Gözlerini kısıldı. "Mirza?"

"Mirza işte, oğlu yani... Dün hayatını kurtardığımız çocuk."

Anlamış gibi kafasını kaldırdı. "Sanmam," diye yanıtladı ve kolunu belime sardı, birlikte kapıya doğru yürüdük. Çocuklarla ilgiliydim ve Mirza'yı da ayrı bir şekilde sevmiştim. Bu nedenle, gelmeyeceğini öğrenmek içimi biraz sıkıştı. Bilge ve Aras'ın sıkıcı konsey konuşmalarında Mirza ile ilgilenip eğlenmek güzel olabilirdi...

Salonun merdivenlerini indiğimiz an kulaklarımızda yer eden zil sesiyle Bilge'nin geldiğini anladım. Eda ve Pusat yaklaşan düğün hazırlıkları için dışarı çıkmışlardı, bu nedenle evde bizden başka kimse yoktu. Normal şartlar altında benim bu saatlerde kafede olmam lazımdı ancak orada küçük bir tadilat vardı, bu nedenle birkaç gün kapalı kalacaktı. Öyle olmasa bile Bilge bize geldiğinde onu Aras'la evde bir başına bırakacak kadar aptal ve aklımı yitirmiş değildim.

Aras kapıyı açtığında Bilge'yi gördüm, dün gecenin yorgunluğundan olacak suratında dehşet bir yorgunluk izi vardı ve her zamanki güçlü duruşu birazcık kırılmış gibiydi. Sanki, ruh halini çözdüğümü anlamış gibi bir anda başını dikleştirdi ve tok bir sesle, "Merhaba," dedi.

Aras'la aynı anda, "Merhaba," diye yanıtladığımızda Aras, kapıyı biraz daha araladı ve eliyle içeriyi işaret etti. Siyah, dar ve dizlerinin neredeyse iki karış üzerinde biten mini elbisesinin altına yine dizlerinin üzerine kadar gelen siyah, uzun ve ince topuklu bir çizme giyen Bilge, bu kibar daveti başıyla onaylayarak topuklarının parkelerin üzerinde çıkarıldığı *tak tak* sesiyle ilerlemeye başladı. Merdiven ve soldaki kapı arasındaki yol ayrımına geldiğinde ne yapmasını söylememiz için bize döndüğünde Aras, "Sol," diye yanıtladı.

Aras'ın çalışma odasının önünde duran Bilge, hafiften kenara çekilerek kapının açılmasını bekledi. Siyah takımının cebindeki anahtarı çıkararak Aras anahtarı kilide taktı ve ilk çevirişte odanın siyah kapısını açtı. Sonrasında yine durdu ve Bilge'nin içeri girmesini bekledi.

Bilge arkasından ilerlerken Aras'a bu nazikliğini kınamak ister gibi ters bir bakış attığımda çaktırmadan bana göz kırptı. Bu, *Sakin ol, böyle olmamız gerekiyor*, demek oluyordu. Nefesimi tazeleyerek bakışlarımı çevirdim.

Aras bu görüşmeyi ofisinde de yapabildi ancak görünen o ki benim artık bazı şeylerden haberdar olmamı istediğin-

den, Bilge'yle evde görüşüyordu. Eh, bu durumda ben de Aras'a on tam puan verebilirdim. Bu yaptığı takdir edilesi bir davranıştı, kıskançlık hücrelerimi biraz gölgede tutsam iyi olacaktı.

Düşüncelerimi onaylarmış gibi boğazımı temizlememin ardından Aras'ın çalışma masasının önündeki iki sandalyeden birine, Bilge'nin tam karşısına oturdum.

"İçecek bir şey ister misin?"

Aras bu soruyu sorduğunda Bilge *hayır* der gibi kaşlarını kaldırdı. Bacak bacak üstüne atmıştı ve pürüzsüz teni, upuzun bacakları *bana bak* dercesine sırtıyor ve bu moralimi bozuyordu. Neyse ki Aras masanın diğer tarafındaydı da bu manzaraya dâhil olmuyordu. Bilge, kol çantasını nazik bir hareketle açıp içinden bir dal sigara çıkardıktan sonra kalemle kalınlaştırdığı dudaklarının arasına yerleştirip gümüş, bir zamanlar Aras'la aramızda ufak çaplı bir tartışmaya vesile olan o çakmakla sigarasının ucunu yaktı. Bir nefes çekip bıraktıktan sonra duman odada yayılırken, "Lafı fazla uzatmayacağım," dedi. Sonra keyif almamış olacak ki sigarasını masadaki küllüğe bastırdı. "Dünkü çatışmayı çıkaran, Azat Kılıç'tı." Aras, biliyormuş gibi kafasını salladı ve siyah koltuğuna yaslandı. Bilge devam etti. "Seninle iş birliği yapmamı istemiyor."

Bu sefer, kaşlarını havalandıran Aras oldu. "Sen ne istiyorsun?"

Bilge derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı, ardından tekrar Aras'a döndü. "Kocamın katilinin bulunmasını." Katilini aradığına göre, Bilge de eşinin intihar ettiğine inanmıyordu. "Azat, katili bulmama imkân vermiyor. Buna engel oluyor, beni bu konuda birkaç kez tehdit etti. O şeref-sizin bunda bir payı olduğunu biliyorum, buna eminim. Eğer tarafından ayrılırsam diye, oğlumun hayatıyla beni tehdit etti. Başta korktum, ancak artık umurumda değil Aras, Mir-

za'nın hayaleti her gün rüyalarımda. Kocam rahat değil, ben de değilim. Eğer katilini bulursan, neyim var neyim yoksa senindir. Sorgusuz sualsiz tarafında olacağım.”

Aras, yaslandığı koltuğundan doğruldu ve dirseklerini masasının üzerine koyarak keskin bir şekilde Bilge'ye baktı. “Sözlerinde kararlı olduğunu nasıl anlayacağım?”

İşte o an elini tekrar çantasına attı Bilge ve bir dosya çıkardı. Sonrasında elindeki mavi dosyayı Aras'a uzattı. “Bu, söylediklerimin hukuksal yoldan geçerliliğini sağlayan bir sözleşme. İstesem de cayamam.” Aras, hafif çattığı kaşlarıyla sözleşmeyi incelemeye başladı. Birkaç saniyenin ardından, “Ee,” dedi Bilge. “Yardım edecek misin?”

Gözlerini kâğıttan çektikten sonra, “Pekâlâ,” diye yanıtladı Aras ve tekrar koltuğuna yaslandı. “Yanlış bir tutumun olduğu an, olacaklardan sorumlu değilim.”

Bilge gülümsedi ancak gergin bir gülümseyiş değildi bu. “İnsanları korkutmayı iyi başarıyorsun.” Bana baktı. “Karının işi çok zor.” Konu ne olduğunu anlamadığım bir biçimde bana döndüğünde şaşkınca gözlerimi büyüttüm. Bilge konuşmaya devam etti. “Siz bana... Garip ama Mirza ve beni hatırlatıyorsunuz. Umarım...” Duraksadı ve hüzünle başını salladı. “Sonunuz bizimki gibi olmaz.”

İçime attığı kasvetli sis anında düşüncelerimi kararttı. Zaten çok iyi şeyler düşündüğüm söylenemezdi, aklımı, umudumu bir kez daha karamsarlıkla doldurdu.

Konuşacak bir şey kalmadığında gitmek için ayaklanan Bilge'den ayırmadım bakışlarımı. Kadında değişik bir hava vardı, ne düşündüğünü anlayamıyordunuz ve ruh halinin değişkenliği onu çözmenize hiç yardımcı olmuyordu.

Aras da Bilge'yle beraber ayağa kalktığı anda ben de analiz yapmayı bir kenara bırakarak onlara ayak uydurdum. “Sonra görüşmek üzere Karahanlı.”

“Görüşmek üzere Sayınır.”

Bilge başıyla onayladıktan sonra Aras'ın odasının çıkışı-na doğru yürüyeceği sırada, "Ah, az kalsın unuttuyordum," dedi ve aniden bana döndü. Parlak gözleri gözlerimi bulduğunda, "Dün için çok teşekkür ederim," dedi, ardından samimi bir tebessümle ekledi: "Oğlumun hayatını kurtardın."

Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Başını iki yana salladı ve omzuma dokunarak, "Emin ol yapmazdı," dedi, evden çıkmadan önce kurduğu son cümle bu oldu.

Garip kadının gidişiyle birlikte kapı kapanır kapanmaz Aras'a döndüm ve memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Bu kadınla çalışmasan olmaz mı?" diye sordum.

"Bilge konusunu aştık sanıyordum."

Sıkıntılı bir şekilde iç çektim. "Aştık aşamasına da..." Suratımı astım. "Çok garip birisi. Seninle konuşurken kadının gözlerini bağlayasım geliyor, sana bakışlarından hoşlanmıyorum."

Bakışlarında hemen muzır bir parıltı belirdi. "Bak sen..." dedi. Yüzünde canlanan çarpık gülümsemesi bu durumu bana karşı kullanacağını gösteriyordu. "Demek beni deli gibi kıskanıyorsun."

Eliyle yanağımdan bir makas aldığında kaşlarımı çatarak göğsüne vurdum. "Aras, dalga geçme!" İyice sinirli bir hal alarak ekledim. "Bak, o kadınla şu katil olayı harici görüşürsen seni gebertirim!"

"Hmm..." dedi laubali bir şekilde. "Gebertme stillerini merak etmedim değil."

Dudaklarım yuvarlak bir şekil aldığında, "Sen..." dedim, ardından cümlemi topladım. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

Sırıttı. "Tabii ki alay ediyorum. Şu haline bak," dedikten sonra beni baştan ayağa süzdü. "Şu cazgır halinle bile nasıl bu kadar sevimli olmayı başarıyorsun?"

“Aras,” derken yaklaştım ve hafifçe göğsüne vurdum. “Ben cazgır değilim, sadece uyarıyorum.”

Göğsündeki elimi indireceğim sırada tek eliyle elimi tutup aynı yerde durmasını sağladı. Boşta kalan elini belime atıp geri çekilmeme imkân vermeden beni kendine çekerken, “Hı-hım,” diye onayladı. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdıktan sonra kulağıma doğru indirdi. “Seni dışarı çıkarmamı ister misin, *cazgır* karıcığım?”

Üstüne basa basa bir kez daha cazgır demesiyle ondan etkilenmemeyi deneyerek omuz silttim ve kaşlarımı çattım. “Bak hâlâ cazgır diyor.” Yapamayacağımı bildiğim halde kollarının arasından çıkmayı denedim. “Hayır istemem. Bırak beni.”

“Demek çok istiyorsun... Anladım.” Başını salladı. “Peki nereye gidelim önce? Atış yapmak ister misin?”

Sevinçli bir şekilde, “Atış mı?” dedim, hemen sonrasında surat yapmam gerektiği aklıma geldi ve toparladım. “Ne istemesi?” Yutkundum. “İstemiyorum hiçbir şey. Uykum var.”

“Hmm...” dedi tekrar. “Demek tüm gününü benimle geçirmeyi istiyorsun. Tamam...”

“Ne? Hayır!” dememe kalmadan, beni omzuna almasıyla dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu. Yüzüm sırtına düşerken, “Ya!” diye bağırdım. “Aras...” Gülümsememi tutmak çok zordu. Tutamadım zaten. “Bırak!” dedim yapay bir kızgınlıkla, kahkahalarımınla birlikte. “İstemiyorum dedim...”

“Tamam güzelim, götürüyorum işte. Yalvarmana gerek yok ki.”

“Yalvarmak mı?” dedim o tek eliyle benim montumu alıp dış kapıyı açtığı anda. Gerçekten çıkıyorduk. “Of, Aras! Cazgırım ben bıraksana.” Laflarımla söylediklerini ona yedirmek istiyordum. “Kim öyle biriyle dışarı çıkmak ister?”

“Hayır, sen cazgır değilsin,” dediğinde, toparlayacağını düşündüm. “Sen, *sevimli* bir cazgırsın.”

Kurduğu cümleye karşılık gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Aras!” Kısık ama içten kahkahasını duydum, gülüşü sıcak yüreğime serin sular serpiyordu. Sırtını yumruklamaya başladım ve dışarı çıkmamızı umursamadan bağırdım. “Sen de halis muhlis taş gibi bir kütüksün.”

“Demek taş gibi olduğumda hemfikiriz.”

Gülüşümü bastırdım. *Ukala şey...* “Kütük olduğunda hemfikiriz canım. Taş gibi bir kütük.” Sonrasında yine di-
rendim. “Bıraksana beni.”

“Bırakmam.”

“Neden?”

“Ben cazgır seviyorum.”

Kurduğu cümlelerle bir yandan beni etkilerken, diğer yandan sinir etmeyi nasıl başarıyordu anlam veremiyordum. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“O zaman, sana cazgırlık nasıl yapılır göstereyim,” diye karşılık verdim ve avına susayan bir avcı gibi sırtını dişledim.

Önce, “Ah!” diye inledi, ardından dudaklarından küçük bir küfür döküldü. “Kızım ne yapıyorsun?”

“Bırak diyorum işte,” dedim gülerek. “Bak ısırırım.”

Gevşek bir şekilde, “Isırsana,” dediğinde ağzımı açarak sırtını yumruklamaya devam ettim.

“Pisliksin!”

“Kocaya pislik denmez,” dedikten sonra ne ara önüne geldiğimizi bilmediğim siyah Range Rover’ın kapısını açtı ve beni büyük bir dikkatle ön yolcu koltuğuna oturttu. Küçük bir çocukmuşum gibi emniyet kemerimi de o bağladı, doğrulmadan önce benden küçük bir öpücük çaldı. Bu beklenmedik hareketine karşı sıkı sıkıya kapattığım dudaklarımın içten bir gülüşle açılmasına engel olamadım. Aras da aynı şekilde gülümsedi, ben başımı sallayıp gözlerimi başka yöne çevirdiğimde o kapıyı kapattı. Arabanın etrafından dolanıp

şoför koltuğuna geçtiğinde kollarımı göğsümde birleştirdim ve atarlı bir şekilde camdan dışarıya bakmaya başladım.

“Nereye gitmek istersin?”

“Hiçbir yere.”

“Öğle yemeği yemek istersin diye düşünmüştüm.”

Bir anda zil çalan karnım bu fikirle kendini belli ettiğinde, zincirlerimi kırmama az kalmıştı. Aras, beni hangi noktadan vurabileceğini iyi biliyordu. Yine de direndim. “Yok...” Sesim bir kedi mırıltısı gibi çıkmıştı ama aklımda bir plan vardı.

“Tamam, yemeyelim o zaman.”

“Yiyelim!” diye ona dönerek karşı çıktığımda dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrılarak suratına harika bir gülümseme bahşetti.

“Ha şöyle... Söyle bakalım nerede yemek istersin.”

“Ha şöyle derken?” Tek kaşım havalandı. “Seninle barışmış değilim, sadece karnım aç.”

“Hı hı,” dedikten sonra tekrar sordu. “Nerede yemek istersin?”

“Aslında...” dedim ve ona baktım. “Anneannemleri ziyaret etmek istiyordum. Yemeği onlarda yiyelim mi?”

Kaşları havalandı, direksiyonu sola çevirip arabayı yokuş yukarı sürdü. Başını eğip “Tamam, olur,” dediğinde yaşadığım sevincin yansıması geniş bir sırıtma olarak yüzümde görülmüştü.

Aras’la ve anneannemlerle aynı anda yemek yiyecektim. Üstelik büyüdüğüm evde! Kimbilir, belki de artık gerçekten normal bir aile olmak yolunda ilerliyorduk.

Sorunları olmayan, sıradan, sıcak ve normal bir aile...

Hep hayalini kurduğum gibi.

Aras’tan aldığı onayın ardından hemen anneannemi arayıp geleceğimizi haber verdim, telefonla konuşmamız bile onu mutlu etmişti, görünce ne kadar sevineceğini biliyordum. Aras’ın önerisiyle anneannemin en sevdiği tatlıcıdan en sevdi-

ği tatlı olan sütlü kadayıf almıştık, böyle şeyler benim hiç akluma gelmezken Aras bu konularda çok düşünceli oluyordu. İnce ve naif ruhu böyle durumlarda kendini daha çok belli ediyordu, hayran olunasıydı. Yaptığı her hareketle öyleydi.

Yol boyunca büyük bir sabırsızlıkla kıpırdandım, nihayetinde araba anneannemlerin müstakil evinin bahçesine girip durduğunda büyük bir heyecanla kapımı açtım ve arabadan Aras arka koltuğa bıraktığı tatlı paketini eline aldı, ardından yanıma geldi.

Toprak yollu bahçede yürürken evin yan tarafında duran, Aras'ın bir ara oturduğu villaya baktım. "Seninle burada karşılaşmamızı hatırlıyor musun?"

Onun da gözleri bir ara oturduğu eve yöneldi, sonra gülererek bana baktı. "Korkuyla nasıl havuza düştüğünü mü?" dedi. "Elbette hatırlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl gelmiştin arkamdan sessiz sessiz, ödüm kopmuştu!"

Sırıttı. "O kadar korkacağını düşünmemiştim."

"Ödüm kopuyordu," diye itiraf ettim. "Orada yaşayan adamı çok merak ediyordum, dedem işadamı diye bahsetmişti. Aynı adamın arabama elinde silahıyla binen kişi olduğunu bilseydim değil bahçene adım atmak, o tarafa bakamazdım bile."

"Bu merakının bir gün başına iş açacağı belliymiş işte," dedi sert sert. "Ya kötü niyetli yaşlı bir sapık yaşıyor olsaydı, elin adamının bahçesine niye giriyorsun?"

"Bilerek girmedim ki," dedim kendimi korumak ister gibi. "Kenan'dan kaçıyordum."

Kenan'ın adını ağzıma aldığım an çenesi kasıldı, soluna baktı, iç çekti ve tekrar karşıya baktı. "O sümsük herifin hesabını tam kesememiş olmak asabımı bozuyor."

Kenan isminin Aras'ı sinirlendirdiğini anladığımda alelacele elini tuttum, gözleri önce ellerimize, sonra yüzüme

dokundu. “Boş ver Kenan’ı,” dedim yatıştırmak ister gibi. “Hem, iyi tarafından bak... Bizim evlenmemize bir nevi o vesile oldu. Dedeme o fotoğraflarımızı göstermese beni evine alabilecek miydin?”

“Böyle düşünüp yumuşatmaya çalışma,” dedi öfkesinin zerre azalmadığı sesiyle. “O şerefsiz olmasaydı da ben seni bırakmazdım, aklıma, yüreğime kazınmıştın bir kere. Belki süresi daha uzun olurdu ama olurdu, yine benimle evlenmeni sağlardım.”

Bunları duymak yüreğime bana ilk kez *seni seviyorum* demiş gibi bir etki bıraktı, daha yoğun bakışlarla inceledim esmer, sakalsız suratını. Elini yanağına atıp sevmek istedim fakat her an bir yerden anneannem ya da dedem bizi görebilir diye yapamadım. Onun yerine kaşlarımı kaldırdım ve “Nasıl bir hayatın olduğunu düşünmeyi bırakıp benimle evlenmeyi göze alacaktın yani?” dedim.

“Seninle evlenecektim. Seninle yatıp, seninle uyanacak, seni diğer tüm kötülüklerden korumak için canla başla mücadele edecektim, evet.”

Yürümeye devam etmiyorduk, durmuştuk ve öylece birbirimize bakıyorduk. Dudaklarım söyledikleriyle birlikte küçük, hoşnut bir tebessüme kucak açmıştı. Kaşlarım havalandı, çenemi kaldırdım. “Belki bu yaşadıklarımız olmasa ben seni kabul etmeyecektim hiç? Nereden biliyorsun?”

“Bu dediğine sen bile ihtimal vermiyorsun güzelim.”

“Of,” derken suratımı buruşturdum. “Hep haklısın Aras, hep.”

Bu sefer gülümseyen o oldu. “Bizim kaderimiz birlikte yazılmış Eylül, *sen-ben* yok hiçbir noktasında. Hep *biz*,” dedi. Boş elini yukarı kaldırıp avucunu yanağıma bastırdı. “Sadece *biz*.” Ardından alnımı öptü. İçime ektiği huzur tohumları sulanmış, çiçek açmıştı şimdi. *Sadece biz*, diye tekrar ettim onu içimden, gözlerimi kapattığımda.

Aras yavaşça geri çekildikten sonra gözlerimi açtım ve tekrar bakiştık. "Buz gibi olmuşsun," dedi yumuşak sesiyle. Başıyla kapıyı işaret etti. "İçeri girelim hadi."

Gözlerimi kırparak onu onayladım ve onunla yan yana kapıya kadar yürüdüm. Aras, kapı tokmağını tutarak üç kere tıklattı, çok beklemeden kapı açıldı ve anneannem görüldü. Suratında en içten gülümsemelerinden biri vardı, yanakları iki yumuşak poğaça gibi şişmişti. Göz göze geldiğimiz an, "Eylül'üm," dedi hemen.

"Anneanneciğim," diye yanıt verdim aynı şekilde gülerrek ve görüşmediğimiz günlerin acısını çıkarmak ister gibi büyük bir özlemle sarıldık. Annemi hatırlamıyordum, ona sarılmayı, onun kokusunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum belki ama anneannem bana bu sıcaklığı da, o mis kokuyu da eksiksiz bahşetmişti. Annemin kokusu da buna yakın bir şey olmalıydı.

Bize doğru gelen dedemi gördüğümde anneannemden geri çekildim, Aras anneannemin elini öperken ben aramının hiçbir zaman çok iyi olmadığı dedeme baktım. Hastanede kaldığım zamandan bu yana beni sevdiğini daha çok hissediyordum, Çınar benim için ağladığını bile söylemişti. Her ne olursa olsun o benim dedemdi, beni özbeöz babam terk edip diğer tüm akrabalarım yüz çevirdiğinde bana evini açan, beni büyüten insandı. Annemin babasıydı.

Aras anneannemin elini öperken ben dedeme karşı çekingen bir şekilde gülümsedim. O ise daha sıcak bir tebessümle karşılık verdi, dedemi ilk defa bu kadar samimi bir halde bana gülerken görüyordum. İster istemez benim de tebessümüm genişledi.

"Hoş geldin torunum," dediğinde, başımı hafifçe eğip, "Hoş bulduk dede," dedim. Elini kaldırıp bana doğru uzattığında koşar adımlarla yanına gittim ve hemen öpüp alınma koydum. Dedem sevecen haliyle omzuma iki şefkatli dokunuş bıraktı. Ve bu sefer gerçekten aramızdaki tüm buzlar erimişti.

Yatağından biz geldikten neredeyse yarım saat sonra –ki bu yaklaşık 16:00’a tekabül ediyordu– anneannemin direktmesiyle uyanan Çınar da bize eşlik ettiğinde hep beraber sorunsuz, neşeli bir yemek yemiştik. Kimse kimseye surat asmamış, kimse kimseyi terslememişti.

Yemeğin ardından anneannemle birlikte çay faslı için mutfığa girdim, anneannem çayı demlerken ben getirdiğimiz tatlıyı tabaklara dizip gümüş servis tepsisine yerleştirdim. Bu sırada tekrar bana dönen anneannem, “Evliliğiniz nasıl gidiyor güzel kuzum?” diye sordu.

Çay bardaklarını tepsiye yerleştirirken, “Her şey çok iyi, çok yolunda anneannem,” dedim. “Çok mutluyuz şükürler olsun.”

“Oy kuzum,” derken pamuk ellerinden birini yanağına üzerine bastırdı. “Gözlerinden belli zaten mutluluğun, kilo da almışsın yanakların dolmuş hafif hafif. Ne de yakışmış.” Gülümsediğimde hüznü dolu bir iç çekti. “Çok çektiniz yavrum, çok sıkıntılar atlattınız. En büyüğü son yaşadıklarınızdır da bir daha yüzünüz asılmaz inşallah.”

“İnşallah anneanne,” dedim tüm içtenliğimle, benim de tek duam buydu artık. Fazlasında gözüm yoktu.

Ben mutfak tezgâhının üzerine bıraktığım tepsiyi aldım, anneannemse çaydanlığı alarak peşimden geldi, birlikte mutfaktan çıktık. Klasik mobilyalarla döşenmiş salona girdiğimizde hemen koltuklara baktım. Dedem her zamanki gibi haber kanalının açık olduğu televizyona bakıyor, Çınar’sa telefonuyla uğraşıyordu.

Tepsiyi ahşap yemek masasının üzerine bırakırken, “Aras nerede?” diye sordum.

Çınar kafasını telefonundan çekip bana baktı. “Yukarı çıktı, telefonla konuşuyor.”

Anneannem çaydanlığı masanın üzerine bıraktıktan sonra omzuma dokundu. “Gelir şimdi, hadi otur sen.” Ardından dedem ve Çınar’a döndü. “Bey, oğlum, hadi gelin.”

Dedem ve Çınar aldıkları çağrıyla ayağa kalktıklarında ben herkesin tabağını sandalyesinin önüne koydum. Anneannem bardakları çayla doldurduğu sırada işittiğim ayak sesiyle başımı merdivene doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra indi, gözleri ona baktığını biliyormuş gibi anında beni buldu. Yüzünü gördüğüm an sakinleşmek yerine ilk defa gerildim. Aras'ın o esmer suratı bembeyaz olmuştu sanki, gözlerinde derin bir boşluk vardı.

"Gel Aras oğlum, soğutma çayını."

Anneannem samimi tebessümüyle Aras'a bu cümleyi kurduğunda Aras bakışmamızı bölüp gözlerini ona çevirdi. "Teşekkürler efendim ama bizim çıkmamız gerekiyor."

Bakışları tekrar beni bulduğunda kalbim kötü bir şey olduğu düşüncesiyle hızlandı, nefesim ciğerime ulaşamaz oldu. Ne olduğunu sormak ister gibi tek kaşımı kaldırdım.

"Nereye evladım, çayınızı içmeden?"

Aras aynı ruhsuz haliyle yanıtladı. "Acil bir işim çıktı." Bana döndü. "Hadi Eylül, çayı başka zaman içeriz."

Surat ifadesi, *nedenini sorma* der gibiydi, bu acil işin anneannem ve dedemin bilmesi gereken türden bir şey olmadığını biliyordum ve onların yanında sormamın iyi olmayacağını da. Bu yüzden endişemi gizlemeye çalışarak, "Ta-tamam," dedim ve çektiğim sandalyeyi eski yerine ittim.

"Ama olur mu böyle? Doğru düzgün muhabbet bile edemedik."

Anneannemin itirazına karşılık, "Hanım," dedi dedem uyarıcasına. "Belli ki damadın gerçekten önemli bir işi var. Sıkboğaz etme çocukları, çay için başka bir gün yine gelirler."

Ben de hemen araya girdim. "Evet anneanne, ben de bundan pek tat alamadım. Tekrarını yapmalıyız ama şimdi Aras'la gitsem iyi olacak." Sesimi sakin tutmayı deniyordum. İyi düşünmeye çalışsam da bunun aksi olduğu bariz belliydi. Aras'ı bu kadar yıkılmış gördüğüm anların sayısı çok azdı, neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Anneannem dudaklarını birbirine bastırıp başını sağ omzuna doğru eğdi. Bu ani kalkışa üzüldüğü belliydi. “Peki, öyle diyorsanız,” dedi ve bizi yolcu etmek için sandalyesinden kalktı.

Yanında büyüdüğüm ailemle vedalaşıp evlerinden çıktığımızda kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Aras’ın elini tuttum ve onu durdurdum, her zamankinin aksine bu sefer zor olmamıştı. Gözlerinin kızardığını gördüm ve içimde büyüyen endişeye hükmedemeden, “Ne oldu!?” diye fısıltıyla bağırdım.

O an sadece sessizce, “Babam...” dedi. Yutkundu, çıkıntılı âdemelması hareketlendi, nefes almaya çalıştı. “Babamın kalbi durmuş.”

Bölüm Yirmi Üç

Kara Haber

Bazı anlar vardır, bir dakikanın altmış saniye olmadığı. Kalbinin attığı ama ritminin duyulmadığı. Dokunulduğunda soğuk olan ama aslında her değişimde tenini alev alev yakan terlerin aktığı bazı anlar vardır... Gözlerin saate bakıyordu, ancak gördüğün şey rakamlar değildir. Bir sürü şey söylenir ama duyduğun tek şey yoktur.

Boşluk.

Bu boktan hissiyatı tarif edebilecek tek sözcük “boşluk”-tu belki de. Nefes alıyorsun ama almıyorsun; bakıyorsun ama görmüyorsun, duyuyorsun lakin işitmiyorsun...

Tıpkı, Aras’ın şimdi büründüğü hali gibi.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle içerisinde kendi babasının can çekiştiğini bildiği odanın solgun renkli kapısına bakıyordu, benim güçlü adamım. Konuşmuyordu, duymuyordu. Sadece oturduğu yerden, ellerini iki yana açtığı bacaklarının üzerinde birleştirmiş bir vaziyette öylece kapıyı izliyor, nefes alıp veriyordu. Aklından bir sürü şey geçtiğini tahmin edebiliyordum. Ailesini düşünüyordu belki de, babasıyla olan son hatıralarını diziyordu beyni zihnindeki

gösteri merkezine. Ablası gelmişti aklına, annesi gözlerinin önündeydi şimdi. Babasının da onu terk etmesini haksızlık olarak görecekti. Belki yalnız kaldığını düşünecekti.

Düşünmemeliydi. Babası yaşıyordu henüz, hem... Ben de yanındaydım.

O zaman hissettir, diye fısıldadı ruhum. Yalnız olmadığımı hissettir.

Haklıydı. Böyle boş boş yanında durarak hiçbir fayda sağlayamıyordum.

Derince nefes alıp kendimi toparladıktan sonra sıcak elimi, soğuyan ellerinin üzerine koydum.

Tepki vermedi.

Gözlerimi ellerimizin üzerinden çektim, sakallarının çevrelediği esmer yüzünün sağ tarafına baktım. Biraz sonra, "Anneannemin bir sözü vardır," dedim fısıldar gibi.

Bana dönmedi, beyazı kızaran siyah gözleri hâlâ yoğun bakım odasının kapalı kapısına odaklıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve konuşmaya devam ettim. "Nefes alıyorsa o da bir, biz de." Yine tepkisiz kaldığında iç çektim. "Yani diyeceğim o ki..."

"Çocukluğumun, kalan son parçası." Kurmaya çalıştığım rahatlatma cümlelerini tamamlayacağım sırada araya soktuğu bu kelimeler söyleyeceklerimi keskin bir baltayla böldü. "Anılarım, can çekiyor. Onunla birlikte."

"Aras..." dedim titreyen dudaklarım, yaşaran gözlerimle.

Ancak yine tamamlamama izin vermedi. Bana döndü. O an birkaç saatin ardından ilk defa göz göze geldik. Gözlerindeki siyahlık, yerini yüreğime güçlü eller tarafından büyük bir penseyle sıkışmış hissi veren alacalığa bırakmıştı. "Kaybetmek istemiyorum Eylül." Kirpiklerine dokunsam gözyaşını hissedecekti parmak uçlarım. Titredim. Ruhumu esir aldı bir fırtına yeli, dağıldı tüm hücrelerim. "Onu bir kez daha kaybetmek istemiyorum." Dayanamadan kafasını çevirip bir anda ayağa kalktığında, oturduğum yerde öylece kaldım.

Sulanan gözlerimden akmaya çalışan söz dinlemez damlalara karşı dişlerimi sıktım ve tıpkı onun gibi ayaklandım. Aşağı inmek için kullanacağı asansöre girmeden önce ona koşarak yetiştim ve tam içine girecekken arkasından sarıldım. Başımı sırtına yasladıktan sonra biraz daha sıkı sardım; bugün, onun bedeninin en içine gizlemeye çalıştığı derin yarasının dikişleri sökülüyordu. Kanıyordu. Açılan yarasının dikişleri benim kalbimin üzerine saplanmıştı ve...

Ben de onun gibi kanıyordum.

"Ben yanındayım Aras," dedim dudaklarımdan çıkan bir hıçkırık eşliğinde. "Biliyorum, belki şu an bu cümlemi umursamayacak kadar halsizsin ama..." Gözlerimi kapattım ve yutkundum. "Ben yanındayım. Çocukluğunu kaybetmeyeceksin. Baban ölmedi." Bir kez daha rahatlatmaya çalıştım boğazımı. "Baban ölmedi. Arkamızdaki odada, yanında kalmak için savaşıyor. Ve sen..." dedikten sonra dişlerimi sıktım, ağlamamam gerekiyordu. "Gitmeyeceksin. Gitmen, yenilgiyi kabullenmen demektir. Sen yenilmezsin Aras." Kollarımı gevşetmedim. "Yenilmezsin. Burada duracaksın ve yaşayacak diyeceksin. O yaşamadan, buradan hiçbir yere ayrılmam diyeceksin." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Onlar hisseder, sevgilim. Ben hissettim. Hani, öldüğümü söylemişler ya... Ben orada hissettim. Ölümün açtığı o beyaz kapının önüne geldiğim an, içeri gireceğim sırada seni hissettim. Yemin ederim durmuştu kalbim, sesini hissettim. Hıçkırığın, yüreğimde yeniden doğan ritmi oluşturdu Aras. Varlığını hissettim. Yemin ederim." Başını omzunun üzerinden çevirdiğinde, beni dinlediğini anladım. "Şimdi gitmeye kalkışıyorsun. Babana, *Ölümünü kabullendim*, diyorsun. Onu da seninle birlikte pes etmeye sürüklüyorsun. Yapma Aras. Yapmayacaksın," dedikten sonra daha sıkı sardım onu. "Yapmana izin vermem."

Acıyla, “Eylül...” dediğinde kelimesini tamamlamasına izin vermedim.

“Babanın sana ihtiyacı var. O giderse, sen yıkılırsın. Sen yıkılırsan, ben ölürüm. Benim sana ihtiyacım var.” Daha fazla zorlayamadım ve gözyaşlarımın ceketini ıslatmasına müsaade ettim. “Gitme Aras. Yalvarırım gitme.” Ellerini, karnının üzerinde birleştirdiğim ellerimin üzerine koyduktan sonra yavaşça indirdi ve bedenini serbest bırakmamı sağladı. Titreyen kollarım iki yanıma düştüğünde, söylediklerimin hiçbirine kulak asmayıp asansöre binip buradan ayrılacağını düşündüm.

Ancak Aras, asansöre girmedi. Bana doğru döndü ve gözlerini gözlerime odakladıktan hemen sonra hızlı adımlarla yanımdan geçip o odaya yöneldi; içerisinde babasına kalp masajı yapılan odaya. Odanın kapısını cesur bir şekilde açtı, korkusuzca içeri daldı.

Gözlerimden akan damlalar yavaş yavaş yanaklarımdan süzülürken dediğimi yapmış olmasının verdiği sevinçle, ona iyi geldiğimi anlamamın yaşattığı mutlulukla ağlayışımın arasından gülümsedim ve sırtımı arkamdaki duvara yasladım.

Dakikalar boyunca tam teçhizatlı evin Ateş Amca'nın –belki de baba demem daha doğru olacaktı– daha doğrusu Ateş Baba'nın içinde ölüm yaşam savaşı verdiği odasının dışında bekledim, karşımda bulunan kapının güzel bir haberle açılmasını umut ediyordum. Saniyeler bir ömür gibiydi. En nihayetinde kapıda oluşan hareketlenmeyle olduğum yerde doğruldum.

İçeriden çıkan Aras'ı gördüğümde yüz ifadesini anlamak için gözlerime bakmasını bekledim. Göz göze geldiğimizde, ifadesini tam okuyamadım. Nasıl soracağımı bilmiyordum, kötü bir şey duymaktan korkuyordum. Tam karşıma geçtiğinde tüm cesaretimi toplayarak durumunu öğrenmek için dudaklarımı araladım lakin Aras'ın bir anda beni kendine

çekip beklemediğim bir şekilde gövdesine sarmasıyla kelimelerim ağzımda tıkalı kaldı.

“İyi ki varsın,” dedi. Ellerim o ânın şokuyla havada kaldı, onu henüz saramadım. Dudaklarını saçlarıma dokundu. “İyi ki benimsin.” Bir kez daha öptü saçlarımı. “İyi ki benimlesin.”

Şaşkın bir şekilde, “Aras...” dediğimde, başını omzuma gömdü.

“Ulan hangi haysiyetsiz canını bağışladım diye dua etti de sen çıktın karşıma?” Ben hâlâ olayın şokunu kavrayamamıştım bu cümleyi kurduğunda, kalbimin afallamasıyla beraber öylece kaldım. Başını omzumdan kaldırıp hafifçe eğerek yüz hizama geldikten sonra siyah gözlerini gözlerime odakladı ve “Sen nasıl bir duasın?” diye sordu.

Şimdi görmüştüm işte, siyah irislerindeki parıltıyı seçmiştim. Kötü bir şey yoktu, iyiydi her şey. Hafifçe gülümsedim ve büyük bir hevesle, “Babamız, iyi mi?” diye sordum.

Söylediğim *babamız* kelimesiyle siyah gözleri ışıldadı, neredeyse gülümseyecekti.

Başını salladı. “Kalbinin tekrar atmasını sağladılar.”

Dünyanın en güzel haberini almışım gibi rahat bir nefes verdim. “Bu harika.”

“Birkaç gün yoğun bakımda müşahede altında duracak.”

“Olsun,” dedim önemli değilmiş gibi. “Sonuçta kalbi atıyor. Seni bırakmayacağını biliyordum.”

“Bir gün bırakacak,” dedi sesine yerleşen soğukkanlılıkla. “Bu halde çok yaşayamaz bunu biliyorum. Ama en azından...” Duraksadı. Yutkunduğunu âdemlemesinde hareketlenmeyle fark ettim. “Annemin ve ablamın canını alanların, onu bu hale getirenlerin yerle bir olduğunu görmeli. İşte o zaman ölürse, ona kızamam. Çünkü onlar bekliyor Eylül, onu bekliyorlar.”

“Başaracaksın,” dediğimde beni tekrar göğsüne bastırdı.

Ama ne olur başardıktan sonra, onunla gitmeyi seçme, diye fısıldadım içimden, titrek ve cılız bir ses tonuyla.

Saniyeler sonra Aras kollarını gövdemden çekti, elini belime koyarak, “Hadi, artık gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Birlikte asansöre doğru yürüdüğümüz sıra, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Asansöre girdiğimizde yanıtladı. “Evimize.” Eksi iki katına bastı.

“Ama baban doğru düzgün iyileşmiş sayılmaz.”

“Burada kalamam güzelim,” derken nefeslendi. “Babanın yaşadığı, onun oğlu olduğum hâlâ bilinmiyor. Ortalıkta görünmediğimi fark edenler, rahat durmayacaktır.”

Başımı salladım, olayın duygusal boyutunu şimdilik bir kenara bırakmalı ve mantıksal davranmalıydık. “Haklısın,” diye mırıldandım.

Asansör malikânenin gizli çıkışına açıldığında Aras’la beraber dışarı çıktım. Garajda duran Range Rover’in yanına gelir gelmez kilitlemediği arabanın ön yolcu kapısını açtım ve içeri geçtim. Kapıyı yavaşça kapattığım sırada Aras da yerine oturdu ve beklemeden arabayı çalıştırdı, dakikalar içinde evin bulunduğu alandan uzaklaştık.

Yolculuğun sonlarına doğru Aras’ın telefonunun sesi içeriye hâkim oldu, ceketinin iç cebindeki telefonu çıkardı, ekranına baktı. Ben de göz ucuyla kontrol ettim; ekranda isim yerine sadece numara yazıyordu. Aras telefonu açmadan tekrar ceketinin cebine sıkıştırdı, tekrar yola odaklandı.

“Arayan kim?”

“Azat Kılıç hakkında görüşme yapacağım birisi.”

Düz bir şekilde yanıtladığında kaşlarımı kaldırdım. “Birisi?”

“Tanımadığın ve tanımanı istemediğim birisi güzelim,” dedikten sonra gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. “Başka soru?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim, alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. “Kadın mı erkek mi?”

Tek eliyle ceketinin cebinden bir dal sigara çıkarıp yak-
tıktan sonra sigarası dudaklarının arasındayken konuştu.
“Kadın.” Hemen arkasından, tepkimi ölçmek için olacak,
bana baktı.

Gözlerim dehşet içerisinde büyürken çatılan kaşlarıma
engel olmaya çalıştım. *Sinirlenme Eylül*, diye yatıştırmaya
çalıştım kendimi. *Sinirlenme, babası yoğun bakımda. Gitme
üstüne, ortada bir şey yok, adamın görevi bu. Görev.*

GÖREV.

“Anladım,” diyerek kendimi sakın tutma çabamla elleri-
mi bacaklarımın üzerinde birleştirip parmaklarımı izlemeye
başladım. Biraz sonra Aras’ın içten kahkahası tüm arabaya
hâkim oldu.

Neye güldüğünü çözmek için ona baktığımda elini saçı-
mın üzerine koyarak saçlarımı karıştırdı. “Bir insan sakın
kalmaya çalışırken bile nasıl bu kadar çekici gözükebilir?”

İçimden bir ses, *Normal Aras’a dönüyoruz*, diye fısıldadı.
Benimle dalga geçtiğini anlayıp tip tip ona baktım. “Kadın
değil mi?”

“Bu saatte elin kadınıyla buluşup ne yapacağım Eylül?”
dediğinde duraksadım.

“Ne bileyim,” dedim ve hızla başımı camdan tarafa çe-
virdim. “İnsanın aklına geliyor işte.”

“O aklına gelenleri uygulamak istediğim tek kişisin.”
Kelimeleri yanaklarımın üzerine ateşten yeni alınmış bir
kömür gibi yerleşti. Isınan yanaklarım beni gererken, du-
daklarım hafif bir tebessüme tabi tutulmuştu. Biraz sonra
ekledi. “Azat Kılıç’la bir zamanlar sıkı dost olan bir adam
var. Onunla görüşüp birkaç bilgi almam gerekiyor. Kılıç,
yurtdışında. Görüşmek için en iyi zamanlardan biri yani.”

“Bu adam da mafya mı?”

“Hayır,” dedi, direksiyonu sola çevirmesinin ardından ekledi. “Emekli polis memuru.”

“Ne?” dedim ve kahverengi gözlerimi kocaman açtım. “Azat, bir polisle dost muydu yani?”

“Adamın dış kimliği polis Eylül, görev aşkıyla yanıp tutuşan bir insan canlanmasın gözünde.”

Kaşlarım havalandı. Dediyini anlamıştım ve bu bilginin altında çok daha derin anlamlar olduğunu sezdim. “Niye böyle görüşmelerin hep gece oluyor? Tehlikeli yani.” Bu sırada araba evimizin bulunduğu sitenin sokağına giriş yaptı.

“Dikkat çekmemek için.”

“Of!” dedim. “Seninle sarılıp uyumayı özledim.”

Evin önüne geldiğimiz için arabayı durdurdu, kafasını bana doğru çevirip gözlerini gözlerime odakladı. Hemen ardından sağ elini kaldırıp yanağımın üzerine koydu. Başparmağı yanağıma küçük dokunuşlar bırakırken, “Az kaldı,” diye fısıldadı. “Geceleri seni asla yalnız bırakmayacağım günlere az kaldı. O zaman, istemesen bile yanından ayrılmayacağım.”

Tebessüm etmeyi denedim. “O zamanlara ulaşmak için gün sayacağım.”

Suratına hatırı sayılır bir tebessüm yerleştirdi, ensemden tutarak keskin kıvrımlara sahip dudaklarını alnıma bastırdı. Kalbim yolladığı kıvılcımlarla alevlerken hafifçe gülümse-dim. Geri çekildiğinde, yüzünü yan çevirdi ve yanağını bana doğru eğerek, “Hadi bakalım,” dedi. “Sen de ver kocana bir öpücük.”

Gülüşümü düşürmeden uzanıp yanağını öpmeye yelten-diğimde beklemediğim bir şekilde kafasını çevirdiğinden rotam dudaklarını buldu. Başta, planı beni şaşırtsa da, geri çekilmedim ve ânın tadını çıkardım. Kollarımı ensesinde birleştirdiğimde, elleri belimde kilitlendi.

Onu öpmek dünyadaki her şeyi unutturuyor, tek gerçeği-min o olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Onunla olmak

bana verilmiş en büyük hediyeydi. *Aras, bir volkandı ve ben o volkanın içine düşüp ona karışarak bir lava dönüşmüştüm.*

Anlaşmış gibi aynı anda geri çekildiğimizde alnını alnıma yasladı. Belimde duran elleri o an yavaş yavaş yukarı çıktı ve tekrar yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dudakları burnumun üzerine dokunduktan sonra, “Şimdi git,” diye fısıldadı. “Yoksa bu araba şahit olmaması gereken anlara şahit olacak ve ben görüşmeme gidemeyeceğim.”

Omzuna vurarak, “Aras...” dediğimde güldü.

“Çürüttün bu omzu.”

Utanmış bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdığımda siyah gözleriyle bir daha süzdü suratımı. “Eylül,” dediğinde, *efendim* der gibi başımı salladım. Yüzünü bana doğru eğdi ve dudaklarımız arasında milimlik mesafe varken, “Hâlâ arabadasın,” diye fısıldadı.

Birkaç saniye okyanusumsu kokusu ve ılık nefesiyle sarhoş olmuş gibi durdum. En nihayetinde söylemek istediğini anladım ve gözlerimi büyüterek ellerimi omzuna koyup onu kendimden uzaklaştırırken, “Git başımdan,” dedim gülererek. “Ağına düşmeyeceğim.”

Hızla ona arkamı dönüp arabanın kapısını açtığımda, “Bugün düşmezsin ama yarın seni o ağa düşürürüm,” dedi.

İçten içe gülererek yere bastığım gibi ona doğru döndüm ve arabanın kapısından tutarken, “Görüşürüz sevgilim...” deyip göz kırparak arabanın kapısını kapattım.

Arkamdan güldüğünü hissedebiliyordum ancak dönüp doğrulamak istemediğimden yürümeye devam ettim. Aras'ın adamlarının yanından geçerken hepsine aynı anda, “İyi geceler,” dedim.

Koro şeklinde, “İyi geceler yenge,” demeleri çok gecikmişti. Sıra sıra lambalar koydurduğumuz ve artık karanlık olmayan evimizin bahçesinde yürüdükten sonra cebimdeki kartı çıkarıp dış kapının kilit yerine bastım. Anahtar

bölümü açıldığında, elimdeki anahtarı kilide geçirdim ve iki kez çevirdim. Kapı açıldığında beklemeden içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Koridorun ışığı yanıyordu ancak ses seda yoktu, saat gecenin bir yarısıydı ve büyük ihtimalle Eda uyumuştı.

Anahtarımı girişteki ev şeklinde olan, duvarda asılı duran anahtarlığa astıktan sonra açık renk parkenin çevrelediği merdivenlerden yukarı çıktım. Sakince odama girdiğimde yaptığım ilk şey üzerimdeki mont ve kazaktan kurtulmak olmuştu. Sutyenle kalmamı umursamadan pantolonumu da çıkardım ve kenara attım. Yere düşen telefonum kendini belli ederken sabahtan beri neredeyse hiç elime almadığım aklıma geldi ve yerden aldım. Tuş kilidine bastım, açılmadığında kapalı olduğunu anladım ve telefonumun açılmasını beklerken siyah çekmeceden rahat bir şort çıkarıp bacaklarımın üzerinden geçirdim. Topladığım saçlarımdaki tokayı çıkararak saç diplerimi rahatlatıp yatağa uzandım. Sırtımı yatak başlığına yaslamamın ardından telefonumu tekrar elime aldım.

Açılan telefonumun ekranındaki ayrıntıda, tam yedi kez arandığım görünüyordu. Kaşlarımı çatarak kim olduğuna bakacağım sırada üstte gördüğüm mesaj bildirimi beni iyice afallattı. Gelen mesaj, yakın zamanda Barlas yüzünden psikolojisi bozulan ve intihar eden arkadaşım Rana'nın annesi Esra Abla'dandı. Kısılan gözlerimle mesaja tıkladım ve okudum.

Kimden: Esra Abla

Eylül, seninle acilen konuşmam gerekiyor. Lütfen mesajı alır almaz bana dön. Rana hakkında.

Okuduğum mesaj kafamı allak bullak ederken mesaj kısmından geri çıktım ve beni arayan kişinin de Esra Abla olup olmadığını kontrol ettim.

Yedi cevapsız çağrı vardı ve yedisi de ona aitti.

Neler olabileceğini düşündüm... Rana öldü öleli, bir kere mezarlıkta karşılaşmamızın ardından, Esra Ablâ'yla hiç görüşmemiştik. Belki de kendini yalnız hissediyor ve kızının en yakın arkadaşıyla konuşarak özlem gidermek istiyordu.

O an kendime kızdım. Hiç iyi bir arkadaş olamamıştım. O kadını en azından ayda bir kez, belki iki kez ziyaret etmem gerekiyordu ve ben hiçbirini yapmamıştım.

Derin derin iç çekerek ekranımı kaydırdım ve saate baktım. Gecenin on ikisiydi ve ben onların erken uyuduğunu biliyordum, bu saatte aramam pek normal sayılmazdı. Bu düşüncemi doğrulayarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı yastığa koydum.

Sabah ilk işim, Esra Ablâ'yı görmek olacaktı.

Rahat edemediğim bir uykunun ardından uyandığımda üzerimde sadece bir sütyen ve kısacık şort olmasına rağmen terlediğimi fark ettim. Aynı zamanda yanımda Aras yoktu ve beni rahatlatabilecek tek şey ılık bir duş olacaktı, bu yüzden yataktan kalktığım gibi banyoya girdim ve kendimi serin suların altına bıraktım. Yapacağım ikinci şeyse giyinip Esra Ablâ'nın evine gitmek olacaktı ki bunun için Aras'ın eve gelmesi gerekiyordu.

Duştan çıktığımda iç çamaşırlarımı üzerime geçirip banyo dolabının yanına astığım krem rengi havluyu koltuktan doladım ve aynadaki silüetime baktım. Gözaltılarım düzgün uyuyamamamdan dolayı hafif şişmişti. Diş fırçamın yanında duran cilt bakım kremini yüzüme sürmeden önce koklamak istedim ve parmağımı burnuma götürdüm. Fakat her zaman derince içime çektiğim çilek aromalı koku, bu sabah midemi ekşitmiş ve pek hoşuma gitmemişti. Kahvaltı yapmadığımdan kaynaklandığını düşündüğüm bu ayrıntıyla

beraber kremi sürmekten vazgeçtim ve eski yerine bırakıp musluğu açarak ellerimi yıkadım. Sonra banyo kapısını açtım ve dışarı çıktım.

O sırada geldiğini gördüğüm Aras ceketini kollarından sıyırırken omzunun üzerinden bana baktı, hemen sonrasında kara gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. “Güzel karşılama.”

Tüm vücudunu bana doğru çevirdiğinde suratında çarpık gülümsemelerinden biri vardı. Ona kapılmadım ve daha fazla yaklaşımadan durup kollarımı göğsümde birleştirdim. “Saat dokuza geliyor. Bu kadar uzun muydu görüşmen?”

“Ofise uğradım,” dedikten sonra yaklaştı. “Aslında hâlâ ofiste kalmam gerekiyordu ama günüm seni görmeden geçmesin diye bir boşluk oluşturdum.” Ardından gözleri tekrar üzerimde gezindi. “Kokunu duymaya ihtiyacım vardı. Artık sabahları sigara içmek yerine, seni koklamayı tercih ediyorum.”

Dün geceki son konuşmamız aklıma geldiğinde gözleri mi kıstım ve “Hep ağına düşürmek için değil mi bunlar?” dedim.

“Ne?” Kavisli kaşları, ilk olarak ne söylediğimi anlamamış gibi çatıldı, ardından normal halini aldı ve çarpık gülümsemesi dudaklarını esir aldı. “Seni ağıma düşürmek için aklıma sözler ihtiyacım yok güzelim,” dedikten sonra kolumdan tutarak beni tek seferde kendine çekti, öyle ki sarındığım havlu neredeyse düşecekti. “Tek hareketim yeter.” Gülümsemesi solmadan elini belime atıp üzerime eğildi. “Değil mi?”

Hayranı olduğum kokusu burnumdan içeri yayılırken hızlanan kalbimle sorduğu soruyu yanıtlamadan önce onu bir kez daha solumayı seçtim. Ancak her zaman bayıldığım okyanus kokusu bu sefer bünyemde ters etki oluşturdu ve midemdeki safra asidi ağzıma kadar yükseldi. Neredeyse kusacaktım fakat son anda elimi ağzıma götürüp bunu engelledim. Halimi gören Aras'ın kaşları telaşla gözlerinin üzerine

indi. Kollarının arasından sıyrılıp ağzıma kapattığım elimle hızla az önce çıktığım banyoya koştum. Avuçlarımı lava-boya bastırıp eğildiğimde suyu açtım ve öğürerek içimdeki rahatsız eden sıvıyı dışarı çıkarmaya çalıştım. Lakin henüz sabah olduğundan ve hiçbir şey yemediğimden bu işlemde pek başarılı olamadım.

“Eylül!” Aras arkamdan gelip hızla elini alnıma koyduğunda telaşla sordu. “Neyin var!?”

Ağzımdan akmaya çalışan sıvıyı gördüğünde önüme düşen saçlarımı eliyle geriye attı ve elini musluğa uzatıp hızla yüzümü ısladı. “İyi misin?”

Derin derin nefes alırken sayesinde ferahlayan tenimle, “İyiyim,” dedim halsizce. “Kahvaltı yapmadan duş aldım, sıcak buhar falan rahatsız etti. Ondan galiba.”

“Emin misin? Üşütmedin değil mi?” Elini alnıma bastırdı. “Ateşin yok.”

“Üşütmedim. Ev zaten sıcak.”

“Yediğin bir şey mi dokundu? Kızım niye dikkat etmiyorsun kendine!?”

“Aras!” dedim endişe ve öfkenin harmanlandığı haline kızar gibi. “İyiyim ben. Kahvaltı yapayım, kalmaz bir şeyim.”

O sırada ayaklarıma baktı, ardından hemen koluma dokunarak beni dışarı çekti. “Basma çıplak ayakla yere. Gel, seni giydirelim.”

Açık olan banyo kapısından beraber çıkmamızı sağladığında, “Kendim giyinebilirim,” dedim.

Beni yavaşça yatağın üzerine oturttuğunda sert gözlerle bana baktı. “İtiraz hakkı vermedim. Sonra da kahvaltını yapar, doktora gideriz.”

“Ne doktoru? Doktorluk bir halim yok. Altı üstü midem bulandı,” diye itiraz etsem de oralı olmadı ve dolabımı açarak birkaç parça kıyafet çıkardı. Aldığı kıyafetlerle bana doğru geldi ve tam yanıma oturdu. Havlunun düğümünü

açtıktan sonra elindeki siyah kazağı giydirmek için, “Kollarını kaldır,” dedi.

Onaylamaz bir şekilde dilimi üst dişlerime bastırıp geri çektim, ardından dediğini yaptım ve kollarımı yukarı kaldırdım. Kazağı özenli bir şekilde başımdan geçirdikten sonra, gülümsedi. “Çok güzel oldu.”

Kaşlarımı çatarak, “Arası!” dedim, bu kazak hem çok bol, hem uzun kollu hem de boğazlıydı. İçinde asla rahat edemezdim. “Bilerek bunu seçtin değil mi?”

“Ne, hastasın sıkı giyinmen gerekiyor. Hem, havalar ısınmış sayılmaz, dışarısı buz gibi.”

“Ne kadar da düşüncelisin...” dedim sahte bir gülümsemeyle, ardından tekrar ciddi halimi aldım. “Ya, orada daha rahat kazaklarım var. Ben bunu giymem,” diyerek ayağa kalkmaya çalıştığımda omuzlarımdan tutarak bana engel oldu.

“Otur oturduğun yerde. Bugün bunu giyeceksin.”

“Ama...”

“Kocandan gizli gizli, yırtık pantolonlar, beli olmayan elbiseler giyersen olacağı bu. Aması falan yok.”

“Gizli sayılm...”

“Sus da bacağını uzat, hastasın.”

Birbirine yaklaşan kirpiklerimle ona bakarken dediğini yapıp bacağımı uzattım. Bu, biraz sert bir uzatış olabilirdi lakin muhteşem refleksleriyle onu itme hamlemden son anda kurtuldu ve bacağımın üst kısmına bir öpücük kondurdu.

Aynı işlemi iki bacağıma da uygulayıp kot pantolonumu dizlerimden geçirdikten sonra beni ayağa kaldırdı ve pantolonumu yukarı çıkardıktan sonra beni kendine çekerek sırtımın gövdesine değmesine neden oldu. Elleri pantolonumun düğmesinin üzerindeydi, yavaşça ilikledi ve fermuarını aynı yavaşlıkta yukarı çekti. Yüreğimin ritmini, liseli bir kızın hoşlandığı çocukla karşılaşma anındaki kadar hızlı bir aşamaya getirdi, başını omzuma doğru eğip dudaklarını

kulağıma neredeyse değdirerek, “Demek ki neymiş...” diye fısıldadı. “Koca sözü dinlemek gerekiyormuş.”

Nefesi hassas noktama değdiğinden hoş bir huya kapılarak gözlerimi kapattım ve bir şey söylemek adına dudaklarımı araladım. Fakat o sırada aşağıdan gelen kapı sesiyle duraksadım.

“Birisi mi gelecekti?” dedi Aras.

Kafamı iki yana salladım. “Eda, Pusat’la çıkacaktı, belki bugünlük işleri erken bitmiştir.”

Başka bir ihtimal gelmiyordu aklıma. Aras geniş kazağın sardığı omzumu öptü ve geri çekildi. Kapıyı açmak için aşağı inmeden önce yatağın üzerindeki telefonumu elime aldım ve aklıma gelen ayrıntıyla arkamı dönüp, “Aras,” dedim. “Bugün Esra Ablanın yanına gideceğim, haberin olsun.”

Kaşları çok az çatıldı. “Esra Abla kim?”

“Rana’nın annesi...” dedikten sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. “Dün bana mesaj atmış beni ara diye, sana Rana ile ilgili bir şeyler söyleyeceğim falan demiş. Kendini yalnız hissediyor sanırım. Ne zamandır ziyaret etmiyorum...”

Açıklamalarım onu tatmin etmiş olacaktı ki kafasıyla onayladı. “Beraber gideriz.”

Gülümsedim, telefonumu elime aldım, o sırada kapı bir kez daha çaldı. Aras’la birlikte odadan çıkıp aşağıya indim. Dış kapının önüne geldiğimizde tekrar çalınan zile karşılık dışarıdaki kişiyi daha fazla bekletmeden kapıyı açtım.

Kapının önünde iki uzun boylu kadın duruyordu, kadınlardan birisi esmerdi, koyu kahverengi saçlarını tepede atkuyruğu şeklinde toplamıştı, üzerinde siyah bir deri ceket, altında kot pantolon vardı, saçıyla aynı renk gözleri benim üzerimdeydi ve onu daha önce görmediğime emindim. Diğeriyse kumral sayılırdı, aynı şekilde saçlarını toplamıştı, onun da rengi daha açık olan gözleri benim üzerimdeydi ve onu da tanımadığıma emindim.

Bakışlarım iki kadının üzerinde gidip geldi, en sonunda gözlerimi kısarak, “Buyurun,” dedim sorar gibi.

“Eylül Karahanlı evde mi?”

Aras’la kısa bir an bakiştık, sonrasında tekrar kadına döndüm. “Evet, benim.”

O sırada kadın ceketinin cebinden kimliğini çıkardı ve bana doğru tuttu. “Ben Asayiş Şube Müdürlüğü’nden Komiser Melis Günay. Bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor.”

Aras’la bakışlarımız bir daha birbiriyle buluştu ve bu kez ben bir şey söyleyemeden konuşan Aras oldu. “Kimliğinizi kontrol edebilir miyim?”

Komiser başını eğerek onayladı Aras’ı, ardından kimliğini ona uzattı. Bu sırada ben şüpheyle kadına bakmaya devam ediyordum. “Neden karakola gelmem gerekiyor?”

Eli boş kalan kadın ellerini cebine attı ve soludu. “Esra Işık, bu sabah evinde tavana asılı bir halde ölü bulundu,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı, dudaklarım kendiliğinden aralandı, kalbim endişeyle tekledi. “Ve telefon kayıtlarına bakıldığında, ulaşmaya çalıştığı son kişinin siz olduğunuz tespit edildi. Bu yüzden, olay hakkında biraz daha bilgi almak amacıyla, ifadenizi almak üzere karakola gelmenizi istiyoruz.”

Bölüm Yirmi Dört

Yüzleşme

Renkler değışkendi, bir baharı andırırdı bazen yeşil, çimenleri hatırlatırdı, nehirleri, belki denizi, ferahlığı andırırdı. Bir tabutun üstündeyse ölümü andırırdı. Karanlık görünürdü, boğardı baktıkça insanın içini, gözlerini doldurur, gözyaşlarına vesile olurdu.

Yeşil, bugün boğucu halindeydi.

“Hakkınızı helal ediyor musunuz?”

İmam, üçüncü kez bu soruyu sorduğunda bakışlarım önümdeki birkaç insanın kafalarının arasından görülen, üzerindeki örtüde “Her canlı ölümü tadacaktır” yazılı tabutun üzerindeydi. Herkesle aynı anda, “Helal olsun,” dedim. Ellerim, vücudum gibi titriyor, gözlerim acıyla sızlıyordu. Esra Ablâ’nın eşi de, tek yadigârı kızı da ölmüştü kendisinden evvel, bu nedenle ne tabutuna sarılan ne de haykıra haykıra ağlayan birileri vardı. Görüştikleri pek akrabaları da yoktu, kalabalık olmayan, sakın bir cenazeydi.

İmam cenaze namazını kıldırdıktan sonra erkekler musalla taşının üzerindeki tabutu omuzladılar, Esra Ablâ’nın ölü bedenini ağır ağır başka eller tarafından götürülürken ister istemez

onunla ve bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Rana'yla olan anlarımız zihnimde canlandı. Bazen okul çıkışı Ranalara giderdik, Esra Abla bize yaptığı sıcak, sağlıklı kurabiyeleriyle süt ikram ederdi, biz ders çalışırken asla rahatsız etmez, konuşmaya başladığımızı duyduğunda gelir ve bizimle muhabbet ederdi. Rana tek evladı olduğu için üstüne çok düşerdi, her adımını kontrol ederdi. Rana üniversite için şehir dışına gitmek istediğini söylediği zamanlarda, "Ben de peşinden gelirim," derdi hep. Şimdi Rana ölmüştü ve Esra Abla dediğini yapmıştı.

Peşinden gitmişti.

"Eylül, kızım hadi." Anneannemin sesini duyduğumda iyice uzaklaşan tabuttan çıktım bakışlarımı, gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Başımdaki siyah şalı çıkarmadan anneanneme döndüm ve onu kafamı sallayarak onayladım. Yaşı dolayısıyla yürümekte biraz zorluk yaşadığından koluna girdim, bizden birkaç adım ötede yürüyen dedemin peşinden caminin çıkışına doğru ilerlemeye başladık, korumam Eray ise arkamdaydı.

"Allah Allah," dedi anneannem o sırada. "Çok görmedik ama gördüğüm zamanlar hep ne kadar aklı başında bir kadın olduğunu düşünürdüm," diye ekledi. Hayret eder gibi kafasını salladı. "Neden intihar etmiş ki?"

Ağlayışım dolayısıyla akan burnumu çıktım. "Eşinin ölümünün onu çok sarstığını söylemişti Rana, zor zamanlardan geçmişler. Zor atlatmış." Zorlandığımdan dolayı duraksadım. "Yeni yeni toparlandı derken kızının ölümüyle yüzleşti. Bilmiyorum..." Başımı salladım. "Nasıl bir psikolojide olduğunu bilemeyiz ki."

Anneannem iç çekti. "Öyle ya," dedi, o da üzülmüştü, belliydi. "Allah taksiratını affetsin."

"Amin," dedim büyük bir içtenlikle, ölümün ardından söylenecek hiçbir söz kalmıyordu. Bir hayat bitmişti ve bu dünyayla tüm ilişkisi kesilmişti. Onun için hesap vakti baş-

lamıştı, hakkında daha fazla konuşup canına işkence çek-tirmeye gerek yoktu.

Camiden çıktığımızda dedem arabaya doğru yürümeye devam ederken anneannemle ben durduk. “Gel kızım, ye-meği bizde ye bugün.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm etmeye çalıştım. “Akşama Eda’nın kınası var anneanne, biliyorsun. Ona yar-dım etmem gerekiyor.”

“Aklımdan çıkmış,” dedi anneannem ve elini havaya kal-dırıp salladı. “Yaşlılık işte...”

“Her yaşlı senin gibi olsa...” dedim ve ona sarıldım. “Ak-sam geleceksin, değil mi?”

Elleriyle sırtımı sıvazladı. Ayrıldığıımızda, “Geleceğim tabii,” diye yanıtladı. Yüzümü okşadı ve “Hadi Allah’a emanet ol kuzum. Görüşürüz kınada.”

Anneannemle vedalaştıktan sonra Eray’la birlikte ara-baya bindim, omzumda asılı duran çantamı dizlerimin üze-rine koyup içindeki telefonumu çıkardım. Beklediğim gibi Aras’tan mesaj gelmişti. Hemen açtım.

Kimden: Sahtekâr Kabadayı
Her şey yolunda mı?

Cenazeye benimle birlikte gelmek, bana destek olmak istiyordu fakat yoğunluğu buna engel olmuştu. Bu mesajı da yaklaşık on dakika önce atmıştı.

Karşımdaymış gibi hafifçe gülümsedim ve yanıtladım.

Kime: Sahtekâr Kabadayı
Yolunda. Peki ya sende?

Ekranımı kilitledikten sonra arabayı çalıştıran Eray’a baktım ve “Gitmeden bir eczaneye uğrayabilir miyiz?” diye sordum. “Ağrı kesici alacağım.”

Eray dikiz aynasından bana baktı. “Yenge, iyi misin? Kötüysen hastaneye götüreyim.”

“Hayır hayır, vakit kaybetmeye gerek yok. Sadece biraz başım ağrıyor.”

“Tamam yenge, sen nasıl istersen,” dedi ve arabayı ilk soldan çevirdi. O sırada Aras’tan yeni bir mesaj geldi.

Kimden: Sahtekâr Kabodayı

Yanında olmak istemem dışında, evet.

Gülümsedim, aynı hisler benim için de geçerliydi. Kalbi-me yolladığı sayısız baloncuklarla birlikte telefonu kapat-tım ve cenazenin verdiği hüznü tam olarak dağıtamamış bir halde başımı arabanın camına yaslayıp Aras’tan cevap beklerken yolu izledim. Ölümün burukluğu üzerimdeydi, ne kadar zamansız olduğunun ve her an gelebileceğinin bilin-cindeydim, aslında zamanımızın ne kadar kısıtlı olduğunun ve vaktin ne kadar hızlı geçtiğinin farkındaydım. İster iste-mez bu acı durumun bana ne zaman uğrayacağını düşün-düm, alacağım kaç nefes kaldığını, Aras’la yaşayabileceğim kaç gün kaldığını, ona en fazla kaç kez sarılabileceğimi ve kokusunu en son ne zaman soluyacağımı... Islak gözlerim-den bir damla daha yaş geldi, elimin tersiyle gözümü sildim ve nefeslendim. Zar zor topladığım modumu düşürme-meliydim. Akşam Eda’nın kınası var diye Demet’le yarım saat sonra olan randevuma gitmemeyi düşünmüştüm fakat şimdi gitmemin daha mantıklı olacağı kanaatine vardım. İçimdeki karanlığı sildikten sonra eve gitmek daha rahat iki gün geçirmemi sağlardı.

Eda’nın tam kendisinden beklendiği gibi dev bir organizas-yona sahip kına gecesi sorunsuz geçmişti, gece boyu hepsi birbirinden şık ve gösterişli tam beş elbise değiştirmişti, kına yakılana kadar oynamış, Sevinç Abla kınasını yaktıktan son-

ra hüngür hüngür ağlamış, sonra o ağlayan kendisi değilmiş gibi son şarkı çalana kadar tekrar oynamaya devam etmişti. Benim Eda'ya ayak uydurmam zordu, müzikle ve ritimle aramın olduğu pek söylenemezdi ama yine de bir köşede somurtup oturduğumu düşünmesin diye hep ayakta kaldım, etrafında koşturdum, o oynarken alkış tuttum ve bazen onunla karşılıklı oynadım ya da... Oynamaya çalıştım.

Yoğun geçen kına gecesinin ardından Eda, akşamki enerjisinde zerre azalma olmadan sabahın en can alıcı vaktinde uykusunu yarıda bırakıp kalkmış, hepimizi de kendisi gibi uyandırmıştı. Dün onun baba evinde kalmıştık, Eda babası yaşıyor olsaydı buradan onun kolunda aşağı ineceğini düşünüyordu, anılarına saygısızlık olmasın diye, annesi ve babasını daha iyi hissetmek adına gelinlikle bu evden çıkmak istemişti, haklıydı. Fakat bilmiyordu ki, babası yaşıyor olsaydı bu evlilik gerçekleşmezdi. Pusat'la ömürlerinin sonuna kadar ayrı kalabilirlerdi. Başkan, yüzünü iyi gösteren acımasız bir adamdı ve kendi sonunu hırsıyla kendisi yazmıştı.

Bazen Eda babasının o kimliğini, ölümünün perde arkasını öğrense neler olurdu diye düşünüyordum ve bu içimi sıkıyordu. Gün yüzüne çıkmamış sır var mıydı hiç? Başarabilir miydik ölünceye dek bunu saklamayı? Bilmiyordum, sadece... Öyle olmasını umut ediyordum.

İçinde olduğum giyinme odasının kapısı tıklatıldığında düşüncelerimi hızla bir kenara attım, üzerime geçirdiğim elbisenin fermuarını el çabukluğuyla çektim. "Eylül, hazır mısın kızım? Gelecekler şimdi." Dışarıdan bana seslenen kişi Sevinç Aba'ydı.

Sanki karşımdaymış gibi başımı salladım ve "Geliyorum," diye seslendim. Birkaç saniye içinde adım sesleri duyuldu, uzaklaşıyordu.

Odadan çıkmadan önce karşımdaki boy aynasında kendimi inceledim. Belden oturtmalı, koyu kırmızı kadife elbise-

min üst kısmı gövdeme tam oturmuştu. Kısa kolları prenses modeliydi, vatkası sayesinde omuz kısmı çok hafif kabarıktı. Yakası V şeklinde aşağı iniyordu ve sağladığı açıklıktan Aras'ın hediyesi olan kolye görünüyor, taşları ışıltıyordu. Eteği kloştu, belimden dizkapağımın bir iki parmak aşağısına kadar büyümlü bir edayla salınıyordu. Boyu artık rahatlıkla omuzlarımı geçen kahverengi saçlarıma, Eda'nın işinde usta kuaförleri tarafından açık, parlak buklelerle şekil verilmişti. Dudaklarımdaki mat kırmızı rujun haricinde yüzümde abartı bir makyaj yoktu, son zamanlarda gözüme daha kabarık gelen yanaklarımda tatlı bir pembelik, sık kirpiklerimdeyse daha uzun görünmesini sağlayan rimelin izleri vardı.

Kendimi süzmeyi bitirdiğimde hiçbir eksiğimin olmadığı-nın sevinciyle, görüntümden memnun olmuş bir halde arkamı döndüm ve ayağımdaki elbiseyle aynı dokuda olan ince topuklu ayakkabıların sağlayabildiği hızla giyinme odasından çıktım. Eda'nın odasına girdiğimde gözüme çarpan ilk şey bana sırtı dönük olan, gelinliğini giymiş Eda oldu. Kaliteli saten kumaştan oluşan düşük omuz yetim kol gelinliği belden oturtmalıydı. Eteğinde sayılı pile vardı, çok kabarık değildi, bir kraliyet ailesininki kadar zarif ve havalı duruyordu. Tepesindeki tacın tuttuğu duvağın gölgelediği açık kumral saçları dağınık bir topuzla ensesinde toplanmıştı.

Yüzünü görmeden çok güzel olduğu kanaatine varmış-tım, bu nedenle yüzünü görmek için sabırsızlanarak, "Eda," diye seslendim.

Sesimi duyar duymaz, "Ah Eylül," dedi ve güzeller güzeli suratındaki içten tebessümüyle bir kuğu zarıflığında bana doğru döndü. Ela irislerini öne çıkaran koyu gümüş tonlarında bir göz makyajı yapılmıştı, en çok göze çarpan kısım kirpikleri ve lens takılmış kadar güzel duran hareleriydi. Dolgun dudaklarına kendi dudak renginden bir ton koyu ruj sürülmüştü. Suratı beyaz ve canlıydı.

Ellerini iki yanına açarak kendisini gösterdi, başını önüne eğip gelinliğini incelerken, “Nasıl olmuşum?” diye sordu.

Gözlerimden yıldız tanelerinin çıktığını hissediyordum, Eda’yı izlerken büyülenmişim âdeta. “Bugüne kadar gördüğüm en güzel gelinsin!”

Gözlerini kısarak gülümsedi. “Senden sonra.” Ellerini önünde birleştirdi, hafiften titriyordu. Heyecanı her tavrından anlaşıyordu. “Eylül, karnım çok değişik, içinde bir şeyler takla atıyor sanki. Aşırı heyecanlıyım.”

Onun bu hali ve söyledikleriyle birlikte aklım ister istemez kendi düğün gününe gitti. Benim düğünüm çevrenin ağzını kapatmak ve Aras’ın etrafımdaki kötülükleri dağıtması için yapılan formalite bir olaydı başta. Fakat böyle olduğunu bildiğim halde içimdeki coşkuya mani olamamıştım. Sadece, gerçek bir evlilik olmadığı için üzüliyordum ve bu sevincime gölge düşürüyordu, dışarıya doğru düzgün yansıtamamıştım hiç mutluluğumu. Ne aptalmışım, Aras’a bu kadar âşık olacağımı bilseydim, onun bana vereceği mutlu günleri görseydim hiç öyle somurtur muydum?

O gün hayatımın en güzel evresine geçiş için imza atmışım meğer, nereden bileyim?

“Heyecanlanma,” dedim karşısına geçtiğimde. Ellerini tuttum destek olmak ister gibi. “Her şey kusursuz, mükemmel bir gün olacak.”

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Pusat’ın beni gördüğündeki tepkisini merak ediyorum.”

“Büyülenecek.”

Eda’nın güzel suratında söylediğime karşılık beceriksiz bir tebessüm yerleşti. Odasının kapısı tıklatıldığında bakışlarını benden çekip kapıya ilaştirdi ve “Girin,” diye seslendi.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı, gelen kişi Emin Abi’ydi. Koyu gri bir takım elbise giymişti, kırlaşmış saçlarını yana doğru taramıştı, her zamanki gibi yaşına göre oldukça fit

görünüyordu. İçeriye girmeden önce yavaşça boğazını temizledi ve “Hazır mısınız kızlar?” diye sordu.

Eda, dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. Emin Abi içeriye girdi, Eda’nın karşısına geçti. “Melek gibi olmuşsun kızım,” dedi bir baba samimiyetiyle. Eda hafifçe gülümsedi.

Emin Abi elini cebine attığında, “Sana vermem gereken bir şey var,” dedi. Eda’nın kaşları hafifçe çatıldı, o daha “Nedir?” diye soramadan Emin Abi cebinden lacivert bir takı kutusu çıkardı. “Baban sürekli bundan bahsedirdi,” diye ekledi, kutunun kapağını açtı. “Annenin gerdanlığı. Gelin olduğunda sana takmak istiyordu.”

Her kötünün içinde bir iyilik yatar. Başkan’ın içindeki kötülükse kızı Eda’ya hiçbir zaman yansımamıştı, kızına her zaman iyi bir baba olmuştu, ben onu gördüğüm kısa zamanlarda bile bunu hissetmiştim, aksi olsa Eda babasını sürekli anmaz, bu evden gelin çıkmak için bu kadar diretmezdi.

Benim babamsa belki iyi bir insandı fakat iyi bir baba olamamıştı. Beni bir kez terk etmişti ve sonrasında hiç arkasına bakmamış, yıllarca arayıp sormamıştı, başımdan onca olay geçmişti ama belli ki değil gelip bakmak, haber bile almak istemiyor, bunun için çaba göstermiyordu. Yoksa gelmez miydi, ölümden döndüğüm anda bile?

Hüzünle dolan gözlerimden bir yaş akmasını önlemek amacıyla nefeslendim, Emin Abi’nin ince zincirli, gümüş pırlanta gerdanlığı Eda’ya takmasını izledim. Eda benim aksime ağlayışını tutmadı, gözyaşlarının iki değerli inci gibi yanaklarına süzülmesine izin verdi.

Zinciri kilitleyen Emin Abi, Eda’nın tam karşısına geçti ve “Allah yuvanızı hayırlı etsin kızım,” dedi.

“Sağ ol Emin Abi,” dedi Eda ve beklemeden sarıldı karşısındaki adama. Üst üste iç çekti. “Beni çok mutlu ettin. Annem ve babamdan haber almışım gibi hissettirdin.”

Emin Abi, Eda'nın sırtına usul usul vurdu parmaklarıyla. "Sağ olduğum müddetçe size babalık görevi yapacağım."

Emin Abi'nin gözleri bu söylediğinin ardından benimkilerle buluştu. Sanki bu cümleyi bana da ithaf ediyor gibiydi. Gerçekten Aras'ın babası gibiydi, hayatının her anında yanındaydı, ona olan yardımları göz ardı edilemezdi. Küçük bir tebessümle başımı biraz eğdim.

Emin Abi geri çekildi ve Eda'ya kolunu uzattı. "Hadi bakalım, damat beyi daha fazla bekletmeyelim."

Eda burnunu çekti, bu sefer gülümserken kusursuz bir biçimde sıralanmış bembeyaz dişlerini de gösterdi ve onu gözleriyle onaylayıp büyük bir zarafetle koluna girdi. Onların arkasından odadan çıktım. Koridor boyunca ağır adımlarla ilerledik. Bana ne oluyorduydu, gelin benmişim gibi çarpıyordu yüreğim, dudaklarımda engellemeye gücümün yetmediği bir gülümseme yeşeriyordu sürekli. İçimde kendisini özlediğim bir bahar havası vardı.

Eda ve Emin Abi merdivenden iki üç basamak indikten sonra ben de ahşap merdivenin ilk basamağına adım attım, hemen aşağıdakilere baktım ve ilk baktığım yönde aradığım kişiyi buldum. Kına düğün telaşı derken birkaç gündür doğru düzgün, dün ise hiç göremediğim Aras'ın simsiyah irisleriyle buluştu gözlerim hemen, etkisi hiçbir zaman değişmiyordu, onu her gördüğümde sanki ilk kez göz göze gelmişiz gibi hissediyordum, kalbim göğsümü delercesine atmaya başlıyordu, attığım her adımda ayaklarım birbirine dolaşacaktı sanki, heyecandan yere kapaklanacaktım. Dudaklarımda canlanmak isteyen gülüşü ona bakarken daha fazla engelleyemedim ve serbest bıraktım.

Yoğun bakışlarında gülüşümden hemen sonra belirgin bir parıltı oluştu, ciddi ifadesi bir anda hafifçe dağıldı ve bana en büyüleyici tebessümlerinden biriyle karşılık verdi. Bakışlarını asla benim üzerimden çekmiyordu, ne geline ne de başkasına bakıyordu, ilgisi sadece bendeydi.

Basamakları nihayet inmeyi bitirdiğimizde, Eda'yı ve Pusat'ı görmek amacıyla Aras'la olan bakışmamızı istemeden de olsa böldüm ve bakışlarımı onlara çevirdim. Ancak Aras'ın gözleri hâlâ sadece benim üzerimdeydi, biliyordum.

Emin Abi, Eda'nın elini Pusat'a uzattı, heyecanı uçları havaya kaldırılan koyu kahverengi saçlarının daha net ortaya çıkardığı esmer suratındaki ifadeden belli olan Pusat titreyen elleriyle müstakbel karısının ellerini tuttu. Başta bir şey söyleyemedi, yutkundu. Gülümsemeye çalıştı, afallamıştı. "Çok..." dedi. Boğazındaki âdemelması hareketlendi, bir kez daha yutkundu. "Çok güzel görünüyorsun. Melekler gibi."

Hepimizden mesut bir kıkırdama yayıldı etrafa. Eda gözlerini Pusat'tan kaçırdı, onun da ilk kez bu kadar utandığına, bunu ilk kez bu kadar belli ettiğine şahit oluyordum.

"Biraz daha bu şekilde birbirinizi izlerseniz düğüne geç kalacağız çocuklar, hadi."

Sevinç Abla'nın sesi duyulduğunda ikisi de gözlerini birbirinden çekmeden başını salladı. Pusat, tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı ve "Eşim olmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Arkasında olduğum için yüzünü göremediğim Eda başını salladı. "Seni gördüğüm ilk andan beri."

Öyle romantik ve öyle tatlı duruyorlardı ki, aştıkları engellerin sonunda geldikleri bu durum neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Öyle ki burnumun direği sızladı.

Eda, Pusat'ın koluna girdi, Masal onların her anının fotoğrafını çekerken birlikte kapıya doğru ilerlediler. Nihayet gözlerimi onlardan ayırdım ve ben de dışarı birlikte çıkmak için, beni izlemekten bir saniye bile vazgeçmeyen kocama döndüm. Ona doğru ilerlerken varlığını unuttuğum heyecan tekrar bedenime nüksetti. Her zamanki siyah takımlarından birini giymişti ve her zamanki gibi kusursuz duruyordu. Tam karşısına geçtiğimde gözleri yüzümün tüm noktalarında gezindi, ardından, "Haksızlık değil mi?" diye sordu birden.

Şu an bana söyleyeceği birçok cümle bekliyordum lakin hiçbirisi arasında bu soru yoktu. Tereddütle ona bakmaya devam ederken, “Ne?” diye sordum.

Yoğunlaşan bakışları tam olarak harelerime odaklıydı. Keskin kıvrımlara sahip dolgun dudakları aralandı, beni bekletmeden sorumu cevapladı. “Bir başkasının düşününde gelinden daha güzel görünmen.”

Utandım, yanaklarım ısındı. Ellerimden birini göğsünün üzerine koyup onu yavaşça iterken, “Aras,” dedim utanç dolu sesimle.

“Aras sana ölüyor,” dedi. Gülümsedi, göğsündeki elimi tuttu, havaya kaldırdı ve elimin üzerine dudaklarını bastırdı, mideme kelebek istilası hücum etti. Hareketleriyle, bakışlarıyla ve sözleriyle elbisemden daha kırmızı bir hale getirdiği suratımla birlikte el ele Eda’nın evinden ayrıldık ve düşünün gerçekleşeceği salona gitmek için arabayla yola çıktık.

Eda’nın düşünü tam hayallerindeki gibi gerçekleştiriyordu, nikâhı sorunsuz bir şekilde kıyılmıştı, ilk dansları herkesin gözlerini kamaştırmıştı, yemekler lezzetliydi ve konuklar hallerinden memnundu. Akustik bir müzik çalıyordu ağır ağır ve dileyenler eşleriyle dans ediyordu. Aras sigara içmek için dışarı çıkmıştı, bense ayakta öylece dans edenleri seyre diyordum; arada Eda ve Pusat’a bakıyor, bundan iki hafta sonra nikâhları olacak Ezel ve Aykut’u izliyordum. Bazense bakışlarım birbirlerine yakıştıklarını düşündüğüm Çınar ve Masal’a takılıyordu. Çınar’ın Masal’dan etkilendiğini zaten anlamıştım fakat görünen oydu ki bu hoşlantı biraz daha ilerlemişti, kıza değişik bakıyordu. Her zamanki o şapşal, arsız ifadesinden eser yoktu, anlaşılan o ki Masal, Çınar’ı yola getirecek kızdı; buna sevinmiştim.

Bu sırada ses sanatçısı akustik bir şarkı söylemeye başladı.

“Delindi gökler şimdi huzur

Kayıyor dünya altımızda buzu

*Ne çıkar kopsa fırtınalar
Sarıldık sarmaşıklar gibi.”*

Şarkı sözleri o kadar yumuşak, hoş ve bize uyumluydu ki ister istemez Aras’la olan hatıralarımız canlandı gözümde. Tanıştığımız gün, mezarlıktaki karşılaşmamız, ağlayışlarım ve her ağlayışında yaşlarımı silen parmakları, düğünümüz, ilk dansımız, kavgalarımız, barışmalarımız, sarılmalarımız... Hepsi tek tek canlandı zihnimin gösteri merkezinde, şimdi dans edenleri değil, anılarımızı izliyordum baktığım yerde.

“Ne düşünüyorsun?”

Ben hatıralara dalıp gitmişken duyduğum Aras’ın sesiyle hafifçe ürperdim ve onu görebilmek için soluma baktım. Hemen yanımdaydı, ne gelişini ne de sol koluma değen kolunu fark etmiştim. Okyanus kokusu sigarayla karışmıştı şimdi fakat rahatsız etmiyordu, aksine bu karışımı seviyordum. Gülümseyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Anılarımızı, düğün dansımız geldi aklıma.”

“Hmm,” derken beni baştan ayağa süzdü, bakışlarında bir haylazlık belirdi. “Benimle dans etmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun yani?”

“Aras,” dedim uyarıcı gibi, yüzümdeki tebessüm büyüdü. Gözlerimi ondan kaçırdım. “Öyle bir şey demedim.”

Alnını başımın yan tarafına yasladı, burnunu ucu dalgalı buklelerimin arasından kulağımın tepesine değdi. Dudaklarını âdeta kulağıma değdirerek, “Ama ben düğünün en güzel kızıyla dans etmek istiyorum,” diye fısıldadı. Nefesi tenime çarptı. Tüylerim ürperdi, tatlı bir halde huylandım.

Başımı hafifçe sağ omzuma doğru eğdim ve çekimser bir ifadeyle ona baktım. “Burada mı?” Aslında onunla biraz olsun yalnız kalmak istiyordum.

Geri çekilip kafasını iki yana salladı ve sanki içimi okumuş gibi elini bana uzattı. “Gel benimle.”

* “Sarışın” – Mabel Matiz

Hiç ikiletmedim, yüzümdeki mutluluk silinmeden elini tuttum, ilk tutuşummuş gibi afalladı yine yüreğim. Her yeri kristal taşlı avizeler ve gümüş detaylarla süslü küçük bir sarayı andıran ihtişamlı düğün salonunun bahçesine çıktık. Burası yemyeşil bir alandı, kararan günle birlikte ağaç dallarına asılan fenerler yanmıştı ve turuncu ışıkları etrafı aydınlatıyordu. Kimse yoktu, gürültüden uzaktı fakat dans şarkısı hafif de olsa duyuluyordu.

Bahçenin ortasına, dalları fenerlerle donatılmış bir yapraksız ağacın altına geldiğimizde Aras durdu, beni de kendisiyle birlikte durdurdu, yavaşça kendisine çekti, büyük elleri belimin iki yanını kavradı. Ona hemen uyum sağladım ve ben de ellerimi ensesinde birleştirdim. Ayaklarımız anında müziğin ritmine uyum sağladı, ânın tadını çıkarmak ister gibi yavaş yavaş hareket ediyor, gözlerimizi asla birbirinden ayırmıyorduk. Hava sıcak sayılmazdı fakat üşütmüyordu, belki de Aras'ın verdiği sıcaklık üşümeme engel oluyordu, bilmiyordum. Gece ve bu bahçe öyle güzeldi ki, buradan hiç ayrılasmı gelmedi.

Birkaç saniyelik sessizliğimizi ilk bozan ben oldum. "Burası ne kadar huzur vericiymiş."

Söylediğimle birlikte dudakları alnıma değdi, hisli bir öpücük bıraktı dokunduğu yere, bana gözlerimi kapattıran. Geri çekildiğinde harelerime ilişti kara bakışları tekrar. "Huzur verici olan sensin güzelim," dedi uykudan yeni uyanmış gibi, mırıldanarak. "Seninle olduğum her yer huzurlu, dertsiz, tasasız..."

Hiç çabalamadan dokundu yine içtenliğine zerre şüphemin olmadığı sözleriyle kalbimin en güzel noktalarına. Zelzeleye tutulan ruhum bedenime yansıtı sallanışlarını. Ona söylemek için doğru ânı beklediğim cümle, dudaklarımdan dışarı çıkmak için can atıyordu şimdi. Yüreğimin içindeki baterist hızlı bir ritme tutuldu, kalbim Aras'ın sağ göğsünü dövdü.

İçimde bir çatışma olduğunu fark etmiş gibi biçimli kaşları hafifçe çatıldı ve “Bu sefer neyi düşünüyorsun?” diye sordu.

Konuşmadan önce dudaklarımı birbirine bastırdım, derin bir nefes aldım, sakinleşmeyi bekledim. Çok da sakinleşemedim, uçurumum saydığım gözlerine bakarken sıkı sıkıya kapattığım dudaklarımı açtım. Gözlerim sulandı. “Sana baba olmanın ne kadar yakışacağını.”

Suratında anlık bir duraksama görüldü. Uzun, sık siyah kirpiklerin çevrelediği gözleri kısıldı, hafifçe gülümsedi. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Bir kez daha soludum derince, şişirdiğim göğsüm gövdesine çarptı. Saçlarımdan ayak parmak uçlarıma kadar sardı heyecan bedenimi, kanıma karıştı, her yerimde dolaştı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, konuşmadan önce yutkundum. Sonra, “Aras...” dedim. Durdum. Neredeyse ağlayacaktım.

Halim onu endişelendirdi. “Söyle güzelim.”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, ensesinde birleştirdiğim ellerim sıcaktan terlemişti. Tekrar nefeslendim ve bir anda titreyen sesimle söyledim. “Aramıza yeni birisi katılacak.”

Aras duraksadı. Hayır, sadece suratında bir duraksama oluşmadı, ayakları da durdu, dans etmeyi bıraktı fakat elleri hâlâ belimdeydi. Kapanan ağzı açıldı ancak bir kelime bile edemeden tekrar kapandı. Sonra tekrar açıldı. “Kim?” dedi belli belirsiz.

Onu ilk kez bu kadar şaşkın ve afallamış görüyordum. Bir gözümünden usul usul süzülen damlanın eşliğinde tebesüm ettim ve tekrarladım. “Minicik birisi. Her şey yolunda giderse, yaklaşık sekiz ay sonra göreceğiz onu.”

Kaşları çatıldı, bakışları akan yaşımı takip etti ve tekrar gözlerime tırmandı, başını hafifçe yana eğdi. “Hamile misin?” derken kekeledi.

Aras ki, çoğu şeyi söylemeden anlar, gizli hiçbir şeyin kalmasına müsaade etmezdi. Onu ilk defa bu kadar şaşkın

görüyordum, duraksamıştı, söylediklerimi, sorusunun cevabını biliyordu aslında fakat ne söyleyeceğini, nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Bense, ona bu haberi nasıl vereceğimi düşünüp durmuştum lakin en doğru an bu an gibiydi. İlk hamileliğim gibi saklamak, Aras'ın haberi olmadan çocuğumu bir saniye bile taşımak istemiyordum. Arasına yaş dolan dudaklarımı birbirine bastırarak gülümseyip başımı salladım. "Evet, bir çocuğumuz olacak."

"Bizim?" dedi sorar gibi. Hayretini atabilmiş değildi.

Gülümsemem genişledi. "Evet, bizim bir çocuğumuz olacak. Eylül ve Aras'ın."

Bu sefer dudaklarımdaki tebessüm Aras'a da bulaştı. Dudaklarının bir kenarı hayret içinde yukarı kalktı, gülüşündeki parıltı gözlerine kadar ulaştı. Tek eliyle ağzını kapattı, başını sola çevirdi, bir iki saniye bahçenin boş alanına baktı, dişlerini birbirine kenetledi, nefes aldı, verdi. Sonra tekrar bana baktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına alıp döndürürken, "Allah be!" diye bağırdı.

Kırmızı, kloş eteğim dalgalandı, ensesine daha sıkı tutunurken başımı kulağına yaklaştırıp zevkli kıkırdamalarımın arasında durması için, "Aras," dedim. Hem gülüyor hem de ağlıyordum.

Ancak durmadı ve döndürmeye devam etti. "Baba oluyorum!"

İçimdeki coşkuyu tutamadan kakhaha attım ve başımı omzuna gömerek ceketini gözyaşlarımla ıslattım. Utanç içinde, "Evet," dedim artık gülümsememi tutmak imkânsızdı. "Baba oluyorsun."

Gülüşlerimi durdurmayı denedim. Fakat olmadı, o huzur dolu bahçenin her yanı dakikalarca benim kakhahalarım, Aras'ın "Seni seviyorum" sözleriyle çinladı...

Aras'a hamileliğimi bugün söylemekle iyi mi yapmıştım kötü mü emin değildim. Evet, bu sonucu cenazeden sonra

ağrı kesici alacağım diye girdiğim eczaneden aldığım testle öğrenmiştim, zaten geciken âdetim ve oluşan belirtilerimle emin gibiydim ve tescilledikten sonra tek bir an beklemeden itiraf etmek istediğim için içimde tutamamıştım lakin sanırım bugün söylemek için doğru gün değildi. Çünkü güzel ve eğlenceli görünen düğünün geri kalanında asla ayağa kalkmamıştım. Elbette Aras'tı bunun sebebi. Ne zaman oynamak için hareketlensem beni durduruyor, sanki bilmiyormuşum gibi hamileliğimi öne sürüyor ve yerimden kalkmama müsaade etmiyordu. Normalde de sürekli üstüme düşerdi ve şimdi bu hareketleri biraz daha artmıştı, kendimi her an kırılabilircek porselen bebek gibi hissediyordum. Ona ilk aylarda böyle şeylerin riskli olmadığını söylesem de ikna edememişim ve şimdi herkes tüm keyfile oynarken ben boş masada tek başıma oturuyor, önümdeki meyveli düğün pastasını yiyordum.

Bari pasta çikolatalı olsaydı, diye geçirdim içimden ve aldığım son lokmayla yüzümü buruşturarak kirli çatalı tabağın kenarına bıraktım. İlk hamileliğimdeki gibi hassastı midem, sevdiğim şeylerden bile soğurken sevmediğim şeyleri hiç yiyemiyordum. İlk hamileliğim... İçimde hep buruk bir sızı olarak kalacaktı, belki yeri kapanmayacaktı ama inançlı bir insandım ben. Ahirete inanıyordum, doğmamış yavrumun bir melek olarak beni orada beklediğine inanıyordum. İsyan etmiyordum bu yüzden yaşadığım hiçbir şeye, elbet bir gün onunla da kavuşacaktım.

Ağızımdaki lokma ister istemez boğazıma dizildi, gözlerim acıyla sızladı. Boğucu salonda aldığım nefes bana yetmedi ve gözlerimle Aras'ı aradım. Yabancı bir müzikle çılgınlarca dans eden insanların arasından tam karşı tarafımdaki masalardan birinde, kendisi gibi üç takım elbiseli adamla konuştuğunu gördüm. Bunlar, o karanlık âlemdeki adamlardan birkaçıydı ve Aras'ın onlarla önemli bir mesele

konuştuğu belliydi, sohbetleri oldukça koyu görünüyordu.

Onu bu sohbetten mahrum bırakmak istemediğimden, ona seslenmeden ayağa kalktım, biraz olsun bu boğucu mekândan çıkmak, temiz hava almak istedim. Daralmıştım. Salonun cam duvarlarının arasındaki bahçeye çıkış kapısının önüne geldim, dışarı çıktım. Burası da Aras'la çıktığımız alanın bir başka köşesiydi, yine ağaçlarda fenerler asılıydı ve bahçenin her yanı masalsı bir yer gibi ıslıl ıslıldı. Birkaç adım atıp çimlerin üzerine bastım, yağmur çiseliyor, küçük damlalar hafif hafif yüzüme çarpıp beni rahatlatıyordu. Derin bir nefes alıp ferahladım, boğazımdaki yumrunun geçmesini bekledim. Saniyelerce o şekilde durdum. Gözkapaklarım, özenle yapılmış saçlarım ve suratımın çeşitli bölgeleri ıslandı, umursamadım. Yüksek sesin rahatsız ettiği kulaklarım bile rahatlamıştı.

Omzumun üstünden içerisi görünen düğün salonuna baktım, bu açıdan oynayanlar yüzünden Aras'ı göremiyordum. Muhtemelen birkaç saniye içinde yokluğumu fark edecek ve beni arayacaktı. Yani temiz hava almak için sadece saniyelerim vardı, geldiği an neden bu soğukta dışarı çıktığımı sorup beni içeri sokacağına şüphem yoktu.

Tekrar önüme döndüm ve beni kendisinden daha çok düşünen sevgili kocacığım gelmeden önce fenerlerin aydınlatmaya yetmediği karanlık gökyüzünü izledim. Nefes aldım, verdim. Birkaç saniye öyle bekledim. Boğazımdaki yumru, midemdeki huzursuz çalkalanma yok olduğunda başımı yere eğdim ve arkamı dönmek için hareketlendim.

Fakat dönemedim.

Birden boynuma dolanan güçlü kol ve yüzünü göremediğim aynı kolun sahibinin avucunu ağzıma bastırmasıyla olduğum yere bir çivi gibi mihlandım. Sertçe sıkılan ağzımla çığlık atmaya çalıştım lakin sesim boğuk ve kısık iniltiler olarak yayılıyordu kendi içime. Arkamdaki yüzünü gör-

mediğim, gövdesini sırtıma dayayan adam, çırpınışlarıma karşılık, “Şşş,” diye fısıldadı ve boşta kalan elindeki silahı yanaklarımda sürterek başıma çıkardı, ucunu alnımın kenarına dayadı. Göz ucuyla tabancaya baktım, yüreğim dehşet içinde yalpalandı. Ağzımın kapalı olması sebebiyle sadece burnumdan nefes alıp verebiliyordum, göğsüm saniyede bir inip kalkıyordu. “Sessiz ol meleğim,” dedi elin, kolun, tabancanın sahibi ve işittiğim sesiyle dünyam başıma yıkıldı. Gözlerim doldu, tekrar çığlık atmak istedim ancak yine yapamadım ve boğazım tahriş oldu. “Seni almaya geldim,” dedi Barlas. Hiç şüphem yoktu, bu oydu. Korkularım, kâbuslarım, ölümüm yanı başımdaydı. Kolu boğazıma bir idam ipi gibi dolanmıştı. Gözpınarlarımdan akan yaşlar kirli elinin üzerine damladı. “Özledin mi beni?” diye sordu, sesi küçük bir çocuğu taklit eder gibiydi. Burnunu saçlarımin üzerine değdirdi, kokumu bir keşin eroin çekmesi gibi derince içine çekti. Sonrasında bir “Oh!” sesi yükseldi dudaklarından, midem tiksinti içinde bulandı.

“Hayır,” demeye çalışıyordum. “Bırak beni,” demek için çaba gösteriyorum. Ondan ayrılmak için debelenmeyi deniyordum. Fakat hiçbir gerçekleşmiyordu, her yerim uyuşmuştu, nasıl ayakta durabildiğimi bilmiyordum, tek başarabildiğim ağlamaktı. Burnum da gözlerim gibi akıyordu. Sürekli açtığım ağızım avucunda ıslaklıklar bıraktı, umurunda olmadı.

“Ah meleğim,” dedi ve burnunu boynuma indirdi. “Kokunu nasıl da özlemişim.” Boynumu kokladı. “Bu ânı nasıl bekledim bir bilsen.” Histerik bir kahkaha attı. “Ama hasret bitti. Görüyor musun? Bitti!” Lağım gibi kokuyordu, ellerinin üzerinde çamur lekeleri vardı. Her ayrıntısı iğrençti, her yeri pisti. “Sana ulaşmama engel olmaya çalışan herkesi ortadan kaldırdım. Az daha beni sana şikâyet edeceklerdi biliyor musun? Ne yazık... O kız takıntılıydı bence. Ra-na.”

Sanki konuşmuyordu, başıma elinde tuttuğu demir tokmakla darbeler atıyordu. Az önce pek de soğuk gelmeyen hava şimdi beni donduruyordu. Hayır, hava değildi yine bunu yapan, yanı başımdaki tiksindiğim beden, ondan sarf edilen korkutucu cümlelerdi. "Ortadan kaldırdım," demişti... *Ortadan kaldırdım.* Rana'yı gördüğüm an geldi ilk önce gözlerimin önüne, kanlar içindeki bedenini, kıpkırmızı olmuş yatağını, aralık kalan gözlerini ve solgun dudaklarını... boynundaki ince kesigi hatırladım. İntihar... İntihar demişlerdi. Öyle sanmışım ya da öyle sanmak istemiştim. İşte, gerçek buydu. Gerçek arkamda tüm zehriyle duruyordu. Gözlerim sızladı, midem çalkalandı, içindeki safra boğazıma kadar yükseldi, yandı soluk borum. Dişlerim titredi. Esra Abla geldi ardından aklıma, daha dün cenazesi kaldırılmıştı. İntihar denmişti, kendini asmış bir halde bulunmuştu evde. Fakat görünen o ki esas sebep o değildi. Arkamdakiydi bu cinayeti de işleyen.

Kanım dondu. Lisanımda tek bir kelime kalmadı, tüm söyleyeceklerim içime hapsoldü. Dudaklarım kurudu.

"Nihayet beklediğim zaman geldi," dedi Barlas. O an, hayallerinin ne kadar korkunç olduğunu anladım. Keşke bu da halüsinasyon olsa diye diledim. *Barlas yok, o öldü. Bana zarar veremez,* demek istedim, bununla birlikte yok oluşunu görmek istedim. Bağıra çağıra ağlasam, bilincim kapansa, gözlerimi açsam ve karşımda Aras'ı görsem. Kollarım serumdan delik deşik olmuş olsa ama güvende olsam... Şimdi imkânsızdı hepsi. Düğün salonundan yüksek sesli bir müzik, eğlenen ihsanların çığlıkları duyuluyordu. O an anladım, bu, dünyada duyacağım son sestir. Oysa ben son duyduğum sesin Aras'ın o güzel tınısı olsun isterdim. Son nefesimi onun kolları arasında, okyanus kokusunu soluyarak vermek isterdim. Gözlerimle gördüğüm son yüz onun bakmaya doymadığım esmer suratı olsun isterdim. Barlas, silahın ucunu

hareket ettirdi. “Şimdi, sonsuza dek birlikte olacağız,” dedi sessizce, düşüncelerime inat, *senin sonunu ben getireceğim* der gibi, pis kokan nefesini suratıma yayarak. “Sen ve ben,” diye ekledi.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti, sessiz çığlıklarım boğazımı deldi, ses tellerim tahriş oldu. Aras’ı düşündüm, düşündükçe daha fazla ağladım.

Oynatmadığım elim karnımın üzerinde duruyordu, parmaklarımı hareket ettirdim. Bebeğim... Ona yeni kavuşmuşum, onu yeni bulmuşum. Senaryo yine aynı mı olacaktı? Yine aynı eller yüzünden mi ayrılacaktı yollarımız? Hayır, biz bu sefer beraber olacak, bu dünyadan birlikte ayrılacaktık.

Peki ya Aras?

O nasıl alışıacaktı bizsizliğe? İkinci kez aynı acıyla yüzleştiğinde, nefes alabilecek miydi? Üstesinden gelebilecek miydi bu acının tekrar? Baktıkça yandığım siyah gözlerine zar zor yerleşen parıltı yok olduğunda, tekrar bulabilecek miydi onu?

Silahın emniyet kilidi küçük bir *klik* sesiyle açıldı, Barlas tekrar, “Ben buradayım,” dedi, beni düşüncelerimden söküp aldı, gözlerimden yaşlar boşaldı. *Elim karnımda, yüreğim Aras’taydı*. “Sonsuz mutluluğumuza hoş geldin meleğim,” dedi Barlas, bu duyduğum son cümle oldu.

Silah patladı.

Bölüm Yirmi Beş

Öç

Karanlık...

Masumların celladı, suçluların sığınağı...

Hiçbir suç, işleyeniyle birlikte mezara girmezdi. Hiçbir suç, ölünceye dek saklanmazdı. Önce kendine itiraf ederdi insan çünkü ruh bunu içinde taşıyamazdı. Ve yine hiçbir suç cezasız kalmazdı. Yapılan bir kötülük, failiyle birlikte gömülmezdi mezara.

Aras Karahanlı'nın çatılan biçimli siyah kaşlarının arasında koyu yeşil bir öfke damarı belirmişti. O heybetli kara bakışları, her zamankinden daha sert, daha koyu ve daha vahşiydi şimdi. İçinde öldürücü bir kasvet vardı. Kana bulanmış ellerini sıkı sıkıya yumruk yapmış, inci kadar beyaz dişlerini sertçe birbirine bastırmıştı, çenesi kasıldı, kemikli suratı daha da belirginleşti.

Bir depodaydılar, izbe bir sokakta terk edilmiş yıkık dö-kük bir binanın en tepesindeydiler, yerden tam on kat yukarıdaydılar. Etraf toz, talaş, molozlarla doluydu. Atılan her

adımda tavana doğru bir toz bulutu yükseliyordu. İçeriye yeni giren bir insanın öksürmeden nefes alması zordu.

Fakat Karahanlı'nın içindeki öfke tüm bu sıkıntıların hepsini gölgeliyordu. Onun soluğunu ne toz, ne talaş ne de moloz parçaları engelliyordu. Onun soluklanmasına engel olan tek şey, karşısındaki adamın hâlâ nefes alıyor oluşuydu, ona yaşamak için fazladan verdiği her bir saniye ciğerine dokunuyordu. Oysaki adamda hal bırakmamıştı, bir çita sessizliğiyle girdiği düğün salonunun bahçesinde, karısı Eylül'ü kollarından kurtarmak için saklandığı yerden önce koluna bir el ateş etmişti, bu Barlas'ın haykırarak silahını düşürmesi, Eylül'ün serbest kalması için yeterli olmuştu. Önce şoka girmiş karısını daha fazla kötü anyaya sahip olmaması adına sarıp sarmalamış, sakinleştirmeye çalışmıştı. Adamları Barlas'ı bu depoya getirirken o karısıyla ilgilenmişti. Kendi elleriyle yatağına yatırmış, terini silmiş, saçlarını okşamış ve yanında olduğunu hissettirmişti. Kâbuslardan korumuştü. Hayır, bir daha aynı kâbusu yaşamasına izin vermeyecekti, vermemişti. Ortada kendi canı bile olsa izin vermezdi, hem onun canı yoktu ki artık, varsa yoksa Eylül'dü. Aldığı nefes Eylül'dü, atan kalbi Eylül'dü ve sadece onun için yaşıyordu.

Ve şimdi buradaydı işte, parmaklarının canını almak için can attığı Barlas Kafşakoğlu'nun tam karşısındaydı. Onun ölmediğini biliyordu, sırf Eylül'ün kâbusları dinsin, korkuları yok olsun, onu düşünmekten vazgeçsin diye düşünlemişti o morg oyununu. Ona benzeyen bir ölü bulana kadar incelemişti faili meçhul cinayetleri. Barlas'ın ölmediğini biliyordu ki Aras, onun öylece kendiliğinden ölmesine, bedel ödmeden bu dünyayı terk etmesine izin vermezdi, vermemişti. Onu kim sakladıysa iyi saklamıştı fakat Aras sabırsızlıkla yerini açığa çıkaracağı günü bekliyordu. Ve o gün gelip çatmıştı işte.

Bir kum torbası gibi geçirmişti yumruklarını aylardır jilet yüzünün değmediği belli olan kılıklı suratına, Barlas'ın esmer yüzü kan kırmızısı oluncaya kadar vazgeçmemişti. Ağzından salyayla beraber kanlar aktı, dişlerinden bir kaç yere düştü, kahverengi gözleri kan damlaları ve darbelerden kızardı, küçüldü. Fakat hiçbiri Aras Karahanlı'nın acısını dindirmede, vurdu, vurdu, vurdu. Ne kimse dur diyebildi ne de birisi kolundan tutup kenara çekebildi. Barlas tüm bu eziyetler boyunca haykıra haykıra ağladı, burnu aktı, "Bırakın beni!" diye yalvardı. Çığlıkları duyulmadı, kimse ona istediğini vermedi.

Tıpkı onun Eylül'e vermediği gibi.

Aras'ın son yumruğuyla Barlas'ın dudaklarından soluk bir inilti çıktı, şimdi sesi daha kısıktı. Başı ruhsuz bir tavırla önüne eğildi, artık dilinde derman yoktu.

Aras tekrar yumruğunu kaldırdığında bu sefer Emin Bey kolundan tuttu ve "Oğlum yeter," dedi. Karahanlı yaralanmış vahşi bir hayvan gibi sıkı sıkıya kapattığı dişlerinin arasından soluyordu, göğsü saniyede bir inip kalkıyordu. Yetmezdi, bu şerefsizi öldürene kadar yetmeyecekti. Onu dinlemeden tekrar vurmak için hareketlendiğinde Emin Bey bu sefer diğer kolunu da tutup güçlkle dizginledi. "Almamız gereken bilgiler var," diye uyardı. "Bekle. Bu şekilde ölemez."

Genç adam yumruğunu kemiklerini kıracak kadar sıkı, kasıldı. Kendini dizginlemesi çok zordu, tahammülü yoktu böyle bir pislğin nefesiyle dünyayı daha fazla kirletmesine. Ama Emin Abisi haklıydı, konuşulması gereken konular vardı, durmalıydı. Bu fikir geç gitti ama ulaştı beynine, güçlkle durdu ve sertçe çekti kollarını Emin'in kendisini tutan ellerinden, birkaç adım geriledi, ona yer açtı.

Emin göz ucuyla Aras'a baktı, çatılmış kaşlarının altındaki ölüm saçan kara gözleri hâlâ Barlas'ın üzerindeydi, burnundan soluyordu, yırtıcı bir canavar gibiydi; tek hare-

ketiyle tekrar üstüne atlayabilir, onu parçalayabilirdi. Fakat duruyordu. Genç adamın az da olsa sakinleşeceğini, en azından birkaç dakika daha saldırmadan duracağını anladı Emin ve vakit kaybetmeden sandalyeye bağlı, eli yüzü al kanlarda kalan Barlas'ın önüne gitti. Diz çöktü, suratına baktı. Gözleri kapanmıştı fakat inleye inleye nefes alıp veriyordu.

Kafasını sağına çevirdi, Barlas'ın sağ arkasında duran adamına baktı ve kaşlarıyla yaralı adamı işaret etti. Koruma, kendisinden ne istendiğini hemen anlayarak yere eğildi, buzlu su dolu kovayı kaldırdı, Emin geri çekilirken koruma litrelerce suyu Barlas'ın iyice uzayıp saçın sakalın birbirine karıştığı kafasının üzerinden döktü.

Baştan ayağa ıslanan Barlas hemen yerinde sıçradı, acıyla haykırdı, ıslanan bir köpek gibi saçlarını salladı, suları etrafa saçtı. Titreyerek ağlamaya başladı. Fakat kimse ona acıımıyordu. Kimse ona acıyamazdı, o körü bir canavardı. Durdurulamayacak kadar gaddar ve psikopattı. Defalarca kaçtığı akıl hastanesi de düzeltemezdi artık onu, sığmazdı hiçbir yere, taşar ve ölüm saçmaya devam ederdi. Yine birilerine takılır, takıntılı halleriyle kimbilir kimin canına okurdu.

“Bırakın beni,” dedi. Akan burnu, kanları ve salyaları birbirine karışmıştı. Suyla birkaç saniye temiz görünen suratının aynı alacalığı alması çok sürmedi.

Emin Bey tekrar Barlas'ın önüne geçti, dizlerini kırarak yere çöktü. Yaralı adam baygın gözleriyle kendisine bakarken, “Seni bırakmamızı istiyor musun?” diye sordu Emin Bey.

Barlas normal bir insanın yapmayacağı bir hızla başını salladı. “İstiyorum, serbest kalmak istiyorum.”

“Bunu biz de istiyoruz,” dedi Emin Bey. Barlas'ın kıvama geldiğini biliyordu, her şeyi öteceğinden emindi. Yine de, “Ama önce sen bize istediğimizi vermelisin,” dedi.

Barlas tekrar kafasını salladı. Ağzını açtığı an birkaçının artık olmadığı dişleri göze çarpyordu. “Ne isterseniz veririm, beni bırakın.” Sesi sarhoş gibiydi.

“Sana yardım eden, seni bize karşı kullanan kimdi?” Aslında cevabı herkes biliyordu fakat tescillemek gerekiyordu. Formalite bir soruydu bu esasında, bunu yapabilecek tek bir kişi vardı. Aras Karahanlı'nın beş yaşından beri kâbusu olan o kişiydi tüm bunlara vesile olan, buna şüphe yoktu. Yine de, farklı bir cevap olabilme ihtimaliyle Barlas'ın ağzından çıkacak kelimeleri beklediler.

“Azat Kılıç, Azat Kılıç, Azat Kılıç,” dedi Barlas art arda. Bu isimle birlikte Aras'ın içindeki intikam ateşine tonlarca odun daha atıldı. Yangın büyüdü, durdurulamaz bir hal aldı. Barlas yutkunduydu, acı içinde nefeslendi. “Beni o tuttu, o dedi destek olacağım diye. Aras Karahanlı'yı bitirmeme yardım et, Eylül'ü sana vereceğim dedi. Eylül senin olacak dedi. Beni saklad...”

“Lan!” diye haykırdı Aras Karahanlı, daha fazla sakin kalamadı ve Barlas'a sert bir tekme attı. Barlas, bağlı oturduğu sandalyeyle birlikte haykıra haykıra ağlayarak yere düştü. Islak zemini boylayan bedeni yeri de kızıla boyadı. *Tıpkı Rana'nın hasta yatağı gibi.*

“Öldüreceğim ulan seni!” diye ekledi Aras hırsıyla ve ona doğru koşmak için ilk adımı attı. Fakat Emin Bey tam önünde durdu. “Hayır!” diye bağırdı sakince. “Ne konuşmuştuk Aras? Hatırla. Bu şekilde için soğumaz.”

Aras gözlerini kapatıp açtı, içindeki öfke büyüdükçe büyüyordu. “Eylül diyor,” dedi işkence çeken kendisiymiş gibi. İşaretparmağını sinirle ona doğru tuttu. “Bu halde bile o kirli ağzına karımın adını alıyor!” Tekrar yürümek için hareketlendi. “Ulan ben onun adını söylemeye kıyamıyorum, şerefsiz!”

Emin Bey bir kez daha koydu ellerini göğsüne, onu engelledi. “Tamam oğlum,” dedi ve omzunun üzerinden arkasındaki adamlara baktı. “Çözün ellerini. Serbest bırakın.”

Dediği ikiletilmedi, Barlas'ın el ve ayaklarındaki ip çözüldü, adamın bedeni serbest bırakıldı. Emin Bey belinden

silahını çıkardı, Barlas'ın suratına doğru hedef aldı. Bunu gören yaralı adam hastalıklı bir çığlık daha atarak ayağa kalktı, ellerini kulaklarına kapattı ve inşaatın korkuluksuz balkonuna doğru koşar adımlarla düşe kalka ilerledi. Ve hiç arkasına bakmadan kendisini yerden on kat yukarıda bulunan balkondan aşağı bıraktı.

Tıpkı Eylül'ün intiharı gibi.

Ve bir mazlumun ahı daha, yerde kalmadı.

5 Aralık Perşembe

Dakikalar saatleri, saatler günleri, günler ayları kovaladı. Kış bitti, bahar sonlandı, yaz soğudu. Bir kış günüydü.

Aras Karahanlı, yatağın üzerinde kafası hafiften sağ omzuna düşmüş bir şekilde sırtüstü uyuyan karısını izledi bir müddet. Artık beline kadar gelen uzun, kahverengi saçlarından birkaç teli pürüzsüz, beyaz suratının üzerine düşmüş, hamileliğinden dolayı az da olsa şişen güzel yüzüne bir gölge oluşturmuştu. Küçük ama dolgun dudakları bir şeye küsen küçük bir çocuğunki gibi öne doğru huysuzca büzüşmüş, kaşları çok hafif çatılmıştı. Doğumdan önceki son günleriydi, iyice şişen karnı, üzerindeki toz pembe rengi bol tişörtlü sığmamış, tişört hafifçe geri sıyrılarak karnının alt kısmını çıplak bırakmıştı. Şu sıralar daha fazla yoruluyor, daha fazla uyuyordu; yine de Aras her geldiğinde uyanık olmayı deniyor, onu gözleri açık karşılamaktan vazgeçmiyordu. Şimdiyse uykusunun en derin anlarındaydı, küçük, sevimli burnundan aldığı nefesleri büzüşen dudaklarından serbest bırakılıyor, irileşen göğüsleri düzenli ritimle yavaşça inip yükseliyordu.

Genç adam karısını uyandırmak istemedi. Fakat öyle güzel, öyle sevimli, öyle masum ve öyle çekici duruyordu ki

kendine hâkim olamadı, ona dokunmadan evden çıkmak istemiyordu. Karısının hediye ettiği kol düğmelerini bugün giydiği siyah gömleğinin kollarına ilikledi, aynı renk ceketini de çevik bir hareketle kollarından geçirdikten sonra içindeki dürtülerle birlikte izlemekten bir an vazgeçmediği karısına doğru yürüdü. Yanına, yatağın boş kısmına oturdu. Elini yavaşça Eylül'ün güzel yüzüne uzattı, önce saç tellerini geriye attı usul usul. Suratı tamamen açıkta kalınca elinin tersiyle dolgun yanağını okşadı. Bununla birlikte Eylül hafifçe kıpırdanıp başı okşanan bir kedi gibi sevimli bir mırıltı çıkardı uykusunda. Aras, kendinden geçmiş gibi gülümsedi, bu hallerine bayılıyordu. Onu öpme isteğini de bastıramadı bu sefer, hafifçe eğildi, dudaklarını sıcak alnına bastırdı, çekilmeden önce saçlarını kokladı, huzuru bildiği o şeker kadar yumuşak kokusunu soludu. Şimdi, sigara içmese de olurdu.

“Aras.”

Eylül'ün uyku tınısıyla bir mırıltı gibi çıkan sesine karşılık geriye çekildi ve istemeden de olsa uyandırdığı karısının yüzüne baktı. Aslında istemeden uyandırmış sayılmazdı, evden çıkmadan önce o kahverengi hareleri görmek için can atıyordu ve amacına ulaşmıştı. Evet, Aras Karahanlı söz konusu aşk olunca biraz bencil olabiliyordu.

Yüzündeki silik tebessümle karısının sağ yanağına avucunu bastırdı, başparmağı yanağın üzerinde hareket ederken gözlerini gözlerinden ayırmadan, “Günaydın güzelim,” dedi.

Eylül kötü bir haber almış gibi kıpırdandı, hafifçe doğruldu ve kocasını inceledi, “Gidiyor musun?” dedi telaş içinde. “Kahvaltı yaptın mı? Seni ben yollayacaktım.” Kaşları havalandı, mahcup bir tavırla komodinin üzerine baktı. “Telefondan alarm da kurmuştum oysaki.” Neredeyse ağlayacaktı. “Duymamışım.”

Aras'ın tebessümü daha da derinleşti, “Duymadın değil,” dedi karısını yatıştırmak istercesine, bu halde bile sürekli ken-

disi için bir şeyler yapmaya çalışıyordu, son günleriydi artık yatıp dinlenmeliydi, yaptığı her hareket bir risk oluşturabilirdi. “Alarm çalar çalmaz kapattım. Uyanmanı istemiyordum.”

“Aras,” dedi Eylül, omuzları düşmüş, suratı küskün bir kız çocuğu profilini almıştı. Hamileliğinden bu yana çok daha duygusal, çok daha alıngan olmuştu. Hatta öyle ki Aras bazen ona nasıl davranması gerektiğini çıkaramıyordu. İyi davranırsa “Bana acıdığından böyle yumuşadın değil mi?” oluyor, çok az sert çıksa “Sende hiç anlayış yok mu?” diyordu. Aras Karahanlı, Eylül’ünün bu hallerini de çok seviyordu, evet ama yine de bir an önce doğumun gerçekleşmesini ve karısının eski haline dönmesini de istiyordu. Şüphesiz bunu Eylül de istiyordu. “Neden kapattın ki? Bugün cemiyet liderliği seçimine gideceksin, az daha seni yolcu bile edemeyecektim. Bak, üzerini giyinmiş, kahvaltını yapmışsın. Bense uyuyordum.” Gözleri doldu. “Benim hayalim bu şekilde değildi.”

İşte yine oluyordu, Aras Karahanlı’nın hayatta en dayanamadığı şeydi Eylül’ün gözlerinde yaş görmek. O an birileri yüreğini un ufak etmiş gibi hissediyordu, tarifsiz bir acı belirliyordu içinde ve hamilelik süresi boyunca bu manzarayla çok sık karşılaşmıştı. Hemen diğer elini de boşta kalan yavaşının üzerine koydu ve ağlamasını engellemek amacıyla “Şşş,” diye uyardı. “Hayalin neydi? Bu halde kalkıp bana kahvaltı hazırlamak mı?”

Eylül, yanaklarındaki eller nedeniyle bir balığinki gibi öne çıkan dudaklarını tekrar araladı. “Halimde bir şey yok,” diye direndi. “Ben son derece dincim, hâlâ kahvaltı hazırlayabiliyorum. Hem ben senin için bir şeyler yaparken keyif alıyorum.”

Aras bunu biliyordu, Eylül’ü en mutlu gördüğü anlardan bazıları o zamanlardı, bir kere bile Eylül’ün asık suratla kahvaltı hazırladığını, asık suratla yemek yaptığını ya da Aras

için asık suratla koşuşturduğunu görmemişti. Ama gel gör ki Aras'ın buna artık, üstelik şu zamanlarda, canı dayanmıyordu. Eylül'ün biraz kendisini düşünmesi gerekiyordu, hep kendi canını, kendi rahatını hiçe sayıp başkalarının mutluluğu adına çabalıyordu. Hayır, Aras buna izin vermeyecekti. Derin bir nefes aldı yanaklarını okşamaya devam ederken, başını hafifçe eğip kaşlarını çattı. "Ben de karnı burnunda karımın evin içinde kendini düşünmeden benim için dört dönmесinden keyif almıyorum."

Eylül altdudağını hafifçe sarkıtıp, "Ama..." dediye de Aras konuşmasına fırsat vermeden büyük elini karısının sıyırılan tişörtü nedeniyle açıkta kalan şişmiş karnına indirdi. Bu şişliğe dokunmayı seviyordu, içinde canından bir parça olduğunu, onun oralarda bir yerde hareketlendiğini, nefeslendiğini bilmek onu mutlu ediyordu. Bu, garip bir histi ona göre, pek de inanılmazdı. "Yorulmanızı istemiyorum," dedi karnına bakarak. Sonra eğildi, karısının karnının üzerine dudaklarını bastırdı. "Çocuğum da benimle aynı fikirde bence. Bak bu sabah tekme yok, dinlenmek istiyor." Eylül daha fazla dayanamadı, nefeslenir gibi gülümsedi. Aras'ın gözleri hemen yukarı çıktı gülüşünü görmek adına, işte şimdi yüreği tekrar rahatlamıştı. Gülüşü içine baharı doğurdu, ıslaklığı yok olan gözleri ona tekrar güneşi bahşetti. "İşte bu," dedi Aras. "Benim için bir şey yapmak istiyorsan sadece gül böyle hep, yeter. Bu his dünyalara bedel."

Eylül, gözlerine hasretle, uzun uzun baktı. Gülümseyişi solmadı fakat daha duygulu bir hal aldı. Elini yukarı kaldırdı, Aras'ın yeni tıraş ettiği pütürlü yanağının üzerine koydu. Şiş parmakları siyah kıl köklerinin üzerinde dolaştı biraz, Aras'ın içi titredi. "Sana o kadar âşığım ki," dedi Eylül. Bu sefer Aras da gülümsedi. "Yanında hiçbir şeyi dert etmiyorum, tüm sıkıntılara veda ediyorum."

Aras yanağındaki eli tuttu, dudağına götürdü, karısının avucunun içine hisli bir öpücük kondurdu. “Bak, beni mutlu etmeye devam ediyorsun, anlatsana biraz daha aşkını.”

Eylül’ün suratı durgun bir hal aldı. Tebessümü soldu. “Anlatsam durur musun yanımda?” dedi sessizce. “Şu seçime gitmekten vazgeçer misin? Öyleyse hemen başlayayım.”

Aras bir kez daha nefeslendi. Karısının içindeki huzursuzluğu biliyordu, korkuyordu bir şey olacak diye, rahat değildi. Fakat bilmiyor muydu Aras’ın ne olursa olsun onu bırakmayacağını? Ne olursa olsun, arkasında kendisini bekleyen Eylül olduğu müddetçe onu tek bırakmamak adına her adımını özenle atardı Aras. Eylül’ün elinin üzerine bir öpücük daha kondurdu. “Gitmem gerekiyor güzelim, her şey yolunda ilerleyecek, düşünme sen bunları.”

“Düşünme canını diyorsun sen bana,” dedi Eylül hemen asık suratıyla.

Aras, işaretparmağıyla karısının sol göğsünün üzerine iki küçük dokunuş bıraktı. “Benim canım burada, seninkiyle aynı anda atıyor. Ne bir adım ileri ne bir adım gerisi var.” Başını hafifçe eğip dudaklarını alnına bastırdı. “Seni bırakmam. Tüm dünya bir olup üstüme gelse, yine bırakmam.”

Eylül kollarını kaldırıp Aras’ın ensesine doladığında, genç adam karısını sakinleştirebildiğini anladı, sarıldılar. Aras’ın telefonun sesi oldu onları ayıran, bu aynı zamanda artık çıkması gerektiğini gösteren bir zildi. Karahanlı isteksizce ayrıldı karısının kolları arasından, kendisi gibi ayağa kalkmak isteyen Eylül’ü ciddi bir ifadeyle reddetti, buna izin vermedi çünkü attığı her adımda canı acıyordu. Aras odayı terk etmek için kapıyı açtığında Eylül arkasından, “Aras,” diye seslendi. Bu sesin arkasından Aras çıkmadan önce son kez omzunun üzerinden Eylül’e baktı. Eylül cümlesini tamamladı. “Seni Allah’a emanet ediyorum.”

Çünkü biliyordu ki, ne onlarca koruma, ne onlarca silah ne de kat kat giyilmiş zırhlar... Hiçbiri bu denli koruyamaz-

dı onu. Çünkü biliyordu ki, Allah'a emanet edilen hiçbir şeye kimse zarar veremezdi. Çünkü biliyordu ki, kişi sevdiğini Allah'a emanet ederse, onu bir daha görmeden ölmezdi.

Bunu biliyor, buna sığınıyordu; hep buna sığınmıştı...

Aras Karahanlı, cemiyet liderliği seçimin yapılacağı gizli mekâna gitmek için yaklaşık bir saatlik araba yolculuğu geçirdi. Bu süre boyunca ne sürücü koltuğundaki Anıl'la, ne yanındaki Pusat'la ne de manevi babası bildiği Emin Bey'le konuştu. Aracın içinde derin bir sessizlik hâkimdi, kimseden çıt çıkmıyordu. Yıllarca yürünen, bazen duraklatan, bazen koşturan, bazen *işte bitti* denilen, bazen yeniden başlangıç zili çalınan uzun yolun sonuna gelinmişti artık. Fakat bu sonun, yolun tamamına bedel olacağı biliniyordu. Bugün, en meşakkatlisiydi, tüm iplerin kopacağı gündü.

İntikam günüydü.

Artık geri dönüşü ya da yeniden başladığını belli edecek bir zili olmayacaktı. Ya temelli kazanılacak ya da hepten kaybedilecekti. Sessizliğin sebebi şüphe miydi? Yolun nasıl biteceğinin bilinmemesinden mi konuşamıyordu kimse? Ölümü mü düşünüyorlardı yoksa? Çünkü bugün yaklaştıkları çizgi iki şeye yakındı, ölüm ve yaşam. Bu güçlü bedenlerin toprağın altına kazınması ayaklarının kaydığı tek bir anda gerçekleşebilirdi.

Kolunu ters çevirdi Aras Karahanlı, hafiften yukarı sıyrılan siyah ceketinin altındaki gömleğine iliklenmiş kol düğmesine değdi bir kez daha koyu hareleri. A ve E harflerinin üzerine dokundu işaretparmağıyla usul usul, saniyelerce onu izledi, Eylül'ün efsunlu, güzel suratı aklında canlandı. *Senin için*, diye geçirdi içinden. Sonra, karısının karnında büyüyen bebeği geldi aklına ve düzeltti düşüncesini. *Sizin için yaşayacağım*.

Yanında oturan Emin Bey, Aras'ın omzunu sıvazladığında Karahanlı gözlerini zor güç bileğinden ayırdı, ona

baktı. Araba, seçimin yapılacağı alanın yeraltı otoparkında durmuştu. Emin Bey gözlerini kırptı, Aras Karahanlı başını onaylarcasına aşağı eğdi ve tek başına araçtan dışarı çıktı.

Arttığı her adım bir öncekinden daha güçlü, heybetliydi. Otoparkın asansörüne bindi, seçimin yapılacağı kata çıktı, uzun, krem rengi duvarları altın yıldızlarla süslenmiş koridordan mekânın esas kapısının bulunduğu alana geldi; bunların hepsi sadece birkaç dakikasını almıştı.

Kapıdaki siyah takımlı, uzun, iri cüsseli saçsız iki koruma Aras Karahanlı karşılarına geçtiğinde kafalarını eğdi ve “Hoş geldin ağabey,” dedi.

Genç adam onları yalnızca gözlerini kırparak onayladı. Kapı, içeri girebilmesi için ardına kadar açıldı. Beklemeden yürüdü, bordo uzun halının serili olduğu merdivenden çıktı. Acelesi yoktu, korkuysa hiç uğramamıştı, rahat ve sakindi, emindi. Tüm basamakların sonunda, salona açılacak devasa kapının önüne geldi, üst tarafındaki dört büyük camdan içerisi görünüyordu. Hiç durmadan elini kapı koluna attı, aniden açtı. Bununla birlikte içerideki köklü mafya babalarının yüzü Aras Karahanlı'ya döndü. Kendi mekânında avladığı Yadigar Karaslan'a baktı, otel sorununu çözdüğü ve kızını kurtardığı Mithat Eğilmez'i gördü, bir zamanlar sevdiği Başkan'ın en yakın arkadaşı Halis Demirsoy'la göz göze geldi, kocasının ölümünün perde arkasını öğrenen, Azat Kılıç'ın hain planlarından birine düşen, aralarındaki tek kadın Bilge Sayiner'le karşılaştı bakışları, uyuşturucu tüccarlığıyla ve Azat Kılıç'la olan yakınlığı bilinen Tekin Sancak buradaydı, diğerlerine göre daha genç görünen, içinde kadın pazarlamaya kadar giden, silah alım satımlarıyla uğraşan ve yine Azat Kılıç'la olan ortaklıkları duyulan Cesur Köroğlu da bakışlarından nasibini aldı ve en sonunda en baştaki, siyah bir tahtı andıran liderlik koltuğunda oturan, koyu irislerine baktıkça kâbusunu hatırladığı Azat Kılıç'ı

gördü. Yine canlandı o dolap aklında, yine canlandı annesi-
nin gözlerinin önünde ağzından akan kanlarla yere düşüşü.
Yine gördü kulaklarında tatlı kahkahaları duyulan ablası-
nın son gülüşünü, küçük bedeninin kahverengi gözleri açık
kalarak yere düşüşünü... Babası Ateş Atahanlı'nın çaresiz
bakışlarını gördü yine.

Parmakları karıncalandı, yumruk yapmak istedi lakin ya-
pamadı, hislerini gölgelemeyi bilmeliydi. Onun yerine sıkı
sıkıya geçirdi dişlerini birbirine, çenesi kilitlendi. Kaşları
çatık, ifadesi kendinden emindi. Attığı her adımla karşısın-
dakilere korku salıyordu.

Azat Kılıç'ın tam karşısında kalan tekli koltuğa geçti.
Diğerleri bu iki adamın sağında ve solunda olmak üzere yan
yana oturmuşlardı. Azat Kılıç ve Aras Karahanlı'nın ölüm
saçan bakışları birbirlerine odaklıydı.

"Sayımız tamamlandığına göre," dedi Yadigar Karaslan,
bir anda tüm bakışlar onun üzerine ilişti. "Lider seçimini
başlatabiliriz." Odadaki herkes onayladı. Yadigar Karaslan,
önce kendisi başladı söze. "Zorlu bir yoldan geçiyoruz,"
dedi ağır ağır. "Hayatımız pamuk ipliğine bağlı, arkamızı
döndüğümüzde, çıkmaza girdiğimizde ya da batacağımızı
düşündüğümüzde seçtiğimiz lidere güvenmeyi bilmeli, kendi-
mizi ve gücümüzü sağlam, yerinde hissetmeliyiz." Duraksadı,
bir onay ifadesi görmek için olacak, kendisini dinleyenlere
baktı. Nefeslendi. "Genç yaşına rağmen âlemde kendisin-
den sıkça söz ettiren, kendinden güçlü geçmiş olanları dize
getiren Aras Karahanlı benim nezdimde yeni liderimiz ol-
ması gereken kişidir." Aras şaşırmadı, Yadigar'ın döneklık
yapmayacağını biliyordu çünkü öyle bir şey yaparsa hayatı
kayacaktı. Yadigar, işaretparmağına gümüş yüzük takmış
olduğu kırıksık sağ elini havaya kaldırdı ve seçimini söyledi.
"Ben, oymu Aras Karahanlı'dan yana kullanıyorum."

Aras rahat bir tavırla yaslandığı, bacak bacak üstüne
attığı koltuğunda ifadesini bozmadan çenesini sol omzuna

doğru kaldırdı, gözlerini kapatıp açtı. Azat Kılıç'ın yüzünde mimik oynamadı. Sessizlik, kötüler meclisinde hukmünü sürmeye devam ediyordu. Kelimeler ağızlarından çıkmak için çok çekingendi bugün.

Sözü Cesur Köroğlu devraldı. Yeşil irislerinde her zaman ki o güvenilmez ifade bulunuyordu. "Azat Kılıç, bugüne kadar liderliği çok iyi bir şekilde yürütmüştür," dedi suratındaki kurnaz gülümsemeyi kaybetmeden. "Heybetinden korkmayan, ondan çekinmeyen yoktur. Ölene kadar liderliği devam ettirmelidir. Buna gücü yeter." Cesur solaktı, bu yüzden sol elini havaya kaldırdı. Kapattığı kalın dudaklarını tekrar araladı ve seçimini söyledi. "Ben, oyumu Azat Kılıç'tan yana kullanıyorum."

Bu, Aras Karahanlı'nın beklemediği bir durum değildi. Cesur Köroğlu, Azat Kılıç'tan en fazla çıkarı elde eden, neredeyse tüm işlerini onunla yürüten birisiydi. Bu nedenle Aras onu hiç kendi tarafına çekmeyi denemedi, buna ne ihtiyaç ne de gerek duyuyordu.

"Yeni soluğun iyi geleceğini düşünenlerdenim ben de," dedi Mithat Yenilmez, Azat Kılıç'a karşı bir tereddüdü yoktu. "Ben de oyumu Aras Karahanlı'dan yana kullanıyorum."

Kimse bir şey söylemedi, sessizliği bölen, konuşma sırasını devralan Tekin Sancak oldu. "Her zaman yönüm bellidir," dedi. O da sağ elini kaldırdı. "Oyum hep Azat Kılıç'tan yanadır."

Durum ikiye ikiye. Bu sefer sözü Hazal Demirsoy'un babası olan Halis Demirsoy devraldı. "Sevgili dostum rahmetli Başkan Alkan Alfa, benim için çok anlam ifade ederdi. Birlikte yedik, birlikte içtik. Gerektiğinde birbirimizi koruduk. Ne Alkan'ın desteğini ne de onun yetiştirmiş olduğu Aras Karahanlı'nın yardımlarını göz ardı edebilirim. Alkan'a, her daim yanında olacağıma dair verdiğim bir dostluk sözüm vardı, sırf o söz uğruna bugün liderlik seçimine adaylığımı

koymadım. Bizde dostluk ölümsüzdür.” Aras Karahanlı’ya bakarak gözlerini kapatıp açtı ve sağ elini havaya kaldırdı. “Oyum, Aras Karahanlı’dan yanadır.”

Söz sırası tüm sonucunu belirleyecek olan oy için Bilge Sayiner’e geldiğinde, yas günündeymiş gibi sarı saçlarının üzerine başının yarısını kapatan siyah şifon şal geçiren kadın, çenesini yukarı kaldırdı, başını dikleştirdi. Gözleri, Azat Kılıç’ın üzerindeydi, Aras Karahanlı’ya bir kez olsun bakmadı. “Ben burada, rahmetli eşim Mirza Sayiner adına bulunuyorum,” dedi, her seferinde olduğu gibi yine kocasının ismini andığında sesi titredi ve bu herkes tarafından fark edildi. “Bugüne kadar her adımımı, ‘Mirza burada olsaydı ne yapardı?’ diye düşünerek attım. Hep, onun düşündüğü şekilde düşündüm, hep ona yakışır davrandım.” Durdu. Acı çekiyordu... Kaşları havalandı, ağlamamak için soluklandı. “Davranmaya da devam edeceğim.” Soluk bir pembeyle renk verdiği dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayatım, yarım, can yoldaşım, kocam Mirza Sayiner burada olsaydı eğer, seçeceği kişi şüphesiz sen olacaktın, Azat Kılıç,” dedi Bilge. Azat Kılıç yine bir onay hareketi yapmadı, hâlâ diken üstünde görünüyordu. Bilge tekrar nefeslendi. “Ama ben bugün Mirza gibi düşünmeyeceğim. Doğru olan neyse, onu seçeceğim, kendi hür irademle.” Bu tepkiyi beklemediğinden olacak, Azat Kılıç’ın koltuğun kolluğunu tutan parmakları hareketlendi, çenesi kasıldı, oturduğu koltukta hafifçe doğruldu. Bilge ise kendinden emin ifadesini bir an olsun kaybetmeden alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafeyi kısalttı. “Ben bugün, ruhuma döşenen zincirleri kırıyorum, *Azat Kılıç*,” dedi tükürür gibi. Kılıç’ın eli yumruk halini aldı, Bilge gözünü kırpmadan ona bakarak konuşmaya devam etti. “Oyumu, Aras Karahanlı’dan yana kullanıyorum. Hayırlı olsun.”

Bilge’nin oyu, sonu baştan belli olan liderlik seçiminin tam da Aras’ın istediği gibi sonuçlanmasını sağladı. Artık

lider Aras Karahanlı'ydı. Bu, salonda oturan adamların çoğuna, en çok da Azat Kılıç'a göre beklenmedik bir sonuçtu, ondan kimse bu koltuğu alamamıştı, almaya cesaret bile edememişti fakat gün gelip çatmıştı. Azat Kılıç'ın içindeki öfke büyüdü, şimdi sadece burayı değil, tüm evreni yakmak istiyordu. Buna gücü vardı, biliyordu.

"Yeni liderimiz Aras Karahanlı'dır," dedi Yedigir Karaslan, o da sonuçtan memnun görünüyordu. Azat Kılıç'a baktı. "Koltuk, artık ona aittir."

Hep birlikte ayağa kalktılar. Aras Karahanlı oturacağı tahta, Azat Kılıç'a doğru yürürken, sağ ve solundaki yan yana dizilmiş mafya babaları itaat edencesine başlarını eğip saygıdan ceketlerinin orta düğmelerini iliklediler. Kimse sonuca itiraz edemezdi, edemedi.

Aras Karahanlı, Azat Kılıç'a baka baka yanından geçti, az önce onun oturduğu liderlik tahtına oturdu. Azat Kılıç, ona döndü. Parmağındaki gümüş liderlik yüzüğünü çıkarıp Aras'ın avucuna bıraktı. Aras, irislerini Azat Kılıç'ın yenilgiyle hırslanan harelerinden ayırmadan yüzüğü sağ elinin işaretparmağına taktı. Ardından elini Azat Kılıç'a uzattı.

Genç adamın elini tuttu Azat Kılıç, öptü, alnına bastırdı. "Bundan böyle," dedi, kendini sıkıdığı sesinden belli oluyordu. "Benim de liderim sensin. Sana itaat edeceğime, gerektiğinde senin için canımı vereceğime, yemin ederim."

Ve Aras Karahanlı, Azat Kılıç'a karşı ilk galibiyetini aldı. Fakat irislerindeki siyahlık, kalbindeki kaynama noktasına gelmiş sıcaklık zerre soğumadı. Esas topu henüz kaleye göndermemişti...

Gecenin en ıssız saatlerinden biriydi. Çakıl taşlarının dizili olduğu yolun kıyısındaki ormanda duyulan tek ses, bir kuşun

uğultularıydı. Ne bir yaprak sallanıyor ne de rüzgâr uğulduyordu. Aras Karahanlı, sığındığı ağacın arkasında, iki parmağının arasında tuttuğu küçülen sigarasından son nefesini çekti, çekerken gözlerine siyah yüzüğü ilişti. Bu gece, ölüme en yakın olduğu gece olacaktı, sabaha çıkacak bir nefesinin olduğunun garantisinin en düşük olduğu zamandı. Yüzüğe bakmak yüreğine ağır geldi, başını kaldırdı ve kendisini rahatlatmaya yetmeyen sigarasını yere savurdu, ayakkabısının ucuyla ezdi, silahını omuz hizasında kaldırdı ve tekrar kendilerinin yerleştirdiği Kartal model aracın ortaladığı ve bir başka kamyonu geçişin imkânının olmadığı yola baktı.

Demir Kılıç'tan aldıkları bilgiye göre, Azat Kılıç'ın herkesten gizlediği, yerinin asla bilinmediği ve kendi adamlarından başka kimsenin giremediği suç malikânesine gidecek olan uyuşturucu dolu yük kamyonu biraz sonra bu yoldan geçecekti. Sol eline takmış olduğu gümüş saate baktı, akrep ikinin üzerindeyken yelkovan on bire yanaşıyordu. Araç bir iki dakika içinde burada olacaktı. Gözlerini kıstı, yola iyice odaklandı, aracın içindeki adamı planladıkları gibi dışarı çıkmış, yolun ortasındaki çukurda oluşan çamura saplanmış arabanın tekerini bir sorun varmış gibi incelemeye durmuştu.

Aras Karahanlı namlusunun ucunu ayarladı.

Dakikalar içinde kamyon farlarının yansıttığı sarı ışık göründü, sessiz yolda tekerleklerin çıkardığı tıkırtılar duyuldu. Aras, kendisinden birkaç metre ötede bir kayanın arkasına siper alan Pusat'a baktı, başlarını eğdiler. Daha sonra yine bir başka ağacın ardında saklanan Anıl'ı kontrol etti, aynı şekilde Anıl da kafasını eğerek onu onayladı. Kartal aracın önündeki inşaat ustası kıyafetleri giymiş adamına baktı, karşılıklı gözlerini kapatıp açtılar.

Ve yük kamyonu göründü, önce durmadı, Kartal'ın bıraktığı boşluktan geçmeyi denedi, aracın oraya sığmayacağını anlayınca motoru kapatmadan durdu şoför ve camdan

kafasını uzatıp, "Kardeşim, açsana yolu," diye seslendi kaha bir tavırla.

"Abi, teker çamura saplandı," dedi Karahanlı'nın adamı. "Tek başıma çıkaramıyorum. İtmek gerekiyor."

Kamyonetin içindeki iki adam önce başlarını uzatıp gerçekten çamura saplanan tekeri incelediler. Ardından kararsız bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Yolcu koltuğundaki onaylarcasına başıyla dışarıyı işaret etti. Şoför, aldığı komutla birlikte kamyoneti sağa çekti ve dışarı çıktılar. Tekerin nasıl saplandığını sordular, eğilip incelediler, aracın rahat çıkabilmesi için tekerin altında kalan boşluğa yolun kenarından buldukları bir taşı koydular. Kamyonette halat olsaydı daha kolay olacağını söyledi birisi, fakat yoktu.

Aras'ın adamı sürücü koltuğuna oturdu, kamyonettekiler arabanın arkasına geçip itmeyi denediler. Motor, yalan yere çalışamadı. Aras Karahanlı, ilk hedefi olan kendi tarafındaki adamı, nişan aldığı susturucu takılı silahıyla tek atışta yere serdi.

Diğer adam, ne olduğunu anlamadan, "Lan!" diyerek belindeki silaha sarıldığında Karahanlı ona da imkân vermedi ve sol göğsünden vurarak onun da yere yığılmasını sağladı. Ardından başıyla ormanın çeşitli yerlerine gizlenmiş adamlarına işaret yaptı ve hemen kamyonete doğru koşar adımlarla ilerledi. Cansız bir şekilde yatan adamları ayağının ucuyla kontrol etti, ikisi de bilinçsizdi. Ölmüşlerdi ya da dakikalar içinde öleceklerdi. Yere eğilip önce kamyonet kassasının kilidini, ardından silahlarını aldı, birini kendi üzerine giymiş olduğu çelik yeleğinin altındaki beline taktı, diğerini arkasından gelen Pusat'a attı. Cephaneleri sağladı fakat fazla mal göz çıkarmazdı.

Kartal'ın içindeki adam, aracını yapay çamurdan çıkarıp kenara çektiği sırada Aras, "Mümin, Cengiz," dedi. İki adamı da kendilerini belli ederek öne çıktılar. Çenesinin ucuyla adamları işaret etti. "Üzerinizi değiştirin." Sözü ikiletilmedi.

Aras, Pusat ve Anıl'la birlikte yük kamyonunun arka tarafına geçti. Kamyonun demir kasasını açtı, içeriye baktılar. Karşılaştıkları kasa kasa meyve sebze manzarası beklenmedik değildi, zehir tacirleri altta gizlenen uyuşturucuları bu şekilde kamufle etmişlerdi.

“Şerefsizler,” dedi Anıl. “Allah'ın verdiği nimetleri kendi pisliklerine alet ediyorlar.”

Aras ve Pusat'tan bir yanıt gelmedi. Birkaç kasa sebze meyveyi çıkardılar, kamyonetin ortasına gizlendiler. Kalan adamları tekrar kasaları önlerine dizerek, kamyonun dorsesini açacak kişinin onları görmesini engelledi. Şimdi dışarıdan açıp bakan kişi onların içeride olduğunu göremeyecekti. İlk bakışta görülmemek önemliydi, içeriye girdikten sonra kendileri çıkacaklardı zaten. Esas kızılca kıyamet o zaman kopacaktı.

Kamyonun kasası kapandı, etraf karanlığa büründü, motor çalıştı. Ne Aras, ne Pusat ne de konuşmaktan keyif alan Anıl konuşuyordu. Kamyona çarpan taşların ve araç sallandıkça birbirine değen altı uyuşturucu dolu kasalardan duyulan tıktırtılardan başka bir ses yoktu. Aras dalgındı, işaretparmağında takılı yüzüğüne dokunuyor, Eylül'ün kalp atışlarını duyarak rahatlamak istiyordu fakat hamile karısının çok kilo almamasına rağmen vücuduna inat şişen parmakları nedeniyle artık elini sıkın yüzüğünü takamadığından bunu yapamıyordu. Hoş, yüzüğün belli bir mesafe sınırı da vardı, aksi de olsa hissedemeyecekti zaten. İşte bu daha fazla onu düşünmesine sebep oluyordu. Bugün yarın doğuracaktı, ya o zorlu âna Aras yanında yokken giderse ne olacaktı? Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu. Karısının her acı dolu çılgılığında yanında olmak, elini tutmak, onu sakinleştirmek istiyordu. Cinsiyetini kendi istekleriyle öğrenmedikleri bebeğini kendinden önce başka yüzlerin görmesini istemiyordu. Annesinden sonra o küçük gözlerin bakacağı ilk suratın kendisi olmasını istiyordu.

Aras Karahanlı, söz konusu Eylül olunca sağlıklı düşünmek konusunda da, kendisini sakinleştirmek konusunda da hiç iyi değildi.

“Abi,” dedi Anıl ve sesiyle Aras’ın dikkatini dağıtmayı başardı. Karahanlı, yüzünü göremese de ne tarafta olduğunu bildiği adamına çevirdi başını. Anıl cümlesini devam ettirdi. “İçim daraldı da, bir sigara içebilir miyim?”

“İç Anıl, iç,” diye yanıtladı Aras. Aldığı onayla birlikte elini cebine attı Anıl ve telefonunun ışığını açarak sigara paketini çıkardı, kendi almadan önce Aras’a uzattı. Aras itiraz etmedi, birkaç dumanı içine çekmenin ona iyi geleceğini biliyordu, Eylül olmadığı zamanlarda onu biraz olsun yatıştırabilen tek meret buydu, Eylül varkense aklına bile gelmiyordu sigara artık.

Araç yine sessizliğe büründü, Pusat da hiç konuşmuyor, arada bir yüzüğüne bakıp iç çekiyordu. İlayli zaman sonra telefonunun GPS’inden yolu izleyen Anıl, “Abi alana girmek üzereyiz,” dedi. “Hakkınızı helal edin.”

Hepsi, bu yolun ölüme çıkabileceğinin bilincindeydiler. Helalleşmeler böldü sessizliği, araha durdu. İlk kontrolden geçtiler, aracın kasası açıldı, üstünlörü kontrol edildi ve kapandı. Araç, suç tesisinin içine girdi, biraz sonra tekrar durdu. Kamyonun kasası bir kez daha açıldı, bu sefer içlerinden bir adam kasayı kontrol etmek için içeri girdi, kafasını uzattı ve Aras Karahanlı’nın ucuna susturucu takılı saldırı tüfeğinin kurşunundan ilk nasibini alan kişi oldu.

Oyun başlamıştı.

Aracın içinden çıktıklarında depodaki kamyonu incelemeye gelen eli silahlı bir başka adamı daha gördü ve hiç acımadan onu da tek kurşunda yere serdi.

O sırada bu bilinmez tesisin tüm krokisini beraber çizdikleri, Azat Kılıç’ın oğlu Demir’in söyledikleri aklında yanıldı.

"Depoya girdikten sonra fazla vaktiniz yok, birden fazla adam hep birlikte malları yüklemek için alt yoldan gelecektir, Oradan bir an önce çıkmalısınız. tesisin esas kapısını sizin için ben açacağım."

Aras Karahanlı bu cümleleri aklından çıkarmadan arkasındaki Pusat ve Anıl'a kafasıyla dışarıyı işaret etti ve dışarı çıktı, hemen deponun dış duvarına sırtını yasladı, etrafı kontrol etti. Birkaç metre ötesinde bir kulenin tepesinde gözetmen vardı fakat sırtı şu an Aras'a dönüktü. Beş saniye içinde yüzünü dönecekti. Beş saniye içinde bu duvardan uzaklaşmalıydı. Eliyle arkasındaki adamlarına işaret yaptı, hepsi daha önce planlanmış yerlerine dağılmışlardı.

Karahanlı, gözcü kendisine dönmeden duvarın öteki tarafına geçmeyi başardı. Karanlık sisli hava ve deponun tavanındaki, duvardan birkaç santim daha öne gelen sac başlığı gizlenmesine daha iyi yardımcı oluyordu. Bir başka kuledeki gözcüye görünmeden elindeki silahıyla karşısındaki kırmızı, büyük konteynıra koştu, sırtını demirine yasladı, orada siper aldı. Başını konteynırın sağından uzattığında tesisin iç bölüm binasını gördü. Demir Kılıç, tam bahsettikleri gibi kapının önündeydi.

Aras Karahanlı'yla göz göze geldiğinde aynı anda başlarını eğerek birbirlerine işaret verdiler. Demir, elindeki kartı kapıya okuttu ve kapıyı açtı. Tesisin kapısının birkaç adım gerisinde bir gözlem kulesi daha vardı ve Aras o kuledeki gözcüyü de vurmadan içeri giremezdi. Gözcü arkasını döner dönmez saldırı tüfeğini başına nişan aldı ve onu da tek kurşunda yere yığdı, düşerken elindeki silahı yere çarpıp büyük bir tıkkırtı çıkarmıştı.

Aras Karahanlı koştu, içeriye girmeden hemen önce fark edilecekti, bunu da göze almıştı. Tam tesisin binasının kapısının önüne girdiği an, gür sesli birisi, "Kaçak var!" diye bağırdı, kırmızı ışıklar yanıp söndü, yüksek bir alarm sesi duyuldu.

Adamları kendisinden önce içeri girdi, gelen düşmanlarla çatışmaya başladı. Bu sırada Demir, Aras'ın eline, girmesi gereken odanın kartını bıraktı. Sonra yan kapıyı açıp içine girdi, gözden kayboldu. Aras Karahanlı'nın o kapıdan kesinlikle girmemesi gerekiyordu çünkü orası onun için ölüm tarafıydı. Adamlarının temizlediği koridordan merdivene yöneldi ve silahıyla etrafı kontrol ede ede basamakları çıktı. İkinci merdivene döneceği sırada yukarıdan gelen korkuluğun arkasındaki adamı gördü ve iki el ateş ederek etkisiz hale getirdi. Üçüncü ve bu kat için son olan merdivene attığı adımla ilk basamaktan aşağı inmek için hareketlenen iki adamı sırasıyla vurdu.

Bunları yaparken içinin zerre sızlamamasının nedeni buradaki herkesin yaşamak için oldukça kötü insanlar olduğunu bilmesiydi, terörden silah kaçakçılığına, kadın pazarlamasından uyuşturucuya her boku yapıyorlardı. Ölmeleri değil, yaşamaları haksızlıktı. Basamakları bitirip ilk kata çıktıklarında, geçmeleri gereken koridor kapısına ilerlediklerinde koridordan ateş ederek gelen iki adamla birlikte hızla geri çekildi ve sırtını duvara dayayıp tetikte durdu. Pusat ve Anıl da yanında aynı şekilde duruyordu. Diğer iki adamıysa karşıdaki duvara sığınmıştı.

Aras, silahının ucunu her çıkardığında karşı taraf ateş ediyordu ve onun hamlesi imkânsız hale geliyordu. Karşı duvardaki adamına atış işareti verdikten sonra elini sırt çantasına attı, adamı koridor kapısının önündekileri bir görünüp bir kaybolan silahıyla oyalarken o çantasından el bombasını çıkardı, atışa hazır hale getirdi ve en doğru anda koridor kapısına doğru hızla fırlattı.

Çok geçmeden patlama sesi duyuldu.

Aras bir kez daha koridoru kontrol etti, bu sefer karşı taraftan ateş atılmadı, bombanın ardından iki adam da yere düşmüştü, ayakları görünüyordu. Adamlarına işaret etti

ve hep birlikte koridorun içine girdiler. Girmek istedikleri odanın bulunduğu alana yaklaştımlardı, aların yüksek sesle çalmaya devam ediyordu fakat artık alışan kulakları bunu neredeyse duymuyordu.

Koridorun solunda, girmek istedikleri odanın bulunduğu alana açılan kapı Demir'in söylediğı gibi kapalıydı ve kartla açılması gerekiyordu. Aras, az önce öldürdüğü iki kişiden birinin yanına eğildi, sol cebini karıştırdı, kartı çıkardı ve hızla ayaklanıp kapıya koştu. Kartı okuttu, kapı açıldı ve tam içeri girdiğı sırada iki el ateş edildi. Güzel bir refleksle kapının ardına saklanıp ateş eden adamı saldırı tüfeğıyle taradı. Adam dudaklarından çıkan son nefesiyle birlikte yere yığıldı.

"Pusat Abi!" diye bağırdı o sırada Anıl ve Aras ancak o zaman fark etti arkadaşının da vurulduğunu. Pusat, yere yığılmıştı, sırtı kapıya yaslıydı, bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Sağ eli sol göğsünün altındaydı ve kanı şimdiden parmak aralarından akmaya başlamıştı.

Karahanlı, bu görüntü karşısında kaşlarını çatı, arkasını dönüp odaya gitme düşüncesi bir anda yok oldu ve sadece arkadaşı için ne yapabileceğini düşündü.

Yere eğilen Anıl, "Abi, iyi misin?" diye sordu telaşla.

Pusat yutkundu, kafasının arkasını kapıya dayadı ve "Siz gidin," dedi güçlükle. Yutkundu. "Benim yolum..." Nefes almaya çalıştı fakat bu beyhude bir çabaydı sanki. "Buraya kadarmış."

Anıl, Aras'a baktığında Karahanlı güçlü duruşundan ödün vermemeye çalışıyordu. Sağlıklı düşünmeliydi. "Anıl, sen Pusat'ı güvenli bölgeye götür. Kalanını ben hallederim."

"Hayır," dedi Pusat. Terlemişti, alnından aşağı damlalar akıyordu. "Tek başına içeri girmen tehlikeli olabilir."

"Anıl, dediğimi yap, bu istek değil emirdir," diye ikaz etti Aras ve sözünden çıkmayacağını bildiğı adamına can dostunu emanet edip onlara arkasını döndü, kapı ardından kapandı.

Esas amacı olan odanın kapısına Demir'in verdiği kartı okutup içeri girdi, karanlık ortam attığı ilk adımla birlikte otomatik olarak beyaz ışıklarla aydınlandı. Karşısındaki duvarda birden fazla ekran vardı, ekranlarda Aras'ın odanın içindeki üstten, yandan ve önden görünümünü gösteren videolar bulunuyordu, muhtemelen bu videolar başka odalara da gidiyor, içeriye giren kişinin izlenilmesini sağlıyordu. Ancak bu sorun değildi, bina şu anda Aras'ın adamları tarafından kuşatılmıştı.

Kapalı bilgisayarın önüne geldi, güç tuşuna basarak bilgisayarı açtı. Ekran saniyeler içinde göründü ve şifre kısmı ortaya çıktı. Şifre her gün yenileniyordu, Demir Kılıç bugünkü şifreyi öğrenmiş ve Aras Karahanlı'ya iletmmişti. Uzun, kemikli parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi ve beklemeden şifreyi girdi.

20062014

İçerisinde Azat Kılıç'a ait tüm bilgilerin saklandığı bilgisayar açıldı, Aras Karahanlı'nın büyük intikamı, en can alıcı kısmını gerçekleştirmesi için tam karşısında duruyordu. Ekranda üzerinde tarihler yazan elliden fazla klasör, asayişe gönderilecek sürüyle bilgi vardı. Genç adam elini farenin üzerine koydu ve oku klasörlerden birinin üzerine getirdi.

"Demek yeni liderimiz, kardeşini çukura atmaya çalışıyor."

Tam arkasında işittiği bu sesle birlikte doğrulmadan başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi ve kapıdan birkaç adım içeri girmiş olan Azat Kılıç'ın kahverengi gözleriyle baktı.

"Ne o," dedi elindeki silahı Aras'a doğru nişan alan Azat Kılıç. Suratında her zamanki pis gülüşü hâkimdi fakat öfkeli olduğu yüzündeki her çizgiden belliydi. "Beni bitirmenin o kadar kolay olacağını düşünmüyordun, değil mi?" Küçük bir kahkaha attı. "Düşünüyordun, düşünüyordun. Akılsız baban Ateş Atahanlı da aynıydı." Aras Karahanlı'nın çenesi kasıldı, masanın üzerinde duran parmaklarını yumruk

yapmamak için kendini zor tuttu. Küçük bir an afalladı, bu adamın kimliğini öğrendiğini henüz bilmiyordu. Aklında onlarca soru döndü fakat en büyüğü, “Ne zaman öğrendi?” idi. “Şaşırmış görünüyorsun, her şeyi biliyor olmama...” Dudaklarını büküp başını ağır ağır salladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse başlarda anlamamıştım. Senin gücümü kışkanan, makamımda ve şanımda gözü olan sıradan bir mafya adamı olduğunu düşünüyordum.” Derin bir nefes daha aldı. “Esas sebebi anlamam geç oldu fakat güç olmadı. Babanın yarım bıraktığı işi tamamlayacaktın.” Tam üç kere cıkcıkladı. Silahsız elini havaya kaldırdı. “Anlatamadım, ne babana ne de sana anlatamadım be, taze lider.” Kafasını ağır ağır sağa sola salladı. “Bak, o da bitiremedi, sen de bitiremeyeceksin. Senin de ölümün ellerimden olacak, ne yazık...”

Aras Karahanlı, öfkeyle soluyordu. Bu adam biraz daha geçmişinden, ailesinden bahsederse, bir kez daha babasının adını ağzına alırsa dosyaları falan boş verir, onu tam da bu odada vücudunu delik deşik edene kadar kurşunlar, son nefesini vermesini sağlardı.

Ama hayır, böyle olmayacaktı. Ona bu kadar sorunsuz ve kolay bir ölüm bahşetmeyecekti, bu Azat Kılıç’a olsa olsa bir ödül olurdu.

“Şimdi, aklın varsa geri çekilirsin,” dedi Azat Kılıç, Aras’a bir adım daha yaklaşarak. Silahının ucu tam olarak kafasını hedef alıyordu. Karahanlı geri çekilmedi, onun yerine fareyle bir klasörün üzerine sağa tıkladı. Gönder seçeneğinin üzerine geldi. “Ateş’in Oğlu!” diye bağırdı Azat Kılıç. Fakat Aras durmadı. “Eğer o dosyayı göndermeyi denersen, ölen sadece sen olmazsın, güzel ve hamile karın da toprağın altına kazınır. İkinci defa, çocuğunla birlikte. Tıpkı zavallı anneciğin ve ablacığın gibi.”

Aras Karahanlı tek elindeki silahını sıkıca kavradı, her an arkasını dönüp ateş edebilecek haldeydi. Kanı dondu, fare-

nin üzerindeki parmağı titredi. *Yeter!* diye bağırarak istiyordu. *Sus!* diye haykırıp boğazına yapışmayı istiyordu. Büyük, güçlü elleriyle boğazını sıkıp hırıltılı soluklar eşliğinde hem nefesini hem de sesini kesmek istiyordu. Bu öyle büyük bir arzuydu ki tüm yılların üzerine çıkacaktı, gücü vardı. Bunca yıl ayarladığı planların hepsini elinin tersiyle itecekti, her şeyi mahvetmek umurunda olmayacaktı. Bu çıldırtan histen kurtulmak çok zordu, çok çaba gerektiriyordu.

“Ateş’in Oğlu...” dedi bir kez daha Azat Kılıç.

Fakat Aras bu kez onu duymazlıktan geldi, sesini önemsemedi. Kendisine doğru tutulan silahı umursamadan ilk dosyayı iletmek için yazdığı mail adresiyle birlikte korkusuzca gönder tuşuna bastı.

Bununla birlikte tabanca içindeki kurşun yükünü büyük bir şiddetle dışarı savurdu...

FİNAL

Her hayatın bir ölümü vardı. Bazen bedenden önce terk ederdi ruh, bazen tam vaktinde ayrılırdı ikisi de birbirinden. Fakat bir son hep vardı. İyi de kötüyü de beklerdi ölüm sessizce, hiç gelmeyecekmiş gibi, usul usul izlerdi hayatı ardına saklandığı pencereden.

Beyaz bir yansıtma perdesinde sürekli aynı video oynuyordu; genç bir kadın bir iki yaşlarındaki çocuğunun küçük ama hızlı adımlarının peşinden gülümseyerek koşuyordu, arada başını geri atarak çok açık bir pembeyle renklendirdiği dudaklarını aralıyor, hoş kahkahası masmavi semaya doğru yayılıyordu. Sonra küçük çocuk da gülüyordu, tökezliyordu ve annesi onu çiçekli beyaz elbisesinin kısa kol kısmının açıkta bıraktığı ince kollarının arasına alıyor, tek mutluluğu oymuş gibi göğsüne yaslıyordu. Video sadece on beş saniyeydi ve küçük odanın tüm duvarlarını bu görüntü kaplamıştı, durmadan başa dönüyor ve oynamaya devam ediyordu.

Azat Kılıç kolunda hissettiği uyuşuklukla birlikte gözlerini açtı. İlk birkaç saniye ne bulunduğu yeri ne de kulaklarında duyduğu seslerin kime ait olduğunu anlayabildi. Önce görüntü netleşti, siyah bir odadaydı. Karşısındaki büyük perde ekranlardan yansıyan ışık gözünü aldığından birbirine

yapıştırdı alt ve üst kirpiklerini. Biraz öyle durdu, başındaki tiz ağrının geçmesini bekledi. Biraz daha iyi hissettiğinde gözlerini yeniden açtı.

Karşısında, kendisine sırtını dönmüş, genç, zayıf bir beden bulunuyordu. Başı biraz havaya kalkıktı, duvarda oynayan eski videoyu izliyordu. Önce videoya baktı Azat, vahşice katlettiği karısının unutmış olduğu suratını gördü, gülüşünü duydu ve oğlunu seçti ardından. Sırtı dönük olan bedeni ise hemen tanıyabildi, oğlu Demir'di karşısındaki.

Rahatladı. Oğluna seslenmek için ağzını açmayı denedi. Yapamadı. Çıkarmaya çalıştığı kelimeler boğuk anlamsız gürültüler olarak yayıldı dudaklarından çünkü ağzına geniş ve sıkı bir bant yapıştırılmıştı. Hemen sonra ayağa kalkmak istedi fakat bunda da başarısız oldu. Başını aşağı eğdi ve kendini kontrol etti. Yere montelenmiş olan, bir zamanlar masum insanlara işkence ettiği demirden sandalyeye kalın hasır iplerle bağlanmıştı.

Çırpındı, kalkmaya çalıştı, debelendi, oğluna seslenmek istedi... Lakin hiçbirinde başarılı olamadı.

Oğlu, sesini ya da çırpınışlarını duymuş gibi döndü arkasını. Gözleri kan çanağına dönmüş, gözaltı torbaları şişmişti, ağlamış ya da ağlayacakmış gibiydi fakat dudaklarında tüm bunların aksine bir gülümseme hâkimdi. Hayır, bu gülüş içten, açık kahverengi gözlerine kadar ulaşan mutluluk gülüşü değildi, hastalıklı bir dudak hareketlenmesiydi sadece...

Demir Kılıç... Babasının caniliklerine doğduğu günden beri şahit olan, yüreği de ruhu kadar yaralı beden. Hayata gözlerini açtığı ilk an dört duvarlı odanın içinde duyulması gereken tek şey onun ağlayışı olmalıydı, etrafında herkes dönmeli, küçük bebeğin çığlıkları insanları güldürmeli, sevinçli muhabbetlere yol açmalıydı. Ancak o gün bile öyle olmadı. Elbette küçük bebek hiçbir şeyin farkında değildi lakin o zaman da annesinin ağlayışları, dertli iç çekişleri bebeğinkini

bastırmıştı. Kısa ömrü daha dolmadan cani kocasının elleriyle sonlanan kadının güldüğü an, bu videodaki on beş saniyeydi topu topu. Demir Kılıç'ın da ömrü boyunca hissetmek istediği sıcaklık, güven, korumacılık bu videoda saklıydı. Ekranın içine girmek isterdi hep, *Öyle bir şansım olsaydı*, diye düşünürdü. Ekran bir perde olsaydı keşke, videolar anı olmakla kalmasaydı, ömrünü o on beş saniyeye sığdırsaydı, hep orada, hep aynı ânı yaşasaydı. Gram şikâyet etmezdi.

“Azat Kılıç...” dedi, içinde birikerek büyüyen öfkesinin aksine gayet normal seviyede fakat hastalıklı bir tonla çıkan sesiyle. Kan çanağına dönmüş gözleriyle babasını izliyordu, sarhoş gibiydi fakat değildi, bugün bir damla bile içki sürmemişti ağzına. Annesinin karşısına dinç gitmek istiyordu, üzerine giymiş olduğu takım elbise, dağınık kumral saçlarını özenle geriye taramış olması da bu yüzdendi hep. Babasının gözlerine bakmaya devam etti. “Baba,” dedi, ağzından çıkan bu kelimeden öyle öğreniyordu ki ister istemez yüzünü buruşturdu. Midesinden boğazına kadar iğrendiği bir sıvı yükseldi. “Okuduğum bir satırda denk gelmiştim anlamına...” Dudaklarını büktü ve başını ağır ağır salladı. “Kol kanat geren, koruyan kollayan, güven veren anlamına geldiği yazıyordu.” Gülümsedi, babası karşısında debelenmeye devam ediyordu fakat umursamadı. “İşkence eden yazmıyordu,” dedi şaşırmış gibi gözlerini irice açarak. “Öldüren,” derken başını iki yana salladı. “Yazmıyordu.” Ellerini havaya kaldırıp *bilmiyorum* işareti yaptı. “Anneleri öldüren,” dedikten sonra cıkcıkladı. “Hiç yazmıyordu.”

On beş saniye sustu, tekrar videoyu izledi. Babası hareketlendiğinde annesinin gülüşü gölgelendi. Demir Kılıç işaretparmağını Azat'a doğru tuttu ve “Şşş...” dedi tam üç kere üst üste. İşaretparmağını havada sallayarak gözlerini kapattı, sallana sallana, kendinden geçer gibi videodaki sesleri dinledi. Dünyadaki meleğinin gülüşlerini duydu, sürekli dinlese bıkmayacağı bir şarkıydı bu.

Annesinin kokusunu solumak istercesine derince nefes aldı. Fakat alabildiği tek şey basık odanın rutubetli kokusu oldu. Bu sinirini bozdu, gözlerini açtı aniden ve tekrar Azat'a baktı. Boğazına yerleşen yumruyu gidermek amacıyla yutkundu. Akan burnunu içine çekti. "Oysaki benim elime bir kâğıt kalem verseler, 'baba' kelimesinin anlamını yaz deseler ne yazardım biliyor musun?" Cevap gelemeyeceğini bile bile konuşmasını bekledi. Azat Kılıç hâlâ bağırmağa çalışıyordu fakat ağzındaki bant bana mısın demiyordu.

Demir, babasına doğru sadece bir adım yaklaştı. "Katle-den," dedi heceleyerek. Ardından, "Katleden," dedi düzgünce. "Birden çok hayatı katleden, birden çok gülüşü katleden, birden çok kokuyu katleden, birden çok rüyayı katleden, kâbusa çeviren. Ba-ba!" Dişlerini sıkı ve bu defa, "BABA!" diye haykırdı. Öyle ki şimdi hemen her yerinde kurşun izlerinin bulunduğu güçlü, dayanıklı malikâne titredi âdeta. "Katlettin baba!" diye kükredi. "Sen benim düşle-rimi katlettin. Sen benim sığınağımı katlettin. Sen benim, geleceğimi katlettin. Yaşayabileceğim güzel günleri katlettin. Sigara, alkol, uyuşturucu bitirmiş dediler ciğerlerini." Bir kez daha iki yana salladı başını ağır ağır. "Benim ciğerimi de yüreğimi de sen katlettin."

Derin bir nefes aldı ve "Annemi katlettin ulan, annemi!" diye bağırды, öyle ki ses tellerinin tahriş olduğunu hissetti, çok hafif bir kısıklık belirdi. "Acımasız eziyetlerine dayanamadığı için gitmek isteyen kadını, hamile karını, gözlerimin önünde beyninden akan kanlarla katlettin. Bakmaya doyu-lamayan güzel yüzünü katlettin, kırmızıya boyadın bembeyaz tenini! Doğacak kardeşimi içinde kaldığı o su dolu karında katlettin. Annemden akan kanın gözüme sıçramasını umursamadın, görüşümü katlettin. Baba!" diye haykırdı. "Sen katledensin!

"Ve şimdi, katledilme sırası sende," dedi ve hırsla pantolonunun beline sıkıştırdığı gümüş silahı çıkardı. Babasının

çıkarmaya çalıştığı sesleri duymuyordu, kendisininipür dikkat dinliyormuş gibi konuşuyordu. Silahı tanıtmak ister gibi tuttu Azat Kılıç'a doğru. "Hatırladın mı?" diye sordu sakince, kaşlarını çok hafif çatarken. Sonra kendisi hatırlattı. "*Colt 1911*. En sevdiğin katletme aracı." Dişlerinin arasından bir nefes çekti içine. "Annemin beynine tam yedi kurşun gönderdiğin silah." Kafasını aşağı yukarı doğru hareket ettirdi. "Sen onun için bu sonu yazarken, kendi sonunun yazıldığından bihaberdin, baba," dedi canına okumak ister gibi.

"Ve bugün, senin sonunun geldiği gün. Bugünü hiç unutma, olur mu baba?" diye sordu saygı dolu, sevimli bir çocuk misali. "Bugün, senin malının, mülkünün, şanının, itibarının alındığı gün. Tırnaklarınla kazıdığın, çimentolarına yüz binlerce insanın kanını harmanladığın, ahların duvarlara işlendiği malikânenin yıkılacağı gün. Bitti baba," derken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tüm pisliklerin artık polislerin elinde. Katleden Azat Kılıç devri bitti. Seni kurtaracak biri yok mu?" Cıkcıkladı. "Çoğu öldü adamlarının, kalanları da ya teslim oldu ya da kaçtı. Birazdan duyulur polis sirenleri... Ah! Bir sen kaldın, bir ben. Bir baba, bir de oğul. Geride kalan tek variyetin benim. Hep dediğin gibi..."

"Ama birlikte geçireceğimiz çok da bir vaktimiz kalmadı be baba." Başını sağ omzuna doğru yatırdı. "Bugün, katlettiğin tüm insanların öçlerini alacakları gün. Ve birazdan bana da veda edeceksin." Ucu Azat Kılıç'ı hedef alan silahın horozunu küçük bir *tık* sesiyle aşağı indirdi. Azat, çıldırmış gibi yerinden kalkmayı denedi fakat oynayamadı bile. "Eğer cehennemse gidecek yerim," dedi Demir Kılıç. "Umarım orada kesişmez seninle yolum," dedi, gözleri doldu. Bir damla yaş süzüldü kahverengi irislerinden aşağı, sakalların çıktığı öksüz, zayıf yüzünde süzüldü.

Ve silahı babasının üzerinden çekti, kendi kafasına dayadı. Babasının gözlerine baka baka, *kendisini vurdu*. Saniye-

ler içinde tabanca elinden yere düştü, bedeni de onu takip etti. Önce dizlerinin üzerine düştü. Bir saniye belki öyle kaldı, kirpiklerinde asılı kalan yaş düşemedi, orada durdu. Son damla kahverengi gözlerinin içinde hapsoldü. Son gördüğü yüz, nefret ettiği babasının, kendi kanıyla kirlenmiş suratı oldu. Yüzüstü yere düştü.

Ve hayata gözlerini yumdu, kötü bir babanın elinde ömrü heba olan, doğruyu yanlış ayırt edemeyen, aslında yaşarken, henüz beş yaşındayken ölümü tadan Demir Kılıç. Uzun kirpikleri son yaşını serbest bırakamadı.

Azat Kılıç sallandı, oturduğu sandalyede çılığına dönmüş gibi başını öne arkaya doğru hareket ettirdi. Bağırđı, çağırđı, ağzındaki bant çıkmadı. Hasır ipler kollarından ayrılamadı. Yaptığı yüzlerce kötölüğün bedelinin bu kadar ağır olacağını bilemedi. Yüzüne bir gün oğlunun kanının sıçrayacağını bilemedi. O bıçağın bir gün kendisine saplanacağını bilemedi.

İplerden ayrılmak istedi, oğlunu kucaklamak, yaşatmak istedi.

Hayır, böyle olamazdı. Azat Kılıç'ın sonu böyle olamazdı. Yenilemezdi, o kaybedemezdi. O katledilemezdi. Hayır, olmamalıydı.

Polis sirenlerini duydu, kulaklarının en derininde çalıyordu.

Azat Kılıç, oğluna baka baka sallanmaya, çılıklık atmaya çalışmaya devam etti. Beyni, bir uçurumdan atlamış gibiydi. Tüm yolları kapanmıştı, o gece ilk kez kaybettiğinin farkına varmıştı ve bu bünyesine çok ağır gelmişti. Ne kendi başına kalkabilirdi ne ayaklanıp yürüyebilirdi. Çok derin acılar hissetti içinde, kendini hiçbir zaman koyamayacağı bir konumdaydı şu an. Gücü, elinden alınmıştı, malikânesi polisler tarafından kuşatılmıştı, ne parası, ne pulu, ne itibarı ne de artık bir oğlu vardı. Gözü döndü, çırpındıkça çırpındı, çırpındıkça daha çok yaralandı.

Dakikalar içinde bulunduğu odanın kapısı eli silahlı polisler tarafından açıldı; ip çözüldü, ağızındaki bant açıldı, kolları belinde kelepçeyle birleşti. Başka kuvvetler tarafından başı aşağı eğilerek dışarı çekilirken dudaklarından kullakları sağır edecek feryatlar yükseliyor, polis arabalarının sirenlerini bastırıyordu...

Malikânenin bahçesini kırmızı mavi siren ışıkları ele geçirmişti şimdi, yansımalar dışarıda bekleyen onlarca polisin yüzüne vuruyor, karanlık geceyi kendi renkleriyle aydınlatıyordu. Binanın içinden çıkan her iki polisin kollarının arasında bir suçlu bulunuyordu. Kimi yaralıydı, ambulanslara yetiştiriliyor, kimiyse sapasağlam olarak polis arabalarına bindiriliyordu. Azat Kılıç'ın, daha doğrusu ülkenin en büyük çetesi aynı zamanda birkaç mafya adamıyla birlikte çökertilmişti.

Aras Karahanlı, binanın içinden önünde birkaç polis memuruyla birlikte çıktı, gözleri ilk önce içerisine suçluların bindirildiği araçlara kaydı. Birkaç saniyenin ardından kendinden geçmiş gibi naralar atan Azat Kılıç'ı gördü, öyle acı içinde bağıırıyor ve debeleniyordu ki iki iriyarı polis onu içeri zor soktu. Kapı kapandı, içinde baş düşmanı Azat'ın bulunduğu araba çalıştı ve siren sesleriyle uzaklaştı.

Aras yanından geçip giden memurlara aldırış etmeden dümdüz yürümeye devam etti. Üzerindeki tüm ağırlık kalkmıştı, aldığı nefes bile farklıydı artık. Soluğunu içine çekerken aldığı oksijenin taşıdığı yük sıfıra inmişti. Uzun zaman sonra sorunsuzca soluyabildiğini hissetti.

Yürümeye devam etti.

Nihayetinde karşısında tüm heybetiyle dikilerek kendisine bakan orta yaşlı, siyah saçlı, keskin bakışlı adamı gör-

dü. Karşısında ciddiyetinden ödün vermeden dikilen bu kişi Asayiş Şube Müdürü Erol Sinanoğlu'ndan başkası değildi.

Durmadı genç adam, yürümeye devam etti. Erol Sinanoğlu'yla arasında iki adım kaldığında durdu, bakışları sert iki adam bir iki saniye öylece baktı.

İlk konuşan Erol oldu. "Komiser Aras Atahanlı," dedi tok bir sesle. "Tebrik ederim. Üzerine verilen görevi başarıyla tamamladın."

Ve iki adam da aynı anda gülümsedi, Aras ilk önce müdürü Erol'la el sıkışıp ona dostça sarıldı. Ardından yanındaki manevi babası bildiği Emin Bey'e baktı, onunla da kucaklaştı.

O gece tüm yılların öcü bir anda alınmıştı.

Aras'ın bu görev uğruna oluşturulan, Karahanlı soyadıyla bilinen mafya kimliğine bir kilit vuruldu.

Tüm yaptığı kötülüklerin cezasını bünyesinde taşıyamayan Azat Kılıç, aklını yitirdi, deliler hastanesine kaldırıldı. Akıbeti orada pek parlak olmadı, sefil bir hayat sürdü.

Yaşadığı kâbus dolu günden, karısının ve kızının öldürüldüğü o kara günden sonra hayatına yatalak devam eden Ateş Atahanlı, o gece huzur içinde hayata gözlerini yumdu.

Ve yine tam o gece, ikinci "Ateş" hayata merhaba dedi.

İki yıl sonra...

1 Ocak Cumartesi
Paris, Fransa

Aras

Sıra sıra dizilmiş lambaların aydınlattığı bahçenin şimdi üzerini bembeyaz karların örttüğü toprak yolunda hızlı adımlarla eve doğru ilerliyordum. Loş ışığın altında renklerini daha çok belli eden kar taneleri siyah kabanımın üzerine düşüyor, saniyeler içinde eriyip değdikleri yerde bir ıslaklık bırakıyordu. Şimdi ortağı olduğum, balayında Eylül’le gelmiş olduğumuz butik otel yeni yıl sebebiyle dün ve bugün oldukça yoğundu. Günün yorgunluğu ağırlığını omuzlarıma yüklemişti ancak attığım her bir adımda tüm enerjimi yerine getirecek şeye biraz daha yaklaştığımı bilmek bunu umursamamamı sağlıyordu.

Çatısının üzerinden Eyfel Kulesi’nin tepesi görünen, yine otelin ilk sahibi olan Salih Amca sayesinde bulduğumuz iki katlı müstakil evin pencerelerine içimde hiçbir zaman tükenmeyeceğini bildiğim arzuyla baktım, Eylül’ün vurgunu olduğum gözleriyle bakışmak istedim. Fakat bugün gördüğüm

şey her zamankinin aksine büyük bir boşluktu. Pencerenin ardında kimse yoktu, ışıklar kapalı ve perdeler sonuna kadar çekiliydi. Kaşlarımı çattım.

Ateş'in odası arka taraftaydı, onu uyutmak için birlikte oraya gittiklerini düşündüm. Daha doğrusu öyle olmasını ümit ettim, halsizdim ve tek istediğim güzel karımı kollarının arasına almak, huzur verici kokusunu solumak ve onunla biraz... Vakit geçirmektir.

Evde olmama ihtimalinin canımı sıkmasına izin vermemeyi deneyerek bakışlarımı pencereden ayırdım ve yürümeye devam ettim. Kapının önüne geldiğimde, her ne kadar zile her basışımda Eylül'ün peşinde ya da kucağında oğlumuz Ateş'le birlikte kapıyı açıp güzel gülümsemesiyle beni karşılamasını sevsem de, Ateş'in uyuyor olma ihtimalini düşünerek bu sefer zile basmadım. Elimi bitkin bir şekilde pantolonumun cebine atıp anahtarımı çıkardım.

Ne olursa olsun, gündüzünde ne yaşanırsa yaşansın, gecesinde girebileceğim bir evim ve kokusuna sarılıp uyuyabileceğim bir ailem vardı.

Bu düşünce sanki hiçbir şey yaşamamışım, yorucu bir gün geçirmemişim gibi beni rahatlatıyor, bedenime mesken eden yorgunluk kırıntılarını bir bir süpürüyordu. Suratıma yerleşmeye çalışan tebessüme karşı koymadan sabırsızca anahtarımı kilide yerleştirdim.

Kapı anahtarı ilk çevirişimde açılmadı. Kaşlarımı biraz daha çattım, bu gerçekten evde olmamalarına işaretti.

Bu düşünce içimi sıkı. Anahtarı tekrar çevirdim ve bu sefer kapıyı açtım. Koridor karanlıktı ve hiçbir yerden ışık sızıntısı yoktu. Yine de içeriye girmeden evvel, "Eylül," diye seslendim. Fakat gelen tek yanıt, sesimin boş evden gelen yankısı oldu. Bana haber vermeden bir yere gitmezdi. Gözden kaçırdığım bir mesaj ya da arama olup olmadığını anlamak için elimi tekrar cebime attım ve telefonumu çıkar-

dım. Başparmağımla ekran kilidini açtıktan sonra bir arama bilgisinin olup olmadığına baktım.

Ezbere bildiğim numarasını rehbera girmeye fırsat tanımadan tuşladım, bu sırada nihayet evin içine girdim ve kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

“Merci de laisser un message après le bip sonore.”*

İşittiğim bu cümle dişlerimi sıkımda sebep oldu. Anah-tarı tekrar cebime atıp salona doğru ilerlerken bir kez daha tuşladım rakamları. Kendimi sakın tutmayı deniyordum. *Belki uyuyakalmıştır ve güvende hissetmek için kapıyı kilitlemiştir*, diye düşünerek onu içeride görmek umuduyla salonun ışığını açtım.

Etraf aydınlanır aydınlanmaz birden fazla insanın dudak-larından yüksek sesle tek bir kelime döküldü.

“Sürpriz!”

Ve sonrasında birkaç köşeden konfetiler patladı, renk-li kâğıt parçaları tavandan yerlere doğru usul usul düştü. Tanıdık suratlardan yayılan kahkahalar, birbirine çarpılan ellerden duyulan alkışlar birbiri ardına dizildi. Ve sonra hep birlikte bir ezgi mırıldandılar. “İyi ki doğdun Aras, iyi ki doğdun Aras, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun A-ras!”

Görmeyi istediğim, irisleri her daim ısıltı parlayan kahverengi gözlerle buluştuğum an kanımda gezinen endişe tamamen yok oldu. Eylül’ün tebessümüyle şenlenen, uçurum saydığım gözlerine bakarken, dudaklarıma yerleşmeye çalışan hayret dolu gülümsemeyi engellemedim ve ona içten bir şekilde karşılık verdim. Kucağındaki oğlumuzla beraber bana doğru gelirken, kalabalığın bastırıldığı sesiyle, “İyi ki doğdun sevgilim,” dedi.

Oğlumun minik elleri boynuma tutunmak için hareketlendiğinde onu annesinin kucağından alıp, “Kutlamayı dün yaptığımızı sanıyordum,” dedim sesimdeki şaşkınlığı gizleme

* Fr. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakabilirsiniz.

amacına girmeden. "Bunu ne ara planladın?" Bu sırada Ateş minik kollarını boynuma dolayıp beni yanağımdan öptü.

Üstdudağına göre daha dolgun olan altdudağını dişleriyle kavrayan güzel karım gülümseyerek omuz silkti. "Dünkü kutlama ikimizin arasındaydı. Hem, hep sen mi beni şaşurtacaksın Sayın Gizli Komiser Aras Atahanlı? Bugün rolleri değişelim istedim."

Her ne kadar dalgaya alsa da sesinde gizli yatan sitemi çözebiliyordum. İki sene önce Azat Kılıç'tan aldığım intikamın ardından öğrenmişti Eylül de esas kimliğimi, profilimi. Büyük bir tepki göstermemiş, hatta devlet için çalıştığımı öğrenmek onu sevindirmişti, mafya profilinden arınmış olmam içini rahatlatmıştı fakat o zamana kadar bu konu hakkında hiçbir şey paylaşmamama da alınmadan edememişti. Lakin neredeyse kendimden bile gizlediğim bu işin ehemmiyetinin, gizinin bilincindeydi ve bu aramızda bir güven sorununun oluşmasını engellemişti. Eh, arada bir laf arasına sıkıştırdığı böyle imalar haricinde.

Fakat bu imalar beni rahatsız etmiyor, aksine onu biraz daha tatlı bulmamı sağlıyordu. Çok açık bir pembeyle renklendirdiği dudaklarında açan içten gülümsemesi, yukarı kaldırdığı biçimli kahverengi kaşları, şeftali tonlarında bir allıkla renklendirdiği, gülüşünden dolayı şişen yanakları, omuzlarından aşağı salınan parlak, gözleriyle aynı renk saçları, üzerine giydiği krem rengi kolsuz, salaş elbisesiyle bana öyle çekici geliyordu ki, kucağımda tuttuğum oğlum ve etrafımızda bizi izleyen tanıdıklarımız olmasa en ufak bir tereddüt etmeden onu kendime çekecek, yüzlerimizin arasındaki tüm gereksiz mesafeyi yok edecektim.

Onu kendime çektim. Ancak sadece cennet kokulu saçlarının üzerine bir öpücük kondurmakla yetindim. Ardından bunu fırsat bilip kulağına yalnızca onun duyacağı bir tonda,

utanacağını bile bile mırıldandım. “Ama ben, sevgili karıcığım, bu kutlamanın da baş başa olmasını tercih ederdim.”

Dudaklarına yerleşmeye çalışan tebessümü tutmaya çalışarak yükseldi ve sol yanağıma küçük fakat içime titreşimler yayan bir öpücük bıraktı. Kulağıma yükselip cüretkâr sesiyle sıcak nefesinin beni yakmasına yol açarak tıpkı benim gibi mırıldandı. “Gece henüz yeni başlıyor.”

Beni nasıl fitillediğinin farkında değilmiş gibi hafifçe geri çekildi. İstemsizce dudaklarımı ıslatıp gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı *hatırlatacağım* der gibi ağır ağır salladım.

Anlamlı bakışlarımız öylece birbirine kenetliyen, dikkatimizi dağıtan şey, yüzlerimiz arasından uzanan minik bir baş ve acemi bir cümle oldu. “Anne, babba,” dedi tüm ilgimizi kendinde toplayan Ateş. Çocuk sahibi olmak şüphesiz dünyanın en güzel hislerinden biriydi fakat hemen her yakınlaşmada bir yakalanma riski oluyordu, sanırım tek negatif yönü buydu. Ateş’in parmağıyla işaret ettiği yere bakınca karnı burnunda olan Eda’nın, arkasında dört dönen Pusar’a aldırmadan elinde tuttuğu pasta tabağıyla masaya doğru ilerlediğini gördüm. Bizimle yaşamaya devam eden köpeğimiz Retro da dilini dışarı çıkarmış, peşlerinden geliyordu. Ateş küçük dudaklarını üfler gibi öne doğru büzüştürdü. “Füüü!”

Gülümsedik. Küçük oğlumuzun en sevdiği aktivitelerden biri mum üfleme, bomboş bir günde bile sıradan bir kekin üzerine mum dikip doğum günü ambiyansı oluşturalıyorduk bu yüzden. “Ateş haklı gençler, pasta zamanı,” dedi Eda ve simsiyah pasta hamurunun üzerine rengârenk mumların dizildiği pastayı süslenmiş masanın en ortasına koydu. “Ama şey, ucundan azıcık yemiş olabilirim.” Ellerini karnına koydu ve sempatik bir tavırla gözlerini kısarak gülümsedi. “Benim suçum değil, tamamen kızımın canı çekti. Kusura bakmayın.”

Odadakiler gülüştüğünde Eylül, “Aman canım,” dedi

kolumun altından çıkmadan. “Pastayı yediysen ne olmuş, gelinimize gidiyor ne de olsa. Yarasın.”

Kaşlarım hafiften çatılırken göz ucuyla sevimli karıma baktım. “Gelin mi?”

“Hı hı,” diye onayladı beni masaya doğru yürürken. “Eda’yla anlaştık, Ateş’e onların kızını alacağız, böylelikle bağlarımız hiç kopmayacak.”

Benim bir cevap vermeme tanımayan Pusat şok yemiş gibi bakışlarını bize doğrulttu ve “Orada durun bakalım,” dedi kızgın bir tonla. “Ben kızımı kimselere yâr etmem.”

Masanın yanına geldiğimizde can dostum Pusat’a baktım ve “Bizden iyisini mi bulacaksın lan, oldu bu iş,” dedim daha da sinir etmek amacıyla. Eylül kıkırdarken, Pusat’ın düşen yüzüne karşı Eda gülümse der gibi kolunu dürttü.

“Mumlar sönmekten üfleyin de fotoğrafınızı çekeyim.” Aykut karşımızda durup elindeki fotoğraf makinesiyle beklerken Ezel odanın diğer ucunda bir o yana bir bu yana yürüyerek kucağındaki çocuğunu uyutmaya çalışıyordu. Onlar bizim aksimize buraya sadece on beş günlük kış tatili için gelmişlerdi ve bu Fransa’daki ikinci günleriydi.

Mum üflemek gibi şeylere hep karşıydım ancak bu kadar hazırlığından sonra Eylül’ün hevesini kırmak istemediğimden söyleneni yaptım. Kucağımdaki bu an için sabırsızlanan oğlumla birlikte pastaya doğru eğildim.

O sırada mutfak kapısından sözlüsü Çınar’la birlikte içeri giren Masal, “Hey,” diye seslendi. “Önce dilek Aras Abi!”

Cümlesiyle afallayarak duraksadım. Dilek... Önce sağma baktım ve Eylül’ün hareleri gülen gözlerini süzdüm. Bu gözlerin içinde hiçbir kaygı barındırmadan gülümsemesi için gerekirse canımı verirdim. Ve başarmıştım, uzun ve yorucu bir yolun ardından onu sıkıntısız bir hayata sokmayı başarmıştım. Kirli geçmişimi unutmasını sağlamıştım, zihnindeki korkuları, endişeleri bir bir yok etmiştim. Artık esas sahip olmam gereken soyadına, Atahanlı’ya sahiptim.

Karahanlı'yı da, mafya kimliğimi ve tüm kötü anıları geçmişte bırakmıştım. Birlikte yeni, bembeyaz bir sayfa açmıştık. Ona vadettiğim günleri getirmiştım, güneşimiz doğmuştu. Her akşam onunla yatıyor, her sabah onun melek yüzünü görerek açıyordum gözlerimi. Eylül benim kabul olan ilk duamdı.

Sonra, kucagında sevinçle debelenen oğluma baktım. Dışarıdan söyleyenler oluyordu fakat ben de farkındaydım ki Ateş annesine pek benzemiyordu. Saçlarının siyahlığından gözlerinin koyuluğuna, ten rengine kadar her ayrıntısı benim kopyamdı sanki. Eylül buna çok sevindiğini, doğacak tüm erkek çocuklarının kimseye değil, sadece bana benzermesini istediğini söylüyordu.

Ateş'e baktıkça ister istemez doğduğu gün belirdi gözlerimin önünde.

Saat gece yarısını geçmişti, 6 Aralık tarihiydi, Azat Kılıç'ın mekânından çıktıkdan, beni Emin Abi ile birlikte beş yaşından beri gizlice bu yolda yetiştiren başkomiserle konuştuktan sonra telefonum çaldı. Ekranda Eylül'ün adının yazdığını görünce açtım fakat konuşan ve bana doğumun başladığını söyleyen kişi Eda'ydı.

O an, bulunduğum yerde daha fazla kalamadım ve mazeretimi söyleyerek benim için getirilen arabaya binip malikâneneden ayrıldım ve son süratle Eylül'ün yattığı hastaneye gittim. İçeri girdiğimde doğumun sorunsuz bir şekilde gerçekleştiğini öğrendim. Çektiği acıda yanında olamamak, elini tutup akıttığı terleri silememek moralimi bozmuştu ancak doğumun sorunsuz gerçekleşmesi üzerimden koca bir yükü alıp götürmüştü sanki. Hiç beklemeden koşar adımlarla kaldıkları odaya çıktım, öyle heyecanlı ve öyle sabırsızdım ki anasörü bile bekleyemedim. Beş katı tek nefeste koşarak çıktım ve odanın kapısını soluk soluğa açtım.

İçerisi kalabalıktı fakat ben kimseye bakamadım. Sadece ona ilişti gözlerim; başında bir hemşirenin dikildiği, kucağında beyaz kundağa sarılı küçücük bebeği tutan karıma. Üzerinde kendisine çok yakışan tatlı, pembe bir gecelik vardı, dağınık saçlarına tellerin yüzünü örtmesini engelleyen beyaz kurdeleli bir taç takılmıştı. Başı önüne eğikti, sol koluna yaslanan bebeğin suratına bakıyordu. Derken kaldırdı başını ve gözlerimiz birbirine değdi, beyazı kızarmış gözleri ağladığını belli ediyordu fakat bu hüznün dolu bir ağlayış değildi, mutluluk gözyaşlarıydı. Yine de kasılan kalbim tekledi ve onlara doğru adımlar attım. Bir film sahnesi gibiydi, kısacık mesafe hayatımın en uzak yolunu yürüyormuşum gibi hissettirmişti.

Yatağın başına geldiğimde gür siyah saçları küçücük başını kaplayan bebeği gördüm. Çocukları severdim, kirlenen siyah dünyanın içinde temiz kalan tek şey onlardı, ne kin, ne intikam ne nefret barınırdı yüreklerinde. Her çocuğu severdim fakat hiçbirine baktığımda Ateş'i gördüğüm ilk an hissettiklerimi yaşayamamıştım. Çok garipti, şaşırtıcıydı, ufacıktı; mucize gibiydi. *Bizimdi.*

Ayakta duramayacağımı düşünüp yatağın ucuna, Eylül'ün tam yanına oturdum. Elimi küçük bebeğin yüzüne uzattım fakat zarar vermekten korktum. Dokunamadım.

"Dokun," dedi Eylül titreyen sesiyle tedirginliğini hissetmiş gibi. "Senin çocuğun o. Çekinme."

Benim çocuğum... Bizim çocuğumuz... Eylül'den cesaret alıp işaretparmağımı iri siyah gözleri bana değen bebeğin yanağına değdirdim. Yumuşacık, pamuk gibiydi. "Küçücük," dedim. "Minicik."

"Büyüyecek," dedi Eylül ve burnunu çekti. "Babası kadar delikanlı bir adam olacak."

O an başımı kaldırıp bana bu hediye veren karıma baktım. Boşta kalan elimi yüzüne kaldırıp avucumu yanağına

bastırdım. Islak kirpiklerinin arasında kalan kahverengi harerleri bana iliştiğinde başparmağımla gözaltlarında biriken damlaları nazikçe sildim. Odanın içinde bizi izleyen kişilere aldırış etmeden dudaklarımı önce bir gözüne bastırdım, öperken insana güçlü bir ayazın altında bile baharı yaşatan o çiçeksi kokusunu içime çektim. “Allah’ın bana verdiği en güzel hediyesin sen,” diye mırıldandım Eylül’e. Ardından diğer yaşlı gözünü öptüm aynı şekilde. “Seninle gelen her şeye şükürler olsun.”

Kabul olmuş iki duam vardı, ikisi de yanımdaydı. Onlarla birlikte geçireceğim güzel günlerden başka bir şey istemiyordum. Ana fikri de, öznesi de içeriği de onlardı dualarımın. Karım ve oğlum. Bu düşünceyle birlikte kucağımda mumları üfleme için çırpınan Ateş’le beraber hafifçe eğildim. Dudaklarım hareketlenip isteklerim dile döküleceği sırada Eylül’ün, “Dileğinde dördüncü üyemize yer vermeyi de unutma,” demesiyle gözlerimi kısıtım ve başımı hafifçe ona çevirdim.

Tek kaşımı kaldırarak, “Dördüncü?” dedim duyduğumu tescillemek amacıyla.

Eylül yavaşça kafasını salladı ve dudaklarını birbirine bastırarak güldü. “Hamileyim...”

Son

Teşekkür

Gözlerim hafiften dolu, yüreğimde hem mutlu hem buruk değişik bir hissiyat hâkim... Böyle zamanlarda süslü cümleler kuramam, her şeyi içimden geçtiği gibi yazacağım, zorlarsam kasılacağımı ve düşüncelerimi iyi aktaramayacağımı – gülümsediğimi hayal edin.

Ateşin Oğlu'nu ilk yayımladığımda yıl 2014'tü... Ben işlerin bu raddeye geleceğini hiçbir zaman düşünmemiş, ihtimal dahi vermeden yayımlamıştım *Wattpad*'de onları, saf hikâyelerini. O zaman birisi çıkıp gelse ve bir gün binlerce insanın kalbine dokunabileceğimi, hayallerinde karakterlerimi yaşatabileceğimi ve bu vesileyle ülkenin hemen her tarafında –hatta ülke dışında da– Aras ve Eylül'le birlikte izler bırakacağımı söylese güler geçerdim sanırım, “Dalga geçme benimle,” derdim. Ve şimdi bakıldığında, koca bir hayalin içindeyim sanki... Her gün hiç tanımadığım insanlardan sevgi dolu mesajlar alıyorum, bu çok güzel, aramızda oluşan bu yürek bağıni çok seviyorum, imzalara katılıyorum ve ilk defa gördüğüm insanlarla birbirimizi uzun zamandır tanıyor muyuz hissiyle konuşuyorum... Öyle güzel ki, öyle güzelsiniz ki... Bu sefer ilk teşekkürü size etmek istedim, etrafımı gecenin karanlığında bile kendini belli edecek kadar parlak

ateşböcekleri misali saran güzel okurlarım... İyi ki benimlesiniz. Sonuna geldiğimiz bu yolda attığımız her adımda, başından beri benimle olan, yarısında eklenen, sonunda fark eden ya da bittiğinde yetişen, yetişecek olan tüm *Ateşin Oğlu* okurlarına kocaman teşekkürlerimi iletiyorum...

Belki şu an okumuyor ya da benim kitap çıkardığımdan bihaber ama ben yazdıklarımı *Facebook*'ta bir hikâye sayfasında paylaşıırken sadece adının "M" harfiyle olarak başladığını hatırladığım, –sanıyorum ki Manolya'ydı– ancak soyadının maalesef zihnimde olmadığı bir okuyucum vardı, beni *Wattpad*'e geçmem konusunda teşvik eden, beni *Wattpad*'le tanıştıran... Şimdi neredesin, ne yapıyorsun, kaç yaşına bastın ya da bunları görebilecek misin bilmiyorum ama değerli, M. sana da çok teşekkür ederim.

Kız kardeşlerim, benim ilk editörlerim. Hemen her yazdığımı ilk önce onlara gönderirdim, okurlar ve her zaman benimle olumlu olumsuz fikirlerini paylaşırlar – genelde olumlu olur :) Sevgili Sena ve sevgili Şüheda, sizi çok seviyorum, iyi ki benim kardeşlerimsiniz.

Her imzama hafta sonu olmasına rağmen benimle birlikte kalkıp beni otogara, durağa, bazen havaalanına götüren, her daim yanımda olan babam; annem ve kitaplarla pek haşır neşir olmasa da tanıtım için yaptığım videoları izleyerek görüşlerini söyleyen erkek kardeşim... Destekleriniz için çok teşekkürler.

Epsilon Yayınevi bana çok şey kattı, hayatımda "iyi ki" diyeceğim birçok insanı da yayınevimi sayesinde kazandım. En güzel arkadaşlıklarımı yayınevimi sayesinde bulacağımı hiç düşünmezdim. Mecazen değil sahiden yol arkadaşlarım olan, neredeyse yediğimizin içtiğimizin ayrı gitmediği, her konuda birbirimize destek olduğumuz, artık kendilerini kardeşim bildiğim Sümeyye Ezel Koç ve Emine Tavuz... Sonra... Koyu bir Ateşin Oğlu Aras fanı olan, *Lav*'ı herkesten

önce okuyup bitiren arkadaşım **Emine Şeyma Mengi**; yine arka kapak yazısı konusunda düzgün bir giriş yapmamı sağlayan **Sinem Ataklı** ve kapak konusunda bir şeyleri seçmeme yardımcı olan yayınevi arkadaşlarımın tümüne, yani **Sisterhood** grubumuza kocaman teşekkürlerimi iletiyorum.

Hep bir abla olarak bildiğim ve görüşlerine önem verdiğim **T.Y. Mazer'e**, onunla birlikte tanıdığım arkadaşlarım **Leyla Sinem Bayguş'a**, **Eylül Şevval Betül Adlığ'a**, **Büşra Tekin'e**, **Canan Harmankaya'ya** çocukluk arkadaşım ve hikâye konularını başta yalnızca kendisiyle konuştuğum **Kübra Işkın'a** da yanımda olduklarından dolayı teşekkür ediyorum.

İlk kitaptan son kitaba kadar tüm görsel tasarımları yapan, aklımdakileri büyük bir özenle görsele döken sevgili grafikerim **Merve Polat**, sen gerçekten harikasin... Çokça teşekkürler.

Lav'ın editörlüğünü yapan sevgili editörüm **Yağmur Yaşayış Aydın**, ilginden ve özeninden dolayı çok teşekkür ederim. Bir "iyi ki"m de siz oldunuz.

Sevgili genel yayın yönetmenimiz **Aslı Tunç**, sizi gerçekten çok seviyorum, yardımlarınız için kocaman teşekkürler...

Her zaman bize olan desteğini söyleyen ve düşüncelerimize önem gösteren **Sayın Ömer Yenici'ye** beni Epsilon Yayınevi ailesiyle tanıştırdığı için teşekkürlerimi iletiyorum.

Ve Ateşin Oğlu... İlk kitabım.

Sevmeyi unutan fakat **Eylül**'le birlikte bu duyguyu yeniden tadan, hisseden ve binlerce kişiye hissettiren gözü kara karakterim **Aras**, hep zihnimde kalacaksın, biliyorum, çıkarmama da izin vermezsin. Sevmeyi bilen fakat esas sevgiyi **Aras**'la bulan, o kararmış yüreğe dokunup onu renklendirmeyi beceren, iyi niyetli, güler yüzlü, güzel kızım **Eylül**, elbette sen de yüreğimde hep **Aras**'la birlikte olacaksın, tabii ki âdeta babasının bir kopyası olan **Ateş** ve karnındaki o minicik yeni bebeğiniz de yanınızda...

Sizin hikâyenizi yazmak benim için çok güzeldi.

Olur da bir gün Paris'e yolum düşerse gözlerim hep et-
rafta olacak, sizden bir iz bulabilirim diye...

Hoşça kalın.

Şule Avlamaz

